

Dato: 28. januar 2026
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2023-04455
Dok.: 3183395

(Version af 28. januar 2026)

Forslag

til

Lov om kontrolforanstaltninger for terror-
dømte og radikaliserede

Kapitel 1

Almindelige betingelser

§ 1. Kontrolforanstaltninger kan efter reglerne i denne lov fastsættes for følgende personer (terrordømte eller radikaliserede):

1) Personer, der er blevet dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, og som i forbindelse med dommen i medfør af straffelovens § 79 b er pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger i medfør af denne lov.

2) Personer, der er blevet idømt en fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og som vurderes at være særligt farlige radikaliserede.

3) Personer over 15 år, der ikke er omfattet af nr. 1 eller 2, men vurderes at være særligt farlige radikaliserede og at udgøre en trussel, som ikke kan imødegås på anden måde.

UDKAST

§ 2. Kontrolforanstaltninger fastsat efter denne lov skal være egnede og må ikke gå videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre.

Kapitel 2 *Kontrolforanstaltninger*

Opholdsforbud

§ 3. Terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Stk. 2. Terrordømte og radikaliserede kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), som supplement til et opholdsforbud givet i medfør af stk. 1, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.

Kontaktforbud

§ 4. Terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov.

Stk. 2. Kontaktforbud efter stk. 1 omfatter ikke nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser. Kontaktforbud omfatter endvidere ikke andre indsatte, som den, der har et kontaktforbud, er placeret på afdeling med under udståelse af en frihedsstraf i en af Danmarks Fængsleers institutioner, eller personer, der på andre institutioner er anbragt på samme afdeling som den terrordømte eller radikaliserede, herunder i medfør af straffelovens § 68, eller personer, der er indkvarteret på samme indkvarteringssted, hvor den terrordømte eller radikaliserede har opholdspligt efter hjemrejselovens § 13.

Våbenforbud

§ 5. Terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at erhverve, besidde, bære, anvende eller arbejde med våben, herunder knive og blankvåben, der kræver tilladelse efter knivloven, og eksplosivstoffer.

Stk. 2. Terrordømte og radikaliserede, der er givet forbud efter stk. 1, må ikke have bopæl eller tage bopæl et sted, hvor der besiddes våben omfattet af stk. 1. Retten kan dog fastsætte, at dette ikke gælder, hvis det med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Deltagelse i skytteforeninger

§ 6. Terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at deltage i aktiviteter og arrangementer i skytteforeninger, der involverer våben eller er egnet til at opbygge våbenkapacitet.

Internet- og kommunikationskontrol

§ 7. Terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at besidde eller anvende computere eller andre kommunikationsapparater, der har internetadgang, uden forudgående tilladelse fra politiet og mod at slette brugshistorik fra de nævnte enheder uden forudgående tilladelse fra politiet. Tilladelse gives efter høring af Politiets Efterretningstjeneste. Forbud efter stk. 1 indebærer også, at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste kan undersøge kommunikationsapparaterne med henblik på at vurdere den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre.

Stk. 2. Kravet om forudgående tilladelse til anvendelse af enheder efter stk. 1 gælder ikke, hvis anvendelsen vedrører digital kommunikation med offentlige myndigheder, godkendte uddannelser eller personer, som er omfattet af retsplejelovens § 170.

Stk. 3. Retten kan fastsætte andre undtagelser til kravet om forudgående tilladelse, hvis dette er nødvendigt for at sikre kontrolforanstaltningens forholdsmæssighed.

Besiddelse af mere end én mobiltelefon m.v.

§ 8. Terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at besidde mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat og mere end ét simkort uden forudgående tilladelse fra politiet. Tilladelse gives efter høring af Politiets Efterretningstjeneste.

Terrorpropaganda

§ 9. Terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda.

Psykologisk eller psykiatrisk behandling

§ 10. Terrordømte og radikaliserede kan gives påbud om at deltage i psykiatrisk eller psykologisk behandling.

Pligt til at møde hos politiet

§ 11. Terrordømte og radikaliserede kan gives påbud om at give møde hos politiet med henblik på at sikre overholdelse af kontrolforanstaltninger efter §§ 3-10.

Stk. 2. Politiet træffer afgørelse om tid og sted for opfyldelse af et påbud efter stk. 1.

Stk. 3. Politiet forkynnder afgørelser efter stk. 2 for den terrordømte eller radikaliserede.

Kapitel 3

Kontrolforanstaltningernes varighed

§ 12. Kontrolforanstaltninger efter kapitel 2 gives på tid fra 1 til 10 år, jf. dog stk. 2-4. Retten fastsætter, fra hvilket tidspunkt varigheden af kontrolforanstaltningerne skal gælde. Tidligere fastsatte kontrolforanstaltninger er ikke til hinder for, at der senere på ny træffes afgørelse om kontrolforanstaltninger for den samme person.

Stk. 2. Påbud om deltagelse i behandling efter § 10 fastsættes for en nærmere afgrænset periode på ikke over 3 år.

Stk. 3. Kontrolforanstaltninger efter §§ 7 og 8 gives på tid fra 1 til 5 år.

Stk. 4. Tilsiger omstændighederne det, kan forbud efter §§ 5, 6 og 9 være livsvarige.

Kapitel 4

Behandling af sager om kontrolforanstaltninger

§ 13. Medmindre andet er bestemt i dette kapitel, skal rettens behandling af sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger ske efter strafferetsplejens former.

Stk. 2. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder med de fornødne tilpasninger tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

§ 14. Afgørelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger efter kapitel 2 træffes ved rettens kendelse efter anklagemyndighedens anmodning, og efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 18, stk. 2, 2. pkt., har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde, jf. dog stk. 2. Sagen skal fremmes til afgørelse, hvis den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, udebliver uden dokumenteret lovligt forfald og er blevet lovligt indkaldt, hvis det af indkaldelsen fremgår, at udeblivelse uden dokumenteret lovligt forfald kan medføre, at der fastsættes kontrolforanstaltninger for den pågældende.

Stk. 2. Kan fastsættelse af kontrolforanstaltninger ikke afvente rettens behandling, kan anklagemyndigheden efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste undtagelsesvis træffe beslutning om foreløbig iværksættelse af kontrolforanstaltninger. I så fald skal anklagemyndigheden snarest muligt indbringe sagen for retten. Retten afgør ved kendelse, jf. stk. 1, om kontrolforanstaltningerne kan godkendes, og om de kan opretholdes, samt i bekræftende fald for hvilket tidsrum. Burde kontrolforanstaltningerne efter rettens opfattelse ikke have været iværksat, skal retten give meddelelse herom til Rigsadvokaten.

§ 15. Anmodninger om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, jf. § 14, stk. 1, og anmodninger om godkendelse af foreløbigt iværksatte kontrolforanstaltninger, jf. § 14, stk. 2, skal vedlægges en farlighedsvurdering udarbejdet af Politiets Efterretningstjeneste, der skal danne grundlag for afgørelsen af sagen. Farlighedsvurderingen skal indeholde en vurdering af den trussel, som personen udgør, samt en begrundelse for kontrolforanstaltningerne.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste anmode om, at retten i medfør af § 19, stk. 2, træffer afgørelse om, at oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, og som skal indgå i sagen, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den person, vurderingen angår, eller dennes advokat. Oplysninger omfattet af 1. pkt. er i øvrigt undtaget fra ret til aktindsigt.

Stk. 3. Retten skal forud for forkyndelsen efter § 17 afholde et forberedende retsmøde med deltagelse af anklagemyndigheden og den særlige advokat udpeget efter § 18, stk. 2, 2. pkt., om den nærmere processuelle ramme for sagens behandling, herunder om hvorvidt

oplysninger af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den person, vurderingen angår, eller dennes advokat, jf. stk. 2 og § 19, stk. 2.

Stk. 4. Til brug for vurderingen i stk. 1 kan Politiets Efterretningstjeneste med samtykke fra den person, som vurderingen angår, indhente en udtalelse fra en sundhedsperson, herunder en læge, en psykolog eller en psykiater, om den pågældende persons psykiske lidelser og mentale helbredsproblemer. Samtykker personen, som vurderingen angår, ikke til indhentning af en udtalelse, kan retten træffe bestemmelse om, at en udtalelse skal indhentes, når dette findes at være af betydning for sagens afgørelse.

§ 16. Sager omfattet af denne lov indbringes for Københavns Byret. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 1 dommer. Rettens præsident kan dog efter indstilling fra sagens dommer bestemme, at der skal deltage 3 dommere i afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Byrettens afgørelse kan påkæres til landsretten. Landsrettens afgørelse kan kæres til Højesteret under betingelserne i retsplejelovens § 973.

§ 17. Retten fastsætter tid og sted for et retsmøde. Efter afholdelsen af det forberedende retsmøde, jf. § 15, stk. 3, forkynnder retten en indkaldelse til retsmøde for den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, og dennes advokat med mindst 4 dages varsel. Retten kan dog fastsætte et kortere varsel.

Stk. 2. Ved forkyndelsen skal der udleveres en kopi af anmodningen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger og farlighedsvurderingen, jf. dog § 15, stk. 2.

Stk. 3. Anklagemyndigheden kan efter drøftelse med Politiets Efterretningstjeneste på ethvert tidspunkt under sagen vælge at opgive sagen. Sagens dokumenter skal i givet fald tilbageleveres til anklagemyndigheden.

§ 18. Som parter i sagen anses den terrordømte eller radikaliserede og anklagemyndigheden.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for den terrordømte eller radikaliserede, som underrettes om alle retsmøder i sagen, medmindre der er tale om et retsmøde efter § 15, stk. 3, eller § 20, hvor kun den særlige advokat deltager. Retten beskikker en særlig advokat til at varetage den terrordømtes eller radikaliseredes interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser i forbindelse med det forberedende retsmøde efter § 15, stk. 3, og med hensyn til oplysninger omfattet af § 15, stk. 2.

Stk. 3. Den særlige advokat, der er beskikket efter stk. 2, 2. pkt., skal underrettes om alle retsmøder i sagen. Den særlige advokat er berettiget til at deltage i retsmøder afholdt efter § 15, stk. 3, og § 20. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Anklagemyndigheden kan efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat, og kan i så fald fastsætte nærmere bestemmelse om, hvordan den særlige advokat kan få adgang til at gøre sig bekendt med materialet. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af anklagemyndigheden.

§ 19. Oplysninger omfattet af § 15, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 18, stk. 2, 2. pkt. Den særlige advokat må ikke drøfte sagen med den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat og må ikke deltage i retsmøder, hvor den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat er til stede. Den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser via retten til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten træffer afgørelse om, hvorvidt oplysninger efter § 15, stk. 2, skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat. Afgørelsen træffes ved kendelse og efter, at den særlige advokat og anklagemyndigheden har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af den særlige advokat og anklagemyndigheden. Kære af en afgørelse om, at oplysninger skal videregives, samt indgivelse af ansøgning til Procesbevillingsnævnet om kæretiladelse til Højesteret vedrørende, at oplysninger skal videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., om, at oplysninger efter § 15, stk. 2, skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, kan anklagemyndigheden efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten og derfor ikke skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse, og anklagemyndigheden har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 20. Den del af et retsmøde, hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 15, stk. 2, og som ikke er omfattet af en afgørelse efter § 19, stk. 2, om, at oplysningerne skal videregives til den terrordømte

eller radikaliserede og dennes advokat, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 18, stk. 2, 2. pkt., men ikke den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 21. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 18, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 22. I sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger betaler det offentlige udgifterne ved sagens behandling, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Retten kan bestemme en anden fordeling af sagens omkostninger, når der efter sagens omstændigheder er særlig anledning til det.

Stk. 3. I sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, der fastsættes i medfør af § 1, nr. 1, skal sagens omkostninger fordeles efter de regler, der gælder i strafferetsplejen, jf. retsplejelovens kapitel 91.

Kapitel 5

Efterfølgende prøvelse af kontrolforanstaltninger

§ 23. Den terrordømte eller radikaliserede kan 3 år efter, at en kontrolforanstaltning efter kapitel 2 trådte i kraft, forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforanstaltningen for retten, jf. dog stk. 2 og 3. Går afgørelsen ud på, at kontrolforanstaltningen helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet tidligst forlanges indbragt for retten igen efter 2 år, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Er den terrordømte eller radikaliserede givet kontrolforanstaltninger efter §§ 7 og 8, kan den pågældende 1 år efter, at de nævnte kontrolforanstaltninger trådte i kraft, forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforanstaltningerne for retten, jf. dog stk. 3. Går afgørelsen ud på, at kontrolforanstaltningerne helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet tidligst forlanges indbragt for retten igen efter 6 måneder, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Når særlige omstændigheder taler for det, kan Rigsadvokaten tillade, at indbringelse for retten sker tidligere.

§ 24. Reglerne i kapitel 4 finder tilsvarende anvendelse ved efterfølgende prøvelse af kontrolforanstaltninger.

§ 25. Politiet kan efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste bestemme, at kontrolforanstaltninger, der er meddelt en terrordømt eller radikaliseret, og som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves.

Stk. 2. Personer, som de ophævede kontrolforanstaltninger vedrører, gives skriftlig meddelelse om kontrolforanstaltningernes ophævelse.

Kapitel 6 *Tilladelser*

§ 26. Politiet kan efter høring af Politiets Efterretningstjeneste meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud efter § 3, stk. 1, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

§ 27. Politiet kan efter høring af Politiets Efterretningstjeneste meddele tilladelse til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud efter § 4, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

§ 28. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om tilladelser efter dette kapitel og efter §§ 7 og 8, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser.

Kapitel 7 *Tilsyn*

§ 29. Politiet fører med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste tilsyn med den terrordømtes eller radikaliseredes overholdelse af kontrolforanstaltninger efter kapitel 2.

§ 30. Politiet kan med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste som led i gennemførelsen af et tilsyn med en meddelt kontrolforanstaltning efter §§ 4, 5 og 7-9 uden retskendelse skaffe sig adgang til den terrordømtes eller den radikaliseredes bolig og andre lokaliteter, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, og foretage undersøgelse heraf. Tilsvarende kan politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste uden retskendelse foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, herunder motorkøretøjer, telefoner, computere og andet it-udstyr, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, og om nødvendigt medtage disse med henblik på undersøgelse af deres indhold.

Stk. 2. Tilsyn med en meddelt kontrolforanstaltning sker efter lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og

oplysningspligter. Underretning kan dog undlades, hvis hensynet til hemmeligholdelse af oplysninger om politiets virksomhed er til hinder herfor.

§ 31. Tilsyn skal udføres så skånsomt, som omstændighederne tillader, og gennemførelsen af tilsynet skal stå i rimeligt forhold til tilsynets formål.

§ 32. Den terrordømte eller radikaliserede, der er givet et påbud efter § 10, skal efter en anmodning herom fra politiet inden for en rimelig frist fremlægge dokumentation for den pågældendes deltagelse i psykiatrisk eller psykologisk behandling.

§ 33. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om gennemførelse af tilsyn og klage over politiets dispositioner i forbindelse med tilsyn.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for opfyldelsen af et påbud efter § 11.

Kapitel 8

Databehandling og videregivelse af oplysninger

§ 34. Politiet kan videregive oplysninger til personer, der er givet kontaktforbud efter § 4, om, at en person er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i § 4, stk. 1, eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov. Videregivelse må kun ske i det omfang, det er nødvendigt for at håndhæve et kontaktforbud efter § 4.

Stk. 2. De oplysninger, som politiet kan videregive i medfør af stk. 1, omfatter bl.a. fotografier af de pågældende personer, herunder

- 1) personfotografier optaget i medfør af stk. 3,
- 2) personfotografier optaget i medfør af retsplejelovens kapitel 72,
- 3) personfotografier optaget eller registreret i medfør af udlændingelovens § 40 b og
- 4) personfotografier optaget af Danmarks Fængsler i medfør af retsplejelovens § 776 a eller straffuldbyrdeslovens § 61.

Stk. 3. Politiet kan med henblik på videregivelse i medfør af stk. 1 optage personfotografier af personer, der ved endelig dom er dømt for overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i § 4, stk. 1, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov. Optagelse af sådanne personfotografier skal ske i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens § 792 e, stk. 1 og 2.

Stk. 4. Den terrordømte eller radikaliserede har tavshedspligt med hensyn til de i stk. 1 nævnte oplysninger. Straffelovens §§ 152 og 152 c-152 f finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets videregivelse af oplysninger som nævnt i stk. 1, den terrordømtes og radikaliseredes tavshedspligt samt opbevaring og behandling af oplysninger som nævnt i stk. 1.

§ 35. I forbindelse med udtalelserne, der er nævnt i § 15, stk. 4, skal sundhedspersoner videregive oplysninger om helbredsforhold og andre fortrolige oplysninger til Politiets Efterretningstjeneste.

§ 36. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om myndighedernes adgang til og behandling af oplysninger vedrørende kontrolforanstaltninger meddelt i medfør af denne lov.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, hvilke oplysninger skytteforeninger skal registrere til brug for tilsynet med et forbud mod deltagelse i skytteforeninger efter § 6, hvordan oplysningerne skal behandles, og myndigheders adgang til oplysningerne.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter § 3, stk. 2, herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, og om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 37. Forsætlig overtrædelse eller manglende efterkommelse af kontrolforanstaltninger efter kapitel 2 straffes med fængsel indtil 2 år, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Manglende efterkommelse af et påbud efter § 11 eller en anmodning efter § 32 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Stk. 3. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 2 år for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Kapitel 10

Ikrafttræden og overgangsbestemmelse

§ 38. Loven træder i kraft den 1. juli 2026.

Stk. 2. Regler udstedt i medfør af straffelovens § 39, stk. 5, og § 41, stk. 8, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 39, stk. 7, og § 41, stk. 10, i straffeloven, jf. denne lovs § 40, nr. 4 og 11.

Stk. 3. Regler udstedt i medfør af § 79 b, stk. 11, i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 39, stk. 2.

Stk. 4. Denne lovs § 3, stk. 2, straffelovens § 39, stk. 5, og § 41, stk. 8, som affattet ved lovs § 40, nr. 2 og 9, og § 48, stk. 6, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v., som affattet ved denne lovs § 41, nr. 2, finder først anvendelse fra et tidspunkt, der fastsættes af justitsministeren. Ministeren kan fastsætte, at bestemmelserne finder anvendelse fra forskellige tidspunkter.

§ 39. § 79 b, § 79 d, og § 124 a, stk. 1, i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, og § 762, stk. 2, nr. 2, i retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, finder fortsat anvendelse for strafbare forhold, der er begået forud for denne lovs ikrafttræden, og for opholdsforbud og kontaktforbud givet efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025.

Stk. 2. Justitsministeren kan for de i stk. 1 nævnte tilfælde fastsætte nærmere regler som nævnt i § 79 b, stk. 11, i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025.

Kapitel 11

Ændringer i anden lovgivning

§ 40. I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, som ændret senest ved [...], foretages følgende ændringer:

1. I § 38, *stk. 6, 2. pkt.*, indsættes efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,«: »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikaliserings eller ekstremisme,«.

2. I § 39 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»*Stk. 4.* Ved løsladelse på prøve af en person, som er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, og som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, eller som ikke er udvist ved dom,

kan der, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, i prøvetiden fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltningerne efter § 3, stk. 1, og § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Kapitel 6-8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder tilsvarende anvendelse for sådanne vilkår.

Stk. 5. En person kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), som supplement til et vilkår om opholdsforbud givet i medfør af stk. 4, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 6 og 7.

3. I § 39, *stk. 4, 2. pkt.*, der bliver stk. 6, 2. pkt., indsættes efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,«: »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme,«.

4. I § 39, *stk. 5*, der bliver stk. 7, ændres »stk. 4« til: »stk. 6«.

5. I § 39 indsættes som *stk. 8*:

»*Stk. 8.* Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter stk. 5, herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger og tilsyn.«

6. I § 40 *a*, *stk. 3*, ændres »§ 39, stk. 3 og 4« til: »§ 39, stk. 3-6«.

7. I § 40 *a*, *stk. 4*, ændres »§ 39, stk. 3 og 4« til: »§ 39, stk. 3-6«.

8. I § 41, *stk. 4, 2. pkt.*, indsættes efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,«: »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme,«.

9. I § 41 indsættes efter stk. 6 som nye stykker:

»*Stk. 7.* Ved løsladelse på prøve af en person, som er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, og som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, eller som ikke er udvist ved dom, kan der, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, i prøvetiden

fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltningerne efter § 3, stk. 1, og § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Kapitel 6-8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder tilsvarende anvendelse for sådanne vilkår.

Stk. 8. En person kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), som supplement til et vilkår om opholdsforbud givet i medfør af stk. 7, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.«

Stk. 7 og 8 bliver herefter stk. 9 og 10.

10. I § 41, stk. 7, 2. pkt., der bliver stk. 9, 2. pkt., indsættes efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,«: »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme,«.

11. I § 41, stk. 8, der bliver stk. 10, ændres »stk. 7« til: »stk. 9«.

12. I § 41 indsættes som *stk. 11*:

»*Stk. 11.* Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter stk. 8, herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger og tilsyn.«

13. I § 42, stk. 2, ændres »§ 41, stk. 6-8« til: »§ 41, stk. 6-10«.

14. § 79 b affattes således:

»§ 79 b. Den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, kan ved dom pålægges vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

15. I § 79 d, stk. 1, udgår »§ 79 b, stk. 8,«.

16. I § 79 d, stk. 2, udgår »§ 79 b, stk. 8,«.

17. § 79 d, stk. 2, nr. 1, ophæves.

Nr. 2 og 3 bliver herefter nr. 1 og 2.

18. I § 124 a, stk. 1, udgår »§ 79 b, stk. 1,«.

§ 41. I lov om fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 201 af 28. februar 2023, som ændret senest ved lov nr. 727 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 38, stk. 2, indsættes efter »særlige forhold«: »vedrørende den udvisningsdømte«.

2. I § 48 indsættes som stk. 5 og 6:

»Stk. 5. Ved meddelelse af udgangstilladelse til en indsat, som er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, kan der, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltningerne efter § 3, stk. 1, og § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Kapitel 6-8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder tilsvarende anvendelse for sådanne vilkår.

Stk. 6. En indsat kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer en persons færden (elektronisk kontrol), som supplement til et vilkår om opholdsforbud givet i medfør af stk. 5, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.«

3. I § 50 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter § 48, stk. 6, herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger og tilsyn.«

4. I § 81, 1. pkt., ændres »straffelovens § 39, stk. 2-4« til: »straffelovens § 39, stk. 2-6«, og »§ 41, stk. 5-7« ændres til: »§ 41, stk. 5-9«.

5. I § 113 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Sager omfattet af § 115 a indbringes for Københavns Byret, hvis Danmarks Fængsler fremsætter anmodning herom.«

6. Efter § 115 indsættes:

»§ 115 a. Er den indsatte omfattet af persongruppen i § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, skal rettens behandling af sager om nægtelse af prøveløsladelse efter § 112, nr. 6, eller om genindsættelse efter § 112, nr. 7, ske i overensstemmelse med reglerne i kapitel 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede med de fornødne tilpasninger, hvis Danmarks Fængsler fremsætter anmodning herom. § 15, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder dog ikke anvendelse. § 15, stk. 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder anvendelse i forhold til oplysninger, som er indgået i en afgørelse som nævnt i 1. pkt.«

§ 42. I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 762, stk. 2, nr. 2, udgår »eller § 79 b, stk. 1,« og efter »barn under 15 år« indsættes: », en overtrædelse af § 37, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede«.

§ 43. I lov om våben og eksplosivstoffer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1736 af 26. august 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 664 af 11. juni 2024, § 4 i lov nr. 665 af 11. juni 2024 og § 24 i lov nr. 698 af 20. juni 2025, foretages følgende ændring:

1. I § 2 f, stk. 2, indsættes efter »lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning«: »eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede«.

§ 44. I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1183 af 29. september 2025, som ændret senest ved § 16 i lov nr. 1750 af 19. december 2025, foretages følgende ændringer:

1. I § 42 a, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, ændres »der« til: »som«.

2. Efter kapitel 9 c indsættes:

»Kapitel 9 d

Iværksættelse af sociale foranstaltninger over for udviste udlændinge med henblik på forebyggelse af radikalisering

§ 62 ø. En udvist udlænding, der er dømt efter straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller er radikaliseret, kan på baggrund af en radikaliseringsbekymring tilbydes et mentorforløb efter endt afsoning efter § 12 b, stk. 1, 2 og 4, i serviceloven.«

Kapitel 12

Territorialbestemmelser

§ 45. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens § 44 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger.

*Bemærkninger til lovforslaget**Almindelige bemærkninger***Indholdsfortegnelse**

1. Indledning	21
2. Lovforslagets hovedpunkter.....	23
2.1. Kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede	23
2.1.1. Oprettelse af en ordning med kontrolforanstaltninger	23
2.1.2. Personer, der kan fastsættes kontrolforanstaltninger for.....	26
2.1.3. Betingelserne for fastsættelse af kontrolforanstaltninger.....	30
2.1.4. Opholdsforbud, GPS-fodlænke og kontaktforbud	32
2.1.5. Våbenforbud og forbud om deltagelse i skytteforeninger.....	39
2.1.6. Kontrol med adgang til internet og brug af mobil.....	44
2.1.7. Forbud mod at besidde, dele og gøre sig bekendt med terrorpropaganda	47
2.1.8. Påbud om at deltage i psykiatrisk eller psykologisk behandling	50
2.1.9. Påbud om deltagelse i møder med en tilsynsførende fra politiet	51
2.1.10. Kontrolforanstaltningernes varighed.....	54
2.1.11. Behandlingen af sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger	57
2.1.12. Tilsyn med overholdelsen af kontrolforanstaltninger	63
2.1.13. Overtrædelse af kontrolforanstaltninger	66
2.2. Skærpede vilkår for prøveløsladelse	68
2.2.1. Gældende ret	68
2.2.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag	77
2.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	78
2.3. Deltagelse i forebyggende programmer	87
2.3.1. Gældende ret	87
2.3.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag	90
2.3.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	90
2.4. Forebyggende indsatser over for radikaliserede udlændinge.....	92

2.4.1. Gældende ret	92
2.4.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag	98
2.4.3. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	99
2.5. Udvisningsdømtes mulighed for deltagelse i programvirksomhed	103
2.5.1. Gældende ret	103
2.5.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag	105
2.5.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	105
3. Forholdet til grundloven og Danmarks internationale forpligtelser	107
3.1. Kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede	107
3.1.1. Den foreslåede ordning	107
3.1.2. Opholdsforbud	110
3.1.3. Kontaktforbud	112
3.1.4. Våbenforbud	113
3.1.5. Deltagelse i skytteforeninger	115
3.1.6. Internet- og kommunikationskontrol	116
3.1.7. Besiddelse af mere end én mobiltelefon m.v.	118
3.1.8. Terrorpropaganda	120
3.1.9. Psykologisk eller psykiatrisk behandling	122
3.1.10. Pligt til at møde hos politiet	123
3.2. Kontrolforanstaltninger som vilkår for prøvelsesløsladelse	125
3.2.1. Grundloven	125
3.2.2. EMRK	125
3.3. Tilsyn med overholdelsen af kontrolforanstaltninger	127
3.3.1. Grundloven	127
3.3.2. EMRK	128
4. Forholdet til databeskyttelseslovgivningen	129
5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige	132
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v. ...	134
7. Administrative konsekvenser for borgerne	134
8. Klimamæssige konsekvenser	134

UDKAST

9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser	134
10. Forholdet til EU-retten	134
11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.....	135
12. Sammenfattende skema.....	136

1. Indledning

I de seneste ti år er antallet af terrordømte og radikaliserede indsatte i de danske fængsler steget til et historisk højt niveau, og gruppen udgør en sikkerhedsrisiko for det danske samfund.

Det er personer, der på løsladelsestidspunktet går fra en situation med høj kontrol i et overvåget og lukket miljø til en situation, hvor de er på fri fod med begrænset kontrol og kontakt til myndighederne. Risikohåndteringen af disse løsladte personer, der potentielt kan udgøre en terrortrussel, er vanskelig, og myndighederne har i dag begrænsede muligheder for at føre kontrol med eller overvåge løsladte terrordømte og radikaliserede. Det gælder både i forbindelse med eventuel prøveløsladelse, løsladelse og eventuelt ophold på udrejsecentre.

Det fremgår af regeringsgrundlaget, at regeringen vil se på mulige nye kontrolredskaber, der kan medvirke til at sikre en bedre håndtering af løsladte terrordømte og radikaliserede personer uden lovligt ophold. Samtidig er der behov for at sætte specifikt ind for at imødegå radikalisering på udrejsecentrene.

I 2020 nedsatte den daværende justitsminister en tværministeriel indsatsgruppe vedrørende løsladelser af terrordømte og radikaliserede indsatte (indsatsgruppen). Indsatsgruppen afleverede sin første delrapport i oktober 2021 og afleverede den anden delrapport i marts 2024. Indsatsgruppens anden delrapport indeholder navnlig anbefalinger om at etablere en ordning med kontrolforanstaltninger for løsladte terrordømte og radikaliserede, tilpasninger af indsatsen vedrørende prøveløsladelse og tilpasning af indsatsen på udrejsecentrene.

Indsatsgruppen vurderer i sin anden delrapport, at et bredere katalog af mulige kontrolforanstaltninger vil være mere egnet til at imødegå truslen fra forskellige typer af terrordømte, herunder onlineaktører og terrordømte med psykiske lidelser, hvis risikoadfærd ikke nødvendigvis kan håndteres via et opholdsforbud eller et kontaktforbud, som i dag kan gives i forbindelse med en straffedom. Indsatsgruppen vurderer også, at kontrolforanstaltninger vil have en større effekt, hvis de kan målrettes den enkelte persons risikoprofil og konkrete forhold.

Indsatsgruppen vurderer, at det er hensigtsmæssigt, at kontrolforanstaltningerne først udvælges på løsladelsestidspunktet. Årsagen hertil er, at en indsats risikoprofil kan ændre sig under afsoning, hvorfor det ikke altid vil være muligt ved domsafsigelsen at forudse, hvilke foranstaltninger der vil være mest egnede til at håndtere den pågældendes

UDKAST

risikofaktorer på løsladelsestidspunktet, og samtidig sikre forholdsmæssigheden i fastsættelsen af kontrolforanstaltningerne.

Indsatsgruppen vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt at skærpe vilkårene for udgang og prøveløsladelse af terrordømte og bekymringsindberettede indsatte, så der i forbindelse med udgang og prøveløsladelsesforløb for terrordømte og radikaliserede indsatte kan fastsættes vilkår om kontakt- og opholdsforbud.

Indsatsgruppen vurderer desuden, at et krav om, at terrordømte og bekymringskategoriserede indsatte skal deltage i et forebyggende program som betingelse for at kunne opnå prøveløsladelse, kan være med til at forebygge ny, ligeartet kriminalitet samtidig med, at myndighedernes grundlag for at vurdere den indsatte risiko for recidiv styrkes.

På baggrund af indsatsgruppens anden delrapport er der efter Justitsministeriets og Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse et behov for at give myndighederne supplerende værktøjer til at håndtere sikkerhedstruslen fra terrordømte og radikaliserede. Justitsministeriet og Udlændinge- og Integrationsministeriet er af den opfattelse, at indsatsgruppens forslag i det væsentlige bør gennemføres. Det foreslås derfor med dette lovforslag at gennemføre den nødvendige lovgivning for i det væsentlige at implementere indsatsgruppens forslag.

Lovforslaget indeholder følgende tre hovedpunkter:

For det første foreslås indført en ordning med en række kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, der kan fastsættes ved domstolene.

Der lægges med lovforslaget op til, at kontrolforanstaltninger kan fastsættes for terrordømte, som ved dommen er blevet pålagt vilkår herom, og andre særligt farlige radikaliserede, der tidligere er dømt, herunder personer, som er dømt for terror forud for ikrafttrædelsen af den foreslåede lov.

Derudover lægges der op til, at der kan fastsættes kontrolforanstaltninger for personer, der ikke tidligere er dømt, hvis der er tale om en trussel, som ikke kan imødegås på anden måde. Det forudsættes, at der vil være tale om helt ekstraordinære tilfælde, og det bemærkes generelt, at terrortrusler forudsættes håndteret gennem straffesager eller eksisterende indsatser.

For det andet foreslås en række ændringer af straffeloven og straffuldbyrddelsesloven relateret til indsatsen i forbindelse med udgang for og prøveløsladelse af terrordømte og radikaliserede indsatte, herunder at der kan fastsættes vilkår for prøveløsladelse om opholdsforbud, GPS-fodlænke og kontaktforbud.

Efter den foreslåede ordning vil det fremover skulle være en forudsætning for prøveløsladelse af personer, der er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme, at den pågældende har deltaget i et program fastsat af Danske Fængsler.

Det foreslås endvidere at ændre straffuldbyrddelseslovens regler om udvisningsdømte indsatte adgang til uddannelse, undervisning og programvirksomhed, så udviste terrordømte og radikaliserede indsatte fremover skal kunne deltage i forebyggende programmer med henblik på at nedsætte risikoen for recidiv og for at øge sandsynligheden for, at det ikke vurderes utilrådeligt at prøveløslade de pågældende tidligt med henblik på at gennemføre udsendelsen.

For det tredje foreslås ændringer af udlændingeloven, navnlig i forhold til indsatsen på udrejsecentre.

Det foreslås, at der skal kunne iværksættes en række kriminalpræventive indsatser for udlændinge uden lovligt ophold, som er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt.

Udlændinge- og Integrationsministeriet er meget opmærksom på, at de forebyggende tiltag, som iværksættes, skal have et trusselsreducerende sigte. Det er afgørende, at de pågældende motiveres til at rejse ud hurtigst muligt. Da det er indsatsgruppens vurdering, at der ud fra et sikkerhedsperspektiv er behov for at arbejde på at reducere truslen gennem forebyggelse af radikalisering på udrejsecentre, foreslår Udlændinge- og Integrationsministeriet at gennemføre indsatsgruppens initiativer.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede

2.1.1. Oprettelse af en ordning med kontrolforanstaltninger

2.1.1.1. Gældende ret

Straffelovens § 79 b indeholder bestemmelser om, at terrordømte kan gives et opholdsforbud eller kontaktforbud i en periode på op til 10 år.

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 1, at den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af § 101 a (deltagelse i væbnet konflikt), §§ 114-114 j (terrorisme), § 136, stk. 1 (tilskyndelse til forbrydelse), for så vidt angår tilskyndelse til en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, § 136, stk. 2, eller § 136, stk. 3 (billigelse af visse forbrydelser), for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, ved dommen kan gives opholdsforbud efter stk. 2 og kontaktforbud efter stk. 3.

Der findes ikke i dag nogen ordning, hvorved der for terrordømte og radikaliserede kan fastsættes kontrolforanstaltninger uden tilknytning til en straffesag.

2.1.1.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen foreslår i sin anden delrapport fra marts 2024, at der indføres en ordning med en række kontrolforanstaltninger for løsladte terrordømte og andre løsladte radikaliserede.

Indsatsgruppen anfører, at i Storbritannien har flertallet af terrordømte en obligatorisk kontrolperiode i forlængelse af deres fængselsstraf, uanset om de opnår prøveløsladelse, mens det i Frankrig er muligt at pålægge højrisikoindsatte en kontrolperiode efter løsladelse, hvis de vurderes farlige på løsladelsestidspunktet.

Indsatsgruppen anfører desuden, at Storbritannien, Frankrig, Schweiz, Holland, Tyskland, Belgien, Australien, USA og Canada i løbet af det seneste årti i stigende omfang er begyndt at anvende administrative kontrolforanstaltninger i kontraterrorindsatsen. Administrative kontrolforanstaltninger anvendes primært i de exceptionelle tilfælde, hvor en person udgør en fare for statens sikkerhed, der ikke kan imødegås gennem en (ny) straffesag eller eksisterende præventive tiltag.

Indsatsgruppen peger på erfaringer fra lande i Europa, der viser, at terrorangreb kan ske meget kort tid efter løsladelse. Indsatsgruppen fremhæver terrorangrebet i Wien i november 2020, der blev begået af en prøveløsladt terrordømt, terrorangrebet i Bruxelles den 22. marts 2016, hvor to af gerningspersonerne var blevet løsladt efter afsoning af straf for anden kriminalitet mellem ét til tre år forud for angrebet, og terrorangrebet i København i februar 2015, der blev begået af en person, som var dømt for grov vold uden ekstremistisk motiv, men som var blevet indberettet på grund af bekymring for radikalisering under sin fængsling, og som blev

løsladt to uger før terrorangrebet. Derudover nævner indsatsgruppen, at terrorangreb udført af prøveløsladte personer har fundet sted i Tyskland, Schweiz, Belgien og Storbritannien inden for de seneste år.

Tiden efter løsladelse er typisk en periode, hvor den dømte går fra en situation med en høj grad af kontrol i et overvåget og lukket fængselsmiljø til en situation, hvor de er på fri fod med begrænset kontrol og kontakt til myndighederne.

Indsatsgruppen foreslår, at der tages stilling til, om terrordømte i Danmark som udgangspunkt skal idømmes en periode med kontrolforanstaltninger i forlængelse af deres fængselsstraf.

De kontrolforanstaltninger, som indsatsgruppen anbefaler indført i Danmark, er – udover de eksisterende kontaktforbud og opholdsforbud – begrænsning af våbenadgang, begrænsning af deltagelse i skytteforeninger, kontrol med internetaktivitet og brug af mobiltelefoner, forbud mod besiddelse og deling af terrorpropaganda, påbud om deltagelse i psykologisk eller psykiatrisk behandling, udvidet mulighed for operativ monitoring, herunder elektronisk overvågning via enten fodlænke eller mobiltelefon, og meldepligt hos en tilsynsførende.

Indsatsgruppen vurderer, at en ordning med kontrolforanstaltninger efter løsladelse vil være mere effektiv, hvis de konkrete foranstaltninger tager udgangspunkt i den dømtes risikoprofil på løsladelsestidspunktet.

2.1.1.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet deler indsatsgruppens opfattelse og finder, at der bør oprettes en ordning om fastsættelse af kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Det er ministeriets opfattelse, at det er nødvendigt med supplerende værktøjer til politiet og Politiets Efterretningstjeneste for at imødegå den sikkerhedstrussel, som løsladte terrordømte og radikaliserede udgør.

De grupper af personer, som kontrolforanstaltningerne vil kunne fastsættes over for, beskrives i pkt. 2.1.2, betingelserne for fastsættelse af kontrolforanstaltninger beskrives i pkt. 2.1.3, og de enkelte kontrolforanstaltninger beskrives i pkt. 2.1.4-2.1.13.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil det være mest hensigtsmæssigt, at kontrolforanstaltningerne fastsættes af domstolene efter anmodning fra anklagemyndigheden på baggrund af en farlighedsvurdering og en indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste.

Det foreslås at regulere kontrolforanstaltningerne i en ny hovedlov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede og ikke i straffeloven, idet der for personer, som ikke gives vilkår om kontrolforanstaltninger i tilknytning til en terrordom, vil være tale om foranstaltninger, der ikke følger af en strafbar handling.

For indsatte terrordømte og radikaliserede foreslås det, at kontrolforanstaltninger som udgangspunkt fastsættes af domstolene forud for løsladelsen med henblik på at træde i kraft ved løsladelsen. At kontrolforanstaltningerne fastsættes ved løsladelsestidspunktet giver mulighed for at målrette kontrolforanstaltningerne ud fra den pågældendes aktuelle og specifikke risikoprofil ved løsladelsen. Dermed tages der højde for en eventuel udvikling i positiv eller negativ retning i forbindelse med afsoningen m.v.

2.1.2. Personer, der kan fastsættes kontrolforanstaltninger for

2.1.2.1. Gældende ret

Straffelovens § 79 b indeholder bestemmelser om, at personer, der dømmes for terror, ved dommen kan gives et opholdsforbud eller kontaktforbud. Der henvises nærmere til pkt. 2.1.1.1.

2.1.2.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen bemærker, at det ikke kun er terrordømte, der udgør en sikkerhedsudfordring, når de løslades, og at det er veldokumenteret, at fængselsradikalisering er en reel og presserende sikkerhedsudfordring i Europa. Derfor foreslår indsatsgruppen, at det overvejes, om kontrolforanstaltninger i særlige tilfælde skal kunne anvendes over for løsladte radikaliserede, hvis sikkerhedsmyndighederne kan fremvise klare indikationer på, at den pågældende udgør en terrortrussel, der ikke kan håndteres gennem en (ny) straffesag eller eksisterende indsatser.

2.1.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet deler indsatsgruppens opfattelse, og det er ministeriets vurdering, at der til en terrordom skal kunne fastsættes vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, og at kontrolforanstaltninger også skal kunne fastsættes for særligt farlige radikaliserede, der tidligere er dømt. Dette vil efter omstændighederne f.eks. kunne omfatte allerede løsladte terrordømte.

Ministeriet finder også, at der skal være mulighed for at fastsætte kontrolforanstaltninger for andre særligt farlige radikaliserede, der ikke tidligere er dømt, hvis de udgør en trussel, der ikke kan imødegås på anden måde. Det forudsættes, at der vil være tale om helt ekstraordinære tilfælde.

Det foreslås, at straffelovens § 79 b nyaffattes således, at terrordømte ved dom kan pålægges vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger.

Kontrolforanstaltninger efter et pålagt vilkår herom efter den foreslåede nye affattelse af § 79 b i straffeloven vil skulle fastsættes i medfør af den foreslåede hovedlov (lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede) og som udgangspunkt skulle fastsættes forud for løsladelsen med henblik på at træde i kraft ved løsladelsen.

Vilkåret vil skulle idømmes sammen med en helt eller delvis ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for overtrædelse af straffelovens § 101 a (deltagelse i væbnet konflikt), §§ 114-114 j (terrorisme), § 136, stk. 1 (tilskyndelse til forbrydelse), for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3 (billigelse af visse forbrydelser), for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j. Dette omfatter foruden ubetinget fængsel anbringelsesdomme og behandlingsdomme efter straffelovens §§ 68 og 69, hvor der sker frihedsberøvelse, og forvaring efter straffelovens § 70.

Der vil derimod ikke kunne fastsættes vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger i sager, hvor straffen alene er bøde eller betinget fængselsstraf. Ligeledes vil der ikke kunne fastsættes vilkår i sager, hvor den pågældende er idømt anden strafferetlig retsfølge, som ikke er af frihedsberøvende karakter, f.eks. dom til ambulantly behandling eller til tilsyn efter straffelovens §§ 68 og 69.

Vilkår om kontrolforanstaltninger efter den foreslåede bestemmelse vil indebære, at der forud for den dømtes løsladelse skal træffes afgørelse om, hvilke kontrolforanstaltninger den pågældende skal gives. Dette vil skulle ske på baggrund af en farlighedsvurdering fra Politiets Efterretningstjeneste, hvori det baseret på den vurderede farlighed angives, hvilke kontrolforanstaltninger der vurderes at være et sikkerhedsmæssig behov for, samt omfanget og varigheden af disse foranstaltninger. Farlighedsvurderingen vil som udgangspunkt skulle foretages forud for eventuel løsladelse.

En indsats risikoprofil kan ændre sig under afsoning, hvorfor det ikke altid vil være muligt ved domsafsigelsen at forudse, hvilke foranstaltninger der vil være mest egnede til at håndtere den pågældendes risikofaktorer på løsladelsestidspunktet. Det forudsættes også at bidrage til kontrolforanstaltningernes proportionalitet, at de fastsættes så tæt på løsladelsestidspunktet som muligt. Herved kan der tages der højde for en eventuel udvikling i positiv eller negativ retning i forbindelse med afsoningen af en dom m.v. Ved løsladelsestidspunktet menes den endelige løsladelse efter endt strafudståelse og ikke ved eventuel prøveløsladelse. Efter omstændighederne vil der i forbindelse med prøveløsladelse kunne fastsættes vilkår svarende til opholds- og kontaktforbud efter den foreslåede lov, jf. pkt. 2.2. Er den pågældende prøveløsladt med opholds- og kontaktforbud efter den foreslåede lov, vil det ved vurderingen af, om der skal fastsættes kontrolforanstaltninger ved den endelige løsladelse (ved prøvetidens udløb), skulle indgå, hvordan den pågældende efterlevede sine prøveløsladelsesvilkår.

Sagen vil skulle indbringes for retten og fremmes af retten mest muligt med henblik på, at kontrolforanstaltningerne kan gives forud for eller i forbindelse med løsladelsen. Det foreslås imidlertid også, at hvis fastsættelse af kontrolforanstaltninger ikke kan afvente rettens behandling, vil anklagemyndigheden efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste undtagelsesvist kunne træffe beslutning om foreløbig iværksættelse af kontrolforanstaltninger.

Det foreslås, at kontrolforanstaltningerne udover for terrordømte, der idømmes vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, kan gives til løsladte særligt farlige radikaliserede. Dette vil kunne ske på baggrund af en farlighedsvurdering fra Politiets Efterretningstjeneste, hvori det baseret på den vurderede farlighed angives, hvilke kontrolforanstaltninger der vurderes at være et sikkerhedsmæssig behov for, samt omfanget og varigheden af disse foranstaltninger.

For særligt farlige radikaliserede, der er indsatte, forudsættes kontrolforanstaltningerne – svarende til ordningen for terrordømte – som udgangspunkt at skulle fastsættes forud for løsladelse, så de er i kraft ved løsladelsen. Er der tale om løsladte særligt farlige radikaliserede, herunder personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens terrorbestemmelser forud for denne lovs ikrafttrædelse, vil der dog også kunne fastsættes kontrolforanstaltninger.

Udtrykket »radikalisering« er et ikke-entydigt begreb, der dækker over varierende grader af tilslutning til radikale synspunkter og handlinger. Radikalisering er en proces, der kan foregå på forskellige måder, og som kan ske over kortere eller længere tid, hvorved en person i stigende grad accepterer brugen af voldelige eller andre ulovlige midler til at opnå et bestemt politisk eller religiøst mål. Der er ingen simple årsagssammenhænge, og radikaliseringen kan igangsættes på baggrund af mange forskellige faktorer og have forskellige endemål.

Efter omstændighederne kan en lovovertrædelse være udtryk for den dømtes radikalisering. Det vil bero på en konkret vurdering af den begåede lovovertrædelse, herunder særligt overtrædelsens karakter, formål og kontekst.

Udover en terrordom vil »radikalisering« bl.a. kunne omfatte tilfælde, hvor den pågældende søger at føre religiøs eller politisk ekstremisme, herunder militant islamistiske, højreekstremistiske, venstreekstremistiske, antimyndighedsekstremistiske eller lignende synspunkter, ud i livet gennem vold, eller hvis den pågældende på anden vis fremmer, understøtter eller opfordrer andre til voldelig ekstremisme.

Det må herudover i almindelighed også indgå i vurderingen af en persons radikalisering, om der foreligger indberetninger for radikaliseringsbekymringer vedrørende den pågældende person.

Det foreslås også, at retten i de tilfælde, hvor der er tale om en trussel fra en ikke-tidligere dømt særligt farlig radikaliseret, som ikke kan imødegås på anden måde, kan fastsætte kontrolforanstaltninger for den pågældende. Det forudsættes, at der vil være tale om helt ekstraordinære tilfælde.

For disse tilfælde vil der ikke være en dom, der kan understøtte, at der er tale om særligt farlige radikaliserede.

Det bemærkes, at terrortrusler generelt forudsættes håndteret gennem straffesager eller eksisterende indsatser.

At en ikke-tidligere dømt er særligt farlig radikaliseret og udgør en trussel, der ikke kan imødegås på anden måde, vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis der er tale om en person, der er i kontakt med andre særligt farlige radikaliserede og f.eks. besidder terrorpropaganda, eller at det i øvrigt kan lægges til grund, at der er en risiko for, at den pågældende vil søge på voldelig vis at føre religiøs eller politisk ekstremisme, herunder militant

islamistiske, højreekstremistiske, venstreekstremistiske, antimyndighedsekstremistiske eller lignende synspunkter ud i livet, og at denne risiko ikke kan imødegås ved straffeprocessuelle skridt.

For alle de personer, der kan fastsættes kontrolforanstaltninger for, gælder der et krav om, at foranstaltningerne skal være egnede og ikke må gå videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. herom nedenfor under pkt. 2.1.3.

2.1.3. Betingelserne for fastsættelse af kontrolforanstaltninger

2.1.3.1. Gældende ret

Straffelovens § 79 b indeholder bestemmelser om, at personer, der dømmes for terror, ved dommen kan gives et opholdsforbud eller kontaktforbud. Der henvises nærmere til pkt. 2.1.1.1.

Det følger af bemærkningerne til straffelovens § 79 b, at opholds- og kontaktforbud vil skulle idømmes af domstolene efter en konkret vurdering af, om et opholdsforbud og/eller et kontaktforbud vil være egnet og nødvendigt for at forebygge nye terrorhandlinger ved at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer. Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at den dømte skal idømmes forbud, vil den pågældende som udgangspunkt skulle gives både et opholdsforbud og et kontaktforbud. Forbuddene kan dog efter omstændighederne også gives enkeltvis. Dette gælder f.eks., hvis betingelserne for kontaktforbud er opfyldt, mens betingelserne for opholdsforbud ikke er opfyldt, fordi der ikke vurderes at være et nærmere afgrænset område, hvor der er en særlig risiko for, at den dømte vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning. Det fremgår desuden af bemærkningerne til bestemmelsen, at det forudsættes, at forbud vil kunne gives, uanset hvilken af de i § 79 b, stk. 1, nævnte bestemmelser den pågældende dømmes for at have overtrådt. Det er endvidere som udgangspunkt uden betydning, hvor lang den ubetingede frihedsstraf er. Forbuddene forudsættes særligt anvendt i tilfælde, hvor overtrædelsen er udtryk for den dømtes radikalisering. Der henvises til Folketingstidende 2019-20 (1. samling), tillæg A, L 130 som fremsat, side 26.

2.1.3.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppens rapport indeholder ikke anbefalinger om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at der kan fastsættes kontrolforanstaltninger.

Indsatsgruppen bemærker, at der vil skulle tages nærmere stilling til, om de konkrete kontrolforanstaltninger skal fastsættes af en administrativ myndighed som i Storbritannien eller af en domstol som i Frankrig.

Indsatsgruppen foreslår, at ligesom i andre europæiske lande bør både varigheden af kontrolperioden samt valget af de enkelte kontrolforanstaltninger kunne prøves ved domstolene.

Indsatsgruppen anbefaler, at det overvejes, om kontrolforanstaltninger i særlige tilfælde skal kunne anvendes over for løsladte radikaliserede, hvis sikkerhedsmyndighederne kan fremvise klare indikationer på, at den pågældende udgør en terrortrussel, der ikke kan håndteres gennem en (ny) straffesag eller eksisterende indsatser. Beslutningen om at pålægge en person kontrolforanstaltninger bør træffes af eller kunne prøves ved en domstol, og der skal indføres retssikkerhedsmæssige og proceduremæssige garantier.

2.1.3.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet finder, at kontrolforanstaltningerne skal fastsættes af domstolene på baggrund af en vurdering af, om kontrolforanstaltningerne er egnede og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre.

Det forudsættes, at anklagemyndigheden og retten vurderer, om de kontrolforanstaltninger, der anmodes om, er egnede og nødvendige at fastsætte, og ligeledes foretager en vurdering af, hvilken varighed der er egnet og nødvendig. Der skal således foretages en proportionalitetsvurdering af hver enkelt foranstaltning og af foranstaltningernes varighed med udgangspunkt i farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste, som ligger til grund for anmodningen. Fastsættelse af kontrolforanstaltninger vil således kræve, at der er tale om en farlighedsvurdering, som viser, at der er væsentlige hensyn, herunder med hensyn til den pågældendes radikalisering, besiddelse af terrorpropaganda, kapaciteter, kontakter med andre særligt farlige radikaliserede og forventet vilje til at handle, som gør det nødvendigt at fastsætte kontrolforanstaltninger efter lovforslaget. Jo mere udtalt vurderingen af den trussel, den pågældende vurderes at udgøre, er, desto mere indgribende kontrolforanstaltninger vil den pågældende almindeligvis også kunne underlægges, og jo længere vil den fastsatte varighed tilsvarende kunne være. For eksempel vil et forbud mod internet- og

kommunikationskontrol efter lovforslagets § 7 almindeligvis være mere indgribende end meldepligt efter lovforslagets § 11.

I proportionalitetsvurderingen skal der bl.a. lægges vægt på varigheden, omfanget og intensiteten af kontrolforanstaltningerne, herunder hvilke begrænsninger den pågældende samlet set underlægges. Ved pålæggelse af flere samtidige kontrolforanstaltninger, vil intensiteten af de samlede kontrolforanstaltninger kunne afbødes, hvis der fastsættes en kortere varighed, herunder ved at varigheden af de mest indgribende foranstaltninger fastsættes til en kortere periode end øvrige kontrolforanstaltninger.

Der kan desuden lægges vægt på den terrordømtes eller radikaliseredes personlige forhold, herunder alder, tidligere strafbare forhold og farlighedsvurderingen. I denne afvejning kan der tages højde for, om den pågældende er terrordømt, tidligere dømt radikaliseret eller ikke-tidligere dømt radikaliseret.

Det bemærkes, at terrortrusler generelt forudsættes håndteret gennem straffesager eller eksisterende indsatser.

Det forudsættes, at anklagemyndigheden i de helt ekstraordinære tilfælde, hvor terrortruslen fra en ikke-tidligere dømt ikke kan imødegås gennem en straffesag eller eksisterende indsatser, kan anmode retten om at fastsætte kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov.

Er der tale om personer, der gives kontrolforanstaltninger i forbindelse med løsladelse, vil en eventuel udvikling i positiv eller negativ retning under afsoningen af dommen m.v. skulle tillægges betydning.

Er der tale om fastsættelse af kontrolforanstaltninger for en person, der er prøveløsladt med vilkår svarende til kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov, vil det ved vurderingen af, om der skal fastsættes kontrolforanstaltninger ved den endelige løsladelse (ved prøvetidens udløb), skulle indgå, hvordan den pågældende efterlevede sine prøveløsladelsesvilkår. Derudover vil det også skulle tillægges betydning, om den pågældende har deltaget i forebyggende programmer, jf. nærmere herom pkt. 2.3.

Er der tale om en person, der tidligere er blevet givet kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov, vil efterlevelse af tidligere eller allerede fastsatte kontrolforanstaltninger skulle tillægges betydning.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

2.1.4. Opholdsforbud, GPS-fodlænke og kontaktforbud

2.1.4.1. Gældende ret

Straffelovens § 79 b indeholder bestemmelser om, at terrordømte kan gives et opholdsforbud eller kontaktforbud i en periode på op til 10 år.

Det følger således af straffelovens § 79 b, stk. 1, jf. stk. 2, at retten i forbindelse med dom for overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i straffelovens § 101 a (deltagelse i væbnet konflikt), §§ 114-114 j (terrorisme), § 136, stk. 1 (tilskyndelse til forbrydelse), for så vidt angår tilskyndelse til en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, § 136, stk. 2, eller § 136, stk. 3 (billigelse af visse forbrydelser), for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, ved dom kan give den dømte et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder. Derudover kan retten efter straffelovens § 79 b, stk. 1, jf. stk. 3, idømme et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i stk. 1.

Kontaktforbud efter straffelovens § 79 b, stk. 3, omfatter dog ikke nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser. Kontaktforbud omfatter endvidere ikke andre indsatte, som den, der har et kontaktforbud, er placeret på afdeling med under afsoning af en frihedsstraf, imens de opholder sig i en af Danmarks Fængsels institutioner.

Det følger af bemærkningerne til straffelovens § 79 b, stk. 2, at det er en betingelse for at give opholdsforbud i et område, at der er en særlig risiko for, at den dømte enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning. Betingelsen om, at der er en særlig risiko for, at den dømte enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø, vil i almindelighed indebære, at et opholdsforbud som udgangspunkt vil skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den dømte er blevet radikaliseret. Dette vil sædvanligvis være sammenfaldende med den kommune, hvor den dømtes bopæl eller opholdssted er beliggende, men vil efter

omstændighederne også kunne være den kommune, hvor et klubhus, en fritidsklub eller en religiøs bygning er beliggende. Tilsvarende vil et opholdsforbud som udgangspunkt skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den dømtes radikaliserings, opholder sig. Der henvises til Folketingstidende 2019-20 (1. samling), tillæg A, L 130 som fremsat, side 27.

Ved lov nr. 367 af 8. april 2025 om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (herefter tilholdsloven) blev der indført en bestemmelse i tilholdslovens § 4 a om, at politiet kan påbyde en person at bære en GPS-fodlænke som supplement til et opholdsforbud, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af et opholdsforbud. Ordningen trådte i kraft den 1. juli 2025 og er indført som en forsøgsordning, der vil blive evalueret efter senest tre år.

2.1.4.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen foreslår, at kontaktforbuddet og opholdsforbuddet, der allerede er kendt på terrorområdet i Danmark (ved straffelovens § 79 b), også bør overvejes som mulige kontrolforanstaltninger over for målgruppen for indsatsgruppens rapport (se pkt. 2.1.2.2).

Indsatsgruppen foreslår, at det kan overvejes, om det på sigt skal gøres muligt at give målgruppen for indsatsgruppens rapport påbud om elektronisk overvågning i en periode via fodlænke til at sikre overholdelse af kontrolforanstaltninger vedrørende færdene.

2.1.4.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.1.4.3.1. Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens vurdering og finder, at anbefalingen bør gennemføres, og at opholdsforbud og kontaktforbud bør kunne fastsættes for terrordømte og radikaliserede (se om målgruppen pkt. 2.1.2.3). Ministeriet bemærker derudover, at opholds- og kontaktforbuddet i straffelovens § 79 b først blev indført i 2020. Der er derfor terrordømte, der afsoner fængselsstraffe i dag eller er blevet løsladt uden at være blevet idømt kontakt- og opholdsforbud i forbindelse med deres fængselsstraffe. En selvstændig mulighed for opholds- og kontaktforbud som kontrolforanstaltning vil derfor kunne være relevant for denne førnævnte gruppe af personer, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Justitsministeriet er desuden enig i indsatsgruppens vurdering af, at der skal kunne gives påbud om elektronisk overvågning i en periode via fodlænke til at sikre overholdelse af kontrolforanstaltninger vedrørende færdene.

Justitsministeriet finder det imidlertid også hensigtsmæssigt, at beslutningen om anvendelsen af en sådan mulighed udskydes til et senere tidspunkt, som kan fastsættes af justitsministeren ved bekendtgørelse. Anvendelsestidspunktet kan således bl.a. afvente evalueringen af ordningen om omvendt fodlænke i stalkingssager.

Med den foreslåede ordning vil kontaktforbuddet og opholdsforbuddet som udgangspunkt blive reguleret på samme måde som opholds- og kontaktforbud, som kan pålægges efter straffelovens § 79 b. For de personer, som ikke gives vilkår om kontrolforanstaltninger i tilknytning til en terrordom, jf. de foreslåede § 1, nr. 2 og 3, vil der være tale om foranstaltninger, der ikke følger af en strafbar handling.

Forbuddene vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering – baseret på farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om et opholdsforbud og/eller et kontaktforbud vil være egnet og nødvendigt for at forebygge nye terrorhandlinger ved at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer.

Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal gives kontrolforanstaltninger, vil den pågældende som udgangspunkt skulle gives både et opholdsforbud og et kontaktforbud. Forbuddene kan dog efter omstændighederne gives enkeltvis.

2.1.4.3.2. Et opholdsforbud efter den foreslåede § 3, stk. 1, vil indebære et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Færden eller ophold vil omfatte enhver fysisk tilstedeværelse inden for det pågældende område, herunder at passere igennem området. Et opholdsforbud vil således indebære, at den blotte tilstedeværelse i det pågældende område uden politiets forudgående tilladelse vil udgøre en overtrædelse. Det gælder også, selv om der er tale om et helt kortvarigt ophold.

Det vil være en betingelse for at give opholdsforbud i et område, at der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Betingelsen om, at der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø, vil i almindelighed indebære, at et opholdsforbud som udgangspunkt vil skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret. Tilsvarende vil et opholdsforbud som udgangspunkt skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig. Der vil efter omstændighederne også kunne indgå generelle erfaringer vedrørende det netværk, som den terrordømte eller radikaliserede er en del af, herunder eventuelle erfaringer om medlemmer af netværket, der er flyttet til et andet område.

Der vil herudover kunne gives et opholdsforbud i områder, hvor der konkret vurderes at være en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning. Personer, der er dømt for terrorisme og alvorlig kriminalitet, vil således i visse miljøer og over for socialt marginaliserede og sårbare personer, herunder unge, kunne opnå en særlig status og autoritet. Personer med en sådan særlig status og autoritet kan ofte have/udøve en stor indflydelse på radikaliseringen af andre.

Risikoen vil skulle være begrundet i den terrordømtes eller radikaliseredes personlige forhold og adfærd.

Vurderes et geografisk bredt fastlagt opholdsforbud ikke at stå i rimeligt forhold til den præventive effekt af forbuddet, vil opholdsforbuddet kunne indskrænkes geografisk til et eller flere mindre områder, som samtidig er egnet til at hindre den terrordømte eller radikaliserede i at opholde sig og færdes, hvor der er den i bestemmelsen omhandlede særlige risiko. Det vil eksempelvis kunne være den kommune, by eller bydel, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, og/eller hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig.

Den præcise afgrænsning af opholdsforbuddet vil i øvrigt afhænge af en konkret proportionalitetsvurdering. Det bemærkes i den forbindelse, at jo bredere et geografisk område, som et opholdsforbud skal omfatte, desto mere skærpes kravene til de modstående hensyn, der ligger til grund for meddelelse af opholdsforbuddet.

Det foreslås, at en person kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), som supplement til et opholdsforbud. Det foreslås, at tidspunktet for anvendelsen af bestemmelsen, der giver mulighed for et sådant påbud, kan fastsættes af justitsministeren ved bekendtgørelse.

Da et påbud om elektronisk kontrol som supplement til et opholdsforbud er indgribende, forudsættes det, at denne form for kontrol som udgangspunkt opretholdes i kortere tid end de mindre indgribende foreslåede kontrolforanstaltninger, jf. pkt. 2.1.10.3 nedenfor.

2.1.4.3.3. Et kontaktforbud efter den foreslåede § 4 indebærer et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a (deltagelse i væbnet konflikt), §§ 114-114 j (terrorisme), § 136, stk. 1 (tilskyndelse til forbrydelse), for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3 (billigelse af visse forbrydelser), for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Et kontaktforbud vil som udgangspunkt omfatte kontakt med alle personer, der har modtaget en endelig dom for overtrædelse af en af de i det foreslåede § 4, stk. 1, nævnte bestemmelser. Kontaktforbuddet vil således ikke gælde, hvis den pågældende person alene er sigtet, tiltalt, har anket eller har mulighed for at anke dommen. Kontaktforbuddet vil endvidere omfatte personer, der endeligt er meddelt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov.

Det bemærkes i den forbindelse, at et kontaktforbud dog ikke vil omfatte den terrordømtes eller den radikaliseredes nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) om retten til bl.a. familieliv. Ved nærmeste familiemedlemmer

forstås normalt personens ægtefælle, faste samlevende, forældre, børn og søskende.

Det bemærkes endvidere, at et kontaktforbud ikke omfatter andre indsatte, som den, der har et kontaktforbud, er placeret på afdeling med under udståelse af en frihedsstraf i en af Danmarks Fængsels institutioner, eller personer, der på andre institutioner er anbragt på samme afdeling som den terrordømte eller radikaliserede, herunder i medfør af straffelovens § 68, eller personer, der er indkvarteret på samme indkvarteringssted, hvor den terrordømte eller radikaliserede har opholdspligt efter hjemrejselovens § 13.

Et kontaktforbud vil omfatte kontakt med alle personer, der på ethvert givent tidspunkt er dømt for overtrædelse af en af de i det foreslåede § 4, stk. 1, nævnte bestemmelser eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov. Kontaktforbuddet er herved dynamisk og vil også omfatte kontakt med personer, der på et senere tidspunkt end ved fastsættelsen af kontaktforbuddet dømmes for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov.

Kontaktforbuddet skal ses i sammenhæng med, at det med lovforslaget § 34 foreslås at give politiet hjemmel til at videregive oplysninger til personer, der er givet kontaktforbud efter § 4, om, at en person er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i § 4, stk. 1, eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov. I den forbindelse vil politiet eksempelvis kunne videregive oplysninger med henblik på at bringe den pågældende i ond tro, hvis politiet i forbindelse med et tilsyn bliver bekendt med, at pågældende har kontakt med en person omfattet af kontaktforbuddet.

Det bemærkes dog, at hvis den afgørelse, hvorved den pågældende blev dømt for overtrædelse af en af de i den foreslåede § 4, stk. 1, nævnte bestemmelser, er blevet slettet fra efterforskningsdelen af kriminalregisteret, vil personen ikke længere være omfattet af kontaktforbuddet.

Det gælder navnlig for personer, som er dømt for overtrædelse af de omhandlede terrorbestemmelser, at de er særligt udsatte for enten at blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller at radikalisere andre.

Der kan på denne baggrund være en særlig risiko for, at en terrordømt vil søge at rekruttere andre terrordømte til et radikaliseret miljø, eller at andre terrordømte vil søge at rekruttere den dømte til deres radikaliserede miljøer. I yderste konsekvens vil der endvidere være en risiko for, at sådanne terrordømte vil søge at anspore hinanden eller andre i et radikaliseret miljø til terrorisme.

Et kontaktforbud vil indebære, at en hvilken som helst kontakt, både skriftlig og mundtlig, med de omfattede personer uden politiets forudgående tilladelse vil udgøre en overtrædelse.

2.1.4.3.4. Der kan være særlige tilfælde, hvor en person, der er givet et opholdsforbud, har et særligt anerkendelsesværdigt formål med at færdes eller opholde sig i det område, som forbuddet vedrører. Tilsvarende kan der være særlige tilfælde, hvor en person, der er givet et kontaktforbud, har et særligt anerkendelsesværdigt formål med at kontakte en person, som er omfattet af forbuddet.

Det vil bl.a. i visse tilfælde følge af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, at der skal være mulighed for konkret at gøre undtagelse fra et opholdsforbud eller kontaktforbud.

Det foreslås på den baggrund i §§ 26 og 27, at politiet efter høring af Politiets Efterretningstjeneste kan meddele tilladelse til henholdsvis færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud og kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet. Det foreslås endvidere i § 28, at justitsministeren ved en bekendtgørelse kan fastsætte nærmere regler om sådanne tilladelser.

Der henvises nærmere til lovforslagets §§ 3, 4, 26, 27, 28 og 34 og bemærkningerne hertil.

2.1.5. Våbenforbud og forbud om deltagelse i skytteforeninger

2.1.5.1. Gældende ret

2.1.5.1.1. *Reglerne i våbenloven*

Efter våbenlovens § 1, stk. 1, er det forbudt uden tilladelse af justitsministeren eller den, han dertil bemyndiger, at indføre eller fremstille, herunder samle:

1) skydevåben og genstande, der fremtræder som skydevåben og som følge af konstruktionen eller det anvendte materiale kan ombygges hertil,

UDKAST

- 2) dele, der er specielt konstrueret eller modificeret til et skydevåben, og som er væsentlige for anvendelsen af våbnet, herunder aftagelige magasiner, bundstykker, baskyler, løb, låsestole, piber, rammer, slæder og tromler,
- 3) ammunition til skydevåben, derunder også patronhylstre, tændskruer, fænghætter, brandrør og projektiler,
- 4) håndgranater, bomber, miner og lignende våben, der virker ved en gennem eksplosion fremkaldt trykvirkning eller udslyngning af smålegemer,
- 5) patroner, ampuller og spraydåser samt lignende genstande, der ved spredning af stoffer er beregnet til at virke skadevoldende, bedøvende eller irriterende i kortere tid efter eksponeringen,
- 6) eksplosivstoffer (eksplosive stoffer og eksplosivstofholdige genstande),
- 7) armbrøster og slangebøsser,
- 8) signalvåben og kombinerede gas- og signalvåben,
- 9) lyddæmpere, såfremt de er konstrueret til montering på skydevåben, og
- 10) optisk elektroniske sigtemidler med lysstråle eller med elektronisk lysforstærknings- eller infrarødt udstyr, såfremt de er konstrueret til montering på skydevåben eller armbrøster.

Politiet meddeler tilladelse til at besidde, bære eller anvende genstande, som er omfattet af våbenlovens § 1, stk. 1, jf. § 5, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 2531 af 20. december 2021 om våben og ammunition m.v. med senere ændringer (våbenbekendtgørelsen), jf. § 2, stk. 1, i våbenloven.

Det følger af våbenbekendtgørelsens § 22, stk. 1, at skytteforeninger kan overlade foreningens og dens medlemmers våben til medlemmer af den pågældende forening, der er godkendt hertil af politiet, jf. § 48, eller til medlemmer, der er godkendt gennem foreningen efter stk. 5 eller har opnået samtykke efter § 10 eller er godkendt efter § 14, jf. dog stk. 3.

Det følger af våbenbekendtgørelsens § 22, stk. 2, at skytteforeninger endvidere kan overlade foreningens og dens medlemmers våben med en kaliber på 9 mm (. 38/. 357) eller derunder til andre personer til brug ved prøveskydninger og andre arrangementer, som foreningen er ansvarlig for at afholde.

Våbentilladelse, samtykke til våbenpåtegning og jagttegn samt andre tilladelser, samtykker, dispensationer eller godkendelser efter våbenloven og våbenbekendtgørelsen kan kun gives til en person, om hvis personlige forhold og hidtidigeandel, der ikke foreligger oplysninger, som gør det betænkeligt at imødekomme ansøgningen, jf. våbenbekendtgørelsens § 48, stk. 1.

Ved ansøgning om våbentilladelse m.v. giver ansøgeren samtykke til, at politiet kan indhente oplysninger om ansøgeren i politiets registre, herunder Kriminalregisteret, til brug for politiets vandelsvurdering.

Tidligere afgørelser om strafbare forhold indgår som et centralt element i politiets vandelsvurderinger efter våbenbekendtgørelsens § 48, stk. 1. Det strafbare forholds karakter og den tid, der er gået, siden forholdet blev begået, vil indgå som selvstændige faktorer i vandelsvurderingen. Afgørelser for alvorlige overtrædelser af f.eks. straffeloven kan således have afgørende betydning for vandelsvurderingen, selv om det strafbare forhold ligger mange år tilbage.

Politiet lægger ved vandelsvurderingen særlig vægt på, om den pågældende er dømt eller sigtet for drab, vold, røveri, voldtægt, ulovlig tvang, frihedsberøvelse, overtrædelse af straffelovens §§ 266 (trusler) og 252 (forvoldelse af nærliggende fare for nogens liv eller førlighed) m.v. samt overtrædelser af våbenlovgivningen, jf. også betænkning nr. 966/1982 om delberetning vedrørende en kontrolordning for glatløbede haglgeværer, side 16-17.

Endvidere lægger politiet vægt på bl.a. overtrædelser af knivloven, lov om euforiserende stoffer og lov om forbud mod visse dopingmidler, kørsel under påvirkning af euforiserende stoffer og overtrædelser af ordensbekendtgørelsen omfattende voldelig adfærd. Endelig lægges der vægt på oplysninger om tilknytning til rocker- eller bandemiljøet og oplysninger om psykiske forhold.

Der skal ved samtlige ansøgninger om våbentilladelse m.v. foretages en konkret vurdering af, om der er betænkeligheder ved at imødekomme ansøgningen, jf. våbenbekendtgørelsens § 48, stk. 1.

Det følger af våbenlovens § 2 f, stk. 1, at tilladelser og samtykker efter loven eller efter bestemmelser, der er udfærdiget i medfør af loven, til enhver tid kan tilbagekaldes.

Det følger af våbenlovens § 2 f, stk. 2, at justitsministeren kan fastsætte regler om bortfald af tilladelser, godkendelser, samtykker eller dispensationer efter denne lov eller efter bestemmelser, der er udfærdiget i medfør af loven, til personer, der er dømt for grovere lovovertrædelser eller er meddelt tilhold, opholdsforbud eller bortvisning efter lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning. Bemyndigelsesbestemmelsen er ikke udmøntet endnu, men i forarbejderne til bestemmelsen er det forudsat, at justitsministeren vil fastsætte nærmere regler herom i en bekendtgørelse, jf. Folketingstidende 2023-24, tillæg A, L 114 som fremsat, side 24. Det er endvidere forudsat, at det i bekendtgørelsen vil skulle fastlægges, hvilke grovere lovovertrædelser der skal omfattes af ordningen, ligesom det tidsrum fra domsafsigelsen eller afgørelsen om f.eks. tilhold, hvor en person ikke kan opretholde våbentilladelse m.v., vil skulle fastlægges. Det forudsættes i den forbindelse, at bl.a. forbrydelser rettet mod staten og den offentlige myndighed (straffelovens kapitel 12 og 13) vil være omfattet af ordningen.

2.1.5.1.2. Reglerne i knivloven

Det følger af knivlovens § 2, stk. 1, at der er en række knive og blankvåben m.v., der ikke kan erhverves, besiddes, bæres eller anvendes lovligt uden tilladelse fra politiet. Knivlovens § 2, stk. 1, gælder både for knive og blankvåben m.v., der besiddes på bopælen og på offentligt tilgængelige steder. Knivlovens § 2, stk. 1, omfatter bl.a. skarpe eller spidse våben, hvis klinge overstiger 12 cm. Det følger af knivlovens § 2, stk. 2, at dolke og knive, hvis klinge overstiger 12 cm, uanset knivlovens § 2, stk. 1, kan anvendes i erhverv, til husholdningsbrug eller til brug ved jagt, lystfiskeri, sportsudøvelse eller til et andet lignende anerkendelsesværdigt formål, hvis de er udformet hertil.

For at få tilladelse til at besidde knive og blankvåben m.v., der er omfattet af knivlovens § 2, stk. 1, skal der indgives en ansøgning til politiet, som foretager en vurdering af, om der er tale om besiddelse til et anerkendelsesværdigt formål. Efter § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 179 af 22. februar 2018 om knive og blankvåben m.v. med senere ændringer kan tilladelser til knive og blankvåben m.v. samt andre tilladelser eller godkendelser efter lov om knive og blankvåben m.v. og denne bekendtgørelse kun gives til personer, om hvis personlige forhold og hidtidige vandel, der ikke foreligger oplysninger, som gør det betænkeligt at imødekomme ansøgningen. Det fremgår af § 19, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 179 af 22. februar 2018 om knive og blankvåben m.v. med senere ændringer, at en blankvåbentilladelse gives med en gyldighedstid på 5 år,

dog 10 år for samlertilladelser. Tilladelsen kan til enhver tid tilbagekaldes, jf. knivlovens § 5, stk. 1.

2.1.5.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Erfaringer fra udlandet viser, at radikaliserede i nogle tilfælde har opnået adgang til våben via våbentilladelse. Indsatsgruppen vurderer, at det er væsentligt entydigt at sikre, at ingen personer i målgruppen for indsatsgruppens rapport (se pkt. 2.1.2.2) kan opnå lovlig adgang til våben eller ansættelse i stillinger, der kræver våbentilladelse. Indsatsgruppen vurderer, at træning i skytteforeninger ligesom våbentilladelse kan bidrage til at øge en persons kapacitet til at begå angreb, og finder således, at det i tillæg til et våbenforbud er relevant at begrænse mulighed for medlemskab af og træning i skytteforeninger for personer i målgruppen for indsatsgruppens rapport (se pkt. 2.1.2.2).

Indsatsgruppen foreslår med inspiration fra Østrig og Storbritannien, at personer i målgruppen for indsatsgruppens rapport (se pkt. 2.1.2.2) skal kunne gives et forbud mod at anskaffe, besidde, benytte eller arbejde med våben. Indsatsgruppen foreslår desuden, at terrordømte skal kunne fratages muligheden for adgang til våben for bestandigt ved at gøre våbenforbuddet personligt og livsvarigt for denne persongruppe.

Indsatsgruppen foreslår endvidere, at personer i målgruppen for indsatsgruppens rapport (se pkt. 2.1.2.2) skal kunne gives et forbud mod at få medlemskab af eller få overdraget våben i forbindelse med prøveskydninger i en skytteforening.

2.1.5.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens vurdering og finder, at anbefalingen bør gennemføres og kunne fastsættes for terrordømte og radikaliserede (se om målgruppen pkt. 2.1.2.3).

Det foreslås at give mulighed for at meddele terrordømte og radikaliserede et forbud mod at erhverve, besidde, bære, anvende eller arbejde med våben, herunder knive og blankvåben, der kræver tilladelse efter knivloven, samt eksplosivstoffer. Det foreslås desuden, at et sådant våbenforbud skal medføre, at den pågældende ikke må have bopæl eller tage bopæl et sted, hvor der besiddes våben, medmindre dette med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det foreslås endvidere at give mulighed for at meddele terrordømte og radikaliserede forbud mod at deltage i aktiviteter og arrangementer i skytteforeninger, der involverer våben eller er egnet til at opbygge våbenkapacitet. Det er Justitsministeriets vurdering, at indsatsgruppens anbefaling om at begrænse adgang til skytteforeninger mest hensigtsmæssigt gennemføres ved at kunne forbyde terrordømtes og radikaliseredes adgang til våben i skytteforeninger, uden at begrænse de pågældendes medlemskab og øvrige aktiviteter i skytteforeninger.

Forbuddene vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering – baseret på vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om et våbenforbud og forbud mod deltagelse i skytteforeninger vil være egnet og nødvendigt for at forebygge nye terrorhandlinger ved at sikre, at de omfattede personer ikke har adgang til våben eller opbygger angrebsskapacitet.

Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal gives kontrolforanstaltninger, vil den pågældende som udgangspunkt skulle gives både et våbenforbud og et forbud mod deltagelse i skytteforening. Forbuddene kan dog efter omstændighederne helt undtagelsesvis også gives enkeltvis.

Der henvises nærmere til lovforslagets §§ 5 og 6 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at justitsministeren i våbenloven bemyndiges til at fastsætte regler om bortfald af våbentilladelser m.v. til personer, der er meddelt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 43 og bemærkningerne hertil.

2.1.6. Kontrol med adgang til internet og brug af mobil

2.1.6.1. Gældende ret

Som anført under pkt. 2.1.1.1 kan terrordømte efter straffelovens § 79 b, stk. 1, jf. stk. 3, idømmes et kontaktforbud.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at et kontaktforbud også omfatter digital kontakt, herunder telefonisk kontakt og kontakt gennem internettet eller et lignende system til spredning af information. Som eksempler på kontakt gennem internettet nævnes i bemærkningerne til bestemmelsen e-mail, internetchat, internettelefoni og sociale medier,

herunder Facebook, Instagram og Twitter (nu X). Der henvises til Folketingstidende 2019-20 (1. samling), tillæg A, L 130 som fremsat, side 9.

Som led i gennemførelsen af tilsyn med et meddelt kontaktforbud efter straffelovens § 79 b, stk. 6, 2. pkt., kan politiet uden retskendelse skaffe sig adgang til den dømtes bolig og andre lokaliteter, som den dømte råder over, og foretage undersøgelse heraf. Tilsvarende kan politiet efter straffelovens § 79 b, stk. 6, 3. pkt., uden retskendelse foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, som den dømte råder over, og om nødvendigt medtage disse med henblik på undersøgelse af deres indhold.

2.1.6.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen foreslår, at personer i målgruppen for indsatsgruppens rapport (se pkt. 2.1.2.2) ligesom i Storbritannien skal kunne gives påbud om kontrol med deres adgang til internettet og brug af mobiltelefoner. Dette involverer et krav om ikke at anvende eller tilgå en computer eller anden enhed forbundet til internettet uden forudgående tilladelse fra en tilsynsførende, medmindre det sker ved brug af digital kommunikation med offentlige myndigheder eller uddannelse, samt tillade, at enhederne bliver inspiceret af politiet og/eller anden tilsynsførende. Derudover anbefales det, at de pågældende personer skal kunne pålægges ikke at slette brugshistorik på en computer eller en anden enhed med internetforbindelse samt tillade, at disse enheder bliver inspiceret af politiet og/eller anden tilsynsførende.

Indsatsgruppen anbefaler endvidere, at personerne kan gives påbud om ikke at besidde mere end én mobiltelefon eller ét simkort uden forudgående tilladelse fra en tilsynsførende samt at skulle orientere sin tilsynsførende om, hvilke mobiltelefoner vedkommende regelmæssigt anvender, herunder hvilke simkort og IMEI-numre vedkommende har i sin besiddelse.

Indsatsgruppen vurderer, at internettets markante rolle i terrormobilisering bevirker, at kontrolforanstaltninger rettet mod fysisk færden ikke altid vil være de mest egnede kontrolforanstaltninger for alle profiltyper. Derimod vil det i nogle tilfælde være mere hensigtsmæssigt at kunne fastsætte kontrolforanstaltninger, der er specifikt målrettet internetaktivitet og kommunikation via digitale medier.

2.1.6.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens vurdering og finder, at anbefalingen bør gennemføres og kunne fastsættes for terrordømte og radikaliserede (se om målgruppen pkt. 2.1.2.3).

Efter Justitsministeriets opfattelse skal foranstaltninger med kontrol med adgang til internettet og brug af kommunikationsapparater (herunder mobiltelefon) ses som en forudsætning for at føre tilsyn med den virtuelle dimension af et kontaktforbud samt for at kunne håndtere en virtuel dimension af radikalisering.

Det foreslås, at terrordømte og radikaliserede skal kunne gives forbud mod at besidde eller anvende computere eller andre kommunikationsapparater, der har internetadgang, uden forudgående tilladelse fra politiet.

Det foreslås, at kravet om forudgående tilladelse ikke skal gælde, hvis anvendelsen vedrører digital kommunikation med offentlige myndigheder, godkendte uddannelser eller personer, som er omfattet af retsplejelovens § 170, og at retten kan fastsætte andre undtagelser til kravet om forudgående tilladelse, hvis dette er nødvendigt for at sikre kontrolforanstaltningens forholdsmæssighed.

Det foreslås desuden, at forbuddet også indebærer, at den terrordømte eller radikaliserede ikke må slette brugshistorik fra de nævnte enheder uden forudgående tilladelse fra politiet.

Det foreslås endvidere, at terrordømte og radikaliserede kan gives et forbud mod at besidde mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat og mere end ét simkort uden forudgående tilladelse fra politiet.

Det foreslås, at internet- og kommunikationskontrollen også indebærer, at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste kan undersøge kommunikationsapparaterne med henblik på at vurdere den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre. Dette vil medføre, at når politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste fører tilsyn (se pkt. 2.1.12.3) med en person, som er givet en kontrolforanstaltning om internet- og kommunikationskontrol, og uden retskendelse f.eks. medtager it-udstyr med henblik på undersøgelse af deres indhold, kan denne undersøgelse – udover kontrol med overholdelse med de øvrige dele af internet- og kommunikationskontrollen, såsom anvendelse af enheder eller sletning af brugshistorik – også vedrøre en undersøgelse af kommunikationsapparaterne med henblik på at vurdere den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre.

Det formål, som politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste kan foretage undersøgelse af kommunikationsapparaterne med henblik på, er således med kontrolforanstaltningen om internet- og kommunikationskontrol bredere end blot at føre tilsyn med overholdelse af kontrolforanstaltningerne i snæver forstand.

Vurderingen af den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, kan også indgå i vurderingen af, om politiets tilsyn med kontrolforanstaltningerne skal tilpasses, eller om fastsatte kontrolforanstaltninger skal ophæves (se pkt. 2.1.11.3 og 2.1.12.3).

Kontrolforanstaltningerne vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering – baseret på farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om de vil være egnede og nødvendige for at forebygge nye terrorhandlinger ved at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer, herunder i forbindelse med at sikre overholdelsen af et meddelt kontaktforbud.

Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at terrordømte eller radikaliserede skal gives forbud mod at besidde eller anvende computere eller andre kommunikationsapparater, der har internetadgang, uden forudgående tilladelse, vil den pågældende som udgangspunkt også skulle gives forbud mod at besidde mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat og mere end ét simkort uden forudgående tilladelse fra politiet. Forbuddene vil dog efter omstændighederne også kunne gives enkeltvis.

Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens vurdering af, at forbud vedrørende adgang til internettet og brug af kommunikationsapparater er indgribende, og at denne form for kontrol derfor kun bør anvendes i de tilfælde, hvor der er identificeret et klart operativt behov for at kunne monitorere en persons internetaktivitet og kommunikation. Det forudsættes derfor også, at denne form for kontrolforanstaltninger som udgangspunkt kan opretholdes i kortere tid end de mindre indgribende foreslåede kontrolforanstaltninger, jf. pkt. 2.1.10.3 nedenfor.

Der henvises nærmere til lovforslagets §§ 7, 8, 28 og 30 og bemærkningerne hertil.

2.1.7. Forbud mod at besidde, dele og gøre sig bekendt med terrorpropaganda

2.1.7.1. Gældende ret

Efter straffelovens § 114 e straffes med fængsel indtil 8 år den, som i øvrigt fremmer virksomheden for en person, en gruppe eller en sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af §§ 114 (terrorisme), 114 a (andre terrorhandlinger), 114 b (terrorfinansiering), 114 c (hvervning til terrorisme) eller 114 d (terrortræning). Er den pågældende tilsluttet en væbnet styrke, kan straffen stige til fængsel indtil 12 år eller under særligt skærpende omstændigheder til fængsel indtil 16 år. Som særligt skærpende omstændigheder anses navnlig tilfælde, hvor den pågældende har deltaget i kamphandlinger.

Straffelovens § 114 e er en særlig medvirkensregel, som er subsidiær i forhold til den almindelige medvirkensregel i § 23. Hvis en medvirkende har et konkretiseret forsæt til medvirken til en af de i §§ 114-114 d nævnte handlinger, skal der straffes efter denne bestemmelse, jf. § 23. § 114 e kan efter omstændighederne omfatte støtte til sammenslutninger m.v., der har både humanitære formål og terrorformål. Det samme gælder tilfælde, hvor f.eks. en professionel rådgiver yder generel rådgivningsbistand til en terrororganisation, uden at denne rådgivning kan henføres til en bestemt terrorhandling.

Tilslutning til eller medlemskab af en terrororganisation i tilfælde, hvor tilslutningen eller medlemskabet alene udtrykker moralsk støtte eller sympati for terrororganisationen, er på samme måde som rene sympatitilkendegivelser i forhold til sådanne organisationer ikke strafbart efter bestemmelsen.

Udbredelse af såkaldt terrorpropaganda vil derimod efter omstændighederne kunne udgøre en overtrædelse af straffelovens § 114 e. I Højesterets dom af 1. juli 2015 i sag 211/2015 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2016, side 3235) blev en person straffet for overtrædelse af bestemmelsen ved at have lavet en lang række Facebook-opslag indeholdende materiale, der fandtes at fremme bl.a. al-Qaedas virksomhed. Bestemmelsen er endvidere anvendt i Højesterets dom af 3. juli 2013 i sag 231/2013 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2014, side 1540), hvor en tv-station blev dømt for over en 4-årig periode at have fremmet terrorvirksomhed. Der henvises endvidere til Højesterets dom af 14. marts 2025 i sag 73/2024 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2025, side 1945) og Højesterets dom af 5. december 2024 i sag 30/2024 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2025, side 721).

Hertil kommer, at det er strafbart efter straffelovens § 136, stk. 1, offentligt at tilskynde til en forbrydelse. Efter straffelovens § 136, stk. 2, straffes endvidere den, der offentligt udtrykkeligt billiger terrorhandlinger m.v.

2.1.7.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen vurderer, at et forbud mod at besidde og dele terrorpropaganda kan have en kriminalpræventiv effekt og være et håndfast redskab til at forebygge, at radikaliserede fastholdes i eller rekrutterer andre til ekstremistiske miljøer og aktiviteter via internettet.

Indsatsgruppen anfører, at forslaget er inspireret af det britiske system, hvor et forbud mod besiddelse og deling af flere typer af fysisk eller elektronisk materiale relateret til terror og ekstremisme kan pålægges i en kontrolperiode.

2.1.7.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens vurdering og finder, at anbefalingen bør gennemføres og kunne fastsættes for terrordømte og radikaliserede (se om målgruppen pkt. 2.1.2.3).

Ved terrorpropagandamateriale vil navnlig skulle forstås materiale som billeder, videoer, lydoptagelser eller tekst, der forherliger, glorificerer eller anpriser en person, gruppe eller sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j om terrorvirksomhed, herunder økonomisk støtte til terror, hvervning og oplæring til terrorvirksomhed. Sådant materiale vil kunne betragtes som propagandamateriale uanset materialets ophav, eller om det entydigt kan knyttes til en specifik person, gruppe eller sammenslutning. Det vil f.eks. kunne være henrettelsesvideoer, propagandavideoer og andre videoer eller lydoptagelser indeholdende opfordringer til at tilslutte sig en terrororganisation, ligesom det kan være opslag, der ved hjælp af tekst, billeder og symboler anpriser m.v. terror. Omfattet vil også f.eks. kunne være terror- og våbenmanualer og ekstremistiske manifeste.

Uanset materialets indhold vil fysisk eller digitalt materiale, der er produceret af medieenheder og mediepersoner, som formelt er tilknyttet terrororganisationer på FN's og EU's terrorlister, skulle anses for terrorpropaganda. Materiale omfattet af definitionen på terrorrelateret indhold i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/784 af 29. april 2021 om håndtering af udbredelsen af terrorrelateret indhold online vil også skulle anses som terrorpropaganda.

Det foreslås, at terrordømte og radikaliserede kan gives et forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda.

Forbuddet vil således udover fysisk besiddelse af papirer eller bøger også omfatte tilfælde, hvor en person skaffer sig adgang til materialet f.eks. via internettet, hvor det pågældende materiale lagres (downloades m.v.) af vedkommende, f.eks. på en USB-nøgle, på computerens harddisk eller i øvrigt digitalt, f.eks. i en »sky«. Forbuddet vil også omfatte tilfælde, hvor den pågældende gør sig bekendt med terrormateriale, f.eks., hvor den pågældende person får adgang til materialet på internettet, selv om der ikke sker lagring af materialet. Det vil også kunne omfatte tilfælde, hvor den pågældende person bliver forevist terrormateriale af en anden person, f.eks. på en telefon.

Deling af materialet vil skulle forstås i bred forstand og både omfatte elektronisk udbredelse via internettet – eksempelvis via sociale medier (X og Facebook m.v.), videodelingssider (Youtube m.v.), e-mails og hjemmesider, men også fysisk udbredelse i form af bøger, plakater m.v. Det omfatter også tilfælde, hvor materialet udbredes via et lagringsmedie som f.eks. en USB-nøgle, der overleveres fysisk til en anden person. Det vil ikke være afgørende, om materialet deles med en enkelt person eller med flere personer.

Forbuddet vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering – baseret på farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om det er egnet og nødvendigt for at forebygge nye terrorhandlinger ved at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 9 og bemærkningerne hertil.

2.1.8. Påbud om at deltage i psykiatrisk eller psykologisk behandling

2.1.8.1. Gældende ret

I medfør af straffelovens § 57, nr. 6, kan fuldbyrdelse af fængselsstraf udsættes med vilkår om, at den dømte underkaster sig psykiatrisk behandling.

Det følger desuden af straffelovens § 68, at hvis en tiltalt frifindes for straf i medfør af § 16, kan retten træffe bestemmelse om anvendelse af andre

foranstaltninger, der findes formålstjenlige for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Såfremt mindre indgribende foranstaltninger som tilsyn, bestemmelser vedrørende opholdssted eller arbejde, afvænningsbehandling, psykiatrisk behandling m.v. ikke findes tilstrækkelige, kan det bestemmes, at den pågældende skal anbringes på psykiatrisk afdeling, i institution for personer med vidtgående psykiske handicap eller under tilsyn med mulighed for administrativ anbringelse eller i egnet hjem eller institution til særlig pleje eller forsorg. Anbringelse i forvaring kan ske under de betingelser, der er nævnt i § 70.

Det følger endvidere af straffelovens § 69, at hvis gerningsmanden ved den strafbare handling foretog sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af de psykiske funktioner, og som ikke er af den i § 16 nævnte beskaffenhed, kan retten, såfremt det findes formålstjenligt, i stedet for at idømme straf træffe bestemmelse om foranstaltninger som nævnt i § 68, 2. pkt.

2.1.8.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen har henvist til, at mentale helbredsproblemer og psykiske diagnoser har været udbredt blandt terrordømte i Danmark.

Indsatsgruppen anbefaler med inspiration fra Frankrig og Storbritannien, at personer i målgruppen for indsatsgruppens rapport (se pkt. 2.1.2.2) skal kunne gives påbud om deltagelse i faste aftaler med en psykiater, psykolog og/eller læge i det tilfælde, hvor risikovurderingen viser, at en psykisk lidelse eller ikke-diagnosticerede mentale helbredsproblemer er en medvirkende faktor i en persons radikaliseringsproces, risiko for tilbagefald samt evne til reintegration efter løsladelse.

2.1.8.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i, at der bør indføres mulighed for påbud om deltagelse i psykiatrisk eller psykologisk program i de tilfælde, som indsatsgruppen fremhæver, og er af den opfattelse, at indsatsgruppens anbefaling bør gennemføres og kunne fastsættes for terrordømte og radikaliserede (se om målgruppen pkt. 2.1.2.3). De nødvendige behandlingstilbud forudsættes etableret regionalt.

Påbuddet vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering – baseret på farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om det vil være egnet og nødvendigt for at forebygge nye terrorhandlinger ved at sikre, at de omfattede personer

får behandling for deres psykiske lidelse eller ikke-diagnosticerede mentale helbredsproblemer, i det omfang det er en medvirkende faktor i de omfattede personers radikalisering, risiko for tilbagefald samt evne til reintegration efter løsladelse.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 10 og bemærkningerne hertil.

2.1.9. Påbud om deltagelse i møder med en tilsynsførende fra politiet

2.1.9.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 34, stk. 1, nr. 1-4, kan politiet eller Udlændingestyrelsen, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, iværksætte en række foranstaltninger, herunder opholds- og meldepligt, over for udlændinge, indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt den pågældende skal afvises, udvises, overføres eller udsendes, f.eks. i forbindelse med en asylsagsbehandling.

I en række tilfælde kan politiet eller Udlændingestyrelsen endvidere efter § 34, stk. 2, nr. 1-4, pålægge en udlænding meldepligt, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling. Dette gælder eksempelvis i tilfælde, hvor en udlænding har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) og ikke medvirker til sagens oplysning.

Ved beslutningen om pålæg af meldepligt skal udlændingen gøres bekendt med, at udlændingen skal overholde den pålagte meldepligt.

Meldepligt skal pålægges, medmindre særlige grunde taler derimod. Det kan således undlades at pålægge en udlænding meldepligt i konkrete tilfælde, hvor udlændingen f.eks. er alvorligt syg, har et handicap eller lignende, og hvor det som følge heraf ikke vil være muligt for den pågældende at opfylde kravet om meldepligt.

Det følger af hjemrejselovens § 12, stk. 1, at Hjemrejsestyrelsen eller politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken til udrejse, kan bestemme, at udlændingen skal give møde på nærmere angivne tidspunkter, såfremt udlændingen er omfattet af en af bestemmelserne i § 12, stk. 1, nr. 1-4.

Hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, indebærer et skærpet kontrolregime, der gælder for udlændinge på tålt ophold, udlændinge der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22 eller 23, og som ikke er

varetægtsfængslet efter hjemrejselovens § 14, udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25.

Overtrædelse af meldepligten efter udlændingelovens § 34, stk. 2, og hjemrejselovens § 12, stk. 1, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder efter udlændingelovens § 60, stk. 1 og 2, og hjemrejselovens § 23, stk. 1.

Er der tale om en skærpet meldepligt efter hjemrejselovens § 12, stk. 2-4, straffes overtrædelse af meldepligt med fængsel indtil 2 år, jf. hjemrejselovens § 23, stk. 2.

Det følger af straffelovens § 143, at med fængsel indtil 4 år straffes den, som under særligt skærpende omstændigheder overtræder et pålæg nævnt i hjemrejselovens § 23, stk. 2. Som særligt skærpende omstændigheder anses navnlig et betydeligt antal overtrædelser over en længere periode.

2.1.9.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen foreslår, at det skal være muligt at give personer i målgruppen for indsatsgruppens rapport (se pkt. 2.1.2.2) påbud om at deltage i møder med en tilsynsførende fra politiet, der ud over at tilrettelægge og gennemføre tilsyn med kontrolforanstaltningerne også kan fungere som kontaktpunkt for personen og sikre koordination med den forebyggende indsats.

2.1.9.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens vurdering og finder, at anbefalingen bør gennemføres og kunne fastsættes for terrordømte og radikaliserede (se om målgruppen pkt. 2.1.2.3).

Det forudsættes, at personer, der gives kontrolforanstaltninger efter de foreslåede bestemmelser, som helt klart udgangspunkt også vil skulle gives påbud om meldepligt hos en tilsynsførende hos politiet. Påbud om meldepligt for personer, der gives kontrolforanstaltninger efter de foreslåede bestemmelser, vil kun kunne undlades, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, eller hvis der foreligger andre særlige grunde, f.eks. alvorlig sygdom.

Det forudsættes, at politiet vil skulle bestemme tid og sted for meldepligten, og hvorvidt meldepligten kan overholdes på anden vis end fysisk fremmøde.

I forbindelse med fastsættelse af meldepligtens omfang vil politiet skulle sammenholde den indgribende karakter af meldepligten med den farlighedsvurdering, der danner grundlag for påbuddet om meldepligt, og den terrordømtes eller den radikaliseredes ret til privat- og familieliv og bevægelsesfrihed.

Er der tale om personer, der også er pålagt opholds- eller meldepligt efter hjemrejseloven, forudsættes det, at de relevante myndighederne koordinerer mellem sig, så en meldepligt efter den foreslåede lov ikke er til hinder for overholdelsen af pålagt opholds- eller meldepligt efter hjemrejseloven. Det samme gør sig gældende for personer, der er pålagt meldepligt efter den foreslåede lov, og som på et senere tidspunkt pålægges opholds- eller meldepligt efter hjemrejseloven.

Det forudsættes, at der ved tilsynsmøderne først og fremmest sikres kontrol med overholdelse af de kontrolforanstaltninger, som den terrordømte eller radikaliserede er blevet givet. Derudover vil den terrordømte eller radikaliserede ved tilsynsmøderne skulle tilbydes vejledning i forhold til efterlevelse af de fastsatte kontrolforanstaltninger. Dette involverer bl.a. vejledning om muligheden for at søge om tilladelse til at besidde kommunikationsapparater (se pkt. 2.1.6.3) og tilladelse til ophold og færd i et område omfattet af opholdsforbud (se pkt. 2.1.4.3) eller anmode om dispensation fra en fastsat meldepligt i specifikke situationer. Endvidere kan lempelser af tilsynet med kontrolforanstaltningerne drøftes. Det vil også via tilsynsmøderne være muligt at tage hensyn til udviklingen i den løsladtes personlige forhold og på baggrund heraf vurdere, om der kan slækkes på kontrollen, og sikre, at kontrolforanstaltningerne – hvis der er tale om en dansk statsborger eller udlænding med lovligt ophold i Danmark – ikke bliver en barriere for reintegration.

Politiet vil også inden for afgørelsen om meldepligtens omfang kunne give dispensation fra en allerede fastsat meldepligt i konkrete tilfælde. Det kan f.eks. være i en situation, hvor den terrordømte eller radikaliserede er syg og har behov for lægehjælp. I sådanne situationer forudsættes det, at den terrordømte eller radikaliserede så vidt muligt retter henvendelse til politiet forinden og anmoder om dispensation fra overholdelse af meldepligt med angivelse af en begrundelse herfor. Efterfølgende vil den terrordømte eller radikaliserede blive anmodet om at dokumentere eller sandsynliggøre over for politiet, at de oplysninger, den pågældende har givet om begrundelsen for den manglende overholdelse af meldepligten, kan lægges til grund, f.eks. ved fremlæggelse af lægeerklæring.

Det forudsættes, at det kun i særligt begrundede tilfælde vil være nødvendigt at fastsætte en meldepligt, der indebærer månedlige fremmøder hos politiet.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 11 og bemærkningerne hertil.

2.1.10. Kontrolforanstaltningernes varighed

2.1.10.1. Gældende ret

I medfør af straffelovens § 79 b, stk. 5, gives opholds- og kontaktforbud efter straffelovens § 79 b, stk. 1, på tid fra 1 til 10 år regnet fra endelig dom, og ved udståelse af fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter forlænges forbuddet tilsvarende.

Efter straffelovens § 79 b, stk. 10, kan den dømte 3 år efter løsladelsen eller udskrivningen forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af et forbud efter § 79 b, stk. 1, for retten.

2.1.10.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen finder, at det ikke er givet, at varigheden af en kontrolperiode bør være den samme i Danmark som i udlandet. Indsatsgruppens sikkerhedsmæssige vurdering er, at en minimumsperiode på 12 måneder efter endt afsoning vil have en mærkbar effekt på risikohåndteringen for de fleste terrordømte. Derudover er der indikationer på, at der kan være behov for en maksimal tidsmæssig udstrækning på fem år eller mere, da udenlandske myndigheder har konstateret, at nogle personer blot udskød deres planlagte terroraktiviteter, når perioden var kortere. Indsatsgruppen har dog ikke fundet nogen faglig grund til at anbefale, at den maksimale varighed skal være helt op til 25 år, som er den maksimale varighed for kontrolforanstaltninger efter den tilsvarende britiske ordning ved de alvorligste forseelser. For så vidt angår våbenforbud foreslår indsatsgruppen dog, at terrordømte skal kunne fratages muligheden for adgang til våben for bestandigt.

2.1.10.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens overvejelser om den tidsmæssig udstrækning af kontrolforanstaltningerne.

For at sikre den præventive virkning af kontrolforanstaltningerne finder ministeriet, at de som udgangspunkt skal kunne gives på tid fra 1 til 10 år. Justitsministeriet finder dog også, at tidligere fastsatte kontrolforanstaltninger ikke skal være til hinder for, at der senere på ny

træffes afgørelse om kontrolforanstaltninger for den samme person. Den samlede varighed af kontrolforanstaltningerne vil således ved sådanne successive afgørelser kunne overstige den tidsmæssige maksimale varighed for de enkelte kontrolforanstaltninger i den enkelte afgørelse.

Enkelte kontrolforanstaltninger bør dog kunne fastsættes for bestandigt, mens enkelte andre vurderes at være af en så indgribende karakter, at de kun skal kunne fastsættes for en kortere varighed end de øvrige kontrolforanstaltninger.

Påbud om deltagelse i psykiatrisk og/eller psykologisk behandling (se pkt. 2.1.8.3) foreslås fastsat for en nærmere afgrænset periode på ikke over 3 år. I den forbindelse vil der være mulighed for, at behandlingen afsluttes tidligere, hvis der ikke længere er en sundhedsfaglig begrundelse herfor.

For kontrol med adgang til internet og brug af kommunikationsapparater og besiddelse af kommunikationsapparater og simkort (se pkt. 2.1.6.3) foreslås det, at kontrolforanstaltningerne gives på tid fra 1 til 5 år.

For våbenforbud (se pkt. 2.1.5.3), forbud mod deltagelse i skytteforeninger (se pkt. 2.1.5.3) og forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda (se pkt. 2.1.7.3) foreslås det, at forbuddene kan være livsvarige, hvis omstændighederne tilsiger det.

Det forudsættes, at for våbenforbud (se pkt. 2.1.5.3), forbud mod deltagelse i skytteforeninger (se pkt. 2.1.5.3) og forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda (se pkt. 2.1.7.3) kun fastsættes som livsvarige, hvis der er tale om personer dømt for overtrædelse af de forbrydelser, der er nævnt i straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller en særligt farlig radikaliseret, der ikke er terrordømt, men som er tidligere dømt for alvorlige overtrædelser af våbenloven, eller i andre tilfælde, hvor den identificerede farlighed helt undtagelsesvis begrunder det.

For de kontrolforanstaltninger, der fastsættes med en tidsmæssig varighed, forudsættes det, at retten i videst mulige omfang fastsætter en ens varighed for kontrolforanstaltningerne. Det bemærkes dog, at kontrolforanstaltningernes indgribende karakter varierer, og det må derfor forventes, at visse foranstaltninger vil skulle fastsættes med en kortere

varighed end andre. I alle tilfælde vil retten konkret skulle vurdere – baseret på Politiets Efterretningstjenestes vurderinger – hvilke kontrolforanstaltninger der er egnede og nødvendige, og hvilken varighed der er egnet og nødvendig for hver enkelt kontrolforanstaltning.

Den tidsmæssige udstrækning af kontrolforanstaltningerne vil skulle afhænge af de konkrete omstændigheder i sagen, herunder den farlighedsvurdering, der danner grundlag for sagen. Kontrolforanstaltningernes længde vil således skulle afspejle risikoen for recidiv i form af, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, samt risikoen for, at den terrordømte eller radikaliserede radikaliserer andre personer. Endvidere skal længden afspejle karakteren af den pågældendes radikalisering og farlighed, som har begrundet kontrolforanstaltningerne. Det foreslås, at tidspunktet, hvorfra varigheden af kontrolforanstaltningerne skal gælde, fastsættes i rettens kendelse. Det forudsættes, at varigheden som udgangspunkt skal gælde fra afgørelsen om fastsættelse af kontrolforanstaltningerne. Hvis der er tale om en indsat, der gives kontrolforanstaltninger forud for løsladelse, forudsættes varigheden af kontrolforanstaltningerne som udgangspunkt at skulle gælde fra løsladelsestidspunktet.

Der vil som udgangspunkt ikke skulle ses bort fra en eventuel periode efter fastsættelsen af kontrolforanstaltninger, hvor den pågældende f.eks. afsone en fængselsstraf. Hvis en person, der er meddelt kontrolforanstaltninger, således f.eks. bliver varetægtsfængslet, skal afsone en straf eller indkvarteres på et udrejsecenter, vil det ikke have betydning for varigheden af de fastsatte kontrolforanstaltninger.

Hvis en person tidligere er blevet givet kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov, vil dette ikke være til hinder for, at den pågældende ved en senere sag om fastsættelse af kontrolforanstaltninger kan blive givet yderligere kontrolforanstaltninger, hvis betingelserne herfor er opfyldt. I den forbindelse vil det skulle indgå i vurderingen, at personen allerede har været meddelt kontrolforanstaltninger, og hvordan personen overholdt foranstaltningerne. Den maksimale varighed, der lægges op til for visse kontrolforanstaltninger, vedrører således udelukkende den enkelte afgørelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger. Denne maksimale varighed er ikke til hinder for en ny afgørelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, som indebærer, at den samlede periode, hvor der er givet kontrolforanstaltninger, overstiger den maksimale varighed, som en kontrolforanstaltning kan fastsættes for i en afgørelse herom.

Tidspunktet, hvorfra varigheden af kontrolforanstaltninger skal gælde, fastsat ved en senere afgørelse om kontrolforanstaltninger vil ligeledes skulle fastsættes ved rettens kendelse. Der vil i den forbindelse ikke være noget til hinder for, at der er et geografisk, personmæssigt og/eller tidsmæssigt overlap mellem flere fastsatte kontrolforanstaltninger.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 12 og bemærkningerne hertil.

2.1.11. Behandlingen af sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger

2.1.11.1. Gældende ret

Udlændingelovens kapitel 7 b indeholder regler om domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v., herunder i forhold til sager om administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed.

Reglerne om domstolsbehandling i kapitel 7 b fastlægger de civilprocessuelle rammer for behandlingen af disse sager, herunder for prøvelsen efter grundlovens § 63, f.eks. af afgørelsen om udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1 (og i tilknytning hertil vurderingen af, at den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed).

Reglerne i udlændingelovens kapitel 7 indebærer, at i sager om administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, deles bevismaterialet op i lukket og åbent materiale, og der er mulighed for i lukkede retsmøder at fremlægge det fortrolige materiale, der ligger til grund for justitsministerens farevurdering, og hvor udlændingens interesser varetages af en særlig advokat, jf. udlændingelovens § 45 e, stk. 2. Den særlige advokat for udlændingen har adgang til det samme fortrolige materiale som retten og har til opgave at varetage udlændingens interesser i relation til det fortrolige materiale under domstolsbehandlingen. Den særlige advokat kan herunder fremsætte begæring over for retten om, at de fremlagte fortrolige oplysninger helt eller delvist videregives til udlændingen under domstolsbehandlingen, jf. udlændingelovens § 45 f.

De oplysninger, der har dannet grundlag for justitsministerens farevurdering, vil som det klare udgangspunkt blive fremlagt for retten. Der kan dog i denne vurdering være indgået oplysninger af en sådan særlig karakter, at de af hensyn til statens sikkerhed, herunder Politiets Efterretningstjenestes virksomhed, ikke kan videregives til andre og heller ikke som led i den særlige domstolsbehandling efter reglerne i

udlændingelovens kapitel 7 b. Hvis sådanne oplysninger ikke fremlægges for retten og den særlige advokat, vil oplysningerne ikke indgå i grundlaget for rettens afgørelse i sagen.

Indtil det fortrolige materiale er fremlagt for den særlige advokat, kan den pågældende drøfte sagen med udlændingen og dennes advokat med henblik på, at deres synspunkter kan indgå i den særlige advokats videre arbejde med sagen. Når den særlige advokat har fået kendskab til det fortrolige materiale, må vedkommende ikke længere drøfte sagen med udlændingen og dennes advokat, jf. udlændingelovens § 45 f, stk. 1, 2. pkt. I modsat fald kunne der være en risiko for, at den særlige advokat ved f.eks. at stille supplerende spørgsmål til udlændingen uforvarende kan komme til at afsløre kendskab til oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til udlændingen. Det bemærkes, at udlændingen og dennes advokat også efter, at den særlige advokat har fået kendskab til det fortrolige materiale, løbende kan give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen, jf. udlændingelovens § 45 f, stk. 1, 3. pkt.

Efter ordningen i udlændingelovens kapitel 7 b vil udlændingen og dennes advokat således have kendskab til, hvem der er beskikket som særlig advokat i sagen.

Indfødsretsloven §§ 8A-8F indeholder desuden en ordning for domstolsbehandling af sager om frakendelse af dansk indfødsret, der i vidt omfang svarer til reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b.

2.1.11.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen bemærker, at der vil skulle tages nærmere stilling til, om de konkrete kontrolforanstaltninger skal fastsættes af en administrativ myndighed som i Storbritannien eller af en domstol som i Frankrig.

Indsatsgruppen foreslår, at ligesom i andre europæiske lande bør både varigheden af kontrolperioden og valget af de enkelte kontrolforanstaltninger kunne prøves ved domstolene. Der bør derfor gøres overvejelser om domstolskontrol samt om, hvordan den dømte sikres de fornødne partsrettigheder.

Hvis en mulighed for at idømme en kontrolperiode for terrordømte indføres, bør ordningen kunne finde anvendelse over for både danske statsborgere og udlændinge. Det bemærkes herved, at en kontrolperiode også er relevant for udviste terrordømte i de tilfælde, hvor de på grund af

udsendelsesvanskeligheder, eller fordi de er på tålt ophold, befinder sig i Danmark i en periode efter løsladelse.

Indsatsgruppen anbefaler, at det overvejes, om kontrolforanstaltninger i særlige tilfælde skal kunne anvendes over for løsladte radikaliserede, hvis sikkerhedsmyndighederne kan fremvise klare indikationer på, at den pågældende udgør en terrortrussel, der ikke kan håndteres gennem en (ny) straffesag eller eksisterende indsatser. Beslutningen om at pålægge en person kontrolforanstaltninger bør træffes af eller kunne prøves ved en domstol, og der skal indføres retssikkerhedsmæssige og proceduremæssige garantier.

2.1.11.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet finder, at kontrolforanstaltningerne bør fastsættes af domstolene, og at spørgsmålet om fortsat opretholdelse af kontrolforanstaltningerne efterfølgende skal kunne prøves ved domstolene.

Justitsministeriet finder, at der bør fastsættes en særlig ordning for domstolenes behandling af sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger. Dette skyldes navnlig karakteren af de oplysninger, som kontrolforanstaltningerne vil skulle fastsættes på baggrund af, herunder oplysninger om terrortrusler og radikalisering, og behovet for at sikre de fornødne retsgarantier for de personer, som kontrolforanstaltningerne vedrører.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en særlig ordning for domstolsbehandling af sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger til terrordømte eller radikaliserede efter anmodning fra anklagemyndigheden og baseret på en farlighedsvurdering fra Politiets Efterretningstjeneste.

Det bemærkes i den forbindelse, at overvejelser om fastsættelse af kontrolforanstaltninger for terrordømte og særligt farlige radikaliserede indsatte også vil kunne indgå i de overvejelser, som skal finde sted i det tværgående løsladelsesudvalg under Styrelsen for Danmarks Fængsler, jf. herom pkt. 2.2.3.

De kontrolforanstaltninger, der foreslås at kunne fastsættes for terrordømte og radikaliserede, vil være af indgribende karakter. Justitsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt af hensyn til retssikkerheden og for at øge kvalitets- og legalitetskontrollen med anvendelsen af ordningen, at der er to myndigheder involveret i behandlingen af sagerne for domstolene. Det foreslås på den baggrund, at anklagemyndigheden skal føre sagerne for

domstolene på baggrund af farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste.

Ordningen vil indebære, at retten konkret vil skulle vurdere – på baggrund af Politiets Efterretningstjenestes vurderinger – om den pågældende person kan gives kontrolforanstaltninger efter den foreslåede § 1, samt om de kontrolforanstaltninger, der anmodes om, er egnede og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som personen vurderes at udgøre, og hvilken varighed der i så fald er egnet og nødvendig for hver enkelt kontrolforanstaltning.

Justitsministeriet finder, at rettens behandling af sagerne om fastsættelse af kontrolforanstaltninger skal ske efter strafferetsplejens former, medmindre andet er bestemt.

Det foreslås, at bevismaterialet opdeles i fortroligt og ikke-fortroligt materiale, og hvor der bliver mulighed for i lukkede retsmøder at fremlægge det fortrolige materiale, der ligger til grund for Politiets Efterretningstjenestes farlighedsvurdering, som skal indgå i sagen, og hvor den terrordømtes eller den radikaliseredes interesser varetages af en særlig advokat. Det forudsættes, at der i den åbne del af domstolsbehandlingen vil blive fremlagt tilstrækkeligt materiale til, at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat har mulighed for kontradiktion.

Forslaget indebærer endvidere, at det fortrolige materiale, der ligger til grund for farlighedsvurderingen, og som skal indgå i sagen, men som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan fremlægges for den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, vil skulle fremlægges for retten i lukkede retsmøder, så retten får det bedst mulige bedømmelsesgrundlag i sagen. Der vil endvidere skulle beskikkes en særlig advokat for den terrordømte eller radikaliserede, der vil have adgang til det samme fortrolige materiale som retten, og som vil have til opgave at varetage den terrordømtes eller radikaliseredes interesser i relation til det fortrolige materiale under domstolsbehandlingen.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at ordningen sikrer, at den terrordømte eller radikaliserede har adgang til tilstrækkelige oplysninger om grundlaget for de ønskede kontrolforanstaltninger og mulighed for kontradiktion, herunder gennem den særlige advokat.

Det foreslås, at den særlige advokat ikke må drøfte sagen med den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat og ikke deltage i

retsmøder, hvor den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat er til stede. Den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat vil dog løbende kunne give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen via retten.

Med den foreslåede model vil den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat således ikke have kendskab til, hvem der er beskikket som særlig advokat i sagen.

Der lægges op til en ordning, hvorefter der – inden sagen forkyndes for den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører – skal afholdes et forberedende retsmøde med deltagelse af den særlige advokat om de nærmere processuelle rammer for sagens behandling, herunder om hvorvidt oplysninger af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den person, farlighedsvurderingen angår, eller dennes advokat.

Ordningen vil betyde, at anklagemyndigheden og Politiets Efterretningstjeneste, inden sagen forkyndes, i høj grad vil kende risikoen for spredning af fortrolige oplysninger. Myndighederne vil på den baggrund kunne vurdere, hvilke oplysninger der skal indgå i sagen, og om man ønsker at føre hele eller dele af sagen. Vurderer myndighederne, at der i lyset af de processuelle rammer, som retten har fastlagt for sagens førelse, ikke bør ske forkyndelse for den pågældende, vil myndighederne kunne trække sagen fra retten, og sagens dokumenter vil skulle tilbageleveres til anklagemyndigheden. Anklagemyndigheden vil derudover efter drøftelse med Politiets Efterretningstjeneste på ethvert tidspunkt under sagen kunne vælge at opgive sagen, f.eks. hvis det vurderes, at en fortsat behandling af sagen vil skade statens sikkerhed eller forholdet til fremmede magter.

De oplysninger, der har dannet grundlag for Politiets Efterretningstjenestes farlighedsvurdering, vil som det klare udgangspunkt skulle fremlægges for retten. Der kan dog i denne vurdering være indgået oplysninger af en sådan særlig karakter, at de af hensyn til statens sikkerhed, herunder Politiets Efterretningstjenestes virksomhed, ikke kan videregives til andre og heller ikke som led i den særlige domstolsbehandling efter reglerne i det foreslåede kapitel 4. Hvis sådanne oplysninger ikke fremlægges for retten og den særlige advokat, vil oplysningerne ikke indgå i grundlaget for rettens afgørelse i sagen.

Det foreslås, at kontrolforanstaltninger som udgangspunkt kun vil kunne gives ved rettens kendelse, men at der vil kunne iværksættes foreløbige kontrolforanstaltninger, hvis anklagemyndigheden vurderer, at fastsættelse

af kontrolforanstaltningerne ikke kan afvente rettens kendelse. I så fald skal anklagemyndigheden snarest muligt indbringe sagen for retten.

Det foreslås endvidere at fastsætte en ordning om efterfølgende prøvelse af spørgsmålet om fortsat opretholdelse af kontrolforanstaltningerne. Det foreslås, at den terrordømte eller radikaliserede 3 år efter afgørelsen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforanstaltningerne for retten. Træffer retten afgørelsen om, at kontrolforanstaltningerne helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet tidligst forlanges indbragt for retten igen efter 2 år.

Er den terrordømte eller radikaliserede givet kontrolforanstaltninger om kontrol med internetaktivitet og brug af kommunikationsapparater (se pkt. 2.1.6.3), foreslås det, at den pågældende allerede 1 år efter afgørelsen om fastsættelse af de nævnte kontrolforanstaltninger kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforanstaltningerne for retten. Det foreslås, at hvis retten træffer afgørelse om, at de nævnte kontrolforanstaltninger helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet tidligst forlanges indbragt for retten igen efter 6 måneder.

Det foreslås, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, der er meddelt en terrordømt eller radikaliseret, og som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves.

Der henvises nærmere til lovforslagets §§ 13-25 og bemærkningerne hertil.

2.1.12. Tilsyn med overholdelsen af kontrolforanstaltninger

2.1.12.1. Gældende ret

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 4, at politiet kan meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud efter stk. 1, jf. stk. 2, og til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud efter stk. 1, jf. stk. 3, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 6, at politiet fører tilsyn med dømtes overholdelse af forbud efter stk. 1 (opholds- og kontaktforbud).

Efter § 79 b, stk. 6, 2. pkt., kan politiet som led i gennemførelsen af et tilsyn med et meddelt kontaktforbud efter stk. 1, jf. stk. 3, uden retskendelse skaffe sig adgang til den dømtes bolig og andre lokaliteter, som den dømte råder

over, og foretage undersøgelse heraf. Tilsvarende kan politiet efter § 79 b, stk. 6, 3. pkt., uden retskendelse foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, som den dømte råder over, og om nødvendigt medtage disse med henblik på undersøgelse af deres indhold.

I tilfælde, hvor den dømte er meddelt et opholdsforbud efter § 79 b, stk. 1, jf. stk. 2, forudsættes det, at politiets tilsyn vil kunne gennemføres som led i politiets almindelige opgavevaretagelse, herunder politiets almindelige patruljeringsopgaver. Politiet vil ikke som led i gennemførelsen af tilsyn med et opholdsforbud kunne foretage de i § 79 b, stk. 6, 2. pkt., nævnte indgreb uden retskendelse. Der henvises til Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 130 som fremsat, side 35.

Efter straffelovens § 79 b, stk. 7, skal tilsyn efter stk. 6 udføres så skånsomt, som omstændighederne tillader, og gennemførelsen af tilsynet skal stå i rimeligt forhold til tilsynets formål.

Justitsministeren har desuden i medfør af bl.a. § 79 b, stk. 11, i straffeloven fastsat bekendtgørelse nr. 873 af 26. juni 2024 om tilsyns- og tilladelsesordning for dømte efter straffelovens §§ 79 a og 79 b.

2.1.12.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen bemærker, at tilsyn med kontrolforanstaltninger ikke er en ny opgave for politiet, da opgaven i forvejen varetages af politikredsene på både bandeområdet og tilsyn med personer dømt for seksualforbrydelser. Siden 2020 har politiet desuden i samråd med Politiets Efterretningstjeneste skullet føre tilsyn med terrordømtes overholdelse af opholdsforbud og kontaktforbud.

Tilsynet med overholdelse af et opholdsforbud gennemføres som led i politiets almindelige opgavevaretagelse, mens tilsynet med overholdelse af et kontaktforbud gennemføres ved, at politiet gennemfører uanmeldte besøg. For at opnå en længerevarende kriminalpræventiv effekt bør tilsynet med kontrolforanstaltninger ikke alene varetages af kontrolmæssige hensyn, men også med henblik på at give personen støtte og vejledning. Konkret er det via tilsynet, at der bl.a. er mulighed for at tage hensyn til udviklingen i den løsladtes personlige forhold og imødegå unødige negative effekter af kontrollen. I nogle europæiske lande er det muligt at pålægge personer underlagt kontrolforanstaltninger at deltage i møder med en tilsynsførende fra politiet (meldepligt). I Storbritannien og Frankrig kan både terrordømte og andre personer, der udgør en terrortrussel, ligeledes pålægges et krav om

at melde sig på en politistation på bestemte tidspunkter. Det er kendetegnende for de udenlandske modeller, at personen igennem aktiv deltagelse har mulighed for at demonstrere, at personen ikke længere er radikaliseret eller udgør en terrortrussel, og det indgår således som et væsentligt parameter i vurderingen af, om der kan slækkes på kontrollen med personen, herunder om nogle kontrolforanstaltninger helt kan fjernes.

Indsatsgruppen anbefaler, at det skal være muligt at pålægge personer i målgruppen for indsatsgruppens rapport (se pkt. 2.1.2.2) at deltage i møder med en tilsynsførende fra politiet, der ud over at tilrettelægge og gennemføre tilsyn med kontrolforanstaltningerne også kan fungere som kontaktpunkt for personen og sikre koordination med den forebyggende indsats.

2.1.12.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens vurdering og finder, at anbefalingen bør gennemføres.

Justitsministeriet finder, at politiet med bistand fra og i tæt samarbejde med Politiets Efterretningstjeneste skal kunne føre tilsyn med kontrolforanstaltningernes overholdelse, og at tilsynet med meddelte opholdsforbud – svarende til ordningen for opholdsforbud efter straffelovens § 79 b – skal gennemføres som led i politiets almindelige opgavevaretagelse. At tilsynet gennemføres med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste vil også indebære, at der kan være situationer, f.eks. af sikkerhedshensyn, hvor Politiets Efterretningstjeneste selvstændigt forestår konkrete tilsyn uden inddragelse af det åbne politi.

Justitsministeriet finder, at tilsynet med visse af kontrolforanstaltningerne (kontaktforbud (se pkt. 2.1.4.3), våbenforbud (se pkt. 2.1.5.3), internet- og kommunikationskontrol (se pkt. 2.1.4.3) og forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda (se pkt. 2.1.7.3)) i vidt omfang skal svare til reglerne om tilsynet med kontaktforbud efter straffelovens § 79 b. Det foreslås, at tilsynet skal kunne gennemføres ved, at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste uden retskendelse kan skaffe sig adgang til den terrordømtes eller den radikaliseredes bolig og andre lokaliteter, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, og foretage undersøgelse heraf. Tilsvarende finder ministeriet, at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste i forbindelse med tilsynet med de nævnte kontrolforanstaltninger uden retskendelse skal kunne foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, herunder motorkøretøjer, telefoner,

computere og andet it-udstyr, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, og om nødvendigt medtage disse med henblik på undersøgelse af deres indhold.

Justitsministeriet finder endvidere, at tilsyn med en meddelt kontrolforanstaltning skal ske efter lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, og at underretning kan undlades, hvis hensynet til hemmeligholdelse af oplysninger om politiets virksomhed er til hinder herfor. Ministeriet finder det således nødvendigt, at den foreslåede ordning indeholder mulighed for at fravige kravene om underretning ved tvangsindgreb i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019.

Justitsministeriet finder, at tilsynet vedrørende påbud om at deltage i psykiatrisk behandling eller psykologisk behandling, jf. pkt. 2.1.8, skal kunne ske ved at fastsætte, at den terrordømte eller radikaliserede efter anmodning fra politiet inden for rimelig frist skal fremlægge dokumentation for den pågældendes deltagelse i psykiatrisk eller psykologisk behandling.

Justitsministeriet finder, at tilsynet vedrørende et forbud mod deltagelse i skytteforeninger skal kunne ske ved politiets adgang til skytteforeningernes registrering af oplysninger, som det med det foreslåede § 36, stk. 2, foreslås, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om.

Det forudsættes desuden, at dele af tilsynet skal kunne varetages i forbindelse med meldepligten, (se pkt. 2.1.9.3), som forudsættes fastsat for alle personer, der gives kontrolforanstaltninger efter den foreslåede ordning.

Meldepligtens overholdelse bør ske ved tilsynsmøder, hvor der først og fremmest sikres kontrol med overholdelse af de kontrolforanstaltninger, som den terrordømte eller radikaliserede er blevet givet. Derudover vil den terrordømte eller radikaliserede ved tilsynsmøderne skulle tilbydes vejledning i forhold til efterlevelse af de fastsatte kontrolforanstaltninger. Dette vil bl.a. involvere en mulighed for at anmode om dispensation fra de fastsatte kontrolforanstaltninger i specifikke situationer eller drøfte lempelser, herunder af tilsynet med kontrolforanstaltningerne.

Justitsministeriet finder, at politiets tilsyn med opholdsforbud (se pkt. 2.1.4.3) som udgangspunkt vil kunne gennemføres som led i politiets almindelige opgavevaretagelse, herunder politiets almindelige

patuljeringsopgaver. Er den pågældende ligeledes givet et påbud om at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol) (se pkt. 2.1.4.3), vil oplysningerne herom dog kunne anvendes i forbindelse med politiets tilsyn med opholdsforbuddet.

Det bemærkes generelt, at de kontrolforanstaltninger, som den terrordømte eller radikaliserede gives efter den foreslåede lov, også herudover vil have betydning for politiets muligheder for f.eks. at føre tilsyn med et meddelt kontaktforbud og/eller opholdsforbud.

2.1.13. Overtrædelse af kontrolforanstaltninger

2.1.13.1. Gældende ret

Overtrædelse af et kontaktforbud eller et opholdsforbud efter straffelovens § 79 b, stk. 1, straffes efter straffelovens § 124 a med fængsel indtil 2 år. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at det er forudsat, at overtrædelse af forbuddene i førstegangstilfælde som udgangspunkt medfører en ubetinget fængselsstraf på 60 dage. Der henvises til Folketingstidende 2019-20 (1. samling), tillæg A, L 130 som fremsat, side 11.

Det fremgår af straffelovens § 19, at uagtsomhed kun straffes ved de i straffeloven omhandlede lovovertrædelser, når det er særligt hjemlet. På andre lovovertrædelser er de pågældende straffebud anvendelige, også når lovovertrædelsen er begået af uagtsomhed, medmindre det modsatte har særlig hjemmel.

Det følger af retsplejelovens § 762, stk. 2, at en sigtet (udover de i § 762, stk. 1, og § 762, stk. 2, nr. 1, nævnte tilfælde) kan varetægtsfængsles (såkaldt retshåndhævelsesarrest), når der foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at han har begået en overtrædelse af bl.a. straffelovens § 79 b, stk. 1 (kontakt- eller opholdsforbud for terrordømte), såfremt lovovertrædelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed kan ventes at ville medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage og hensynet til retshåndhævelsen skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod.

2.1.13.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppens rapport indeholder ikke anbefalinger vedrørende sanktioner for overtrædelse af kontrolforanstaltninger.

Det fremgår dog af indsatsgruppens rapport, at brud på kontrolforanstaltninger i den tilsvarende ordning i Holland kan medføre

bøde eller fængsel i indtil ét år, og at brud på kontrolforanstaltninger i den tilsvarende ordning i Schweiz straffes med fængsel i op til tre år.

2.1.13.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet finder, at for overtrædelser af kontrolforanstaltninger bør tilregnelseskravet og sanktionsniveauet spejle reglen i straffelovens § 124 a om sanktioner for overtrædelse af kontakt- og opholdsforbud efter straffelovens § 79 b.

Ministeriet finder på den baggrund, at der i den foreslåede lov bør afviges fra udgangspunktet i straffelovens § 19 om, at særlovovertrædelser begået ved uagtsomhed kan straffes, således at kun forsætlige overtrædelse eller manglende efterkommelse af kontrolforanstaltningerne kan straffes. For overtrædelse af meldepligten, jf. pkt. 2.1.9.3, og manglende dokumentation for den pågældendes deltagelse i psykiatrisk eller psykologisk behandling, jf. pkt. 2.1.12.3, foreslås det dog, at også uagtsomme overtrædelser kan straffes.

Ministeriet finder desuden, at forsætlig overtrædelse eller manglende efterlevelse af kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov bør kunne straffes med fængsel indtil 2 år, og at straffen for forsætlig enkeltstående overtrædelse i førstegangstilfælde som udgangspunkt bør udmåles til 60 dages ubetinget fængsel.

For så vidt angår overtrædelse af meldepligt, jf. pkt. 2.1.9.3, og manglende dokumentation for den pågældendes deltagelse i psykiatrisk eller psykologisk behandling, jf. pkt. 2.1.12.3, finder ministeriet, at uagtsom eller forsætlig overtrædelse heraf bør kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, og at straffen for enkeltstående overtrædelse i førstegangstilfælde som udgangspunkt bør udmåles til 10 dages ubetinget fængsel.

Strafudmålingen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Det foreslås at indføre mulighed for, at personer, der er meddelt kontrolforanstaltninger, kan varetægtsfængsles efter retsplejelovens regler om retshåndhævelsesarrest, hvis der er en særligt bestyrket mistanke om en forsætlig overtrædelse eller manglende efterkommelse af

kontrolforanstaltninger, og lovovertrædelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed kan ventes at ville medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage, og hensynet til retshåndhævelsen skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod.

2.2. Skærpede vilkår for prøveløsladelse

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. Prøveløsladelse af terrordømte

Reglerne om prøveløsladelse findes i straffelovens kapitel 6 (§§ 38-42). Herudover findes i straffuldbyrdeleslovens kapitel 14 nærmere regler om bl.a. tidspunktet for beslutning om prøveløsladelse (§ 80) og om gennemførelse af tilsyn og eventuelle særvilkår ved prøveløsladelse (§§ 81-87).

Straffeloven og straffuldbyrdeleslovens bestemmelser om prøveløsladelse suppleres af bekendtgørelse nr. 1024 af 28. juni 2022 om løsladelse af dømte, der udstår fængselsstraf (løsladelsesbekendtgørelsen), og vejledning nr. 10071 af 15. december 2023 om løsladelse af dømte, der udstår fængselsstraf (løsladelsesvejledningen).

2.2.1.2. Prøveløsladelse efter straffelovens § 38

Efter straffelovens § 38, stk. 1, afgør justitsministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, om den dømte skal løslades på prøve, når to tredjedele af straffetiden, dog mindst to måneder, er udstået.

Løsladelse på prøve kan ske tidligere, når særlige omstændigheder taler derfor, og den dømte har udstået halvdelen af straffetiden, dog mindst to måneder, jf. straffelovens § 38, stk. 2.

Udtrykket »særlige omstændigheder« omfatter de undtagelsestilfælde, hvor særlige grunde, herunder en særlig gunstig arbejdsmæssig placering, taler for, at der sker løsladelse, før to tredjedele af straffetiden er udstået, jf. Folketingstidende 1964-65, tillæg A, spalte 957 f. Særlige omstændigheder kan også omfatte hensyn til alvorlig sygdom hos den indsatte eller dennes pårørende.

Bestemmelsen anvendes dog først og fremmest til tidlig løsladelse af udvisningsdømte. Det er en forudsætning for prøveløsladelsens iværksættelse, at prøveløsladelsen ikke skønnes utilrådelig, og at udvisningen kan effektueres umiddelbart efter prøveløsladelsen. En retlig hindring for at gennemføre udvisningen kan f.eks. foreligge, hvis den indsatte har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, og den

indsatte efter udlændingeloven har ret til at opholde sig her i landet, mens ansøgningen om opholdstilladelse behandles. Foreligger den retlige hindring for at gennemføre udvisningen fortsat, når den indsatte har udstået to tredjedele af straffetiden, men er betingelserne for løsladelse efter straffelovens § 38, stk. 1, til stede, vil prøveløsladelse efter denne bestemmelse kunne ske på dette tidspunkt.

Prøveløsladelse kan ikke ske med hensyn til den ubetingede del af en såkaldt kombinationsdom efter straffelovens § 58, stk. 1, jf. lovens § 38, stk. 3.

Prøveløsladelse forudsætter, at den dømtes forhold ikke gør prøveløsladelsen utilrådelig, at der er sikret den pågældende passende ophold og arbejde eller andet underhold, og at den pågældende erklærer at ville overholde de vilkår, der i medfør af lovens § 39, stk. 2-4, fastsættes for løsladelsen, jf. straffelovens § 38, stk. 4.

At prøveløsladelsen »ikke må skønnes utilrådelig« indebærer, at der ved prøveløsladelse efter straffelovens § 38, stk. 1, ikke må være en væsentlig risiko for recidiv til ikke-bagatelagtig kriminalitet, som ikke formodes at kunne begrænses ved tilsyn og eventuelle særvilkår, jf. pkt. 6 i løsladelsesvejledningen. For så vidt angår prøveløsladelse efter straffelovens § 38, stk. 2, indebærer utilrådelighedsvurderingen som udgangspunkt, at risikoen for tilbagefald til ny kriminalitet skønnes at være ringe, jf. løsladelsesvejledningens pkt. 31. Forudsætningerne skal være til stede, både når der træffes afgørelse om prøveløsladelse, og når prøveløsladelsen faktisk sker.

Utilrådelighedsvurderingen er fastlagt gennem praksis og beror på et administrativt skøn foretaget af Danmarks Fængsler, der således skal vurdere, hvorvidt prøveløsladelse vil være utilrådelig.

I løsladelsesvejledningens pkt. 7-14 er der fastsat nærmere retningslinjer for den utilrådelighedsvurdering, som Danmarks Fængsler i medfør af straffelovens § 38, stk. 4, skal foretage. Afgørelsen af, om prøveløsladelse skal ske, når sagen er tilstrækkeligt oplyst, træffes ud fra en samlet afvejning af alle omstændigheder, som taler enten for eller imod prøveløsladelse. Ved denne vurdering skal der i alle tilfælde foretages en konkret og aktuel utilrådelighedsvurdering, hvor der tages stilling til, hvor stor vægt de forskellige omstændigheder skal tillægges i den aktuelle sag. Der er således ikke mulighed for at fastlægge, at visse momenter altid vil føre til, at prøveløsladelse enten meddeles eller nægtes.

Det fremgår dog af løsladelsesvejledningens pkt. 7-9, at visse momenter typisk vil indgå med særlig vægt. Der er tale om bl.a. antallet af tidligere løsladelser og betingede domme med efterfølgende tilbagefald til ny kriminalitet, den indsattes forhold under tidligere tilsynsperioder, herunder hvor hurtigt den indsatte har recidiveret efter den sidste løsladelse og den nu foreliggende løsladelsessituation, f.eks. med hensyn til arbejds-, opholds- eller uddannelsesmuligheder.

I vurderingen af, om prøveløsladelse efter § 38, stk. 1, bør finde sted, kan der ifølge vejledningen herudover indgå en række andre momenter. Det kan eksempelvis være forhold såsom ung alder (under 21 år), kriminalitetens art, herunder om der er tale om personfarlig kriminalitet, forhold under indsættelsen, herunder om der er begået ny kriminalitet under afsoningen eller grove disciplinære forseelser, eller om den indsatte har haft tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet. Det vil med betydelig vægt tale imod prøveløsladelse (den skærpede utilrådelighedsvurdering), hvis den pågældende har tilknytning til en gruppe af personer, der tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet. Den skærpede utilrådelighedsvurdering gælder dog ikke, hvis den pågældende på aktiv og tilfredsstillende vis har deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet, herunder navnlig exitforløb. Derudover kan det indgå som et moment i vurderingen, om den indsatte har deltaget i et forebyggende program, jf. straffelovens § 38, stk. 6, og § 41, stk. 4, såfremt den pågældende er dømt efter straffelovens § 81 a eller for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlende forbrydelser.

Efter stk. 5 kan prøveløsladelse ikke ske, hvis den dømte af politiet skønnes af have tilknytning til en gruppe af personer, som er aktivt involveret i en verserende voldelig konflikt med en anden gruppe af personer, og politiet oplyser, at der inden for den gruppe, som den dømte skønnes at have tilknytning, som led i konflikten enten er anvendt knive eller blankvåben m.v. eller skydevåben eller er anvendt våben eller eksplosivstoffer, som på grund af deres særdeles farlige karakter er egnet til at forvolde betydelig skade, eller er begået brandstiftelse omfattet af § 180.

Det fremgår af stk. 6, at det er en forudsætning for prøveløsladelse af personer dømt efter § 81 a, og som ikke er udvist ved dom, at den dømte skal deltage i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet, jf. nærmere herom pkt. 2.3.1.

Tilsvarende gælder for prøveløsladelse af personer, som er dømt for overtrædelse af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom, eller hvor udvisningen ikke kan effektueres i praksis, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod.

Afgørelsen om prøveløsladelse træffes i øvrigt ud fra en samlet afvejning af alle omstændigheder, der taler enten for eller imod prøveløsladelse.

Endelig fremgår det af stk. 7, at justitsministeren kan fastsætte programmer som nævnt i stk. 6.

2.2.1.3. Prøveløsladelse efter straffelovens § 40 a

Efter straffelovens § 40 a – den såkaldte noget for noget-ordning – kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, beslutte, at dømte efter en konkret vurdering kan prøveløslades, når halvdelen af straffetiden, dog mindst 2 måneder, er udstået, hvis hensynet til retshåndhævelsen ikke skønnes at tale imod det, og betingelserne i § 40 a, stk. 1, nr. 1 eller 2, er opfyldt.

Det følger af § 40 a, stk. 1, nr. 1, at der kan ske prøveløsladelse efter udståelse af halvdelen af straffetiden, hvis den dømte har ydet en særlig indsats for ikke på ny at begå kriminalitet, herunder ved at deltage i behandlingsforløb, uddannelsesforløb, arbejdsstræning eller arbejde.

Det følger videre af § 40 a, stk. 1, nr. 2, at der i øvrigt kan ske prøveløsladelse efter udståelse af halvdelen af straffetiden, hvis den dømtes forhold taler derfor. Ifølge forarbejderne er bestemmelsen relevant for indsatte, hvis forhold samlet set taler for, at det er unødvendigt, at den pågældende afsoner resten af straffen i fængsel, hvis der i stedet fastsættes vilkår om samfundstjeneste, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4440.

Prøveløsladelse efter § 40 a er i alle tilfælde betinget af, at hensynet til retshåndhævelsen ikke taler imod det, hvilket ifølge bemærkningerne til bestemmelsen indebærer, at der skal udvises meget betydelig varsomhed med prøveløsladelse efter halv tid i forhold til personer, der afsoner straf for visse meget alvorlige forbrydelser, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 4447.

Prøveløsladelse efter § 40 a forudsætter, at den dømtes forhold ikke gør løsladelse utilrådelig, at der er sikret den dømte passende ophold og arbejde eller andet underhold, samt at den dømte er egnet til og erklærer sig villig til at overholde de vilkår for løsladelsen, som fastsættes efter § 40 a, stk. 3

og 4, jf. stk. 6. Den skærpede utilrådelighedsvurdering efter § 40 a indebærer, at det er en forudsætning for prøveløsladelse, at risikoen for tilbagefald til ny kriminalitet skønnes at være ringe, jf. løsladelsesvejledningens pkt. 37.

For prøveløsladelse af en person, der er dømt for overtrædelse af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, og hvor den pågældende ikke er udvist ved dom, er det ligeledes en forudsætning for prøveløsladelse, at den dømte skal deltage i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet, jf. § 40 a, stk. 7, jf. § 38, stk. 6, jf. nærmere herom i pkt. 2.3.1.

2.2.1.4. Prøveløsladelse af livstidsdømte

Betingelserne for prøveløsladelse af livstidsdømte svarer i vidt omfang til de betingelser, der gælder for personer, der er idømt en tidsbestemt frihedsstraf.

Det følger af straffelovens § 41, stk. 1, at justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, afgør, om den dømte skal løslades på prøve, når 12 år af en straf af fængsel på livstid er udstået. Det bemærkes, at prøveløsladelse af livstidsdømte først vil kunne foretages efter 20 år, hvis lovforslag nr. L 83 om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og forskellige andre love (Gennemførelse af dele af aftalen om strafreform og kriminalforsorgens økonomi 2026-2030 m.v.) fremsat den 27. november 2025 vedtages.

Prøveløsladelsen forudsætter, at den dømtes forhold ikke gør løsladelse utilrådelig, at der er sikret den pågældende passende ophold og arbejde eller andet underhold, og at den pågældende erklærer at ville overholde de vilkår for løsladelsen, som fastsættes efter § 41, stk. 5, 3. pkt., og stk. 6-8, jf. § 41, stk. 2.

For så vidt angår utilrådelighedsvurderingen skal der lægges vægt på de samme momenter som ved prøveløsladelse efter straffelovens § 38, stk. 1.

Prøveløsladelse af livstidsdømte, der er dømt efter straffelovens § 81 a, og som ikke er udvist ved dom, forudsætter desuden, at den pågældende har deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Tilsvarende gælder, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, for prøveløsladelse af livstidsdømte, der er dømt for overtrædelse af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel

omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom, jf. § 41, stk. 4, 2. jf. nærmere herom i pkt. 2.3.1.

2.2.1.5. Vilkår for prøveløsladelse

Efter straffelovens § 39, stk. 1, skal prøveløsladelse efter § 38, stk. 1 og 2, som fast vilkår betinges af, at den pågældende ikke i prøvetiden begår strafbart forhold. Prøvetiden kan ikke overstige 3 år. Hvis den resterende straffetid overstiger 3 år, kan der dog fastsættes en prøvetid på indtil 5 år.

Der kan herudover fastsættes tillægsvilkår for løsladelsen i form af tilsyn og særvilkår efter straffelovens § 39, stk. 2. Det kan således fastsættes som vilkår, at den pågældende i hele prøvetiden eller en del af denne undergives tilsyn, jf. straffelovens § 39, stk. 2, 1. pkt. Der kan yderligere fastsættes vilkår efter reglerne i straffelovens § 57, som omhandler betingede domme.

Endvidere følger det af § 39, stk. 4, at det ved løsladelse på prøve af en person, der er dømt efter straffelovens § 81 a, og som ikke er udvist ved dom, forudsættes, at den pågældende har deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Tilsvarende for personer, der er dømt for overtrædelse af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, hvor den pågældende ikke er udvist ved dom, og hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, jf. nærmere pkt. 2.3.1.

På tilsvarende vis følger det af straffelovens § 40 a, stk. 7, jf. § 39, stk. 1, at prøveløsladelse efter § 40 a som fast vilkår skal betinges af, at den pågældende ikke i prøvetiden begår strafbart forhold. Prøvetiden kan ikke overstige 3 år. Hvis den resterende straffetid overstiger 3 år, kan der dog fastsættes en prøvetid på indtil 5 år. Ved prøveløsladelse efter § 40 a fastsættes desuden som fast vilkår, at den pågældende undergives tilsyn indtil det tidspunkt, hvor der er forløbet to tredjedele af straffetiden, jf. § 40 a, stk. 2, 1. pkt. Efter dette tidspunkt kan der fastsættes vilkår om, at den pågældende fortsat undergives tilsyn, jf. 2. pkt.

Der kan herudover fastsættes vilkår for løsladelse efter § 40 a, stk. 1, nr. 1 (om særlig indsats), i form af tilsyn og særvilkår, jf. straffelovens § 40 a, stk. 3. Det kan således fastsættes som vilkår, at den pågældende i hele prøvetiden eller en del af denne undergives tilsyn. Der kan desuden fastsættes yderligere vilkår efter reglerne i straffelovens § 57, som omhandler betingede domme eller vilkår om, at den pågældende skal udføre ulønnet samfundstjeneste til to tredjedele af straffetiden.

Ved prøveløsladelse efter § 40 a, stk. 1, nr. 2 (om den dømtes forhold), fastsættes som fast vilkår, at den dømte undergives tilsyn indtil det tidspunkt, hvor der er forløbet to tredjedele af straffetiden, jf. § 40 a, stk. 2, 1. pkt., ligesom det skal fastsættes som vilkår, at dømte skal udføre ulønnet samfundstjeneste til to tredjedele af straffetiden, jf. straffelovens § 40 a, stk. 4. Efter dette tidspunkt kan der fastsættes vilkår om, at den pågældende fortsat undergives tilsyn, jf. straffelovens § 40 a, stk. 2, 2. pkt., ligesom der kan fastsættes vilkår om, at den pågældende fortsat skal udføre samfundstjeneste, jf. straffelovens § 40 a, stk. 5. Der kan desuden fastsættes yderligere vilkår efter reglerne i § 57.

Straffelovens § 39, stk. 3 og 4, finder tilsvarende anvendelse, jf. § 40 a, stk. 3, 2. pkt., og stk. 4, 3. pkt.

Det følger ligeledes af § 41, stk. 5, 1. pkt., at løsladelsen som fast vilkår betinges af, at den livstidsdømte i prøvetiden ikke begår strafbart forhold, og at den pågældende overholder de vilkår, som måtte være fastsat. Det følger endvidere af § 41, stk. 5, 2. pkt., at prøvetiden ikke kan overstige 5 år.

Straffelovens § 57 om fastsættelse af vilkår ved betingede domme finder tilsvarende anvendelse ved prøveløsladelse af livstidsdømte, jf. straffelovens § 41, stk. 5, 3. pkt.

Endelig gælder det efter § 41, stk. 7, 2. pkt., for løsladelse på prøve af en livstidsdømt, der er dømt for straffelovens § 81 a, og som ikke er udvist ved dom, at det forudsættes, at den pågældende har deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Tilsvarende gælder for personer, der er idømt livstid for overtrædelse af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, og hvor den pågældende ikke er udvist ved dom, at der skal fastsættes vilkår om, at den dømte skal deltage i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet, jf. nærmere herom i pkt. 2.3.1.

2.2.1.6. Domstolsprøvelse af sager relateret til prøveløsladelse

Det fremgår af straffuldbyrdelseslovens § 112, at visse endelige administrative afgørelser inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den dømte, af denne kan kræves indbragt til prøvelse for retten. Der gælder således en udvidet adgang til domstolsprøvelse efter straffuldbyrdelseslovens § 112 for visse administrative afgørelser, herunder

afgørelser om nægtelse af prøveløsladelse og om genindsættelse, jf. § 112, nr. 6 og 7.

Efter straffuldbyrdeleslovens § 112, nr. 6, kan en afgørelse efter § 80 om nægtelse af prøveløsladelse i henhold til straffelovens § 38, stk. 1, eller om nægtelse af prøveløsladelse efter straffelovens § 41, når 14 år af straffen af fængsel på livstid er udstået, kræves indbragt til prøvelse for retten inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den dømte. Det bemærkes, at der fremover skal være afsonet 22 år af en livstidsdom, før en nægtelse af prøveløsladelse kan kræves indbragt for retten, hvis lovforslag nr. L 83 om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og forskellige andre love (Gennemførelse af dele af aftalen om strafreform og kriminalforsorgens økonomi 2026-2030 m.v.) fremsat den 27. november 2025, vedtages.

Efter straffuldbyrdeleslovens § 112, nr. 7, kan afgørelser om genindsættelse efter § 86, stk. 3, af en prøveløsladt til udståelse af reststraf i henhold til straffelovens § 40, stk. 2 eller 3, eller til udståelse af straf af fængsel på livstid i henhold til straffelovens § 42, stk. 2, ligeledes kræves indbragt til prøvelse for retten inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den dømte.

Prøvelsen foretages efter den civile retsplejes former samt efter bestemmelserne i straffuldbyrdeleslovens §§ 113-123.

Efter straffuldbyrdeleslovens § 113 sker indbringelse af sagen for byretten i den retskreds, hvor den institution, som den pågældende var indsat i på tidspunktet for den oprindelige afgørelse, er beliggende. Er den indsatte senere overført til en anden institution, kan sagen i stedet indbringes for byretten i den retskreds, hvor den institution, som den dømte er anbragt i, er beliggende. Er den dømte ikke frihedsberøvet, indbringes sagen for byretten i den retskreds, hvor den dømte bor eller opholder sig. Har den dømte ikke kendt bopæl eller opholdssted, indbringes sagen for Københavns Byret.

Sagen indbringes for retten uden unødigt ophold af Styrelsen for Danmarks Fængsler, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse og en redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt for de beviser, der kan have betydning for sagens afgørelse, jf. § 114.

Af straffuldbyrdeleslovens § 115, stk. 1, fremgår, at som sagens parter anses den dømte, tredjemand, hvis genstande eller penge konfiskeres, og

justitsministeren. Såfremt retten finder det fornødent, beskikker retten en advokat for den dømte, medmindre denne selv har antaget en sådan, jf. stk. 2.

Efter § 116, stk. 1, behandles sagen som udgangspunkt på skriftligt grundlag, medmindre retten bestemmer andet. Retten kan desuden stille krav om tilvejebringelse af yderligere oplysninger. Hvis sagen behandles mundtligt, træffer retten bestemmelse om afhøring af den dømte og andre og om tilvejebringelse af beviser i øvrigt. Retten indkalder selv parter og vidner, jf. stk. 2.

Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre Styrelsen for Danmarks Fængsler eller retten bestemmer andet, jf. § 117. Efter § 118 afgør retten ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal stadfæstes, ændres eller ophæves.

Adgangen til at kære kendelserne er reguleret i §§ 120-122.

Det følger af § 120, stk. 1, at kendelser, der er afsagt af en byret, ikke kan kæres. Procesbevillingsnævnet kan dog give parter efter § 115, stk. 1, tilladelse til at kære, hvis særlige grunde taler derfor. Det følger desuden af bestemmelsens stk. 2, at sagen under kære behandles efter samme regler, som er fastsat for byretsbehandlingen.

Efter § 121, stk. 1, kan kendelser, der er afsagt af landsretten, ikke kæres. Procesbevillingsnævnet kan dog give tilladelse til kære, hvis sagen er af principiel karakter.

Det følger endvidere af § 122, stk. 1, at såfremt en afgørelse efter bl.a. § 112, nr. 6, 1. led, opretholdes, kan spørgsmålet på ny indbringes for retten, når der er forløbet 6 måneder fra kendelsens afsigelse. Såfremt en afgørelse efter § 112, nr. 6, 2. led, opretholdes, kan spørgsmålet først på ny indbringes for retten, når der er forløbet 1 år fra kendelsens afsigelse. Afgørelser efter § 112, nr. 1, 3-5 og 7-9, kan ikke på ny indbringes for retten.

Endelig følger det af § 122, stk. 2, at hvor der efter straffelovens § 40 er sket genindsættelse til udståelse af reststraf kan afgørelse om nægtelse af prøveløsladelse først indbringes for retten, når der er forløbet 6 måneder fra afgørelsen om genindsættelse. Er der efter straffelovens § 42 sket genindsættelse til udståelse af straf af fængsel på livstid, kan afgørelse om

nægtelse af prøveløsladelse først indbringes for retten, når der er forløbet 1 år fra afgørelsen om genindsættelse.

2.2.1.7. Udgang

Reglerne om udgang til indsatte, der udstår fængselsstraf eller forvaring i Danmarks Fængsels institutioner, findes i straffuldbyrdeleslovens kapitel 9 (§§ 46-50).

Straffuldbyrdeleslovens bestemmelser om udgang suppleres af bekendtgørelse nr. 897 af 27. juni 2025 om udgang til indsatte, der udstår fængselsstraf eller forvaring i kriminalforsorgens institutioner (udgangsbekendtgørelsen). Udgangsbekendtgørelsen er suppleret af vejledning nr. 9575 af 27. juni 2025 om udgang til indsatte, der udstår fængselsstraf eller forvaring i kriminalforsorgens institutioner (udgangsvejledningen).

2.2.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

På bandeområdet er der siden 2014 indført en række skærpede betingelser for prøveløsladelse og udgang. Formålet med de skærpede vilkår er at begrænse indsatte bandekriminelles sociale kontakter og ophold i kriminelle miljøer under udgang og prøveløsladelse.

Indsatsgruppen vurderer, at en række af de skærper, der er indført på bandeområdet, også er relevante på terrorområdet. Indsatsgruppen anbefaler således, at skærper vedrørende opholds- og kontaktforbud fastsat som vilkår for udgang og prøveløsladelse tilsvarende bør finde anvendelse på terrorområdet. Vilkårsskærperne vil begrænse terrordømte og relevante bekymringsindberettede indsatte kontakt med radikaliserede personer og miljøer i forbindelse med udgang og prøveløsladelse. Det er særligt relevant for terrordømte, der har opnået stor offentlig opmærksomhed, idet de kan have opnået en symbolsk status i miljøerne på grund af deres dom eller tidligere aktiviteter, såsom udrejse og tilslutning til en terrororganisation i udlandet.

Indsatsgruppen vurderer, at de skærpede vilkår ud fra en kriminalpræventiv betragtning må forventes at kunne give terrordømte og relevante bekymringsindberettede indsatte en undskyldning for at undgå kontakt med personer fra ekstremistiske miljøer, herunder miljøer, som de forud for deres dom var en del af. Dette understøttes af Justitsministeriets serviceeftersyn af bandepakkerne fra 2022, der viser, at en sådan effekt allerede er registreret på bandeområdet.

Indsatsgruppen vurderer samlet set, at det er muligt, at de skærpede vilkår vedrørende udgang og prøveløsladelse fra bandeområdet vil gøre det mere sikkerhedsmæssigt forsvarligt at gennemføre et udslusnings- eller prøveløsladelsesforløb for terrordømte og bekymringsindberettede indsatte, og at skærperne dermed i nogle tilfælde kan bidrage til at sikre, at denne gruppe af indsatte får en mere kontrolleret og gradvis overgang fra afsoning til frihed.

Indsatsgruppen vurderer desuden, at det skal gøres muligt at pålægge terrordømte og andre bekymringskategoriserede indsatte vilkår om monitoring med GPS-fodlænke under udgang og prøveløsladelse.

2.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2.3.1. Justitsministeriet deler indsatsgruppens overvejelser og finder på den baggrund, at vilkårene for prøveløsladelse af terrordømte bør skærpes i overensstemmelse med indsatsgruppens anbefalinger, så der fremover vil kunne fastsættes opholds- og kontaktforbud som vilkår for prøveløsladelse af terrordømte og radikaliserede.

Justitsministeriet finder, at et opholds- og kontaktforbud skal kunne fastsættes som vilkår for prøveløsladelsen for personer omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Ordningen vil således gælde for personer, der er blevet dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a (deltagelse i væbnet konflikt), §§ 114-114 j (terrorisme), § 136, stk. 1 (tilskyndelse til forbrydelse), for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3 (billigelse af visse forbrydelser), for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, og som i forbindelse med dommen i medfør af straffelovens § 79 b er pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger i medfør af denne lov, samt for personer, der er blevet idømt en fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og som vurderes som værende særligt farlige radikaliserede. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2.3.

Justitsministeriet finder, at et opholds- og kontaktforbud fastsat som vilkår for prøveløsladelse skal svare til et opholds- og kontaktforbud fastsat efter § 3, stk. 1, og § 4 i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, jf. nærmere herom under pkt. 2.1.4.3.

Justitsministeriet finder, at der ligeledes bør kunne fastsættes tilsvarende vilkår i forbindelse med tilladelse til udgang til de samme persongrupper. I forbindelse med lovens ikrafttræden vil det blive beskrevet i

udgangsvejledningen, at der over for personer, der er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, som udgangspunkt skal fastsættes vilkår om, at de ikke må besøge bestemte steder eller opsøge bestemte personer, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod.

Justitsministeriet finder desuden, at den foreslåede ændring nødvendiggør, at der indføres hjemmel til, at politiet kan meddele tilladelse til henholdsvis færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud og kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud samt føre tilsyn med den prøveløsladte terrordømte eller radikaliseredes overholdelse af de skærpede vilkår om opholdsforbud og kontaktforbud. Den foreslåede ordning forudsætter desuden, at politiet kan videregive oplysninger til den dømte om, at en person er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a (deltagelse i væbnet konflikt), §§ 114-114 j (terrorisme), § 136, stk. 1 (tilskyndelse til forbrydelse), for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3 (billigelse af visse forbrydelser), for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller er meddelt kontrolforanstaltninger, i det tilfælde, at den dømte er meddelt et vilkår om kontaktforbud (se pkt. 2.1.4.3), så den dømte får forudsætninger for at overholde sit kontaktforbud, og så en overtrædelse af kontaktforbuddet kan håndhæves efter straffelovens § 40, stk. 2.

Justitsministeriet finder desuden, at skal gøres muligt at pålægge terrordømte og andre bekymringskategoriserede indsatte vilkår om monitoring med GPS-fodlænke under udgang og prøveløsladelse.

Endelig finder Justitsministeriet, at der for personer omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede bør gælde de samme retssikkerhedsmæssige og proceduremæssige regler for behandlingen af sager om afslag på prøveløsladelse og om genindsættelse som følge af en overtrædelse af et opholds- eller kontaktforbud fastsat efter de foreslåede bestemmelser i straffelovens § 39, stk. 4, og § 41, stk. 7, som der foreslås at gælde for behandlingen af sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. De oplysninger, der begrunder det for prøveløsladelsen fastsatte vilkår samt et eventuelt afslag eller en konkret vilkårsovertrædelse, vil ofte være af samme karakter som de oplysninger, der indgår ved behandlingen af sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger. Der vil bl.a. kunne være tale om fortroligt materiale om terrortrusler, den dømtes forhold eller konkrete

personers farlighedsvurderinger, som af sikkerhedsmæssige grunde nødvendiggør hemmeligholdelse.

2.2.3.2. Det foreslås, at der i forbindelse med prøveløsladelse skal kunne fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lovs § 3, stk. 1, og § 4. Er den pågældende prøveløsladt med vilkår svarende til kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lovs § 3, stk. 1, og § 4, vil det ved vurderingen af, om der skal fastsættes kontrolforanstaltninger ved den endelige løsladelse (ved prøvetidens udløb), skulle indgå, hvordan den pågældende efterlevede sine prøveløsladelsesvilkår.

Det foreslås, at prøveløsladelsesreglerne skærpes, så det fremover kan fastsættes som vilkår for prøveløsladelse af terrordømte og radikaliserede, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, eller som ikke er udvist ved dom, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, at den pågældende gives forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte i en negativ retning (opholdsforbud).

Det foreslås desuden, at det skal være muligt at pålægge terrordømte og andre bekymringskategoriserede indsatte vilkår om monitoring med GPS-fodlænke under udgang og prøveløsladelse.

Derudover foreslås det, at det kan fastsættes som vilkår for prøveløsladelse af terrordømte og radikaliserede, som ikke er udvist ved dom, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, at den pågældende i prøvetiden ikke opholder sig sammen med eller på anden måde har kontakt med andre, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j eller er meddelt kontrolforanstaltninger (kontaktforbud).

Ordningen vil finde anvendelse for personer, der er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger. Vilkårene vil derfor kunne fastsættes for 1) personer, der er blevet dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, og som i forbindelse med

dommen i medfør af straffelovens § 79 b er pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger, og 2) personer, der er blevet idømt en fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og som vurderes som værende særligt farlige radikaliserede.

Ordningen vil finde anvendelse i alle sager om prøveløsladelse, herunder både ordinær prøveløsladelse (straffelovens § 38, stk. 1), tidlig prøveløsladelse (straffelovens § 38, stk. 2), tidlig prøveløsladelse efter »noget for noget-ordningen« (straffelovens § 40 a) og prøveløsladelse af livstidsdømte (straffelovens § 41).

2.2.3.3. Samtlige sager om prøveløsladelse af terrordømte og bekymringsindberettede indsatte i de højeste bekymringskategorier i Danmarks Fængsler vil blive behandlet af et tværgående løsladelsesudvalg under Styrelsen for Danmarks Fængsler.

Løsladelsesudvalget vil skulle bestå af faste repræsentanter fra Politiets Efterretningstjeneste, politiet, udlændingemyndighederne og Danmarks Fængsler, jf. nærmere herom i pkt. 2.3.1. Fra disse myndigheder vil der skulle deltage faste repræsentanter med særlige kompetencer inden for radikalisering. Det kan desuden være relevant at indhente oplysninger fra andre myndigheder, eksempelvis psykiatrien eller kommunale medarbejdere forud for møder i løsladelsesudvalget.

Det bemærkes, at styrelsen efter de gældende regler alene vil træffe afgørelse i sager, hvor fængselskredsen sender en positiv indstilling om prøveløsladelse til styrelsen. Der vil derfor blive foretaget en ændring af de administrative regler på området.

I forbindelse med behandling af sager i løsladelsesudvalget vil de relevante myndigheder få mulighed for at udtale sig om den pågældende terrordømte eller bekymringsindberettedes forhold, der kan have betydning for vurderingen af spørgsmålet om fastsættelse af vilkår for prøveløsladelsen.

Der følger ikke af forslaget en pligt for myndighederne til at udtale sig om den pågældendes konkrete forhold. Der vil således kunne forekomme tilfælde, hvor f.eks. politiet skønner, at det af politimæssige eller efterforskningsmæssige grunde er mest hensigtsmæssigt at undlade at videregive bestemte oplysninger om den pågældende.

UDKAST

Det vil være Styrelsen for Danmarks Fængsler, der har afgørelseskompetencen i de sager om prøveløsladelse, som behandles i løsladelsesudvalget.

Styrelsens afgørelse om vilkår om opholds- eller kontaktforbud for prøveløsladelse vil navnlig være baseret på oplysninger fra politiet og Politiets Efterretningstjeneste. Det kan bl.a. være oplysninger om den dømtes risikovurdering, der er videregivet i forbindelse med sagens behandling i løsladelsesudvalget, eller myndighedernes vurdering af behovet for at fastsætte et vilkår om opholds- og kontaktforbud for prøveløsladelsen, herunder Politiets Efterretningstjenestes farlighedsvurdering af den pågældende. I forbindelse med afgørelsen vil styrelsen ikke skulle foretage en nærmere prøvelse eller vurdering af oplysningerne fra politiet eller Politiets Efterretningstjeneste. Disse oplysninger skal således lægges uprøvet til grund af Styrelsen for Danmarks Fængsler ved afgørelsen om fastsættelse af vilkår for prøveløsladelsen.

Det bemærkes, at der i dag gælder regler om høring af politiet i visse sager om prøveløsladelse. Efter § 8, stk. 3, i løsladelsesbekendtgørelsen, skal Danmarks Fængsler inden en afgørelse om tilladelse til prøveløsladelse indhente en udtalelse fra den politidirektør, der har behandlet straffesagen, hvis den indsatte er dømt for terror eller anden kriminalitet omfattet af straffelovens 12. eller 13. kapitel, dømt for politisk motiveret kriminalitet eller er indberettet af Danmarks Fængsler til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme. Under tilsvarende betingelser skal Danmarks Fængsler i medfør af udgangsbekendtgørelsens § 15, stk. 1, nr. 6-8, indhente en udtalelse fra politidirektøren inden en afgørelse om tilladelse til udgang.

Da der med den foreslåede ordning lægges op til, at alle sager om prøveløsladelse af denne persongruppe skal behandles af det tværgående løsladelsesudvalg, vil en høring efter løsladelsesbekendtgørelsens § 8, stk. 3, ikke længere være relevant. De administrative regler herom vil derfor blive ændret.

Den nærmere afgrænsning af et opholds- og kontaktforbud, som fastsættes af politiet, vil i videst muligt omfang blive beskrevet i Styrelsen for Danmarks Fængsleres afgørelse. Det bemærkes, at der i den forbindelse lægges op til, at reglerne i kapitel 6-8 om tilladelser, tilsyn og databehandling og videregivelse af oplysninger i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, skal finde tilsvarende anvendelse for vilkår om opholds- og kontaktforbud fastsat som

vilkår for prøveløsladelse efter de foreslåede bestemmelser i § 39, stk. 4, og § 41, stk. 7. Det forudsættes, at Danmarks Fængsler i forbindelse med politiets afgrænsning af opholds- eller kontaktforbuddet videregiver oplysninger til politiet, som kan være af relevans for den nærmere afgrænsning af forbuddet. Det kan f.eks. være oplysninger om, at den pågældende under afsoningen er trådt ud af ekstremistiske miljøer. Formålet med den foreslåede ordning er bl.a. at forebygge, at personer, der er idømt fængselsstraf og løslades på prøve, inden de har udstået hele straffen, falder tilbage til kriminalitet, herunder kriminalitet, der har forbindelse til radikaliserede eller ekstremistiske miljøer.

2.2.3.4. Den foreslåede ordning indebærer, at de skærpede vilkår om opholds- og kontaktforbud vil gælde i hele prøvetiden, og der vil således ikke være mulighed for at begrænse de skærpede vilkår til kun at gælde i en del af prøvetiden. Det bemærkes, at der i praksis typisk vil blive fastsat vilkår om tilsyn i samme periode.

Det forudsættes med forslaget, at de skærpede vilkår vil skulle anvendes, når betingelserne herfor er til stede, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod.

Sådanne vilkår udgør imidlertid et indgreb i den pågældendes ret til privatliv eller bevægelsesfrihed, og der bør derfor være mulighed for, at Danmarks Fængsler vil kunne undlade at fastsætte et sådant vilkår, hvis særlige omstændigheder taler imod.

Danmarks Fængsler vil alene kunne undlade at anvende de foreslåede vilkår, hvis særlige omstændigheder taler herimod. Der tænkes her på situationer, hvor samvær eller kontakt med personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger, undtagelsesvis ikke skønnes at indebære en risiko for, at den dømte vil blive inddraget i aktiviteter, der strider imod formålet med prøveløsladelsen.

Det vil navnlig kunne overvejes at fravige udgangspunktet i tilfælde, hvor den dømtes særlige personlige forhold, herunder eksempelvis alder og helbredstilstand taler afgørende for, at der ikke er risiko for sådanne uønskede aktiviteter.

Det bemærkes, at den foreslåede ordning ikke ændrer på, at Danmarks Fængsler ligeledes vil kunne fastsætte øvrige vilkår for prøveløsladelse i medfør af straffelovens § 39, stk. 2, og § 57.

Det forudsættes desuden, at de skærpede vilkår om opholds- og kontaktforbud ophæves, hvis betingelserne for vilkårene i løbet af prøvetiden ikke længere er til stede. Afgørelser om ophævelse af vilkår om opholds- og kontaktforbud træffes af Danmarks Fængsler på baggrund af bl.a. indberetninger fra politiet i forbindelse med politiets tilsyn med vilkåret eller politiets øvrige virksomhed, eller oplysninger, som fængselskredsene bliver opmærksomme på f.eks. i forbindelse med tilsynet med den pågældende.

Det vil som hidtil være en forudsætning for prøveløsladelse, at den dømte erklærer at ville overholde de vilkår, der fastsættes. Dette gælder også de skærpede vilkår efter den foreslåede ordning. Hvis den dømte nægter at ville overholde vilkårene, vil prøveløsladelse således ikke kunne finde sted.

Den foreslåede ordning vil ikke skulle finde anvendelse ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom og kan udsendes af landet i forbindelse med løsladelsen. Udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, vil således kunne prøveløslades uden fastsættelse af de nævnte vilkår, hvis udsendelsen må forventes at kunne effektueres i praksis.

Ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, vil den foreslåede ordning dog skulle finde anvendelse.

Det foreslås, at bestemmelserne i kapitel 6-8 i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede skal finde tilsvarende anvendelse for vilkår om opholds- og kontaktforbud fastsat som vilkår for prøveløsladelse efter den foreslåede § 39, stk. 4, eller den foreslåede § 41, stk. 7, i straffeloven. Den foreslåede ordning indebærer således, at politiet vil kunne meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud, samt til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet. Ordningen indebærer derudover bl.a., at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste fører tilsyn med den prøveløsladte terrordømte eller radikaliseredes overholdelse af de skærpede vilkår om opholdsforbud og kontaktforbud. Endelig indebærer den foreslåede ordning bl.a., at politiet vil kunne videregive eventuelle oplysninger, som er en betingelse for, at de foreslåede vilkår vil kunne anvendes, til den dømte. Der henvises i øvrigt til lovforslagets punkt 2.1.4.3. og 2.1.12.3.

Hvis en prøveløsladt overtræder de skærpede vilkår, vil Danmarks Fængsler – ligesom i dag – kunne 1) tildele den pågældende en advarsel, 2) ændre vilkårene og forlænge prøvetiden eller 3) under særlige omstændigheder bestemme, at den pågældende skal indsættes til udståelse af reststraffen, jf. straffelovens § 40, stk. 2, og § 42, stk. 2.

Det forudsættes desuden, at det altovervejende udgangspunkt i sager om overtrædelse af de skærpede vilkår vil være, at den pågældende genindsættes til fortsat strafafsoning.

Der vil dog efter omstændighederne kunne reageres ved at tildele en advarsel, herunder hvis en enkeltstående vilkårsovertrædelse er begået umiddelbart inden prøvetidens udløb.

For at sikre overholdelsen af vilkårene forudsættes en vilkårsovertrædelse som det altovervejende udgangspunkt at medføre en mærkbar og konsekvent reaktion i form af genindsættelse, og det forudsættes således, at en advarsel kun undtagelsesvist vil være en tilstrækkelig reaktion.

2.2.3.5. Afgørelse om genindsættelse træffes af Danmarks Fængsler. Afgørelserne vil navnlig være baseret på indberetninger, som Danmarks Fængsler modtager fra politiet i forbindelse med politiets tilsyn med vilkåret eller politiets øvrige virksomhed samt eventuelle oplysninger, som fængselskredsene bliver opmærksomme på, f.eks. i forbindelse med tilsynet med den pågældende.

Det forudsættes i den forbindelse, at politiet i forbindelse med håndhævelsen af vilkåret om opholds- og kontaktforbud giver meddelelse til Danmarks Fængsler, hvis den pågældende overtræder det fastsatte vilkår. Der vil f.eks. kunne være tale om tilfælde, hvor politiet kan konstatere, at der er tale om en vilkårsovertrædelse, idet politiet i forbindelse med almindelig patrulje er stødt på den prøveløsladte i et område omfattet af den pågældendes opholdsforbud. Er den pågældende ligeledes givet et vilkår om at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), vil oplysningerne herom kunne bidrage til at konstatere en vilkårsovertrædelse. Det forudsættes, at politiets oplysninger om den pågældendes færden og kontakt skal lægges uprøvet til grund af Danmarks Fængsler ved afgørelsen af spørgsmålet om overtrædelse af vilkåret.

Det foreslås desuden, at hvor den indsatte er omfattet af persongruppen i § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, vil rettens behandling af sager om nægtelse af prøveløsladelse efter straffuldbyrdelseslovens § 112, nr. 6, og om

genindsættelse efter § 112, nr. 7, skulle finde sted efter reglerne i kapitel 4 i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvis Danmarks Fængsler fremsætter anmodning herom. Det foreslås endvidere, at § 15, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede ikke skal finde anvendelse ved behandlingen af sager efter §§ 112, nr. 6 og 7, og at § 15, stk. 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede alene skal finde anvendelse i forhold til oplysninger, som er indgået i en afgørelse om nægtelse af prøveløsladelse efter straffuldbyrdeleslovens § 112, nr. 6, eller om genindsættelse efter § 112, nr. 7.

Den foreslåede ordning indebærer, at der for denne persongruppe i det væsentligste vil blive indført den samme særlige ordning ved domstolsbehandling af sager om afslag på prøveløsladelse og genindsættelse som følge af en overtrædelse af et opholds- eller kontaktforbud fastsat i medfør af de foreslåede bestemmelser i straffelovens § 39, stk. 4, og § 41, stk. 7, som vilkår for prøveløsladelsen, som der foreslås indført ved fastsættelse af kontrolforanstaltninger. Den foreslåede ordning indebærer endvidere, at sager om afslag på prøveløsladelse og genindsættelse indbringes for Københavns Byret, hvis Danmarks Fængsler fremsætter anmodning herom.

De oplysninger, som Danmarks Fængsleres afgørelse om genindsættelse vil være baseret på, vil således under en eventuel domstolsprøvelse blive underlagt prøvelse.

I tilfælde hvor den dømte som følge af en vilkårsovertrædelse er blevet genindsat til fortsat afsoning, vil spørgsmålet om prøveløsladelse i øvrigt eventuelt kunne tages op igen på et senere tidspunkt efter de gældende regler herom.

Der henvises til pkt. 2.1.4.3 om indholdet af opholds- og kontaktforbuddet efter den foreslåede ordning om kontrolforanstaltninger.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 40, nr. 2 og 9 (forslag til straffelovens § 39, stk. 4 og 5, og § 41, stk. 7 og 8) og § 41, nr. 5 og 6 (forslag til straffuldbyrdeleslovens § 113, stk. 4, og § 115 a), og bemærkningerne hertil.

2.3. Deltagelse i forebyggende programmer

2.3.1. Gældende ret

Prøveløsladelse af personer, der er dømt for overtrædelse af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom, forudsætter, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, at den pågældende har deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Dette gælder, uanset om der er fastsat en tidsbestemt straf, eller den pågældende er idømt fængsel på livstid. Reglerne om deltagelse i forebyggende programmer som forudsætning for prøveløsladelse følger af straffelovens § 38, stk. 6, § 40 a, stk. 7, og § 41, stk. 4.

Ordningen finder anvendelse, uanset hvilken af bestemmelserne i straffelovens 12. eller 13. kapitel den indsatte er dømt for overtrædelse af. Ordningen finder ligeledes anvendelse uanset baggrunden for den kriminalitet, som den indsatte er dømt for. Det er ikke en betingelse, at den pådømte kriminalitet udspringer af f.eks. religiøs ekstremisme, eller at den indsatte er radikaliseret. Det afgørende er således alene, at der er tale om en indsat, der er dømt for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 190 som fremsat, side 10.

Det er op til Danmarks Fængsler at fastsætte et relevant program for den indsatte under hensyntagen til bl.a. karakteren af den pådømte kriminalitet og den dømtes forhold i øvrigt.

I forhold til indsatte dømt for overtrædelse af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, hvor kriminaliteten udspringer af politisk eller religiøs ekstremisme, vil et relevant program navnlig være et afradikaliseringsforløb med henblik på at få den dømte ud af et radikaliseret eller ekstremistisk miljø, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 190 som fremsat, side 10.

Det er forudsat, at den indsatte deltager i programmet fastsat af Danmarks Fængsler på aktiv og tilfredsstillende vis. Dette indebærer bl.a., at det ikke er tilstrækkeligt, at den indsatte blot møder op til det fastsatte program, hvis ikke den pågældende i øvrigt er deltagende og viser interesse for det fastsatte program samt giver udtryk for en reel intention om at forlade det radikaliserede eller ekstremistiske miljø, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 190 som fremsat, side 10. Danmarks Fængsler foretager en konkret vurdering heraf i forbindelse med afgørelse af spørgsmålet om prøveløsladelse.

Det følger videre af bemærkningerne til bestemmelserne, at programforløbet med henblik på at undgå misbrug skal påbegyndes så længe før tidspunktet for prøveløsladelsen, at det er muligt at vurdere den indsatte reelle intention m.v. Hvis den indsatte ikke deltager i det fastsatte program på tilfredsstillende vis, bl.a. ved at den pågældende i forbindelse med forløbet ikke har givet udtryk for en reel intention om at forlade det radikaliserede eller ekstremistiske miljø, vil vedkommende ikke kunne prøveløslades, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 190 som fremsat, side 10.

For at understøtte den dømtes løsladelse på bedst mulig vis følger det af straffelovens § 39, stk. 4, 2. pkt., og § 41, stk. 7, 2. pkt., at der for personer, der er dømt for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, og hvor den pågældende ikke er udvist ved dom, skal fastsættes vilkår om, at den indsatte *fortsætter* med at deltage i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Der kan således alene fastsættes vilkår herom, hvis den indsatte som forudsætning for prøveløsladelsen har deltaget i et sådant program.

Det er i den forbindelse også op til Danmarks Fængsler at fastsætte et relevant program for den indsatte under hensyntagen til bl.a. karakteren af den pådømte kriminalitet og den dømtes forhold i øvrigt, ligesom det er forudsat, at den indsatte deltager i programmet fastsat af Danmarks Fængsler på aktiv og tilfredsstillende vis, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 190 som fremsat, side 11.

Det følger af § 40, stk. 2, at hvis en indsat, der er prøveløsladt efter ordningen, overtræder et vilkår om fortsat deltagelse i et program, kan Danmarks Fængsler 1) tildele den pågældende en advarsel, 2) ændre vilkårene og forlænge prøvetiden eller 3) under særlige omstændigheder bestemme, at den pågældende skal indsættes til afsoning af reststraffen. I den forbindelse er det forudsat, at det er det altovervejende udgangspunkt i sager om overtrædelse af et vilkår om fortsat deltagelse i et program fastsat af kriminalforsorgen, at den løsladte genindsættes til fortsat afsoning af reststraffen. Der kan undtagelsesvis reageres ved at tildele en advarsel, herunder hvis en enkeltstående vilkårsovertrædelse er begået umiddelbart inden prøvetidens udløb, eller der i øvrigt foreligger undskyldende omstændigheder, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 190 som fremsat, side 11.

Ordningen om deltagelse i et program fastsat af Danmarks Fængsler som forudsætning for prøveløsladelse og som vilkår i prøvetiden finder ikke anvendelse i forhold til prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som afsoner en tidsbestemt straf eller fængsel på livstid, og som er udvist ved dom og kan udsendes af landet i forbindelse med løsladelsen. Det indebærer, at udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, fortsat kan prøveløslades i overensstemmelse med de almindelige regler herom, hvis udsendelsen må forventes at kunne effektueres i praksis. Ordningen finder derimod anvendelse i forhold til prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 190 som fremsat, side 11. Det er dog en betingelse efter straffuldbyrdslovens § 38, stk. 2, at særlige forhold skal tale for bl.a. deltagelse i programvirksomhed.

For personer dømt for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser finder ordningen om deltagelse i forebyggende programmer anvendelse, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod. Hvis der foreligger særlige omstændigheder, fastsætter Danmarks Fængsler ikke vilkår om programforløb, som den dømte skal deltage i, med den konsekvens, at den pågældende vil kunne prøveløslades uden forud herfor at have deltaget i et sådant forløb. Det fremgår af forarbejderne, at dette eksempelvis vil kunne være tilfældet i sager, hvor den pådømte kriminalitet ikke er terrorrelateret eller har karakter af en enkeltstående handling, som ikke kan antages at være udtryk for, hvordan den dømte generelt agerer. Det er endvidere en forudsætning, at den dømtes personlige forhold, herunder eksempelvis alder og helbredstilstand, tilsiger, at den indsatte ikke vil begå ny ligeartet kriminalitet eller påvirke andre hertil efter prøveløsladelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 190 som fremsat, side 12.

Ved mistanke om mulig radikaliserings indplacerer Danmarks Fængsler indsatte i en bekymringskategori. De bekymringskategoriserede inkluderer både indsatte med terrorsager og bekymringsindberettede indsatte.

Kategori 0 er defineret ved, at bekymringen ikke er aktuel, og der skal ikke være et bestemt fokus på den pågældende i forhold til radikaliserings og voldelig ekstremisme. De konkrete oplysninger vurderes ligeledes at give anledning til en så lav grad af bekymring, at høring af politiet/Politiets Efterretningstjeneste ved udgang ikke længere vurderes nødvendig. Politiets Efterretningstjeneste skal dog stadig underrettes ved (prøve)løsladelse, herunder ved løsladelse af varetægtsarrestanter.

Kategori 1 er defineret ved, at bekymringen ikke er stærk på baggrund af de foreliggende oplysninger. Der skal derfor være fokus på den pågældende med henblik på en underbygning af bekymringen.

Kategori 2 er defineret ved, at bekymringsgraden er af en sådan karakter, at det vurderes, at vedkommende er radikaliseret, og der kan være risiko for, at vedkommende enten radikaliserer andre, eller at vedkommende bliver/er voldsparat og dermed kan udgøre en fare enten under afsoning, under udgang eller efter endt afsoning. Der skal derfor være særligt fokus på den pågældende.

Kategori 3 er defineret ved, at bekymringen for, at den pågældende vil radikaliseres andre og/eller er voldsparat og vil udføre ulovlige ekstremistiske handlinger til fare for andre, er markant. Der skal derfor være et skærpet fokus på den pågældende, og særlige tiltag skal iværksættes.

2.3.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

På både terrorområdet og bandeområdet blev der ved lov nr. 672 af 8. juni 2017 indført krav om, at indsatte skal deltage i et forebyggende program, herunder afradikaliseringsforløb eller exitforløb. Et sådant program kan – udover at forebygge recidiv – også styrke myndighedernes grundlag for at vurdere den indsatte risikoprofil og motivation for at blive reintegreret i samfundet.

Ses der bort fra bandeområdet, gælder kravet om deltagelse i et forebyggende program som forudsætning for prøveløsladelse imidlertid kun terrordømte og dermed ikke også bekymringsindberettede indsatte, der er dømt for andre forbrydelser end terror.

Indsatsgruppen vurderer, at dette er en sårbarhed ved den eksisterende indsats, da det ikke kun er terrordømte, men også andre radikaliserede indsatte, der kan udgøre en terrortrussel under prøveløsladelse. Indsatsgruppen anbefaler derfor, at bekymringsindberettede indsatte, der ikke er dømt for terror, også skal kunne pålægges krav om at deltage i et forebyggende program som forudsætning og vilkår for prøveløsladelse.

2.3.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens vurdering og finder, at anbefalingen bør gennemføres således, at personer, der er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme, og som ikke er udvist ved dom, eller hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen kan effektueres i praksis, fremover også skal have deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler som forudsætning for

prøveløsladelse, ligesom det skal fastsættes som vilkår for prøveløsladelsen, at den pågældende fortsat skal deltage i et sådant program.

Justitsministeriet finder, at anvendelsen af bestemmelserne om vilkår om forebyggende programmer bør omfatte bekymringsindberettede indsatte, som er placeret i de højeste bekymringskategorier i Danmarks Fængsler, da der for disse indsatte foreligger en aktuel og underbygget bekymring for radikaliserings.

Det foreslås konkret, at straffelovens § 38, stk. 6, 2. pkt., og § 41, stk. 4, 2. pkt., udvides, så det fremover ligeledes vil være en forudsætning for prøveløsladelse for personer, der er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikaliserings eller ekstremisme, at de pågældende har deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler, ligesom det i dag allerede gælder for personer, der er dømt for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser.

Endvidere foreslås det, at straffelovens § 39, stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 6, 2. pkt., og § 41, stk. 7, 2. pkt., der bliver stk. 9, 2. pkt., ændres, så det fremadrettet også vil skulle fastsættes som et vilkår for prøveløsladelse for personer, der er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikaliserings eller ekstremisme, at de pågældende fortsat skal deltage i et program fastsat af Danmarks Fængsler.

Den foreslåede ordning vil desuden indebære, at de nævnte vilkår ikke vil skulle fastsættes ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom og kan udsendes af landet i forbindelse med løsladelsen. Udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, vil således kunne prøveløslades uden fastsættelse af de nævnte vilkår, hvis udsendelsen må forventes at kunne effektueres i praksis.

Ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, vil de nævnte vilkår dog fortsat skulle fastsættes. Dette er en videreførelse af gældende ret for så vidt angår terrordømte.

Det vil som hidtil være op til Danmarks Fængsler at fastsætte et relevant program eller anden indsats for den indsatte under hensyntagen til den pådømte kriminalitet og den dømtes forhold i øvrigt. Selv om kriminaliteten ikke udspringer af religiøs ekstremisme, kan det være relevant med et forløb, der skal mindske risikoen for radikaliserings. Det fastsatte program skal

derfor også være med til at forebygge terrorrelateret kriminalitet, selv om den indsatte alene er bekymringsindberettet og endnu ikke nødvendigvis er en del af et radikaliseret eller ekstremistisk miljø. Dette kan desuden omfatte programmer med adfærdsregulerende formål eller aktiviteter, der skal give den indsatte redskaber til at indgå i sociale og samfundsmæssige relationer, hvis disse vurderes at kunne bidrage til at nedsætte den pågældendes risiko for ny kriminalitet.

Forslaget indebærer ingen ændringer i forhold til de øvrige betingelser, der gælder for prøveløsladelse.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 40, nr. 1, 3, 8 og 10 (forslag til straffelovens § 38, stk. 6, 2. pkt., og § 39, stk. 6, og § 41, stk. 4 og 9), og bemærkningerne hertil.

2.4. Forebyggende indsatser over for radikaliserede udlændinge

2.4.1. Gældende ret

2.4.1.1. Psykologisk behandling

Udlændinge, der opholder sig i Danmark som asylansøgere, får efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1, udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes.

Bestemmelsen omfatter asylansøgere i den indledende fase, inkl. Dublinproceduren, asylansøgere, der får deres asylansøgning realitetsbehandlet i Danmark, og afviste asylansøgere i udsendelsesfasen, der efter endeligt afslag på asyl og eventuelt afslag på opholdstilladelse på andet grundlag afventer udrejse eller udsendelse. Bestemmelsen omfatter også udlændinge, der er meddelt afslag på asyl, fordi de pågældende er udelukket herfra, f.eks. som følge af kriminalitet, men som ikke kan udsendes af landet, fordi dette vil stride mod forbuddet mod refoulement i udlændingelovens § 31 (udlændinge på tålt ophold).

Derudover får øvrige udlændinge uden lovligt ophold som udgangspunkt udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af den pågældende, jf. § 42 a, stk. 2.

Bestemmelsen omfatter udlændinge, som efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet, uanset grundlaget

for, at udlændingen ikke (længere) har lovligt ophold og uanset grundlaget for det tidligere ophold. Bestemmelsen omfatter eksempelvis udlændinge, hvor der er truffet afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af de pågældendes opholdstilladelser, og hvor udrejsefristen er udløbet. Bestemmelsen omfatter også udlændinge, som er udvist ved dom, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, men hvor udvisningen efter afslutningen af strafsoningen ikke er effektueret. Har udlændingen haft opholdstilladelse som flygtning, og samtykker udlændingen ikke i udsendelsen, jf. udlændingelovens § 49 a, skal Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet forud for udsendelsen tage stilling til, om udsendelse kan ske, jf. udlændingelovens § 31. I denne periode dækker Udlændingestyrelsen udgifterne til den udvistes underhold. Bestemmelsen omfatter desuden udlændinge, som er udvist eller afvist administrativt, jf. §§ 25-25 b, § 28, stk. 3, og § 29, stk. 3, men hvor udvisningen eller afvisningen ikke er effektueret, medmindre udlændingen er frihedsberøvet.

Efter § 42 a, stk. 3, gælder Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt efter stk. 1 og 2 ikke for udlændinge, der har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, for udlændinge, der har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger, for udlændinge, hvis opholdssted ikke kendes, for udlændinge, der har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning (dog ikke efter lov om aktiv socialpolitik) og for mindreårige udlændinge, der er indkvarteret privat hos herboende forældre i medfør af § 42 l, stk. 3, medmindre særlige grunde foreligger.

Udlændingestyrelsen kan efter § 42 a, stk. 4, 1. pkt., desuden bestemme, at en udlænding, der opholder sig her i landet som asylansøger eller uden lovligt ophold, og som har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 5, 1. pkt., tilvejebringer og driver Udlændingestyrelsen indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. dog stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af udlændinge- og integrationsministeren, eller kommuner (indkvarteringsoperatører).

De sundhedsmæssige ydelser, som Udlændingestyrelsen dækker udgifterne til efter § 42 a, stk. 1 og 2, omfatter behandling, som anses for nødvendig, men ikke akut. Det kan f.eks. være besøg hos alment praktiserende læge/vagtlæge, hospitalsbehandling, behandling ved speciallæger, psykolog eller psykiater, tandlægebehandling m.v. I praksis anses en sundhedsmæssig ydelse eller behandling for nødvendig, hvis den er smertelindrende eller uopsættelig. En behandling anses for uopsættelig, hvis den ikke kan vente, fordi tilstanden ellers kan indebære ikke ubetydelige risici for livsvarige mén, udvikling af svær progression af sygdom eller kronificering af tilstanden.

De nødvendige sundhedsmæssige ydelser er afgrænset i forhold til de sundhedsmæssige ydelser, som asylansøgere m.v. kan modtage fra det almindelige sundhedsvæsen. For så vidt angår akut sundhedsbehandling og førstehjælp m.v., f.eks. ved trafikuheld eller lignende, er personer, som ikke har bopæl her i landet, herunder udlændinge med ulovligt ophold, ligestillet med personer med lovligt ophold. Udgifter til sådan akut sundhedsbehandling afholdes af regionerne, jf. sundhedslovens § 80.

Udlændinge omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, er således ikke omfattet af det danske sygesikringssystem og har ikke adgang til samme sundhedsydelser som personer med lovligt ophold i Danmark.

Udgifter til ikke-akutte, men nødvendige sundhedsmæssige ydelser for udlændinge efter § 42 a, stk. 1 eller 2, dækkes enten via de takster, der er fastsat i operatørkontrakterne indgået mellem Udlændingestyrelsen og en indkvarteringsoperatør, og udbetales til operatørerne i forhold til antallet af beboere m.v., eller via Udlændingestyrelsens godkendelse efter ansøgning.

De nærmere retningslinjer for, hvem der er forpligtet til at dække en given sundhedsmæssig ydelse, og hvilke sundhedsmæssige ydelser der kan karakteriseres som nødvendige og dermed er omfattet af Udlændingestyrelsens betalingsforpligtelse, er fastsat i Udlændingestyrelsens retningslinjer for bevilling af sundhedsmæssige ydelser til voksne asylansøgere og udlændinge med ulovligt ophold i Danmark af 24. juni 2015. Heraf fremgår det, at asylansøgere og udlændinge uden lovligt ophold kan bevilges bl.a. psykologbehandling, og at det er en betingelse herfor, at behandlingen anses for værende nødvendig. Der fremgår endvidere en række betingelser for, hvem der kan bevilges psykologbehandling, herunder at udlændingen f.eks. er røveri-, volds- eller voldtægtsoffer, er ramt af en alvorligt invaliderende sygdom eller har en let

til moderat depression. Der henvises i øvrigt til Udlændingestyrelsens praksis herom.

Psykologisk behandling, der har til formål at forebygge radikalisering, vil som udgangspunkt ikke anses for nødvendig, og udgifter hertil vil derfor ikke kunne dækkes af Udlændingestyrelsen.

En række behandlinger og foranstaltninger kan umiddelbart iværksættes af det sundheds- eller socialfaglige personale hos indkvarteringsoperatørerne. Det gælder f.eks. tandlægebehandling, behandling ved alment praktiserende læge og speciallæger. Øvrige behandlinger eller foranstaltninger kan alene iværksættes af operatøren efter forudgående godkendelse af Udlændingestyrelsen. Ansøgninger indsendes til Udlændingestyrelsen af det sundhedsfaglige eller socialfaglige personale hos operatørerne på vegne af udlændingene. Udlændingestyrelsens afgørelser træffes på grundlag af administrative retningslinjer, som er fastsat af Udlændingestyrelsen efter drøftelse med bl.a. Sundhedsstyrelsen.

Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse efter § 42 a, stk. 1 og 2, gælder ikke, hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning, jf. § 42 a, stk. 3, nr. 4.

Indsatte udvisningsdømte er omfattet af reglerne i straffuldbyrdelesloven, herunder Danmarks Fængsleres forsørgelsespligt og straffuldbyrdeleslovens § 45, stk. 1, om adgang til lægebehandling og anden sundhedsmæssig bistand. De nærmere regler er fastsat i bekendtgørelse nr. 474 af 14. maj 2025 om sundhedsmæssig bistand til indsatte i kriminalforsorgens institutioner (herefter sundhedsbekendtgørelsen).

Indsatte er i sundhedsmæssig henseende så vidt muligt sidestillet med befolkningen i almindelighed (normaliseringsprincippet). En stor del af sundhedsbehandlingen af indsatte i Danmarks Fængsler foregår i den almindelige sundhedssektor, mens sundhedspersonalet i Danmarks Fængsler primært fungerer som erstatning for den privatpraktiserende læge (med speciale i almen medicin), som en borger normalt er tilknyttet. Hvis indsatte har behov for behandling, der ikke kan foretages i et fængsel, vil indsatte således blive henvist til det regionale sundhedsvæsen. Det bemærkes, at udvisningsdømte har ret til akut behandling og fortsat behandling, hvor det under de foreliggende omstændigheder ikke skønnes rimeligt at henvise personen til behandling i hjemlandet, eller personen ikke tåler at blive flyttet til et sygehus der.

Danmarks Fængsler har psykologer og psykiatere tilknyttet fængsler og arrester. Lægen kan henvise indsatte til behandling hos disse, hvis denne finder det lægefagligt nødvendigt. Efter sundhedsbekendtgørelsens § 2, stk. 2, skal indsatte henvises til speciallæge uden for institutionen, herunder psykiater, hvis lægen finder det nødvendigt.

2.4.1.2. Mentorstøtte

Udlændinge med og uden lovligt ophold i Danmark har efter de gældende regler forskellige muligheder for at modtage indsatser, herunder mentorstøtte.

Det følger af udlændingelovens § 62 x, stk. 1, at har en mindreårig udlænding uden lovligt ophold, som er indkvarteret sammen med en forældremyndighedsindehaver eller andre, der er trådt i forældremyndighedsindehaverens sted, og som er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, behov for særlig støtte, og er der begrundet formodning om, at udlændingens behov for særlig støtte ikke kan imødekommes i indkvarteringssystemet, finder § 2, § 5, stk. 3 og 4, § 6, § 8, stk. 1-3, kapitel 3, § 32, stk. 1, nr. 1-3 og 5-8, og stk. 2-5, §§ 34, 37, 40 og 42-45, § 46, stk. 2, § 47, stk. 1-4, § 50, stk. 1-6, § 51, stk. 1, § 52, § 53, stk. 1 og 3, §§ 55-61, § 62, stk. 1, 3 og 4, §§ 63 og 65-67, § 74, stk. 2, kapitel 7, §§ 91, 92 og 94, kapitel 10, §§ 99, 100 og 102, kapitel 12, §§ 108-112, 125-129, 139-152 og 155, § 156, stk. 1, 2, 4 og 5, og kapitel 23 i barnets lov anvendelse med de fornødne tilpasninger.

Disse mindreårige kan således modtage bl.a. støttende indsatser i medfør af § 32, stk. 1, nr. 1-3 og 5-8, og § 32, stk. 2-5, i barnets lov.

Udlændinge mellem 18 og 22 år uden lovligt ophold, der er omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har behov for særlig støtte, kan ligeledes modtage støtte efter barnets lov, hvis der er begrundet formodning om, at udlændingens behov for særlig støtte ikke kan imødekommes i indkvarteringssystemet. Det følger således af udlændingelovens § 62 x, stk. 2, at §§ 108-110, 113-121 og 144-150 og § 156, stk. 1, 2 og 4, i barnets lov finder anvendelse med de fornødne tilpasninger over for disse udlændinge. Det indebærer bl.a., at udlændingene kan modtage indsatser, herunder mentorstøtte, i medfør af barnets lov, hvis kommunalbestyrelsen udarbejder en handleplan, inden der træffes afgørelse om indsatser.

UDKAST

Voksne udlændinge, der opholder sig lovligt her i landet, herunder asylansøgere, kan i medfør af § 12 b, stk. 1, i lov om social service (serviceloven) modtage gratis, målrettet rådgivning i henhold til lovens § 10, hvis de henvender sig, fordi de er i risiko for at blive radikaliserede eller de ønsker hjælp til at forlade et ekstremistisk miljø. Tilbuddet om rådgivning kan omfatte opsøgende arbejde.

Bestemmelsen omfatter alle former for politisk og religiøs ekstremisme. Rådgivningens formål er at hjælpe borgeren væk fra en radikaliseringsproces og forebygge og afhjælpe problemer affødt af radikaliseringsprocessen. Rådgivningen skal støtte borgere, som ønsker at forlade ekstremistiske miljøer, til at skifte miljø og netværk med henblik på, at borgeren kan frigøre sig fra miljøet.

Rådgivning ved opsøgende arbejde har som udgangspunkt det samme indhold som den almene rådgivning, herunder motiverende samtaler. Ved opsøgende arbejde har borgeren formentlig ofte endnu ikke aktivt valgt at afsøge mulighederne for enten at undgå yderligere radikalisering eller at forlade ekstremistiske miljøer.

Kommunalbestyrelsen kan som led i den målrettede rådgivning etablere kontaktperson- eller mentorordninger, jf. § 12 b, stk. 2.

Kontaktpersoner eller mentorer behøver ikke være ansat af kommunen, men kan være personer som kommunalbestyrelsen indgår individuelle aftaler med. Flere kommuner kan samarbejde om etablering af tilbud, og kommunalbestyrelsen kan også benytte private tilbud. Kontaktpersoner og mentorer bør have personlige og faglige kompetencer, så de er i stand til at skabe kontakt til målgruppen for den målrettede rådgivning samt opbygge og vedligeholde positive relationer. Kontaktpersoner og mentorer skal støtte den enkelte til at etablere et liv uden for ekstremistiske miljøer. Kommunerne har endvidere mulighed for at gøre brug af det landsdækkende mentor- og pårørendekorps, der er særligt trænet til at arbejde med borgere, hvor der foreligger en bekymring for ekstremisme. Korpsen drives af Center for Dokumentation og Indsats mod Ekstremisme (CDE) i Udlændingestyrelsen.

Voksne udlændinge uden lovligt ophold er ikke omfattet af den almindelige lovgivning på det sociale område, herunder serviceloven, men er som beskrevet ovenfor omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse, jf. § 42 a, stk. 1 og 2.

Udlændingestyrelsens forpligtelse til at dække udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, omfatter også nødvendige sociale indsatser. En social indsats kan være nødvendig, hvis den – under hensyn til det midlertidige ophold som asylansøger – må anses for væsentlig for den pågældende persons livsvilkår. Som eksempler på nødvendige sociale indsatser kan nævnes personlig pleje og praktisk hjælp til personer med betydelig nedsat funktionsevne, omsorg for og pædagogisk arbejde med børn samt specialundervisning af handicappede børn.

Nødvendige sociale indsatser dækker således ikke over mentorstøtte, herunder med henblik på forebyggelse af radikalisering, og udlændinge uden lovligt ophold har derfor ikke mulighed for at modtage mentorstøtte efter de gældende regler i udlændingeloven, serviceloven eller lov om aktiv beskæftigelse.

Udlændinge uden lovligt ophold, der afsoner en dom, kan dog modtage mentorstøtte via Danmarks Fængsles særlige mentorkorps. En udlænding uden lovligt ophold vil således kunne modtage mentorstøtte under afsoning i regi af Danmarks Fængsler, men vil ikke kunne tilbydes mentorstøtte efter endt afsoning. Udlændinge uden lovligt ophold vil således heller ikke kunne modtage mentorstøtte i regi af Danmarks Fængsler ved indkvartering på et udrejsecenter efter endt afsoning.

2.4.1.3. Infohus kommune

Infohus kommune er et tværsektorielt kriminalpræventive samarbejde mellem kommuner og politi samt andre myndigheder, hvor man vurderer og håndterer bekymringer om, at personer kan være i risiko for at begå kriminalitet med ekstremistisk motiv. I infohus kommune vurderes bekymringer om ekstremisme. De relevante myndigheder vil mødes og drøfte bekymringen. Efter en grundig vurdering af bekymringens karakter og personens situation kan deltagerne komme med en anbefaling til en konkret indsats eller foranstaltning eller et konkret tilbud til borgeren, f.eks. tildeling af en mentor.

Udlændinge uden lovligt ophold vil ikke blive behandlet i infohus kommune, da persongruppen ikke har mulighed for at modtage forebyggende indsatser, herunder mentorstøtte, efter de gældende regler i udlændingeloven, serviceloven eller lov om aktiv beskæftigelse. Der henvises til pkt. 2.4.1.2.

2.4.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Indsatsgruppen har i deres anden delrapport ud fra et sikkerhedsperspektiv bl.a. anbefalet, at der skal kunne iværksættes en række kriminalpræventive indsatser med henblik på at imødegå radikaliseringsprocesser på udrejsecentre.

Indsatsgruppen anbefaler, at det – ud fra et sikkerhedshensyn – overvejes at skabe den fornødne hjemmel til, at personer med radikaliseringsbekymring kan modtage (frivillig) psykologisk eller psykiatrisk behandling, hvor dette kan være med til at forebygge radikalisering.

Indsatsgruppens anbefaler desuden, at der skabes hjemmel til at kunne videreføre eller igangsætte mentorforløb for udviste terrordømte og radikaliserede, der ikke kan udsendes, når der er risiko for radikalisering eller ønske om at forlade et ekstremistisk miljø.

2.4.3. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at forebyggende indsatser som udgangspunkt ikke bør bringes i anvendelse over for udlændinge uden lovligt ophold, hvis det kan skabe motivation for at blive i landet. Det er således centralt at fastholde, at udlændinge uden lovligt ophold, herunder afviste asylansøgere og udvisningsdømte udlændinge, skal udrejse af Danmark i overensstemmelse med deres pligt hertil.

Det er imidlertid ikke alle udlændinge uden lovligt ophold, der kan udsendes fra Danmark med det samme, eksempelvis fordi det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, eller fordi der foreligger udsendelsesvanskeligheder for visse udlændinge, der ikke medvirker til deres hjemrejse.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er behov for at sætte specifikt ind for at forebygge, at der sker radikalisering på de danske udrejsecentre. I overensstemmelse med indsatsgruppens anbefaling er det således Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der skal kunne iværksættes de nødvendige forebyggende indsatser for at reducere terrortruslen og forebygge radikalisering på udrejsecentre, og at der derfor er behov for at sikre mulighed for en øget kriminalpræventiv indsats over for visse udlændinge uden lovligt ophold.

Det er ministeriets vurdering, at fokus entydigt bør være på indsatser, der direkte adresserer de risikofaktorer, som sikkerhedsmyndighederne har erfaring med kan have indvirkning på personers modtagelighed for radikaliserings og voldsparathed.

2.4.3.1. Psykologisk og psykiatrisk behandling

For udlændinge uden lovligt ophold – herunder udviste terrordømte eller radikaliserede udlændinge – gælder, som beskrevet i pkt. 2.4.1.1, at Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, alene omfatter nødvendig, uopsættelig psykologbehandling. Udlændingen skal endvidere opfylde betingelserne for at blive bevilget behandling, herunder eksempelvis være røveri-, volds- eller voldtægtsoffer, ramt af en alvorligt invaliderende sygdom eller have en let til moderat depression.

Psykologisk behandling, der har til formål at forebygge radikaliserings, vil som udgangspunkt ikke kunne anses for nødvendig, og udgifter hertil kan derfor ikke dækkes af Udlændingestyrelsen.

Det fremgår af indsatsgruppens rapport, at de begrænsede muligheder for psykologisk behandling kan være en udfordring i den kriminalpræventive indsats over for terrordømte og radikaliserede.

Det er i nogle tilfælde desuden en udfordring, at personer med psykiske lidelser, som under afsoning fik behandling herfor, ikke har adgang til behandling efter endt afsoning, når de er indkvarteret på et udrejsecenter. Der kan ligeledes være tilfælde, hvor et behandlingsforløb er afsluttet i løbet af afsoningen, men hvor udsigten til udsendelse kan skabe fornyet behov for behandling hos den løsladte, f.eks. fordi voldsomme personlige begivenheder kan eskalere radikaliserings hos individer med impulsive personlighedstræk eller tendenser til impulsiv adfærd.

Behovet for en kriminalpræventiv indsats på de danske udrejsecentre kan desuden blive skærpet af den kontekst, som de indkvarterede befinder sig i.

Det er derfor Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at anbefalingen fra indsatsgruppen om, at visse udlændinge uden lovligt ophold med radikaliseringsbekymring skal kunne modtage (frivillig) psykologisk behandling med henblik på at forebygge radikaliserings, bør imødekommes.

Indsatsgruppens anbefalinger til at styrke indsatsen over for terrordømte og radikaliserede vedrører udlændinge, der er udvist ved dom. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer derfor, der er behov for at udvide Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt til at omfatte (frivillig) psykologisk behandling til forebyggelse af radikalisering blandt udvisningsdømte.

Det væsentlige i relation til initiativet er således at kunne tilbyde en psykologbehandling, der har en radikaliseringsforebyggende og trusselsreducerende effekt.

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt for udlændinge omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 3 og 4, og som har en radikaliseringsbekymring, også skal omfatte udgifter til frivillig psykologisk behandling til terrordømte og radikaliserede udlændinge, der er udvist ved dom, hvor dette kan være med til at forebygge radikalisering.

Dette indebærer, at psykologisk behandling med henblik på forebyggelse af radikalisering vil skulle anses for en nødvendig, ikke-akut sundhedsmæssig ydelse, som Udlændingestyrelsen skal dække udgifterne til, ligesom eksempelvis nødvendig hospitalsbehandling, behandling ved speciallæger, psykologer og psykiatere m.v.

Ved radikaliseringsbekymring forstås, at en udlænding er indberettet på grund af bekymring for radikalisering, eller at myndighederne vurderer, at pågældende er i risiko for radikalisering. Udlændingen vil således skulle være indberettet for bekymring om radikalisering eller kriminalitet med ekstremistisk motiv, før der kan iværksættes psykologisk behandling med henblik på at forebygge radikalisering. Enhver udlænding omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, kan således ikke få udgifterne til frivillig psykologbehandling dækket.

Psykologisk behandling med henblik på forebyggelse af radikalisering vil alene kunne iværksættes af indkvarteringsoperatøren på et indkvarteringssted efter udlændingelovens § 42 a, stk. 5, for udlændinge omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, som er terrordømte eller radikaliserede og er udvist ved dom, efter forudgående godkendelse af Udlændingestyrelsen. Hvorvidt en person har en radikaliseringsbekymring, og for hvem en sådan psykologisk behandling vil være relevant, vil skulle vurderes og anbefales af de relevante myndigheder, der kender til radikaliseringsbekymringen, herunder infohussamarbejdet.

Indstillingen om psykologisk behandling vil skulle indsendes til Udlændingestyrelsen af det sundhedsfaglige eller socialfaglige personale hos indkvarteringsoperatørerne på vegne af udlændingen, og det vil være Udlændingestyrelsens afgørelse, om behandlingen skal iværksættes.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 44 og bemærkningerne hertil.

2.4.3.2. Mentorstøtte

Mentorstøtte specifikt målrettet terrordømte og radikaliserede iværksættes under afsoning via Danmarks Fængsles særlige mentorkorps og efter løsladelse via det landsdækkende mentorkorps af kommunale mentorer. Udlændinge uden lovligt ophold – herunder udviste terrordømte eller radikaliserede udlændinge – har, som beskrevet i pkt. 2.4.1.2, ikke mulighed for at modtage mentorstøtte efter de gældende regler i udlændingeloven, serviceloven eller lov om aktiv beskæftigelse.

Det beskrives imidlertid i indsatsgruppens anden delrapport, at det i en situation med et væsentligt og stigende antal terrordømte og andre muligt radikaliserede på de danske udrejsecentre er vigtigt, at indsatser, der under afsoning har haft en positiv effekt over for udviste terrordømte og radikaliserede, herunder eksempelvis mentorstøtte, kan videreføres efter deres indkvartering på et udrejsecenter. Formålet er at sikre kontinuitet og minimere risikoen for tilbagefald i den kritiske fase efter løsladelse og omstillingen til indkvartering på et udrejsecenter.

Det er derfor Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at indsatsgruppens anbefaling bør imødekommes, så udvisningsdømte udlændinge uden lovligt ophold med en radikaliseringsbekymring omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 2, kan modtage mentorstøtte.

Indsatsgruppens anbefalinger vedrører udlændinge, der er udvist ved dom.

Udlændinge- og Integrationsministeriet foreslår, at der tilvejebringes hjemmel til iværksættelse af målrettet rådgivning i form af kontaktperson- eller mentorordninger efter servicelovens § 12 b, stk. 1, 2 og 4, over for udlændinge, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 3 og 4, og som er terrordømte eller radikaliserede og er udvist ved dom.

Dette indebærer, at terrordømte og radikaliserede udlændinge, der er udvist ved dom, vil kunne modtage gratis, målrettet rådgivning i form af

kontaktperson eller mentorstøtte i henhold til servicelovens § 12 b, stk. 1, 2 og 4.

Ved radikaliseringsbekymring forstås, at en udlænding er indberettet på grund af bekymring for radikalisering, eller at myndighederne vurderer, at pågældende er i risiko for radikalisering. Udlændingen vil således skulle være indberettet eller vurderet i risiko for radikalisering, før der kan iværksættes mentorstøtte med henblik på at forebygge radikalisering.

Mentorstøtte med henblik på forebyggelse af radikalisering vil alene kunne iværksættes af indkvarteringsoperatøren på et indkvarteringssted efter udlændingelovens § 42 a, stk. 5, for udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, som er terrordømte eller radikaliserede og er udvist ved dom, efter forudgående godkendelse af Udlændingestyrelsen. Hvorvidt en person har en radikaliseringsbekymring, og for hvem en sådan mentorstøtte vil være relevant, vurderes og anbefales af relevante myndigheder med kendskab til radikaliseringsbekymringen, herunder infohussamarbejdet. Myndighederne vil i den forbindelse skulle være opmærksomme på sagernes særlige karakter, herunder at der i nogle tilfælde vil være tale om udlændinge uden lovligt ophold, der er forpligtede til at udrejse. Mentorforløbet vil derfor skulle tilrettelægges på en sådan måde, at udlændingen fortsat motiveres til at udrejse af Danmark.

Myndighedernes anbefaling og indstilling vil danne grundlag for beslutningen om, hvorvidt mentorstøtte skal iværksættes, og afgøres af den udgiftsansvarlige myndighed. Indstillingen om mentorstøtte vil skulle indsendes til den udgiftsansvarlige myndighed af det sundhedsfaglige eller socialfaglige personale hos indkvarteringsoperatørerne på vegne af udlændingen. Det vil i størstedelen af sagerne betyde, at indstillingen vil skulle indsendes til Udlændingestyrelsen, og det vil således være Udlændingestyrelsens afgørelse, om mentorforløbet skal iværksættes.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 44 og bemærkningerne hertil.

2.5. Udvisningsdømtes mulighed for deltagelse i programvirksomhed

2.5.1. Gældende ret

Det følger af straffuldbyrdeleslovens § 38, stk. 1, at en indsat har ret og pligt til at være beskæftiget ved deltagelse i arbejde, uddannelse eller anden godkendt aktivitet. Dette gælder imidlertid ikke for indsatte, der er udvist af landet ved dom, medmindre særlige forhold taler herfor, jf. stk. 2.

Beskæftigelse er en samlet betegnelse for alle de aktiviteter, som indsatte kan deltage i under afsoningen. Undervisning, uddannelse og programvirksomhed er således ligestillet med tilbud om beskæftigelse i institutionens værksteder eller med institutionens drift. Programvirksomhed kan bl.a. omfatte programmer med adfærdsændrende formål, f.eks. vredeshåndtering og voldsforebyggelse, ligesom det kan omfatte forløb, der skal nedsætte risikoen for radikalisering.

Straffuldbyrdslovens § 38, stk. 2, medfører, at udvisningsdømte indsatte som udgangspunkt alene tilbydes beskæftigelse ved deltagelse i arbejde, som f.eks. værksteds- eller celledarbejde, internt vedligehold eller deltagelse i andre godkendte aktiviteter end programvirksomhed, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 130 som fremsat, side 9.

Udvisningsdømte indsatte kan dog deltage i uddannelse, undervisning eller programvirksomhed, hvis særlige forhold taler herfor. Det er f.eks. tilfældet, hvis en bestemt uddannelse, undervisning eller programvirksomhed konkret vurderes ikke at være rettet mod resocialisering, men derimod har til formål at sikre, at selve afsoningen kan forløbe hensigtsmæssigt, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 130 som fremsat, side 9. Eksempelvis vil det kunne være relevant at tilbyde en udvisningsdømt at deltage i et adfærdsprogram, hvis den pågældende har behov for dette for at kunne indgå i et hensigtsmæssigt afsoningsforløb, og det pågældende program er egnet til på kort sigt at forbedre den udvisningsdømtes adfærd. Med henblik på at opnå et hensigtsmæssigt afsoningsforløb vil det ligeledes kunne være relevant at tilbyde aktiviteter, som kan gøre den pågældende i stand til at deltage i beskæftigelse ved arbejde i fængslet.

Der kan endvidere foreligge særlige forhold, hvis der er udsigt til, at en udvisningsdømt indsat skal afsone i lang tid, inden der kan ske løsladelse og udsendelse til hjemlandet, eller den pågældende kan overføres til fortsat afsoning i hjemlandet. Der bør dog samtidig være konkrete grunde, som taler for, at den udvisningsdømte bør tilbydes en bestemt uddannelse, undervisning eller programvirksomhed. Der kan i den forbindelse f.eks. lægges vægt på, at en bestemt uddannelse eller undervisningsaktivitet også vil være relevant ved tilbagevenden til hjemlandet efter løsladelse, eller at deltagelse i en bestemt undervisningsaktivitet vil være hensigtsmæssigt af hensyn til den udvisningsdømtes afsoningsforløb eller beskæftigelse ved arbejde i fængslet, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 130 som fremsat, side 9.

Det bør efter omstændighederne også kunne tilbydes en udvisningsdømt indsat at fortsætte eller færdiggøre en uddannelse, som er påbegyndt, inden den pågældende blev udvist af landet ved dom.

Begrænsningen af udvisningsdømte indsattes adgang til uddannelse, undervisning og programvirksomhed har ikke indflydelse på Danmarks Fængsleres vurdering af, om den pågældende kan prøveløslades. Ved utilrådelighedsvurderingen, som Danmarks Fængsler foretager i forbindelse med afgørelse om prøveløsladelse, kan det således ikke indgå som et forhold, der i sig selv taler imod prøveløsladelse, at en udvisningsdømt indsat ikke har deltaget i uddannelse, undervisning eller programvirksomhed under afsoningen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 130 som fremsat, side 10.

2.5.2. Indsatsgruppens overvejelser og forslag

Det følger af indsatsgruppens anden delrapport, at myndighederne i dag har begrænsede muligheder for at minimere risikoen for recidiv hos udviste terrordømte og andre udviste indsatte, da indsatte, der er udvist ved dom, i udgangspunktet ikke kan deltage i programvirksomhed, herunder programmer med adfærdsregulerende formål eller andre aktiviteter, som skal give den indsatte redskaber til at indgå i sociale og samfundsmæssige relationer efter løsladelsen.

Manglende deltagelse i forebyggende programmer under afsoning kan ikke i sig selv være årsag til, at det vurderes utilrådeligt at prøveløslade og udsende en udvisningsdømt. Omvendt betyder den manglende programvirksomhed dog, at myndighederne ikke aktivt forsøger at reducere den pågældendes risiko for at begå ny kriminalitet, hvilket må antages at gøre det mindre sandsynligt, at den pågældende vurderes egnet til prøveløsladelse og udsendelse.

Det følger endvidere af indsatsgruppens anden delrapport, at det er myndighedernes opfattelse, at modtagerlande i nogle tilfælde er mindre tilbøjelige til at modtage udviste terrordømte, hvis Danmark ikke kan godtgøre, at personer i denne vanskelige kategori af indsatte har deltaget i forebyggende programmer. Det følger af rapporten, at det derfor kan formodes, at manglende deltagelse i forebyggende programmer vil have en reel indflydelse på udsendelsesmulighederne i en konkret sag.

Uanset myndighedernes indsats i forbindelse med tidlig udsendelse af terrordømte og radikaliserede vil det i nogle tilfælde ikke være muligt at udsende udviste terrordømte og radikaliserede inden endt afsoning, og der er derfor risiko for, at disse personer vil blive indkvarteret på et

udrejsecenter, navnlig Udrejsecenter Kærshovedgård, hvor der allerede befinder sig en gruppe løsladte terrordømte og andre muligt radikaliserede. I denne henseende kan forebyggende programmer dermed bidrage til at nedsætte og afdække den terrortrussel, der måtte udgå fra de pågældende personer.

2.5.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i indsatsgruppens anbefalinger og finder, at udviste terrordømte og andre bekymringsindberettede indsatte bør kunne deltage i forebyggende programmer under afsoning, idet en forebyggende indsats kan bidrage til at øge sandsynligheden for tidlig udsendelse, ligesom det kan begrænse truslen både under afsoning og i de tilfælde, hvor de pågældende personer indkvarteres på et dansk udrejsecenter efter løsladelse. Endvidere vil det give myndighederne bedre forudsætninger for at afdække udviklingen i en eventuel terrortrussel fra udviste indsatte under afsoning, hvis denne persongruppe også kan deltage i forebyggende programmer.

Straffuldbyrdeleslovens § 38, stk. 2, indeholder allerede hjemmel til, at udvisningsdømte indsatte kan deltage i uddannelse, undervisning eller programvirksomhed, hvis særlige forhold taler herfor. Der sigtes i disse tilfælde særligt til f.eks. adfærdsændrende programmer, der har til hensigt at sikre en hensigtsmæssig afsoning.

Det er Justitsministeriets vurdering, at det bør præciseres i bemærkningerne til straffuldbyrdeleslovens § 38, stk. 2, at udviste terrordømte og bekymringsindberettede indsatte også skal kunne deltage i forebyggende programmer (programvirksomhed) med henblik på at nedsætte udvisningsdømtes risiko for recidiv eller for at øge sandsynligheden for, at det ikke vurderes utilrådeligt at prøveløslade de pågældende tidligt med henblik på at gennemføre udsendelsen.

Det foreslås, at straffuldbyrdeleslovens § 38, stk. 2, ændres, så det i bemærkningerne til bestemmelsen kommer til at fremgå, at en indsat, der er udvist af landet ved dom, ikke kan være beskæftiget ved uddannelse, undervisning eller programvirksomhed, medmindre særlige forhold vedrørende den udvisningsdømte taler herfor. Der er tale om en sproglig ændring, der har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer for deltagelse i uddannelse, undervisning eller programvirksomhed i sager om prøveløsladelse af udviste terrordømte og radikaliserede.

Det forudsættes i den forbindelse, at »særlige forhold vedrørende den udvisningsdømte«, jf. straffuldbyrdslovens § 38, stk. 2, også vil skulle omfatte hensyn til at nedsætte den udvisningsdømtes risiko for recidiv samt muligheden for at øge sandsynligheden for, at det ikke vurderes utilrådeligt at prøveløslade de pågældende tidligt med henblik på at gennemføre udsendelsen.

Ved afgørelsen af, om terrordømte eller bekymringsindberettede indsatte, der er udvist ved dom, skal kunne deltage i programvirksomhed, vil der således skulle lægges vægt på, om det forebyggende program vil kunne bidrage til at nedsætte den udvisningsdømtes risiko for recidiv eller øge sandsynligheden for, at det ikke vil blive vurderet utilrådeligt at prøveløslade den pågældende tidligt. Det vil særligt være relevant ved deltagelse i programmer, der forebygger radikaliserings og ekstremisme, men det vil også kunne være relevant at tilbyde øvrige programmer som led i den kriminalitetsforebyggende indsats. Det indebærer bl.a., at der også vil kunne iværksættes f.eks. vredeshåndteringsprogrammer og andre programmer med adfærdsregulerende formål, som skal give den indsatte redskaber til at indgå i sociale og samfundsmæssige relationer, hvis disse vurderes at kunne bidrage til forebyggelse af radikaliserings og ekstremisme eller en øget sandsynlighed for, at det ikke vil blive vurderet utilrådeligt at prøveløslade den pågældende tidligt.

Den foreslåede ordning forudsættes at omfatte personer, der er dømt for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring, og som er udvist ved dom.

Den foreslåede ordning ændrer ikke på, at indsatte, der er udvist ved dom, vil kunne prøveløslades uden fastsættelse af vilkår om deltagelse i eksempelvis forebyggende programmer, hvis udsendelsen må forventes at kunne effektueres i praksis.

Der henvises nærmere til lovforslagets § 41, nr. 1 (forslag til straffelovens § 38, stk. 2), og bemærkningerne hertil.

3. Forholdet til grundloven og Danmarks internationale forpligtelser

3.1. Kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede

3.1.1. Den foreslåede ordning

Efter lovforslagets § 1 kan der fastsættes kontrolforanstaltninger for tre grupper af personer. For det første kan der fastsættes kontrolforanstaltninger for personer, der er dømt for en terrorrelateret forbrydelse, og som i forbindelse med dommen i medfør af den foreslåede nyaffattelse af

straffelovens § 79 b er pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger. For det andet kan der fastsættes kontrolforanstaltninger for personer, der er blevet idømt en fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og som vurderes at være særligt farlige radikaliserede. For det tredje kan der fastsættes kontrolforanstaltninger for personer over 15 år, der ikke er omfattet af nr. 1 og 2, men vurderes at være særligt farlige radikaliserede og at udgøre en trussel, som ikke kan imødegås på anden måde.

Det foreslås, at retten træffer afgørelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger ved kendelse efter anklagemyndighedens anmodning, og efter at parterne og den særlige advokat har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde, medmindre fastsættelse af kontrolforanstaltninger undtagelsesvist ikke kan afvente rettens behandling. I sådanne tilfælde skal beslutning om en foreløbig iværksættelse af kontrolforanstaltninger indbringes for retten snarest muligt.

Det foreslås, at en kontrolforanstaltning fastsættes ud fra en vurdering af, om kontrolforanstaltningen vil være egnet, og at den ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre. Som det fremgår af pkt. 2.1.3.3, vil det indebære, at der skal foretages en proportionalitetsafvejning af hver enkelt kontrolforanstaltning og dens varighed. Fastsættelse af kontrolforanstaltninger vil således kræve, at der er væsentlige hensyn, herunder med hensyn til den pågældendes radikalisering, besiddelse af terrorpropaganda, kapaciteter, kontakter med andre særligt farlige radikaliserede og forventet vilje til at handle, som gør det nødvendigt at fastsætte kontrolforanstaltninger efter lovforslaget. Jo større den trussel, den pågældende vurderes at udgøre, er, desto mere indgribende kontrolforanstaltninger vil den pågældende almindeligvis også kunne underlægges, og jo længere vil den fastsatte varighed tilsvarende kunne være. For eksempel vil et forbud mod internet- og kommunikationskontrol efter lovforslagets § 7 almindeligvis være mere indgribende end meldepligt efter lovforslagets § 11.

I proportionalitetsvurderingen skal der bl.a. lægges vægt på varigheden, omfanget og intensiteten af kontrolforanstaltningerne, herunder hvilke begrænsninger den pågældende samlet set underlægges.

Der kan desuden lægges vægt på den terrordømtes eller radikaliseredes personlige forhold, herunder alder, tidligere strafbare forhold og

farlighedsvurderingen. I denne afvejning skal der tages højde for, om personen er terrordømt, tidligere dømt radikaliseret eller ikke-tidligere dømt radikaliseret.

For en person, der ikke tidligere er dømt, men som vurderes at være særligt farlig radikaliseret, forudsættes det, at der alene fastsættes kontrolforanstaltninger i helt ekstraordinære tilfælde, hvor den konkrete terrortrussel, som den pågældende vurderes at udgøre, ikke kan imødegås på anden vis. Der må således antages at kunne være tilfælde, hvor der uanset, at den pågældende ikke er dømt for en forbrydelse, vil kunne være behov for fastsættelse af kontrolforanstaltninger, herunder navnlig i lyset af den terrortrussel den pågældende vurderes at udgøre. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis der er tale om en person, der er i kontakt med andre særligt farlige radikaliserede og f.eks. besidder terrorpropaganda, eller at det i øvrigt kan lægges til grund, at der er en risiko for, at den pågældende vil søge på voldelig vis at føre religiøs eller politisk ekstremisme, herunder militant islamistiske, højreekstremistiske, venstreekstremistiske, antimyndighedsekstremistiske eller lignende synspunkter ud i livet, og at denne risiko ikke kan imødegås ved straffeprocessuelle skridt.

Det foreslås, at kontrolforanstaltningerne som udgangspunkt meddeles i en periode fra 1 til 10 år. I visse tilfælde kan tiden dog ikke overstige 3 år eller 5 år, mens der i andre tilfælde kan gives livsvarige forbud. Der vil uanset de tidsmæssige grænser kunne træffes en ny afgørelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger. Der henvises i den forbindelse til pkt. 2.1.10. Politiet kan efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste desuden inden en kontrolforanstaltnings udløb bestemme, at en kontrolforanstaltning skal ophæves, når de ikke længere vurderes nødvendige.

Der er desuden indført en særlig ordning, hvor den terrordømte eller radikaliserede, inden udløbet af en kontrolforanstaltning og under iagttagelse af nærmere tidsfrister, kan forlange at anklagemyndigheden indbringer kontrolforanstaltningen for retten med henblik på at få prøvet, om kontrolforanstaltninger fortsat skal opretholdes. Tidsfristerne kan i særlige tilfælde fraviges.

Politiet vil desuden kunne meddele tilladelse til bl.a. færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud, til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud, hvis det er af særlige grunde må anses for beføjet, undtagelser til internet- og kommunikationskontrol og undtagelse til forbud mod at besidde mere end én mobiltelefon m.v.

Det bemærkes, at der ses at være meget begrænset praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (Domstolen) om fastsættelse af forebyggende kontrolforpligtelser til personer, herunder radikaliserede, som ikke er dømt for at have begået en forbrydelse. Domstolen har imidlertid i *M.B. mod Frankrig* (sagsnr. 31913/21), dom af 5. december 2024, behandlet en række administrative foranstaltninger om, at en radikaliseret, men ustraffet, person ikke måtte forlade et bestemt geografisk område afgrænset til fire departementer i Paris-regionen, og at han skulle melde sig dagligt hos politiet som led i bekæmpelsen af terror. Kontrolforanstaltningerne havde en varighed på to måneder og otte dage. Domstolen vurderede klarheden og forudsigeligheden af det juridiske grundlag for foranstaltningerne og nødvendigheden af foranstaltningerne. Om nødvendigheden bemærkede Domstolene bl.a., at der var en terrortrussel til stede i Frankrig, som gjorde det nødvendigt at beskytte befolkningen og forebygge nye terrorhandlinger. Domstolen fandt, at afgørelsen om fastsættelse af kontrolforpligtelserne var nøje begrundet, og at han var bekendt med de faktiske omstændigheder, der lå til grund for afgørelsen, herunder at han ofte havde konsulteret jihadistisk propaganda, at han var i kontakt med radikaliserede personer, og at han havde en ustabil psykologisk profil, som tilsammen viste en individuel og detaljeret risikovurdering, som kunne begrunde foranstaltningerne. Domstolen lagde desuden vægt på, at afgørelsens lovlighed og forholdsmæssighed desuden havde været prøvet af de nationale domstole, der havde efterprøvet om den risiko, som myndighederne havde påberåbt sig, var reel. Der var på den baggrund og henset til den skønsmargin, der er tillagt medlemsstaterne, ikke tale om uforholdsmæssige foranstaltninger, og der forelå derfor ikke en krænkelse af artikel 2 i 4. tillægsprotokol til EMRK.

3.1.2. Opholdsforbud

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Efter artikel 2, stk. 1, i 4. tillægsprotokol til EMRK skal enhver, der lovligt befinder sig på en stats område, inden for dette have ret til at færdes frit og til frit at vælge sit opholdssted. Bestemmelsen omfatter også en myndigheds påbud til en person om ikke at måtte opholde sig på et bestemt sted, jf. bl.a. Domstolens dom i *Oliviera mod Holland*, dom af 4. juni 2002.

De ovenstående rettigheder er imidlertid ikke absolutte. Der kan gøres indgreb i rettighederne, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (kravet om proportionalitet) af hensyn

til nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og for at forebygge uro og forbrydelse, jf. EMRK artikel 8, stk. 2, og artikel 2, stk. 3, i 4. tillægsprotokol til EMRK.

Det foreslåede opholdsforbud, herunder påbud om elektronisk kontrol, jf. lovforslagets § 3, vil navnlig kunne udgøre et indgreb omfattet af EMRK artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familieliv og artikel 2 i 4. tillægsprotokol om ret til at færdes frit og til frit at vælge sit opholdssted.

Opholdsforbuddet har til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at terrordømte og radikaliserede ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at terrordømte og radikaliserede forhindres i at rekruttere andre til radikaliserede miljøer.

Justitsministeriet vurderer, at opholdsforbuddet ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Justitsministeriet har lagt vægt på, at opholdsforbuddet og afgrænsningen af kontrolforanstaltningen, herunder den tidsmæssige udstrækning, fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering af, om kontrolforanstaltningen er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede på baggrund af farlighedsvurderingen vurderes at udgøre, efter at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat samt anklagemyndigheden som udgangspunkt har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde.

I den forbindelse er der desuden lagt vægt på, at der skal være en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning i et afgrænset område og med hensyn til muligheden for, at domstolene kan påbyde terrordømte og radikaliserede at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), at det endvidere skal være påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet. Risikoen skal være begrundet i den terrordømtes eller radikaliseredes personlige forhold og adfærd. Der er endvidere lagt vægt på, at politiet kan meddele tilladelse til fravigelse af opholdsforbuddet i konkrete tilfælde, hvis det af særlige grunde anses for beføjet. Endelig er der lagt vægt på, at opholdsforbuddet ikke omfatter nødsituationer.

Justitsministeriet har desuden lagt vægt på, at den terrordømte og radikaliserede, der er givet et opholdsforbud, kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforanstaltningen for retten. De fastsatte tidsgrænser vurderes at ramme en balance mellem hensynet til muligheden for at få efterprøvet den pålagte kontrolforanstaltning og hensynet til ressourcerne forbundet med efterprøvelsen af kontrolforanstaltningen. I denne vurdering er der lagt vægt på, at der som led i den særlig ordning for domstolsprøvelse, der indføres, er muligheden for, at Rigsadvokaten kan tillade, at indbringelsen for retten sker tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og muligheden for, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves, f.eks. hvis den pågældende er blevet afradikaliseret.

Der henvises i øvrigt til omtalen af proportionalitetsvurderingen i pkt. 3.1.1.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at opholdsforbuddet kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

For nærmere om proportionalitetsafvejningen og opholdsforbuddet, herunder muligheden for at give konkrete tilladelser, henvises til lovforslagets §§ 2, 3 og 26 og bemærkninger hertil.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til straffelovens § 79 b, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 130 som fremsat, side 21-23.

3.1.3. Kontaktforbud

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Rettigheden er imidlertid ikke absolut. Der kan gøres indgreb i rettigheden, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (kravet om proportionalitet) af hensyn til nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og for at forebygge uro og forbrydelse, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

Det foreslåede kontaktforbud, jf. lovforslagets § 4, vil navnlig kunne udgøre et indgreb omfattet af EMRK artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familieliv.

Kontaktforbuddet har til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at terrordømte og radikaliserede ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at terrordømte og radikaliserede forhindres i at rekruttere andre til radikaliserede miljøer.

Justitsministeriet vurderer, at kontaktforbuddet ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Justitsministeriet har lagt vægt på, at kontaktforbuddet og den tidsmæssige udstrækning af kontrolforanstaltningen fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering af, om kontrolforanstaltningen er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede på baggrund af farlighedsvurderingen vurderes at udgøre, efter at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat samt anklagemyndigheden som udgangspunkt har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde.

I den forbindelse er der desuden lagt vægt på, at der er fastsat en undtagelse af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser. Et kontaktforbud vil således ikke omfatte den pågældendes nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser. Der er endvidere lagt vægt på, at politiet kan meddele tilladelse til kontakt med en person omfattet af kontaktforbuddet, hvis det af særlige grunde anses for beføjet.

Justitsministeriet har desuden lagt vægt på, at den terrordømte og radikaliserede, der er givet et kontaktforbud, kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforanstaltningen for retten. De fastsatte tidsgrænser vurderes at ramme en balance mellem hensynet til muligheden for at få efterprøvet den pålagte kontrolforanstaltning og hensynet til ressourcerne forbundet med efterprøvelsen af kontrolforanstaltningen. I denne vurdering er der lagt vægt på, at der som led i den særlig ordning for domstolsprøvelse, der indføres, er muligheden for, at Rigsadvokaten kan tillade, at indbringelsen for retten sker tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og muligheden for, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves, f.eks. hvis den pågældende er blevet afradikaliseret.

Der henvises i øvrigt til omtalen af proportionalitetsvurderingen i pkt. 3.1.1.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at kontaktforbuddet kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

For nærmere om proportionalitetsafvejningen og kontaktforbuddet, herunder muligheden for at give konkrete tilladelser, henvises til lovforslagets §§ 2, 4 og 27 og bemærkninger hertil.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til straffelovens § 79 b, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 130 som fremsat, side 21-23.

3.1.4. Våbenforbud

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Rettigheden er imidlertid ikke absolut. Der kan gøres indgreb i rettigheden, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (kravet om proportionalitet) af hensyn til nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og for at forebygge uro og forbrydelse, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

Det foreslåede våbenforbud, jf. lovforslagets § 5, vil navnlig kunne udgøre et indgreb omfattet af artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.

Våbenforbuddet har til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at fjerne terrordømtes og radikaliseredes adgang til våben og mulighed for at opbygge angrebskapacitet.

Justitsministeriet vurderer, at våbenforbuddet ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Justitsministeriet har lagt vægt på, at våbenforbuddet og den tidsmæssige udstrækning af kontrolforanstaltningen fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering af, om våbenforbuddet er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede på baggrund af farlighedsvurderingen vurderes at udgøre, efter at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat samt anklagemyndigheden som udgangspunkt har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde.

I den forbindelse er der desuden lagt vægt på, at der er fastsat en undtagelse af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser. Retten kan således fastsætte, at et våbenforbud ikke indebærer, at den terrordømte eller radikaliserede ikke må have bopæl eller tage bopæl på et sted, hvor der besiddes våben, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det vil f.eks. efter omstændighederne kunne rejse spørgsmål med hensyn til EMRK artikel 8 om bl.a. retten til privat- og familieliv, hvis der er tale om fastsættelse af våbenforbud hos personer under 18 år, der bor i husstand med en forælder, som lovligt må besidde våben.

Justitsministeriet har desuden lagt vægt på, at der indføres en særlig ordning for domstolsprøvelse, hvor den terrordømte eller radikaliserede kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforpligtelsen for retten. De fastsatte tidsgrænser vurderes at ramme en balance mellem hensynet til muligheden for særligt enkelt at få efterprøvet den pålagte kontrolforanstaltning og hensynet til ressourcerne forbundet med efterprøvelsen af kontrolforanstaltningen. I denne vurdering er der lagt vægt på, at der efter den særlige ordning, er mulighed for, at Rigsadvokaten kan tillade, at indbringelsen for retten sker tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og muligheden for, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves, f.eks. hvis den pågældende er blevet afradikaliseret.

Der henvises i øvrigt til omtalen af proportionalitetsvurderingen i pkt. 3.1.1.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at våbenforbuddet kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

For nærmere om proportionalitetsafvejningen og våbenforbuddet henvises til lovforslagets §§ 2 og 5 og bemærkninger hertil.

3.1.5. Deltagelse i skytteforeninger

Efter EMRK artikel 11, stk. 1, har enhver ret til frit at deltage i fredelige forsamlinger og til foreningsfrihed, herunder ret til at oprette og slutte sig til fagforeninger for at beskytte sine interesser.

Rettigheden er imidlertid ikke absolut. Der kan gøres indgreb i rettigheden, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (kravet om proportionalitet) af hensyn til nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til den nationale

sikkerhed, den offentlige tryghed og for at forebygge uro og forbrydelse, jf. EMRK artikel 11, stk. 2.

Det foreslåede forbud mod at deltage i aktiviteter og arrangementer i skytteforeninger, der involverer våben eller er egnet til at opbygge våbenkapacitet, jf. lovforslagets § 6, vil navnlig kunne udgøre et indgreb omfattet af artikel 11 om foreningsfrihed.

Forbuddet har til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at fjerne terrordømtes og radikaliseredes adgang til våben og mulighed for at opbygge angrebskapacitet.

Justitsministeriet vurderer, at forbuddet ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Justitsministeriet har lagt vægt på, at forbuddet mod at deltage i aktiviteter og arrangementer i skytteforeninger, der involverer våben eller er egnet til at opbygge våbenkapacitet og den tidsmæssige udstrækning af kontrolforanstaltningen, fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering af, om forbuddet er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede på baggrund af farlighedsvurderingen vurderes at udgøre, efter at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat samt anklagemyndigheden som udgangspunkt har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde.

Justitsministeriet har desuden lagt vægt på, at der indføres en særlig ordning for domstolsprøvelse, hvor den terrordømte eller radikaliserede kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforpligtelsen for retten. De fastsatte tidsgrænser vurderes at ramme en balance mellem hensynet til muligheden for særligt enkelt at få efterprøvet den pålagte kontrolforanstaltning og hensynet til ressourcerne forbundet med efterprøvelsen af kontrolforanstaltningen. I denne vurdering er der lagt vægt på, at der efter den særlige ordning, er mulighed for, at Rigsadvokaten kan tillade, at indbringelsen for retten sker tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og muligheden for, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves, f.eks. hvis den pågældende er blevet afradikaliseret.

Justitsministeriet har endvidere lagt vægt på, at forbuddet alene begrænser den terrordømte og radikaliserede i at deltage i skytteforeningens aktiviteter

og arrangementer, der involverer våben, eller opbygger våbenkapacitet. Forbuddet vil således ikke forhindre, at den terrordømte og radikaliserede er medlem af en skytteforening og deltager i øvrige aktiviteter i skytteforeningen, idet det dog efter omstændighederne også vil kunne være tale om forsøg på overtrædelse af et forbud mod deltagelse i skytteforeningerne.

Der henvises i øvrigt til omtalen af proportionalitetsvurderingen i pkt. 3.1.1.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at forbuddet mod at få overdraget våben i skytteforeninger kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

For nærmere om proportionalitetsafvejningen og forbuddet mod at få overdraget våben i skytteforeninger henvises til lovforslagets §§ 2 og 6 og bemærkninger hertil.

3.1.6. Internet- og kommunikationskontrol

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Efter EMRK artikel 10, stk. 1, har enhver ret til ytrings- og informationsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.

De ovenstående rettigheder er imidlertid ikke absolutte. Der kan gøres indgreb i rettighederne, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (kravet om proportionalitet) af hensyn til nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og for at forebygge uro og forbrydelse, jf. EMRK artikel 8, stk. 2, og artikel 10, stk. 2.

Den foreslåede internet- og kommunikationskontrol, jf. lovforslagets § 7, vil navnlig kunne udgøre et indgreb omfattet af EMRK artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familieliv og artikel 10 om ytrings- og informationsfrihed.

Internet- og kommunikationskontrol har til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at terrordømte og radikaliserede ikke

fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at terrordømte og radikaliserede forhindres i at rekruttere andre til radikaliserede miljøer.

Justitsministeriet vurderer, at internet- og kommunikationskontrol ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Justitsministeriet har lagt vægt på, at internet- og kommunikationskontrollen og afgrænsningen af kontrolforanstaltningen, herunder den tidsmæssige udstrækning, fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering af, om kontrolforanstaltningen er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede på baggrund af farlighedsvurderingen vurderes at udgøre, efter at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat samt anklagemyndigheden som udgangspunkt har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde.

I den forbindelse er der desuden lagt vægt på, at internet- og kommunikationskontrol er opbygget som en tilladelsesordning, hvor politiet skal give forudgående samtykke til, at den terrordømte eller radikaliserede besidde eller anvende computere eller andre kommunikationsapparater, der har internetadgang. Der er endvidere lagt vægt på, at der er gjort undtagelse til kravet om forudgående tilladelse, hvis det f.eks. vedrører digital kommunikation med offentlige myndigheder eller person, som er omfattet af retsplejelovens § 170 om vidneudelukkelse, f.eks. læger og forsvarere, og at retten har mulighed for at fastsætte andre undtagelser til kravet om forudgående tilladelse, hvis det er nødvendigt for at sikre kontrolforanstaltningens forholdsmæssighed. Der er yderligere lagt vægt på, at kontrolforanstaltningen alene kan anvendes, når der foreligger et klart operativt behov for at kunne monitorere en persons internetaktivitet og kommunikation. Der er yderligere lagt vægt på, at det ikke er omfattet af kontrolforanstaltningens krav om forudgående tilladelse at lave f.eks. nødophold til alarmcentralen. Endelig er der lagt vægt på, at varigheden af internet- og kommunikationskontrol i lyset af foranstaltningens indgribende karakter kun kan fastsættes for kortere tid end de øvrige kontrolforanstaltninger.

Justitsministeriet har desuden lagt vægt på, at der indføres en særlig ordning for domstolsprøvelse, hvor den terrordømte eller radikaliserede kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforpligtelsen for retten. De fastsatte tidsgrænser vurderes at ramme en balance mellem hensynet til muligheden for særligt enkelt at få

efterprøvet den pålagte kontrolforanstaltning og hensynet til ressourcerne forbundet med efterprøvelsen af kontrolforanstaltningen. I denne vurdering er der lagt vægt på, at der efter den særlige ordning, er mulighed for, at Rigsadvokaten kan tillade, at indbringelsen for retten sker tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og muligheden for, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves, f.eks. hvis den pågældende er blevet afradikaliseret.

Der henvises i øvrigt til omtalen af proportionalitetsvurderingen i pkt. 0.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at kontrolforanstaltningerne kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

For nærmere om proportionalitetsafvejningen og internet- og kommunikationskontrol henvises til lovforslagets §§ 2 og 7 og bemærkninger hertil.

3.1.7. Besiddelse af mere end én mobiltelefon m.v.

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Efter EMRK artikel 10, stk. 1, har enhver ret til ytrings- og informationsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.

De ovenstående rettigheder er imidlertid ikke absolutte. Der kan gøres indgreb i rettighederne, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (kravet om proportionalitet) af hensyn til nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og for at forebygge uro og forbrydelse, jf. EMRK artikel 8, stk. 2, og artikel 10, stk. 2.

Den foreslåede forbud mod besiddelse af mere end én mobiltelefon m.v., jf. lovforslagets § 8, vil navnlig kunne udgøre et indgreb omfattet af EMRK artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familieliv og artikel 10 om ytrings- og informationsfrihed.

Forbuddet har til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at terrordømte og radikaliserede ikke fastholdes eller falder tilbage i

radikaliserede miljøer, og at terrordømte og radikaliserede forhindres i at rekruttere andre til radikaliserede miljøer.

Justitsministeriet vurderer, at forbuddet ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Der er lagt vægt på, at kontrolforanstaltningen, herunder den tidsmæssige udstrækning, fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering af, om kontrolforanstaltningen er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede på baggrund af farlighedsvurderingen vurderes at udgøre, efter at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat samt anklagemyndigheden som udgangspunkt har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde.

I den forbindelse er der desuden lagt vægt på, at forbuddet mod at besidde mere end én mobiltelefon m.v. er opbygget som en tilladelsesordning, hvor politiet skal give forudgående samtykke til besiddelse af mere end én mobiltelefon.

Justitsministeriet har desuden lagt vægt på, at der indføres en særlig ordning for domstolsprøvelse, hvor den terrordømte eller radikaliserede kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforpligtelsen for retten. De fastsatte tidsgrænser vurderes at ramme en balance mellem hensynet til muligheden for særligt enkelt at få efterprøvet den pålagte kontrolforanstaltning og hensynet til ressourcerne forbundet med efterprøvelsen af kontrolforanstaltningen. I denne vurdering er der lagt vægt på, at der efter den særlige ordning, er mulighed for, at Rigsadvokaten kan tillade, at indbringelsen for retten sker tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og muligheden for, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves, f.eks. hvis den pågældende er blevet afradikaliseret.

Der henvises i øvrigt til omtalen af proportionalitetsvurderingen i pkt. 3.1.1.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at kontrolforanstaltningerne kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

For nærmere om proportionalitetsafvejningen og forbuddet mod at besidde mere end én mobiltelefon m.v. henvises til lovforslagets §§ 2 og 8 og bemærkninger hertil.

3.1.8. Terrorpropaganda

Efter EMRK artikel 10, stk. 1, har enhver ret til ytrings- og informationsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.

Rettigheden er imidlertid ikke absolut. Der kan gøres indgreb i rettigheden, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (kravet om proportionalitet) af hensyn til nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og for at forebygge uro og forbrydelse, jf. EMRK artikel 10, stk. 2.

Den foreslåede forbud mod at besidde, dele eller gøre sig bekendt med terrorpropaganda, jf. lovforslagets § 9, vil navnlig kunne udgøre et indgreb omfattet af artikel 10 om ytrings- og informationsfrihed. Det bemærkes dog, at der efter omstændigheder vil kunne være tale om en begrænsning af terrordømtes og radikaliseredes ytrings- og informationsfrihed, der i lyset af materialets karakter af terrorrelateret materiale ikke nyder beskyttelse efter EMRK artikel 10, jf. bl.a. Domstolens afgørelse i *Roj TV A/S mod Danmark*, afgørelse af 17. april 2018, og der vil tillige kunne være tale om handlinger, der efter omstændighederne er strafbare efter straffeloven, jf. herved pkt. 2.1.7.1.

Forbuddet har til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at terrordømte og radikaliserede ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at terrordømte og radikaliserede forhindres i at rekruttere andre til radikaliserede miljøer.

Justitsministeriet vurderer, at forbuddet ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Justitsministeriet har lagt vægt på, at et forbud mod terrorpropaganda og den tidsmæssige udstrækning af kontrolforanstaltningen fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering af, om kontrolforanstaltningen er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede på baggrund af farlighedsvurderingen vurderes at udgøre, efter at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat samt anklagemyndigheden som udgangspunkt har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde.

Justitsministeriet har desuden lagt vægt på, at der indføres en særlig ordning for domstolsprøvelse, hvor den terrordømte eller radikaliserede kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforpligtelsen for retten. De fastsatte tidsgrænser vurderes at ramme en balance mellem hensynet til muligheden for særligt enkelt at få efterprøvet den pålagte kontrolforanstaltning og hensynet til ressourcerne forbundet med efterprøvelsen af kontrolforanstaltningen. I denne vurdering er der lagt vægt på, at der efter den særlige ordning, er mulighed for, at Rigsadvokaten kan tillade, at indbringelsen for retten sker tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og muligheden for, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves, f.eks. hvis den pågældende er blevet afradikaliseret.

Der henvises i øvrigt til omtalen af proportionalitetsvurderingen i pkt. 3.1.1.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at et forbud mod terrorpropaganda kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

For nærmere om proportionalitetsafvejningen og forbuddet mod terrorpropaganda henvises til lovforslagets §§ 2 og 9 og bemærkninger hertil.

3.1.9. Psykologisk eller psykiatrisk behandling

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Rettigheden er imidlertid ikke absolut. Der kan gøres indgreb i rettighederne, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (kravet om proportionalitet) af hensyn til nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og for at forebygge uro og forbrydelse, jf. EMRK artikel 8, stk. 2.

Det foreslåede påbud om psykologisk behandling m.v., jf. lovforslagets § 10, vil navnlig kunne udgøre et indgreb omfattet af artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.

Påbuddet har til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at terrordømte og radikaliserede får behandling for deres psykiske lidelse eller

ikke-diagnosticerede mentale helbredsproblemer, der kan være en medvirkende faktor i personernes radikaliseringsproces.

Justitsministeriet vurderer, at påbuddet ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Justitsministeriet har lagt vægt på, at et påbud om psykologisk behandling mv. og den tidsmæssige udstrækning af kontrolforanstaltningen, fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering af, om kontrolforanstaltningen er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede på baggrund af farlighedsvurderingen vurderes at udgøre, efter at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat samt anklagemyndigheden som udgangspunkt har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde.

Justitsministeriet har desuden lagt vægt på, at der indføres en særlig ordning for domstolsprøvelse, hvor den terrordømte eller radikaliserede kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforpligtelsen for retten. De fastsatte tidsgrænser vurderes at ramme en balance mellem hensynet til muligheden for særligt enkelt at få efterprøvet den pålagte kontrolforanstaltning og hensynet til ressourcerne forbundet med efterprøvelsen af kontrolforanstaltningen. I denne vurdering er der lagt vægt på, at der efter den særlige ordning, er mulighed for, at Rigsadvokaten kan tillade, at indbringelsen for retten sker tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og muligheden for, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves, f.eks. hvis den pågældende er blevet afradikaliseret.

Der henvises i øvrigt til omtalen af proportionalitetsvurderingen i pkt. 3.1.1.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at kontrolforanstaltningerne kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

For nærmere om proportionalitetsafvejningen og påbuddet om psykologisk behandling m.v. henvises til lovforslagets §§ 2 og 10 og bemærkninger hertil.

3.1.10. Pligt til at møde hos politiet

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Efter artikel 2, stk. 1, i 4. tillægsprotokol til EMRK skal enhver, der lovligt befinder sig på en stats område, inden for dette have ret til at færdes frit og til frit at vælge sit opholdssted.

De ovenstående rettigheder er imidlertid ikke absolutte. Der kan gøres indgreb i rettighederne, hvis indgrebet er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund (kravet om proportionalitet) af hensyn til nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed og for at forebygge uro og forbrydelse, jf. EMRK artikel 8, stk. 2, og artikel 2, stk. 3, i 4. tillægsprotokol til EMRK.

Den foreslåede meldepligt hos politiet, jf. lovforslagets § 11, vil navnlig kunne udgøre et indgreb omfattet af EMRK artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familieliv og artikel 2 i 4. tillægsprotokol om ret til at færdes frit og til frit at vælge sit opholdssted.

Forbuddet har til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at sikre kontrol med overholdelse af øvrige kontrolforanstaltninger.

Justitsministeriet vurderer, at meldepligten ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Justitsministeriet har lagt vægt på, at et påbud om at give møde hos politiet og den tidsmæssige udstrækning kontrolforanstaltningen, fastsættes af domstolene efter en konkret vurdering af, om kontrolforanstaltningen er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede på baggrund af farlighedsvurderingen vurderes at udgøre, efter at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat samt anklagemyndigheden som udgangspunkt har haft lejlighed til at udtale sig i et retsmøde.

I den forbindelse er der desuden lagt vægt på, at politiet ved fastsættelsen af meldepligtens omfang skal vurdere proportionalitet og i konkrete tilfælde kan give dispensation fra meldepligten. Der er endvidere lagt vægt på, at meldepligten også sikrer og vejledning til den terrordømte eller radikaliserede og giver mulighed for, at politiet kan vurdere, om kontrolforanstaltningerne fortsat er nødvendige.

Justitsministeriet har desuden lagt vægt på, at der indføres en særlig ordning for domstolsprøvelse, hvor den terrordømte eller radikaliserede kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforpligtelsen for retten. De fastsatte tidsgrænser vurderes at ramme en balance mellem hensynet til muligheden for særligt enkelt at få efterprøvet den pålagte kontrolforanstaltning og hensynet til ressourcerne forbundet med efterprøvelsen af kontrolforanstaltningen. I denne vurdering er der lagt vægt på, at der efter den særlige ordning, er mulighed for, at Rigsadvokaten kan tillade, at indbringelsen for retten sker tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og muligheden for, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves, f.eks. hvis den pågældende er blevet afradikaliseret.

Der henvises i øvrigt til omtalen af proportionalitetsvurderingen i pkt. 3.1.1.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at kontrolforanstaltningerne kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

For nærmere om proportionalitetsafvejningen og meldepligten henvises til lovforslagets §§ 2 og 11 og bemærkninger hertil.

3.2. Kontrolforanstaltninger som vilkår for prøvelsesløsladelse

3.2.1. Grundloven

Efter grundlovens § 79, 1. pkt., har borgerne ret til uden forudgående tilladelse at forsamle sig ubevæbnede. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at lovgivningsmagten fastsætter regler om begrænsning af forsamlingsfriheden. I Højesterets dom af 16. august 1999 i sag 248/1998 (gengivet i UfR 1999, side 1798) om den såkaldte rockerlov (lov nr. 907 af 15. oktober 1996 om forbud mod ophold i bestemte ejendomme) udtalte Højesteret bl.a., at bestemmelsen i grundlovens § 79 ikke hindrer, at der ved lov fastsættes regler, som – uden at være rettet mod en forsamlings meningstilkendegivelser – begrænser forsamlingsfriheden, når dette sker til beskyttelse af andre væsentlige interesser, herunder andres liv og velfærd. Højesteret udtaler desuden, at sådanne begrænsninger ikke må gå videre end, hvad der er nødvendigt for en sådan beskyttelse, jf. herved også Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11.

De foreslåede skærpede vilkår for prøvelsesløsladelse, hvorefter der kan fastsættes opholdsforbud og kontaktforbud for personer, der er omfattet af lovforslagets § 1, nr. 1 eller 2, vil kunne indebære en begrænsning i den

terrordømtes eller radikaliseredes mulighed for at forsamle sig i et bestemt område eller med specifikke personer.

De skærpede vilkår for prøveløsladelse har bl.a. til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at begrænse terrordømtes eller radikaliseredes kontakt med ekstremistiske miljøer. En effektiv indsats mod radikalisering kræver, at det i videst muligt omfang søges modvirket, at indsatte i forbindelse med prøveløsladelse søger tilbage til radikaliserede miljøer. Risikoen for, at en person begår ny kriminalitet efter afsoning (recidiverer), hænger således sammen med det miljø, som den pågældende færdes i.

Det er Justitsministeriets vurdering, at ordningen er begrundet i væsentlige samfundsmæssige interesser og ikke går videre end nødvendigt for at opnå det tilsigtede formål.

Det er derfor Justitsministeriets opfattelse, at det foreslåede opholdsforbud og kontaktforbud som vilkår for prøveløsladelse af terrordømte og radikaliserede vil kunne gennemføres inden for rammerne af grundlovens § 79.

3.2.2. EMRK

De foreslåede skærpede vilkår for prøveløsladelse, hvorefter der kan fastsættes opholdsforbud, herunder elektronisk kontrol, og kontaktforbud for personer, der er omfattet af lovforslagets § 1, nr. 1 eller 2, vil navnlig kunne indebære indgreb omfattet af EMRK artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familieliv og artikel 2 i 4. tillægsprotokol om ret til færdes frit og til frit at vælge opholdssted, jf. pkt. 3.1.

Efter den foreslåede ordning kan Danmarks Fængsler, hvis ikke særlige omstændigheder taler imod, ved løsladelse af en person på prøve fastsætte vilkår i prøvetiden svarende til opholdsforbuddet og kontaktforbuddet efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Danmarks Fængsler træffer afgørelse om vilkårene efter en konkret vurdering.

Som det fremgår af pkt. 2.2.2, vil de skærpede vilkår om prøveløsladelse gøre det mere sikkerhedsmæssigt forsvarligt at gennemføre et prøveløsladelsesforløb for terrordømte og radikaliserede, hvilket i nogle tilfælde kan bidrage til at sikre, at de pågældende kan få en mere kontrolleret og gradvis overgang fra afsoning til frihed.

De foreslåede skærpede vilkår for prøveløsladelse har bl.a. til formål at forebygge nye terrorhandlinger, herunder ved at begrænse terrordømte og andre dømte, der vurderes som værende særligt farlige radikaliserede, kontakten med ekstremistiske miljøer.

Justitsministeriet vurderer, at de skærpede vilkår om prøveløsladelse ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Ministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at Danmarks Fængsler vil træffe afgørelse om prøveløsladelse, herunder at pålægge de skærpede vilkår i prøvetiden, efter en samlet afvejning af alle omstændighederne i sagen. For så vidt angår opholdsforbuddet vil det skulle indgå i vurderingen, om der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et ekstremistisk miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning. For så vidt angår elektronisk kontrol som supplement til opholdsforbuddet er der desuden lagt vægt på, at det vil være et krav, at kontrollen findes påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet. Det forudsættes, at de skærpede vilkår ophæves, hvis betingelserne for vilkårene i løbet af prøvetiden ikke længere er til stede. Ministeriet har desuden lagt vægt på, at der indføres en undtagelse om, at der ikke må foreligge særlige omstændigheder, der taler imod at fastsætte de skærpede vilkår, og at der for kontaktforbuddet er fastsat undtagelser af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser, jf. også pkt. 3.1.3 og 3.1.4. Ministeriet har endvidere lagt vægt på, at der alene er tale om vilkår for prøveløsladelse, og at vilkårene alene gælder i prøvetiden. De skærpede vilkår vil efter omstændigheder kunne være i den pågældende persons interesse. Vilkaerne vil således kunne medføre, at prøveløsladelsen ikke anses for utilrådelig og kan således give personen en anledning til at undgå kontakt med f.eks. ekstremistiske miljøer, som personen forud for dommen var den del af.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at kontrolforanstaltningerne kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

3.3. Tilsyn med overholdelsen af kontrolforanstaltninger

3.3.1. Grundloven

Det fremgår af grundlovens § 72, at boligen er ukrænkelig. Husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden må, hvor ingen lov hjemler en særegen undtagelse, alene ske efter en retskendelse.

Det er dermed udgangspunktet i grundloven, at tvangsindgreb i private hjem kræver retskendelse. Udgangspunktet om krav om retskendelse kan dog fraviges, hvis det har hjemmel i en særegen lov.

Med den foreslåede ordning fører politiet tilsyn med den terrordømtes eller radikaliseredes overholdelse af kontrolforanstaltninger, herunder foreløbige kontrolforanstaltninger. Som led i gennemførelsen af et tilsyn med kontrolforanstaltningerne efter de foreslåede §§ 4, 5 og 7-9 vil politiet uden retskendelse kunne skaffe sig adgang til den terrordømtes eller radikaliseredes bolig og andre lokaliteter, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, og foretage undersøgelse heraf. Tilsvarende vil politiet uden retskendelse kunne foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, herunder motorkøretøjer, telefoner, computere og andet it-udstyr, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, og om nødvendigt medtage disse med henblik på undersøgelse af deres indhold.

Med den foreslåede bestemmelse i § 30 vil de nævnte indgreb, der med hjemmel i den foreslåede bestemmelse gennemføres som led i politiets tilsyn med den terrordømtes eller radikaliseredes overholdelse af de pågældende kontrolforanstaltninger, kunne gennemføres uden retskendelse.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at lovforslaget ikke rejser spørgsmål i forhold til grundlovens § 72.

3.3.2. EMRK

Den foreslåede ordning om tilsyn med overholdelsen af kontrolforanstaltninger efter kapitel 7 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil kunne indebære et indgreb i den terrordømtes eller radikaliseredes rettigheder efter EMRK, herunder navnlig artikel 8, jf. pkt. 3.1.

Politiets gennemførelsen af et tilsyn med meddelte kontrolforanstaltninger vil være omfattet af lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven), da tilsynet ikke har karakter af et straffeprocessuelt indgreb. Hvis f.eks. den terrordømte eller radikaliserede derimod med rimelig grund mistænkes for at have begået en strafbar lovovertrædelse, kan tvangsindgreb over for den mistænkte med henblik på at tilvejebringe oplysninger om det eller de forhold, som mistanken omfatter, alene gennemføres efter reglerne i retsplejeloven om strafferetsplejen. Det betyder bl.a., at politiet som

udgangspunkt vil skulle indhente en retskendelse for at kunne foretage ransagning og beslaglæggelse.

Som en undtagelse til retssikkerhedsloven foreslås det, at politiet efter undersøgelser af lokaliteter eller genstande, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, kan undlade at underrette den pågældende om tilsynet, hvis hensynet til hemmeligholdelse af oplysninger om politiets virksomhed er til hinder herfor.

Tilsynet skal udføres så skånsomt, som omstændighederne tillader, og gennemførelsen af tilsynet skal stå i rimeligt forhold til tilsynets formål.

Lovforslagets § 33 indeholder en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om gennemførelse af tilsyn og klage over politiets dispositioner i forbindelse med tilsynet.

Det foreslåede tilsyn har til formål at sikre mulighed for effektiv kontrol med, at den terrordømte eller radikaliserede overholder de meddelte kontrolforanstaltninger, og dermed forebygge nye terrorhandlinger ved bl.a. at forhindre, at den pågældende fastholdes eller falder tilbage i ekstremistiske miljøer eller radikaliserer andre personer.

Justitsministeriets vurderer, at politiets tilsyn med de meddelte kontrolforanstaltninger ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at varetage de nævnte hensyn.

Ministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at tilsynet vedrører håndhævelse af kontrolforanstaltninger, som er fastsat af domstolene, eller som skal godkendes af domstolene, hvorefter domstolene har fundet, at kontrolforanstaltningerne har været egnede, og at de ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, herunder ved at inddrage, at fastsættelse af kontrolforanstaltningerne også vil indebære tilsyn fra politiet.

Ministeriet har desuden lagt vægt på, at tilsynet er underlagt retssikkerhedslovens krav, der bl.a. stiller krav om proportionalitet og foreskriver en fremgangsmåde ved tvangsindgreb, der består i husundersøgelse og undersøgelse af breve og papirer, og at der fortsat som udgangspunkt skal indhentes retskendelse efter retsplejeloven, hvis f.eks. den terrordømte eller radikaliserede med rimelig grund mistænkes for at have begået en strafbare lovovertrædelse. Herudover vil tilsynet skulle

udføres så skånsomt, som omstændighederne tillader, og gennemførelsen af tilsynet vil skulle stå i rimeligt forhold til tilsynets formål.

Ministeriet har endvidere lagt vægt på, at der fastsættes nærmere regler om klage over politiets dispositioner i forbindelse med tilsynet, og at den terrordømte eller radikaliserede har mulighed for efterfølgende prøvelse af kontrolforanstaltningerne for retten.

På den baggrund er det Justitsministeriets vurdering, at tilsynet med overholdelsen af kontrolforanstaltningerne kan gennemføres inden for rammerne af EMRK.

4. Forholdet til databeskyttelseslovgivningen

Med den foreslåede ordning om fastsættelse af kontrolforanstaltninger forudsættes det, at politiet i forbindelse med tilsynet med fastsatte kontrolforanstaltninger vil foretage behandling af personoplysninger. Det samme gælder for Danmarks Fængsles behandling af oplysninger i forbindelse med indsatsen i forhold til prøveløsladelse (se pkt. 2.2 og 2.3).

Politiets og Danmarks Fængsles behandling af personoplysninger skal ske i overensstemmelse med reglerne i retshåndhævelsesloven.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at politiets behandling af personoplysninger efter de foreslåede bestemmelser vil være i overensstemmelse med §§ 9 og 10 i retshåndhævelsesloven, idet behandlingen af personoplysninger i medfør af de foreslåede bestemmelser må anses for at være strengt nødvendig og vil ske med henblik på at forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed.

I forhold til påbud om elektronisk kontrol eller vilkår herom vil den foreslåede ordning indebære, at Danmarks Fængsler og politiet behandler og videregiver almindelige personoplysninger om den kontrollerede persons færden, herunder lokaliseringsdata.

Behandling af personoplysninger som led i ordningen må anses for at være nødvendigt med henblik på at forebygge bl.a. overtrædelser af opholdsforbud. Det vil være nødvendigt, at der er adgang til de registrerede oplysninger døgnet rundt. Det forudsættes, dog at GPS-overvågningen som klart udgangspunkt ikke vil foregå i realtid, men at oplysningerne om eventuelle alarmer vil kunne indgå som et element i politiets generelle tilsyn

med overholdelsen af et fastsat opholdsforbud. Det forudsættes ikke, at videregivelsen fra Danmarks Fængsler sker i realtid.

Der vil i medfør af § 36, stk. 3, i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede og de foreslåede bestemmelser i straffelovens § 39, stk. 8, jf. lovforslagets § 40, nr. 5, og § 41, stk. 11, jf. lovforslagets § 40, nr. 12, kunne fastsættes nærmere regler om myndighedernes adgang til og behandling af de registreredes oplysninger.

Justitsministeriet vurderer på den baggrund, at den foreslåede ordning kan gennemføres inden for rammerne af retshåndhævelseslovens § 9. De øvrige bestemmelser i retshåndhævelsesloven, herunder de grundlæggende principper i retshåndhævelseslovens § 4, skal desuden iagttages, når der behandles personoplysninger i forbindelse med ordningen.

I forhold til et meddelt kontaktforbud lægges der op til, at den terrordømte eller radikaliserede vil modtage oplysninger fra politiet om, at en person er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at politiets videregivelse af personoplysninger til en terrordømt eller radikaliseret efter den foreslåede § 34 eller politiets indhentning af oplysninger fra en skytteforening i medfør af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 36, stk. 2, vil være i overensstemmelse med § 9 i retshåndhævelsesloven, idet videregivelsen af personoplysninger i medfør af de foreslåede bestemmelser må anses for at være nødvendig og vil ske med henblik på at forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed.

Det er Justitsministeriets vurdering, at terrordømtes eller radikaliseredes behandling af personoplysninger videregivet efter den foreslåede § 34 som udgangspunkt vil være at anse som en behandling, der foretages af en fysisk person som led i rent personlige aktiviteter, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 2, stk. 2, litra c. Den dømtes behandling af personoplysninger vil dermed som udgangspunkt falde uden for databeskyttelsesforordningens og databeskyttelseslovens anvendelsesområde.

Den terrordømte eller radikaliserede vil desuden efter det foreslåede § 34, stk. 4, have tavshedspligt med hensyn til oplysninger, som den pågældende modtager fra politiet. Straffelovens §§ 152 og 152 c-f finder i den forbindelse anvendelse, hvilket indebærer, at den pågældende ved enhver uberettiget videregivelse eller udnyttelse af oplysningerne kan straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Den pågældende vil således alene have ret til at videregive oplysningerne, hvis én af undtagelserne i straffelovens § 152 e er opfyldt.

Den terrordømte eller radikaliserede kan efter Justitsministeriets vurdering behandle personoplysningerne på en sådan måde, at behandlingen uanset udgangspunktet ikke kan karakteriseres som en rent personlig aktivitet i databeskyttelsesforordningens forstand. Dette vil betyde, at behandlingen i så fald skal ske inden for rammerne af databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, og at den pågældende vil være dataansvarlig for behandlingen. Det må eksempelvis antages ikke at være en rent personlig aktivitet, at den terrordømte eller radikaliserede offentliggør de pågældende oplysninger på internettet, hvorved oplysningerne bliver tilgængelige for et ubestemt antal personer. En sådan offentliggørelse, som ikke tjener et sagligt formål, vil desuden efter Justitsministeriets opfattelse kunne udgøre en overtrædelse af databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, jf. databeskyttelseslovens § 41, stk. 1, nr. 4, og stk. 2, nr. 2. Offentliggørelsen vil desuden kunne udgøre en overtrædelse af straffelovens §§ 152 og 152 c- 152 d, jf. den foreslåede § 34, stk. 4.

Desuden kan der efter den foreslåede § 36, stk. 2, kunne fastsættes regler om behandling af personoplysninger i skytteforeninger. Justitsministeren kan ved bekendtgørelse fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger skytteforeninger skal registrere.

Behandling af personoplysninger er lovlig, hvis én af betingelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a-f, er opfyldt, herunder hvis behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse (litra c). Behandling i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, skal have et såkaldt supplerende retsgrundlag.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at skytteforeningernes behandling af personoplysninger i medfør af den foreslåede bestemmelse kan ske inden for rammerne af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, i det

pligten til at opbevare data om foreningernes medlemmer pålægges skytteforeningerne ved lov.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes at medføre merudgifter på 1,5 mio. kr. i 2026 og 3,0 mio. kr. årligt i 2027-2029 for politiet, mens det for Danmarks Fængsler skønnes at medføre merudgifter på 1,8 mio. kr. i 2026 og 3,6 mio. kr. årligt fra 2027 og frem. For Politiets Efterretningstjeneste skønnes merudgifterne at være 0,6 mio. kr. i 2026 og 1,2 mio. kr. årligt fra 2027 og frem.

Derudover forventes lovforslaget at medføre merudgifter ved Udlændingestyrelsen på 3,3 mio. kr. i 2026 og 6,6 mio. kr. årligt fra 2027 og frem. Der forventes endvidere merudgifter af begrænset karakter ved anklagemyndigheden og domstolene.

Myndighedernes merudgifter kan navnlig henføres til lovforslagets § 11, stk. 1, om pålæg om deltagelse i møder med en tilsynsførende fra politiet, lovforslagets § 40, nr. 1, om krav om deltagelse i forebyggende programmer samt lovforslagets § 44, nr. 1 og 2, om øget anvendelse af mentorordning og psykologisk behandling for udviste udlændinge.

Det vurderes herudover, at lovforslagets § 10, stk. 1, om krav om deltagelse i et psykiatrisk eller psykologisk program vil medføre merudgifter for regionerne på 0,3 mio. kr. i 2026 og 0,5 mio. kr. årligt fra 2027 og frem.

Derudover vurderes lovforslagets § 3, stk. 2, § 40, nr. 2 og 9, og § 41, nr. 2, om elektronisk kontrol som påbud i forbindelse med en kontrolforanstaltning om opholdsforbud eller som vilkår herom i forbindelse med prøveløsladelse eller udgang at medføre merudgifter svarende til 6,8 mio. kr. i 2026 og 13,7 mio. kr. årligt fra 2026-2029.

Der vil i forbindelse med muligheden for vilkår om elektronisk kontrol i forbindelse med prøveløsladelse og udgang være omkostninger for Danmarks Fængsler til forundersøgelse, etablering, påsætning, afgang, drift og vedligeholdelse af GPS-overvågningen og det tilhørende it-system. It-understøttelsen af GPS-overvågningen vil være forankret hos Danmarks Fængsler, hvilket bl.a. vil betyde, at Danmarks Fængsler vil forestå etablering af overvågning, påsætning og afgang af fodlænker, drift og vedligeholdelse af overvågningssystemet samt ved alarmering vil kunne give politiet besked herom. I forhold til elektronisk kontrol som et påbud herom i forbindelse med en kontrolforanstaltning om opholdsforbud

forventes også udgifter forbundet med forundersøgelse, etablering, påsætning, aftagning, drift og vedligeholdelse af GPS-overvågningen og det tilhørende it-system.

Det forudsættes, at GPS-overvågningen både i forbindelse med vilkår herom i forbindelse med prøveløsladelse eller udgang og et påbud herom i forbindelse med en kontrolforanstaltning om opholdsforbud som klart udgangspunkt ikke vil foregå i realtid, men at oplysningerne om eventuelle alarmer vil kunne indgå som et element i politiets generelle tilsyn med overholdelsen af et fastsat opholdsforbud. Det forudsættes ikke, at videregivelsen fra Danmarks Fængsler sker i realtid. Det forudsættes desuden som klart udgangspunkt ikke, at politiet ved en alarm vil skulle sende en patrulje ud til den position, hvor signalet senest er registreret med henblik på at sikre overholdelse af opholdsforbuddet. Det forudsættes ligeledes som klart udgangspunkt ikke, at politiet i realtid reagerer på, at overvågningssystemet f.eks. viser tegn på, at GPS-fodlænkens signal er blevet blokeret, eller at fodlænken er søgt beskadiget.

Der er med finansloven for 2026 afsat finansiering til merudgifter ved politiet, Danmarks Fængsler, Udlændingestyrelsen og regionerne. Udgifterne til Politiets Efterretningstjeneste, domstolene og anklagemyndigheden afholdes inden for eksisterende økonomiske rammer.

Det bemærkes, at Rigspolitiet herudover skønner, at politiets udgifter vil stige gradvist fra 2030 frem mod fuld indfasning i 2034, hvorfra politiets samlede udgifter skønnes at udgøre 16,4 mio. kr. årligt. Stigningen skyldes bl.a. en forudsætning om, at varigheden af pålagte kontrolforanstaltninger vil stige, hvilket dog er behæftet med betydelig usikkerhed. De stigende udgifter fra 2030 og frem håndteres inden for politiets økonomiske rammer.

Principperne om digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke relevante for lovforslaget.

Lovforslaget kræver tilpasninger i politiets systemer med henblik på at sikre den it-mæssige understøttelse af politiets håndhævelse af bestemmelserne. Omfanget af de nødvendige systemmæssige tilpasninger forudsætter en nærmere afdækning. Det kan ikke udelukkes, at de nødvendige systemmæssige tilpasninger ikke vil være på plads inden lovens ikrafttræden 1. juli 2026.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for kommuner af betydning.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser af betydning for erhvervslivet.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Ordningen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil have begrænsede negative konsekvenser for borgerne. Terrordømte og radikaliserede vil i medfør af ordningen kunne meddeles kontrolforanstaltninger ved domstolene, der kan have en indgribende karakter. Kontrolforanstaltninger vil desuden undtagelsesvis kunne iværksættes foreløbigt over for terrordømte og radikaliserede af anklagemyndigheden, hvis fastsættelse af kontrolforanstaltninger ikke kan afvente rettens behandling. Politiet vil desuden kunne foretage visse indgreb uden retskendelse over for de personer, som gives disse kontrolforanstaltninger. Der henvises til pkt. 2.1 og 2.13.

8. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den ... til den ... været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Samtlige byretter, Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Retshjælp, Advokatrådet, Amnesty International, Bedsteforældre for Asyl, Bevismiddeltilsynet, Bueskydning Danmark, Copenhagen Business School (Juridisk Institut), Danmarks Jægerforbund, Danmarks Våbenhandlerforening, Dansk Flugtskydningsforbund, Dansk Flygtningehjælp, Dansk IT, Dansk Journalistforbund, Dansk Land- og Strandjagt, Danske Medier, Dansk Militaria Forening, Dansk Psykiatrisk Selskab, Dansk Psykolog Forening, Dansk Skytte Union (Skydesport

Danmark), Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Sportsskytte Forbund, Danske Advokater, Danske Regioner, Datatilsynet, De Anbragtes Vilkår, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Den Sociale Retshjælps Fond, Den Uafhængige Politiklagemyndighed, Det Etiske Råd, Det Kriminalpræventive Råd, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, DGI Skydning, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Faggruppen af Socialrådgivere i Kriminalforsorgen, Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspektører, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Foreningen Danske Herregårdsjægere, Forsete, Fængselsforbundet, Færøernes landsstyre, Gadejuristen, Hjælp Voldsofre, HK Politiet og Anklagemyndigheden, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Institut for Menneskerettigheder, IT-Branchen, IT-Politisk Forening, Jagttegnslærerforeningen, Justitia, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Kriminalforsorgsforeningen, Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Retshjælp, Københavns Universitet (Juridisk Fakultet), Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen af Socialpædagoger, Landsforeningen KRIM, Lev Uden Vold, LOS – Landsorganisationen for sociale tilbud, Mellemfolkeligt Samvirke, Naalakkersuisut (Grønlands landsstyre), Odense Retshjælp, Offerrådgivningen i Danmark, Politiforbundet, PRO-Vest, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, RettighedsAlliancen, Røde Kors, Rådet for Digital Sikkerhed, Sikkerhedsbranchen, SAVN, Skydebaneforeningen Danmark, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), SOS Racisme og Vaabenhistorisk Selskab.

12. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget forventes at medføre merudgifter på 7,5 mio. kr. i 2026 og 14,8 mio. kr. årligt i 2027-2029. Derudover forventes der udgifter svarende til 6,9 mio. kr. i 2026 og 13,7 mio. kr. årligt fra 2027-2029 til elektronisk kontrol (GPS-fodlænke). Der henvises i øvrigt til afsnit 5 om

UDKAST

		økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget kræver tilpasninger i politiets systemer med henblik på at sikre den it-mæssige understøttelse af politiets håndhævelse af bestemmelserne. Omfanget af de nødvendige systemmæssige tilpasninger forudsætter en nærmere afdækning. Det kan ikke udelukkes, at de nødvendige systemmæssige tilpasninger ikke vil være på plads inden lovens ikrafttræden 1. juli 2026.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ordningen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil have begrænsede negative konsekvenser for borgerne. Terrordømte og radikaliserede vil i medfør af ordningen kunne meddeles kontrolforanstaltninger ved domstolene, der kan have en indgribende karakter. Kontrolforanstaltninger vil desuden undtagelsesvis kunne iværksættes foreløbigt over for terrordømte og radikaliserede af anklagemyndigheden, hvis fastsættelse af kontrolforanstaltninger ikke kan afvente rettens behandling. Politiet

UDKAST

		vil desuden kunne foretage visse indgreb uden retskendelse over for de personer, som gives disse kontrolforanstaltninger.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering	<div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> Ja Nej </div> <div style="text-align: center; margin-top: 10px;">X</div>	

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 1, at den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, § 136, stk. 2, eller § 136, stk. 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, ved dommen kan gives opholdsforbud efter stk. 2 og kontaktforbud efter stk. 3.

Efter det foreslåede § 1, nr. 1, kan kontrolforanstaltninger fastsættes for personer, der er blevet dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, og som i forbindelse med dommen i medfør af straffelovens § 79 b er pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger i medfør af denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kontrolforanstaltninger kan fastsættes for terrordømte, der ved dommen er blevet pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger.

Som terrordømt i lovens forstand skal også forstås personer, der er blevet dømt for forsøg og medvirken, jf. straffelovens §§ 21 og 23.

Det følger af det foreslåede § 15, stk. 1, at anmodninger om fastsættelse af kontrolforanstaltninger skal vedlægges en farlighedsvurdering udarbejdet af Politiets Efterretningstjeneste, der skal danne grundlag for afgørelsen af sagen. Farlighedsvurderingen skal indeholde en vurdering af den trussel, som personen udgør, samt en begrundelse for kontrolforanstaltningerne.

Det forudsættes som helt klart udgangspunkt, at der vil skulle fastsættes kontrolforanstaltninger for terrordømte, som i medfør af den foreslåede § 79 b i straffeloven (lovforslagets § 40, nr. 14) er blevet pålagt vilkår herom, forud for deres løsladelse, således at der fastsættes en periode med kontrolforanstaltninger efter løsladelse. Dette vil dog ikke være tilfældet, hvis der på tidspunktet for kontrolforanstaltningernes fastsættelse ikke er

grundlag herfor, f.eks. hvis den pågældende ikke længere vurderes at være radikaliseret eller at udgøre en terrortrussel.

Ved løsladelsestidspunktet menes den endelige løsladelse efter endt strafudståelse og ikke ved eventuel prøveløsladelse. Efter omstændighederne vil der i forbindelse med prøveløsladelse kunne fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lovs §§ 3 og 4 (opholdsforbud eller kontaktforbud), jf. lovforslagets § 40, nr. 2 og 9. Er den pågældende prøveløsladt med sådanne vilkår, vil det ved vurderingen af, om der skal fastsættes kontrolforanstaltninger ved den endelige løsladelse (ved prøvetidens udløb), skulle indgå, hvordan den pågældende efterlevede sine prøveløsladelsesvilkår.

Som det fremgår af den foreslåede § 2, skal kontrolforanstaltningerne være egnede og må ikke gå videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre.

Det forudsættes, at der tages udgangspunkt i den enkelte persons forhold så tæt på løsladelsestidspunktet som muligt. Ved eventuelle efterfølgende sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger for en terrordømt, der i medfør af et vilkår herom tidligere er blevet givet kontrolforanstaltninger, skal der tages udgangspunkt i den pågældende persons forhold på tidspunktet for den nye afgørelse. Ved vurderingen af, om en terrordømt, der tidligere har været undergivet kontrolforanstaltninger eller aktuelt er undergivet sådanne foranstaltninger, på ny skal have fastsat kontrolforanstaltninger, skal – udover farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste – navnlig også indgå oplysninger om, hvordan den pågældende har efterlevet kontrolforanstaltningerne i den eller de tidligere perioder med kontrolforanstaltninger.

Fastsættelse af kontrolforanstaltninger for terrordømte, der ikke er pålagt vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, vil kunne ske i medfør af det foreslåede § 1, nr. 2.

Efter det foreslåede § 1, nr. 2, kan kontrolforanstaltninger fastsættes for personer, der er blevet idømt en fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og som vurderes at være særligt farlige radikaliserede.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der udover de terrordømte med vilkår om kontrolforanstaltninger omfattet af § 1, nr. 1 – som er hovedmålgruppen for den foreslåede ordning – vil kunne fastsættes

kontrolforanstaltninger for særligt farlige radikaliserede, der er tidligere dømte.

Der stilles efter den foreslåede bestemmelse ikke betingelser for, hvilken type lovovertrædelser den pågældende særligt farlige radikaliserede er blevet dømt for, men at den pågældende skal være blevet idømt fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.

Det bemærkes, at den foreslåede nyaffattelse af § 79 b i straffeloven (lovforslaget § 40, nr. 14) kun vil finde anvendelse på strafbare handlinger, der er begået efter den foreslåede lovs ikrafttræden. Der vil således være en periode fra ikrafttrædelsen af den foreslåede lov, hvor terrordømte ikke er blevet givet vilkår om kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov ved dommen eller kun er blevet givet kontaktforbud og opholdsforbud efter den nugældende § 79 b i straffeloven.

Personer, der er dømt for terrorforbrydelser begået forud for ikrafttrædelsen af den foreslåede lov, vil således kunne blive meddelt kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 1, nr. 2. I den forbindelse vil det skulle inddrages, hvor lang tid, der er forløbet siden afsoningen af den oprindelige terrordom, alvoren af terrordommen samt eventuelle andre oplysninger, der begrunder en vurdering af personen som værende særligt farlig radikaliseret.

Det forudsættes, at anklagemyndigheden for strafbare forhold, der kan give kontakt- og opholdsforbud efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, fortsat nedlægger påstand om kontakt- og opholdsforbud efter den førnævnte bestemmelse, som i medfør af lovforslagets § 39, stk. 1, fortsat skal finde anvendelse for strafbare handlinger, der er begået forud for den foreslåede lovs ikrafttrædelse. Det vil i forbindelse med afgørelsen af, hvorvidt der kan fastsættes kontakt- og opholdsforbud efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, ikke skulle tillægges betydning, at den pågældende på et senere tidspunkt eventuelt vil kunne få fastsat kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov. Sådanne terrordømte, der ikke er blevet pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger, vil kunne gives kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 1, nr. 2, hvis betingelserne herfor er opfyldte.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at der lægges op til, at overtrædelse af kontrolforanstaltninger skal kunne straffes med fængsel i op til 2 år, jf. det foreslåede § 37, stk. 1. Hvis personen, der er blevet meddelt

kontrolforanstaltninger, således ikke har overholdt sine kontrolforanstaltninger, vil den pågældende kunne straffes, og en eventuel ny fastsættelse af kontrolforanstaltninger vil kunne ske efter det foreslåede § 1, nr. 2, om kontrolforanstaltninger for særligt farlige radikaliserede, der er tidligere dømte.

Udtrykket »særligt farlige« henviser til den farlighedsvurdering, der reguleres i den foreslåede § 15.

Det følger af det foreslåede § 15, stk. 1, at denne farlighedsvurdering skal vedlægges anmodningen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, og at farlighedsvurderingen skal danne grundlag for afgørelsen af sagen. Farlighedsvurderingen skal indeholde en vurdering af den trussel, som personen udgør, samt en begrundelse for de kontrolforanstaltninger, som vurderes egnede og nødvendige at pålægge personen. Det forudsættes, at vurderingen af den pågældendes radikalisering også indgår i vurderingerne efter det foreslåede § 15, stk. 1.

Det bemærkes, at terrortrusler generelt forudsættes imødegået gennem straffesager eller eksisterende indsatser.

I de særlige tilfælde, hvor terrortruslen fra den løsladte radikaliserede imidlertid ikke kan imødegås gennem en straffesag eller eksisterende indsatser, forudsættes det, at anklagemyndigheden kan anmode retten om fastsættelse af kontrolforanstaltninger.

Udtrykket »radikalisering« er et ikke-entydigt begreb, der dækker over varierende grader af tilslutning til radikale synspunkter og handlinger. Radikalisering er en proces, der kan foregå på forskellige måder, og som kan ske over kortere eller længere tid, hvorved en person i stigende grad accepterer brugen af voldelige eller andre ulovlige midler til at opnå et bestemt politisk eller religiøst mål. Der er ingen simple årsagssammenhænge, og radikaliseringen kan igangsættes på baggrund af mange forskellige faktorer og have forskellige endemål.

Efter omstændighederne kan en lovovertrædelse være udtryk for den dømtes radikalisering. Det vil bero på en konkret vurdering af den begåede lovovertrædelse, herunder særligt overtrædelsens karakter, formål og kontekst.

Det må i almindelighed anses for at være udtryk for en persons radikalisering, hvis den pågældende tidligere er dømt for overtrædelse af

straffelovens § 114 eller forsøg herpå, idet handlingen i så fald vil være begået med det særligt kvalificerende terrorforsæt, medmindre der er forhold under afsoningen af dommen, der indikerer en ændring af denne radikaliserings.

Ligeledes må det i almindelighed antages, at en overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114 a-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114 a-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, er udtryk for den dømtes radikaliserings, hvis den terrorrelaterede handling må anses som udtryk for støtte til en militant ekstremistisk ideologi, eller overtrædelsen indebærer accept af brugen af vold eller andre ulovlige midler for at opnå et politisk eller religiøst mål, og der ikke er forhold under afsoningen af dommen m.v., der indikerer en ændring af denne radikaliserings.

For personer, der har begået terrorforbrydelser forud for ikrafttrædelsen af den foreslåede nyaffattelse af § 79 b i straffeloven (lovforslagets § 40, nr. 14) og således ikke er blevet givet vilkår om kontrolforanstaltninger, må terrordommen i almindelighed anses for at være udtryk for den pågældendes radikaliserings. Dette gælder i særdeleshed, når der er tale om fastsættelse af kontrolforanstaltninger ved den pågældendes løsladelse, hvor der ikke er forhold under afsoningen af dommen m.v., der indikerer en ændring af denne radikaliserings. For at der kan fastsættes kontrolforanstaltninger, vil der dog i alle tilfælde skulle tages udgangspunkt i den aktuelle farlighedsvurderings.

Udover en terrordom vil »radikaliserings« bl.a. kunne omfatte tilfælde, hvor den pågældende søger at føre religiøs eller politisk ekstremisme, herunder militant islamistiske, højreekstremistiske, venstreekstremistiske, antimyndighedsekstremistiske eller lignende synspunkter ud i livet gennem vold, eller hvis den pågældende på anden vis fremmer, understøtter eller opfordrer andre til voldelig ekstremisme.

Det skal bemærkes, at radikaliserings ikke forudsætter en henvisning til en strafbar handling. Det må i almindelighed indgå i vurderingen af en persons radikaliserings, om der foreligger indberetninger for radikaliseringsbekymringer vedrørende den pågældende person. Derudover vil f.eks. den pågældende persons netværk kunne inddrages i vurderingen eller oplysninger om, at personen har besiddet terrorpropaganda.

Det skal som nævnt ovenfor også bemærkes, at det ikke er af betydning for, om den pågældende kan være omfattet af det foreslåede § 1, nr. 2, hvilken lovovertrædelse der har medført, at den pågældende er blevet idømt fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Det vil heller ikke have betydning, hvilken type fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, som den pågældende er idømt. Den pågældende vil være omfattet af bestemmelsen, hvis vedkommende er idømt fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og vurderes at være en særlig farlig radikaliseret.

Der henvises i øvrigt til det foreslåede § 15, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Efter det foreslåede § 1, nr. 3, kan kontrolforanstaltninger efter denne lov fastsættes for personer over 15 år, der ikke er omfattet af nr. 1 eller 2, men vurderes at være særligt farlige radikaliserede og at udgøre en trussel, som ikke kan imødegås på anden måde.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der udover de terrordømte omfattet af § 1, nr. 1 – som er hovedmålgruppen for den foreslåede ordning – og de tilfælde, hvor der kan gives kontrolforanstaltninger for særligt farlige radikaliserede, der er tidligere dømte, efter § 1, nr. 2, også vil kunne fastsættes kontrolforanstaltninger for øvrige særligt farlige radikaliserede, der ikke er tidligere dømte. Det forudsættes, at der vil være tale om helt ekstraordinære tilfælde.

I disse tilfælde vil der ikke være en dom, der kan understøtte, at der er tale om særligt farlige radikaliserede.

Det bemærkes, at terrortrusler generelt forudsættes håndteret gennem straffesager eller eksisterende indsatser.

At en ikke-tidligere dømt er særligt farlig radikaliseret og udgør en trussel, der ikke kan imødegås på anden måde, vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis der er tale om en person, der er i kontakt med andre særligt farlige radikaliserede og f.eks. besidder terrorpropaganda, eller at det i øvrigt kan lægges til grund, at der er en risiko for, at den pågældende vil søge på voldelig vis at føre religiøs eller politisk ekstremisme, herunder militant islamistiske, højreekstremistiske, venstreekstremistiske, antimyndighedsekstremistiske eller lignende synspunkter ud i livet, og at denne risiko ikke kan imødegås ved straffeprocessuelle skridt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Efter den foreslåede § 2 skal kontrolforanstaltningerne være egnede og må ikke gå videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der skal foretages en proportionalitetsvurdering af, om hver enkelt foranstaltning er egnet og ikke går videre end nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre. Herudover vil der skulle foretages en helhedsvurdering af proportionaliteten af de samlede kontrolforanstaltninger, den pågældende underlægges.

I vurderingen kan der bl.a. lægges vægt på varigheden, omfanget og intensiteten af kontrolforanstaltningerne, herunder hvilke begrænsninger den pågældende samlet set underlægges. Der kan desuden lægges vægt på den terrordømtes eller radikaliseredes personlige forhold, herunder alder, tidligere strafbare forhold og farlighedsvurderingen, herunder om den pågældende er terrordømt, tidligere dømt radikaliseret eller ikke-tidligere dømt radikaliseret.

For de kontrolforanstaltninger, der fastsættes med en tidsmæssig varighed, vil retten i videst muligt omfang skulle fastsætte en ens varighed for kontrolforanstaltningerne. Det bemærkes dog, at kontrolforanstaltningernes indgribende karakter varierer, og det må derfor forventes, at visse foranstaltninger vil skulle fastsættes med en kortere varighed end andre. I alle tilfælde vil retten konkret skulle vurdere – på baggrund af farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste – hvilke kontrolforanstaltninger der er egnede og nødvendige, og hvilken varighed der er egnet og nødvendig for hver enkelt kontrolforanstaltning.

Fastsættelse af kontrolforanstaltninger vil således kræve, at der er væsentlige hensyn, herunder med hensyn til den pågældendes radikalisering, besiddelse af terrorpropaganda, kapaciteter, kontakter med andre særligt farlige radikaliserede og forventet vilje til at handle, som gør det nødvendigt at fastsætte kontrolforanstaltninger efter lovforslaget. Jo større den trussel, den pågældende vurderes at udgøre, er, desto mere indgribende kontrolforanstaltninger vil den pågældende almindeligvis også kunne underlægges, og jo længere vil den fastsatte varighed tilsvarende kunne være. For eksempel vil et forbud mod internet- og

kommunikationskontrol efter lovforslagets § 7 almindeligvis være mere indgribende end meldepligt efter lovforslagets § 11.

I proportionalitetsvurderingen skal der bl.a. lægges vægt på varigheden, omfanget og intensiteten af kontrolforanstaltningerne, herunder hvilke begrænsninger den pågældende samlet set underlægges.

Der kan desuden lægges vægt på den terrordømtes eller radikaliseredes personlige forhold, herunder alder, tidligere strafbare forhold og farlighedsvurderingen.

Det forudsættes, at alderen på den person, der skal fastsættes kontrolforanstaltninger for, også indgår i proportionalitetsvurderingen. Er der f.eks. tale om fastsættelse af kontrolforanstaltninger for en person, der er under 18 år, forudsættes det, at kontrolforanstaltningerne ikke kan fastsættes som livsvarige.

I det omfang kontrolforanstaltningerne skal fastsættes for dømte personer forud for løsladelsen, forudsættes det, at der tages udgangspunkt i den enkelte persons forhold så tæt på løsladelsestidspunktet som muligt.

For indsatte, der har fået fastsat vilkår om kontrolforanstaltninger efter den foreslåede § 79 b i straffeloven (lovforslagets § 40, nr. 14), og andre indsatte, der er særligt farlige radikaliserede, forudsættes det, at anklagemyndigheden i videst mulige omfang indbringer sagen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger for retten forud for den pågældendes forventede løsladelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 1, at den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, § 136, stk. 2, eller § 136, stk. 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, ved dommen kan gives et opholdsforbud og et kontaktforbud.

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 2, at ved opholdsforbud efter stk. 1 forstås et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere

afgrænsede områder, hvor der er en særlig risiko for, at den dømte enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Der følger af bemærkningerne til bestemmelsen, at det er en betingelse for at give opholdsforbud i et område, at der er en særlig risiko for, at den dømte enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning. Betingelsen om, at der er en særlig risiko for, at den dømte enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø vil i almindelighed indebære, at et opholdsforbud som udgangspunkt vil skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den dømte er blevet radikaliseret. Dette vil sædvanligvis være sammenfaldende med den kommune, hvor den dømtes bopæl eller opholdssted er beliggende, men vil efter omstændighederne også kunne være den kommune, hvor et klubhus, en fritidsklub eller en religiøs bygning er beliggende. Tilsvarende vil et opholdsforbud som udgangspunkt skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den dømtes radikalisering, opholder sig. Der henvises til Folketingstidende 2019-20 (1. samling), tillæg A, L 130, side 27.

Det foreslås i § 3, at terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at terrordømte og radikaliserede kan gives opholdsforbud som kontrolforanstaltning efter den foreslåede ordning.

Forbuddet vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af retten efter en konkret vurdering – baseret på vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om et opholdsforbud vil være egnet og nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. den foreslåede § 2.

Denne vurdering kan i forhold til opholdsforbuddet nærmere bestemt vedrøre hensynet til at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer.

Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal gives opholdsforbud, vil den pågældende som udgangspunkt skulle gives både et opholdsforbud efter det foreslåede § 3, stk. 1, og et kontaktforbud efter den foreslåede § 4. Forbuddene kan dog efter omstændighederne også gives enkeltvis. Dette gælder f.eks., hvis betingelserne for kontaktforbud er opfyldt, mens betingelserne for opholdsforbud ikke er opfyldt, fordi der ikke vurderes at være et nærmere afgrænset område, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Udtrykket »færdes eller opholde sig« omfatter enhver fysisk tilstedeværelse inden for det pågældende område, herunder at passere igennem området. Et opholdsforbud vil således indebære, at den blotte tilstedeværelse i det pågældende område uden politiets forudgående tilladelse efter den foreslåede § 26 vil udgøre en overtrædelse, selv om der er tale om helt kortvarige ophold.

Det bemærkes, at et opholdsforbud ikke er til hinder for, at frihedsberøvelse eller færden m.v. i forbindelse med gennemførelse af tilsyn og særvilkår vil kunne ske i et område, der er omfattet af opholdsforbuddet.

Hertil kommer, at det ikke er tilsigtet, at et opholdsforbud vil skulle være til hinder for påbegyndelse og afvikling af udgang fra en af Danmarks Fængsels institutioner, hvis institutionen ligger i et område omfattet af opholdsforbuddet. Den pågældende kan søge om tilladelse til færden gennem området efter lovforslagets § 26 og vil hurtigst muligt og uden ophold skulle forlade området, idet fortsat færden og ophold efter dette tidspunkt vil være en overtrædelse af opholdsforbuddet. Tilsvarende gør sig gældende i forbindelse med gennemførelse af tilsyn og særvilkår.

Et opholdsforbud vil ikke være til hinder for færden og ophold, der udelukkende skyldes nødsituationer, herunder den pågældendes eller dennes nærmeste familiemedlemmers akutte henvendelse til et hospital. Den pågældende vil straks skulle forlade området, når nødsituationen er afsluttet. Fortsat færden eller ophold efter dette tidspunkt vil være en overtrædelse af opholdsforbuddet.

Et opholdsforbud vil indebære et forbud mod at bosætte sig i det område, der er omfattet af forbuddet. Opholdsforbuddet vil således i praksis indebære et påbud til den pågældende om at bosætte sig uden for det

område, som opholdsforbuddet omfatter. Dette gælder dog ikke, hvis der undtagelsesvist er grundlag for at meddele tilladelse efter den foreslåede § 26.

Et opholdsforbud i de tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede forud for forbuddet måtte være bosat i det område, som et opholdsforbud omfatter, vil i praksis indebære et påbud til den pågældende om at flytte uden for det område, som opholdsforbuddet omfatter.

Hvor den terrordømte eller radikaliserede har bopæl sammen med sine nærmeste familiemedlemmer, skal der foretages en afvejning af hensynet til familielivet over for hensynet til at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, risikoen for at den pågældende radikaliserer andre personer, samt karakteren af den identificerede farlighed, som har begrundet opholdsforbuddet.

Der vil i den forbindelse også skulle lægges betydelig vægt på, om opretholdelse af bopælen kan ske, uden at den pågældende vil komme til at opholde sig i det specifikke område (f.eks. en bydel) inden for opholdsforbuddets anvendelsesområde, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, eller hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig. Hvis opretholdelse af bopælen indebærer, at den pågældende vil komme til at opholde sig i netop dette område, vil det med betydelig vægt tale for, at bopælen ikke kan opretholdes. Det vil dog bl.a. også være relevant at lægge vægt på, hvor lang tid husstanden har været etableret, hvorvidt en ægtefælle eller samlever havde kendskab til pågældendes radikalisering samt eventuel terrorrelateret kriminalitet, der var begået forud for etableringen af forholdet, og hvorvidt der er hjemmeboende børn og i givet fald deres alder samt børnenes bedste interesser og velbefindende.

Retten kan tage hensyn til de ovennævnte familiemæssige forhold ved fastsættelsen af den geografiske udstrækning af opholdsforbuddet, således at den terrordømte eller radikaliserede kan opholde sig i og omkring bopælen.

Ved fastsættelsen af et opholdsforbud til personer under 18 år kan retten tilsvarende ved fastsættelsen af den geografiske udstrækning af opholdsforbuddet tage hensyn til, at den terrordømte eller radikaliserede –

så længe denne ikke er fyldt 18 år – kan færdes og opholde sig, hvor forældremyndighedsindehaverne har bopæl.

Det vil være en betingelse for at give opholdsforbud i et område, at »der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning«.

Betingelsen om, at »der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø«, vil i almindelighed indebære, at et opholdsforbud som udgangspunkt vil skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret. Dette vil sædvanligvis være sammenfaldende med den kommune, hvor den terrordømtes eller den radikaliseredes bopæl eller opholdssted er beliggende, men vil efter omstændighederne også kunne være den kommune, hvor et klubhus, en fritidsklub eller en religiøs bygning er beliggende. Tilsvarende vil et opholdsforbud som udgangspunkt skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig. Steder eller områder, hvor det pågældende netværk i praksis samles og f.eks. søger at rekruttere andre personer til det radikaliserede miljø, vil også kunne anses som netværkets opholdssted.

Vurderingen af, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, og hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig, vil navnlig bero på politifaglige oplysninger, herunder særligt oplysninger fra Politiets Efterretningstjeneste. I den forbindelse vil der bl.a. kunne lægges vægt på politiets og Politiets Efterretningstjenestes observationer, ransagninger, afhøringer m.v.

Der vil herudover kunne gives et opholdsforbud i områder, hvor der konkret vurderes at være »en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning«. Terrordømte eller radikaliserede vil således i visse miljøer og over for socialt marginaliserede og sårbare personer, herunder unge, kunne opnå en særlig status og autoritet. Personer med en sådan særlig status og autoritet kan ofte have/udøve en stor indflydelse på radikaliseringen af andre.

Risikoen vil skulle være begrundet i den terrordømtes eller den radikaliseredes personlige forhold og adfærd. Betingelsen vil eksempelvis kunne være opfyldt, hvis en eller flere celler af det samme netværk, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikaliserings, er aktive i andre områder. Der vil efter omstændighederne også kunne indgå generelle erfaringer vedrørende det netværk, som den terrordømte eller radikaliserede er en del af, herunder eventuelle erfaringer om medlemmer af netværket, der er flyttet til et andet område. Endvidere vil et opholdsforbud kunne omfatte et eller flere områder, hvor der er en særlig høj koncentration af socialt udsatte unge, som på baggrund af kriminalitetsstatistikker eller andre forhold vurderes at kunne være særligt tiltrukket af ekstremistiske gruppefællesskaber. Som eksempler kan nævnes et eller flere boligområder (SUB-områder) eller på regeringens årlige parallelsamfundsliste, og som på baggrund af Politiets Efterretningstjenestes kendskab til miljøet det pågældende sted vurderes at være særligt modtagelig over for de radikaliserede synspunkter, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at være eksponent for.

Ved vurderingen af den nærmere afgrænsning af opholdsforbuddet, herunder om forbuddet skal omfatte mere end et område – f.eks. både den kommune, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, og den kommune, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikaliserings, opholder sig – vil der navnlig skulle lægges vægt på, hvor forbuddet kan forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke recidiv i form af den terrordømtes eller radikaliseredes fastholdelse eller tilbagefald i et radikaliseret miljø. Ligeledes vil der skulle lægges afgørende vægt på, hvordan forbuddet begrænser risikoen for, at den terrordømte eller radikaliserede radikaliserer andre personer, der potentielt vil kunne begå nye terrorhandlinger. Dette gælder særligt, hvis opholdsforbuddet omfatter et område, hvor der konkret vurderes at være en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i negativ retning. Herudover vil der generelt skulle lægges vægt på karakteren, omfanget og grovheden af eventuel begået terrorrelateret kriminalitet.

Et opholdsforbud vil som udgangspunkt skulle gives til en eller flere hele kommuner. Hvis der er tale om en geografisk stor kommune med en eller flere større byer eller en kommune, der hovedsageligt består af tæt bebyggede områder, og hvor det er tydeligt, at den i bestemmelsen

omhandlede særlige risiko alene gør sig gældende i relation til en bestemt by eller bydel, kan retten i stedet for hele kommunen begrænse opholdsforbuddet til den pågældende by eller bydel. Dette forudsætter dog, at en bredere udstrækning af opholdsforbuddet konkret vurderes ikke at stå i rimeligt forhold til den begåede kriminalitet eller den i øvrigt identificerede farlighed og i særdeleshed behovet for at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke recidiv i form af, at den terrordømte eller radikaliserede ikke fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø eller radikaliserer andre personer.

Den præcise afgrænsning af opholdsforbuddet vil i øvrigt afhænge af en konkret proportionalitetsvurdering, hvor de ovennævnte retningslinjer om fastsættelse af forbuddet indgår. Det bemærkes i den forbindelse, at jo bredere et geografisk område, som et opholdsforbud skal omfatte, desto mere skærpes kravene til de modstående hensyn, der ligger til grund for meddelelse af opholdsforbuddet.

Det geografiske område, som et opholdsforbud skal dække, skal beskrives så præcist som muligt i rettens kendelse. Det vil være op til domstolene i de konkrete tilfælde at vurdere, hvordan området angives tilstrækkeligt præcist i rettens kendelse. Når opholdsforbuddet omfatter en eller flere kommuner, vil det være naturligt, at forbuddet afgrænses ved at angive den eller de pågældende kommuner i rettens kendelse. I andre tilfælde vil det eksempelvis kunne fastsættes i rettens kendelse, hvilke gadenavne der omkranser det pågældende område, men andre beskrivelser af området vil også kunne anvendes, så længe det sikres, at det pågældende område let og utvetydigt kan identificeres. Det vil ikke være tilstrækkeligt at angive området på et kort, men beskrivelsen af området kan eventuelt suppleres af et kort. Det bemærkes, at politiets tilladelser efter den foreslåede § 26 så vidt muligt skal afgrænses på samme måde.

Hvis den pågældende har opholdspligt efter hjemrejselovens § 13, stk. 1 eller 2, på et indkvarteringssted, forudsættes opholdsforbuddet fastsat således, at det ikke er til hinder for overholdelsen af opholdspligten. Er der fastsat et opholdsforbud for en person, som Hjemrejsestyrelsen vil pålægge opholdspligt efter hjemrejselovens § 13, stk. 1 eller 2, forudsættes det, at Hjemrejsestyrelsen retter henvendelse til politiet med henblik på, at opholdsforbuddet kan ophæves eller justeres, så der kan pålægges opholdspligt efter hjemrejselovens § 13.

Hvis den terrordømte eller radikaliserede er pålagt opholdsforbud efter den nugældende § 79 b i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, vil dette ikke være til hinder for, at den pågældende gives et opholdsforbud som kontrolforanstaltning efter den foreslåede lov, der eventuelt overlapper geografisk og/eller tidsmæssigt med det opholdsforbud, som den pågældende er blevet idømt efter den nugældende § 79 b i straffeloven.

Forsætlig overtrædelse af et opholdsforbud efter det foreslåede § 3, stk. 1, vil kunne straffes, jf. nærmere herom bemærkningerne til lovforslagets § 37. Forsøg på at overtræde et opholdsforbud vil være strafbart, jf. straffelovens § 21.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 3, stk. 2, at terrordømte og radikaliserede kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), som supplement til et opholdsforbud givet i medfør af stk. 1, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.

Det forudsættes, at GPS-overvågningen som klart udgangspunkt ikke vil foregå i realtid, men at oplysningerne om eventuelle alarmer vil kunne indgå som et element i politiets generelle tilsyn med overholdelsen af et fastsat opholdsforbud. Det forudsættes ikke, at videregivelsen fra Danmarks Fængsler sker i realtid. Det forudsættes desuden som klart udgangspunkt ikke, at politiet ved en alarm vil skulle sende en patrulje ud til den position, hvor signalet senest er registreret med henblik på at sikre overholdelse af opholdsforbuddet. Det forudsættes ligeledes som klart udgangspunkt ikke, at politiet i realtid reagerer på, at overvågningssystemet f.eks. viser tegn på, at GPS-fodlænkens signal er blevet blokeret, eller at fodlænken er søgt beskadiget.

Der vil i medfør af det foreslåede § 36, stk. 3, kunne fastsættes regler om kompetencefordeling mellem myndigheder på Justitsministeriets område i forbindelse med den elektroniske kontrol.

Påbuddet indebærer en pligt til at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden. Som en del af påbuddet vil den terrordømte eller radikaliserede således tillige blive pålagt ikke at aftage eller ødelægge GPS-fodlænken, ligesom personen ikke må blokere for GPS-fodlænkens signal.

Det vil være en betingelse for at påbyde elektronisk kontrol, at personen er givet eller samtidig gives et opholdsforbud efter lovens § 3, stk. 1.

Derudover vil det være en betingelse, at et påbud om elektronisk kontrol er påkrævet for at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet. Ved vurderingen heraf vil der bl.a. kunne lægges vægt på baggrunden for udstedelsen af opholdsforbuddet samt farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste. Endvidere kan der lægges vægt på øvrige omstændigheder, der indikerer, at personen ikke vil overholde et opholdsforbud, herunder tidligere overtrædelser af opholdsforbud. Det er i den forbindelse ikke en forudsætning, at der ved dom er konstateret en overtrædelse af et opholdsforbud, og betingelsen vil således også kunne være opfyldt, hvis der foreligger en begrundet mistanke om, at en person har overtrådt et opholdsforbud.

Det skal indgå i vurderingen af meddelelse af påbud om elektronisk kontrol, om den pågældende vurderes egnet til at bære en GPS-fodlænke. Det skyldes, at det forudsætter en vis form for administration at bære en fodlænke, herunder i forhold til opladning af fodlænken. Der vil således bl.a. kunne lægges vægt på, om personen vurderes at kunne overholde de pligter, der måtte blive administrativt fastsat efter det foreslåede § 36, stk. 3, herunder regler om vedligeholdelse.

En forsætlig overtrædelse af påbuddet om elektronisk kontrol vil kunne straffes, jf. nærmere herom bemærkningerne til lovforslagets § 37, og forsøg vil være strafbart, jf. straffelovens § 21. Overtrædelse af påbuddet om elektronisk kontrol vil således have en tilsvarende strafferamme som en overtrædelse af bl.a. et opholdsforbud.

Det strafbare forhold vil bestå i forsætligt at aftage eller ødelægge GPS-fodlænken eller forsætligt blokere for signalet i GPS-fodlænken.

Hvis signalet eller kommunikationen mellem overvågningsudstyret og den centrale overvågningsenhed forstyrres, uden at dette beror på den terrordømte eller radikaliseredes egne handlinger foretaget med henblik på at forstyrre den elektroniske overvågning m.v., vil der ikke kunne straffes for overtrædelse af påbud om elektronisk kontrol.

Til § 4

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 1, at den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, §

136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, § 136, stk. 2, eller § 136, stk. 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, ved dommen kan gives et opholdsforbud og et kontaktforbud.

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 3, at ved kontaktforbud forstås et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i stk. 1. Kontaktforbud omfatter dog ikke nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser. Kontaktforbud omfatter endvidere ikke andre indsatte, som den, der har et kontaktforbud, er placeret på afdeling med under afsoning af en frihedsstraf, imens de opholder sig i en af Danmarks Fængslers institutioner.

Det foreslås i § 4, *stk. 1*, at terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at terrordømte og radikaliserede kan gives kontaktforbud som kontrolforanstaltning efter den foreslåede ordning.

Forbuddet vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af retten efter en konkret vurdering – baseret på vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om et kontaktforbud vil være egnet og nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. den foreslåede § 2.

Denne vurdering kan i forhold til kontaktforbuddet nærmere bestemt vedrøre hensynet til at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer.

Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal gives kontaktforbud, vil den pågældende som udgangspunkt skulle gives både et kontaktforbud efter den foreslåede § 4 og et opholdsforbud efter den foreslåede § 3, stk. 1. Forbuddene kan dog efter

omstændighederne også gives enkeltvis. Dette gælder f.eks., hvis betingelserne for kontaktforbud er opfyldt, mens betingelserne for opholdsforbud ikke er opfyldt, fordi der ikke vurderes at være et nærmere afgrænset område, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Det forudsættes, at et kontaktforbud skal omfatte kontakt med alle personer, der på ethvert givent tidspunkt har modtaget en endelig dom for overtrædelse af en af de i det foreslåede § 4, stk. 1, nævnte bestemmelser, eller endeligt er blevet meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov. Kontaktforbuddet er herved dynamisk og vil også omfatte kontakt med personer, der dømmes for overtrædelse af de nævnte bestemmelser på et senere tidspunkt end den kendelse, hvorved forbuddet er givet. Det samme gør sig gældende i forhold til personer, der er blevet meddelt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov på et senere tidspunkt end kendelsen, hvorved kontaktforbuddet blev meddelt. Kontaktforbuddet vil derimod ikke gælde, hvis den pågældende person alene er sigtet, tiltalt, har anket eller har mulighed for at anke terrordommen eller har kæret eller har mulighed for at kære kendelsen om fastsættelse af kontrolforanstaltningerne efter den foreslåede lov.

Det bemærkes endvidere, at hvis den afgørelse, hvorved den pågældende blev dømt for overtrædelse af en af de i det foreslåede § 4, stk. 1, nævnte bestemmelser, er blevet slettet fra efterforskningsdelen af kriminalregistret, jf. bekendtgørelse nr. 1860 af 23. september 2021 om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister (Kriminalregisteret) med senere ændringer og cirkulære nr. 9913 af 30. oktober 2024 om registrering m.v. af oplysninger i Det Centrale Kriminalregister (Kriminalregisteret), vil personen ikke længere være omfattet af kontaktforbuddet. For personer, der er givet kontrolforanstaltninger, vil det kun være aktuelle fastsatte kontrolforanstaltninger, der kan begrunde, at en person omfattes af et kontaktforbud. Har personen tidligere været givet kontrolforanstaltninger, som ikke længere er gældende, vil den pågældende således ikke være omfattet af kontaktforbuddet.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse såvel i forhold til dømte personer, der gennem vold eller andre ulovlige midler har udvist samme radikale holdninger som den terrordømte eller radikaliserede selv (f.eks. militant islamistiske holdninger), som i forhold til dømte personer, der gennem vold eller andre ulovlige handlinger har udvist andre – men

tilsvarende – radikale holdninger (f.eks. højreekstremistiske, venstreekstremistiske eller antimyndighedsektremistiske holdninger). Derudover vil bestemmelsen finde anvendelse i forhold til andre særligt farlige radikaliserede, der er meddelt kontrolforanstaltningerne efter den foreslåede lov.

Udtrykket »kontakte« omfatter enhver personlig, skriftlig, telefonisk og digital kontakt med personer, der er omfattet af det pågældende forbud. Et kontaktforbud vil således indebære, at en hvilken som helst kontakt, både skriftlig og mundtlig, med de omfattede personer uden politiets forudgående tilladelse efter den foreslåede § 27 vil udgøre en overtrædelse.

Der er herved lagt vægt på, at personer, som er dømt for overtrædelse af de omhandlede terrorbestemmelser, og særligt farlige radikaliserede er særligt udsatte for enten at blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller at radikalisere andre. Der kan på denne baggrund være en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil søge at rekruttere andre terrordømte til et radikaliseret miljø, eller at andre terrordømte vil søge at rekruttere den terrordømte eller radikaliserede til deres radikaliserede miljøer. I yderste konsekvens vil der endvidere være en risiko for, at sådanne terrordømte og særligt farlige radikaliserede vil søge at anspore hinanden eller andre i et radikaliseret miljø til terrorisme.

Et kontaktforbud vil for det første indebære et forbud mod personlig kontakt med personer, der er omfattet af forbuddet, herunder fysisk fremmøde på den pågældendes bopæl, opholdssted eller andre steder, hvor den pågældende opholder sig midlertidigt. Det bemærkes, at i de tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede samtidig med kontaktforbuddet er meddelt et opholdsforbud, vil opholdsforbuddet i visse tilfælde afskære muligheden for personlig kontakt med f.eks. personer, der har bidraget til den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, i det område, hvor de pågældende opholder sig.

Forbuddet indebærer også et forbud mod personlig kontakt, hvis den terrordømte eller radikaliserede tilfældigt møder en person, der er omfattet af forbuddet, på f.eks. gaden, i biografen eller hos fælles bekendte. Kontaktforbuddet vil i sådanne situationer i praksis indebære, at den terrordømte eller radikaliserede skal forlade stedet. I større forsamlinger, som f.eks. en demonstration, en festival eller lignende, hvor den terrordømte eller radikaliserede ikke vil være nødsaget til at interagere med personen omfattet af kontaktforbuddet, vil den terrordømte eller radikaliserede skulle

holde størst mulig fysisk afstand fra den pågældende og samtidig ignorere vedkommende.

Kontaktforbuddet indebærer endvidere et forbud mod skriftlig kontakt i form af breve eller lignende analoge kommunikationsformer. Forbuddet omfatter ligeledes telefonisk kontakt, som foregår ved anvendelse af telefonnettet, herunder fremsendelse af en tekst- eller billedbesked (f.eks. sms'er og mms'er) samt telefax.

Herudover omfatter forbuddet en hvilken som helst kontakt, som foregår gennem internettet eller et lignende system til spredning af information. Som eksempler kan nævnes e-mail, internetchat, internettelefoni og sociale medier, herunder Facebook, Instagram og X. Det samme gælder for kontakt, som finder sted på det mørke internet (dark web), som er en betegnelse for et netværk, som det kræver særlig software for at få adgang til. Netværket gør det herefter muligt for brugerne at skjule både deres handlinger og identiteter og er dermed særdeles velegnet for kriminelle, der ønsker at skjule ulovlige aktiviteter. Endvidere vil brug af Skype, Facetime, WhatsApp, Viber og lignende programmer til opkald, chat og videoopkald via internettet være omfattet af forbuddet. Det bemærkes, at forbuddet ligeledes forudsættes at omfatte fremtidige kommunikationsteknologier, der på linje med internettet vil kunne bruges til spredning af information.

Kontaktforbuddet gælder også, hvis en person, der er omfattet af forbuddet, har taget initiativ til den første kontakt med den terrordømte eller radikaliserede (f.eks. sendt den første sms eller den første mail). Den terrordømte eller radikaliserede må i sådanne tilfælde ikke svare på henvendelsen. Det er desuden omfattet af forbuddet, hvis kontakten sker gennem andre, f.eks. den terrordømtes eller den radikaliseredes ægtefælle.

Et kontaktforbud indebærer desuden, at den terrordømte eller radikaliserede ikke må »søge at« kontakte personer omfattet af forbuddet. Forbuddet vil derfor være overtrådt, når den terrordømte eller radikaliserede f.eks. har afsendt en mail, skrevet en besked på en Facebook-profil eller lagt en besked på en telefonsvarer med forsæt til at opnå kontakt til en person omfattet af forbuddet. Der vil i givet fald foreligge en fuldbyrdet overtrædelse af kontaktforbuddet, selv om mailen eller beskeden ikke kommer frem til den tilsigtede modtager.

Det er endvidere en betingelse for, at et kontaktforbud efter den foreslåede § 4, er overtrådt, at den terrordømte eller radikaliserede søger at »kontakte

personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov«. Dette indebærer, at kontakten skal være rettet mod en eller flere konkrete personer, der er omfattet af forbuddet. En generel henvendelse eller et opslag, eksempelvis på en Facebook-profil eller Instagram-konto, herunder både på den terrordømtes og den radikaliseredes egen profil eller på en andens, vil derimod i almindelighed ikke være omfattet af forbuddet. Det bemærkes, at en sådan henvendelse, der indledningsvis er generel, undervejs vil kunne skifte karakter og således blive omfattet af forbuddet. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en generel henvendelse på den terrordømtes eller radikaliseredes egen Facebook-profil eller i et lukket chatrum eller Facebook-gruppe udvikler sig til en samtale med en eller flere personer omfattet af forbuddet.

Det er en forudsætning for at ifalde straf for overtrædelse af et kontaktforbud, at den terrordømte eller radikaliserede har det fornødne forsæt, jf. det foreslåede § 37, stk. 1. Den terrordømte eller radikaliserede skal have forsæt i relation til samtlige objektive momenter i den foreslåede § 4. Der kræves således forsæt med hensyn til, at den person, som den terrordømte eller radikaliserede søger at kontakte, er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov.

Forsæt vil sædvanligvis foreligge, hvis den terrordømte eller radikaliserede søger at kontakte en eller flere personer, der har medvirket til den eventuelle lovovertrædelse, som har begrundet kontaktforbuddet. Tilsvarende vil forsæt som udgangspunkt foreligge, hvis den terrordømte eller radikaliserede har kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud efter, at politiet efter den foreslåede § 34 har videregivet oplysninger til den terrordømte eller radikaliserede herom.

Det må antages, at det forhold, at en eller flere personer har bidraget til den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering eller på anden vis indgår i det samme radikaliserede miljø eller netværk, i praksis vil kunne gøre det lettere at bevise den terrordømtes eller den radikaliseredes forsæt med hensyn til, at personen er dømt for en af de omfattede

terrorbestemmelser eller er givet kontrolforanstaltninger. Tilsvarende gælder, hvis den person, der søges kontakt med, positivt oplyser – eller den terrordømte eller radikaliserede på anden måde erfarer eller hører rygter herom – at den pågældende er dømt for terrorisme eller er givet kontrolforanstaltninger. Dette gælder, uanset om det nærmere kvalificeres, hvilken overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, som den pågældende er dømt for, eller hvilke kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov, som den pågældende er givet.

Hvis det kan bevises, at den terrordømte eller radikaliserede på et senere tidspunkt får et sådant kendskab til det relevante strafbare forhold eller de relevante kontrolforanstaltninger, at den pågældende fra det tidspunkt har forsat med hensyn til gerningselementet, vil den pågældende kunne straffes for overtrædelse af kontaktforbuddet, hvis den pågældende fortsat har eller søger kontakt med en person omfattet af forbuddet efter dette tidspunkt. Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, hvad den terrordømte eller radikaliserede i sådanne situationer skal foretage sig for at undgå strafansvar for overtrædelse af kontaktforbuddet. Som generel retningslinje vil den terrordømte eller radikaliserede dog skulle foretage sig, hvad der i situationen er muligt for faktisk at bringe kontakten effektivt til ophør, herunder ved f.eks. fysisk at forlade stedet eller blokere personen på sociale medier.

Hvis den terrordømte eller radikaliserede er pålagt kontaktforbud efter den nugældende § 79 b i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, vil dette ikke være til hinder for, at den pågældende gives et kontaktforbud som kontrolforanstaltning efter den foreslåede lov, der eventuelt overlapper personmæssigt og/eller tidsmæssigt med det kontaktforbud, som den pågældende er blevet idømt efter den nugældende § 79 b i straffeloven. Det bemærkes, at retten i sin kendelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger fastsætter, fra hvilket tidspunkt varigheden af kontrolforanstaltningerne skal gælde.

Forsøg på at overtræde et kontaktforbud vil være strafbart, jf. straffelovens § 21. Straf for forsøg vil dog forudsætte et tilstrækkeligt konkretiseret forsæt til den fuldbyrdede handling. Det bemærkes i den forbindelse, at der allerede vil foreligge en fuldbyrdet overtrædelse af kontaktforbuddet, hvis den terrordømte eller radikaliserede søger at kontakte personer omfattet af forbuddet.

Det bemærkes, at det i § 4, stk. 2, 1. pkt., foreslås, at et kontaktforbud ikke omfatter den terrordømtes eller den radikaliseredes nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser. Det omfatter bl.a. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) om retten til bl.a. familieliv.

Ved nærmeste familiemedlemmer forstås normalt personens ægtefælle, faste samlevende, forældre, børn og søskende.

Det bemærkes endvidere, at et kontaktforbud efter det foreslåede § 4, stk. 2, 2. pkt., ikke omfatter andre indsatte, som den, der har et kontaktforbud, er placeret på afdeling med under udståelse af en frihedsstraf i en af Danmarks Fængsles institutioner, eller personer, der er anbragt på samme afdeling som den terrordømte eller radikaliserede, herunder i medfør af straffelovens § 68, eller personer, der er indkvarteret på samme indkvarteringssted, hvor den terrordømte eller radikaliserede har opholdspligt efter hjemrejselovens § 13.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at personer, som er givet et kontaktforbud efter den foreslåede § 4, i Danmarks Fængsles institutioner kan placeres på samme afdeling som andre terrordømte eller radikaliserede, uden at de derved sættes i en situation, hvor de som følge heraf overtræder deres kontaktforbud. Det samme vil gælde i forhold til personer, der på andre institutioner er anbragt på samme afdeling som den terrordømte eller radikaliserede, herunder i medfør af straffelovens § 68 – f.eks. en psykiatrisk afdeling – eller personer, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor den terrordømte eller radikaliserede har opholdspligt efter hjemrejselovens § 13.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med, at vurderingsafdelingen for terrordømte samt de højsikkerhedspladser på den specialiserede afdeling for særligt farlige terrordømte og radikaliserede indsatte vil råde over specialiseret personale, der bl.a. skal sikre, at kontakt mellem indsatte på den specialiserede afdeling sker under forsvarlige og kontrollerede forhold. Det forudsættes desuden, at fællesskab alene finder sted på baggrund af en konkret sikkerhedsvurdering og efter høring af Politiets Efterretningstjeneste.

Den foreslåede bestemmelse skal ligeledes ses i sammenhæng med sikkerhedsregimet for terrordømte og særligt farlige radikaliserede indsatte, der baserer sig på principperne om ret og pligt, hvor samarbejdsvillige

terrordømte og radikaliserede indsatte integreres med andre indsatte, hvis det vurderes sikkerhedsmæssigt forsvarligt, mens særligt farlige terrordømte og radikaliserede indsatte placeres på den specialiserede afdeling, hvor det er bestemt, at fællesskabet skal gennemføres som cellefælleskab. Dette indebærer, at fællesskabet finder sted med en anden indsat i eget opholdsrum, jf. den foreslåede § 4, stk. 2.

Kontaktforbuddet vil dog gælde under uledsaget udgang, hvis den indsatte kontakter andre personer med kontaktforbud. Sådan kontakt vil således fortsat udgøre en overtrædelse af forbuddet. Det bemærkes, at der i forbindelse med påbegyndelse og afslutning af udgang kan være visse situationer, som efter en konkret vurdering bør undtages. Dette gælder eksempelvis, hvis der opstår kødannelse i forbindelse med adgangskontrol og visitation af den indsatte og dennes effekter samt i forbindelse med udgang, hvor de indsatte sendes af sted samtidig med henblik på at tage offentlig transport, hvor tidsintervallet imellem den offentlige transport er forholdsvist langt.

Det betyder, at kontaktforbuddet f.eks. ikke vil være overtrådt, hvis en person, der er givet kontaktforbud efter den foreslåede § 4, i forbindelse med afsoningen af en dom har kontakt med andre terrordømte, som den pågældende af Danmarks Fængsler under sin afsoning er blevet placeret på samme afdeling med. Dette kan også omfatte situationer uden for Danmarks Fængslers institutioner, hvis Danmarks Fængsler har instruktionsbeføjelse over den indsatte f.eks. i forbindelse med fremstilling i og transport til og fra retten eller ved overførsel mellem matrikler.

Det gælder dog ikke i tilfælde, hvor den indsatte kontakter terrordømte, som den pågældende afsoner sammen med, mens vedkommende er på uledsaget udgang, eller mens sådanne andre terrordømte er på udgang. Sådan kontakt vil fortsat udgøre en overtrædelse af forbuddet.

Kontaktforbuddet vil være overtrådt, hvis den terrordømte eller radikaliserede søger at kontakte personer, der er omfattet af kontaktforbuddet, som er løsladt eller afsoner på en anden afdeling end den pågældende.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af § 48, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 2531 af 20. december 2021 om våben og ammunition m.v. med senere ændringer (våbenbekendtgørelsen), at våbentilladelse, samtykke til våbenpåtegning og jagttegn samt andre tilladelser, samtykker, dispensationer eller godkendelser efter våbenloven og våbenbekendtgørelsen kun kan gives til en person, om hvis personlige forhold og hidtidigeandel, der ikke foreligger oplysninger, som gør det betænkeligt at imødekomme ansøgningen.

Efter § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 179 af 22. februar 2018 om knive og blankvåben m.v. med senere ændringer kan tilladelser til knive og blankvåben m.v. samt andre tilladelser eller godkendelser efter lov om knive og blankvåben m.v. og denne bekendtgørelse kun gives til personer, om hvis personlige forhold og hidtidigeandel, der ikke foreligger oplysninger, som gør det betænkeligt at imødekomme ansøgningen.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret for så vidt angår reglerne om lovlig våbenbesiddelse henvises til pkt. 2.1.5.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 5, stk. 1, at terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at erhverve, besidde, bære, anvende eller arbejde med våben, herunder knive og blankvåben, der kræver tilladelse efter knivloven, og eksplosivstoffer.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at terrordømte og radikaliserede kan gives våbenforbud som kontrolforanstaltning efter den foreslåede ordning.

Forbuddet vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af retten efter en konkret vurdering – baseret på vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om et våbenforbud vil være egnet og nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. den foreslåede § 2.

Denne vurdering kan i forhold til våbenforbuddet nærmere bestemt vedrøre hensynet til at sikre, at de omfattede personer ikke har adgang til våben eller opbygger angrebskapacitet.

Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal meddeles kontrolforanstaltninger, vil den pågældende som udgangspunkt skulle gives både et våbenforbud efter den foreslåede § 5 og et forbud mod deltagelse i skytteforening efter den foreslåede § 6.

UDKAST

Forbuddene kan dog efter omstændighederne helt undtagelsesvis også gives enkeltvis.

Det forudsættes, at personer, der meddeles kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov, som klart udgangspunkt skal gives våbenforbud.

»Våben og eksplosivstoffer« skal forstås i overensstemmelse med våbenlovens § 1, stk. 1.

»Knive og blankvåben, der kræver tilladelse efter knivloven,« skal forstås i overensstemmelse med knivlovens § 2.

»Erhverve«, »besidde«, »bære« og »anvende« skal forstås i overensstemmelse med de tilsvarende begreber i våbenloven og knivloven.

Ved »arbejde« med våben, herunder knive og blankvåben, der kræver tilladelse efter knivloven, og eksplosivstoffer menes fremstilling, samling, indføring og udførelse heraf. Derudover menes der ansættelser, hvor der kan være adgang til våben eller eksplosivstoffer eller som kræves våbentilladelse. Det vil navnlig vedrøre ansættelser i forsvaret, politiet eller tilknytning til hjemmeværnet. Omfattet vil f.eks. også være ansættelser i virksomheder, der har tilladelse til at producere, forhandle eller transportere våben.

Hvis der ved overtrædelse af forbuddet tillige er tale om en overtrædelse af våbenloven eller knivloven, forudsættes det, at der straffes i sammenstød, jf. straffelovens § 88.

Der vil i så fald skulle fastsættes en frihedsstraf, der både omfatter overtrædelse af forbuddet, der kan straffes med fængsel i op til 2 år efter det foreslåede § 37, stk. 1, og overtrædelsen af våbenloven eller knivloven, hvilket vil medføre, at der samlet vil skulle fastsættes en højere straf, end hvis der alene havde været tale om en overtrædelse af våbenloven eller knivloven.

Overtrædelse af våbenforbuddet kræver forsæt, jf. det foreslåede § 37, stk. 1.

Forsøg på at overtræde et våbenforbud vil være strafbart, jf. straffelovens § 21. En anmodning om våbentilladelse efter våbenloven eller tilladelse efter knivloven fra en person, der er blevet givet våbenforbud efter den foreslåede

§ 5, vil dermed være en overtrædelse af forbuddet. Det samme vil f.eks. gælde en ansøgning til en stilling, hvor der kan være adgang til våben og eksplosivstoffer.

Det foreslås i § 5, stk. 2, 1. pkt., at terrordømte og radikaliserede, der er givet forbud efter stk. 1, ikke må have bopæl eller tage bopæl et sted, hvor der besiddes våben omfattet af stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en terrordømt eller radikaliseret, der er blevet givet et våbenforbud, ikke kan have bopæl eller tage bopæl et sted, hvor der opbevares våben omfattet af stk. 1.

Bor den terrordømt eller radikaliserede således f.eks. hos sine forældre, der opbevarer våben, vil våbenforbuddet i praksis indebære et påbud til den terrordømt eller radikaliserede om at flytte (se dog nedenfor om det foreslåede § 5, stk. 2, 2. pkt.). Det bemærkes dog, at hvis de personer, der besidder våben det sted, hvor den terrordømt eller radikaliserede har bopæl, bortskaffer våbnene eller opbevarer dem et andet sted end på bopælen, vil forbuddet ikke være til hinder for, at den terrordømt eller radikaliserede kan have bopæl eller tage bopæl det pågældende sted.

Den foreslåede bestemmelse vil således indebære, at våbenforbuddet er overtrådt, hvis personer, der er meddelt våbenforbud, har bopæl sammen med andre personer, f.eks. i et bofællesskab, og der besiddes våben på bopælen. Hvem der ejer våbnet, eller hvis besiddelse våbnet var i, vil ikke være afgørende for, om personen, der er meddelt våbenforbud, kan straffes for overtrædelsen.

At en terrordømt eller radikaliseret, der er pålagt våbenforbud, har bopæl sammen med en person, der søger om våbentilladelse, medfører ikke i sig selv, at den anden person ikke kan meddeles våbentilladelse. Det skal dog bemærkes, at det følger af våbenbekendtgørelsen § 48, stk. 1, at der kun kan gives våbentilladelse til en person, om hvis personlige forhold og hidtidige vandel, der ikke foreligger oplysninger, som gør det betænkeligt at imødekomme ansøgningen.

Straf for overtrædelse af § 5, stk. 1, kræver som nævnt forsæt, jf. det foreslåede § 37, stk. 1. Personen med våbenforbud skal således have forsæt med hensyn til at have opretholdt bopæl eller taget bopæl et sted, hvor der blev besiddet våben. I den forbindelse må det formodes, at der vil være

kendskab til, at der blev besiddet våben på bopælen, hvis våbnet blev besiddet i et synligt våbenskab.

Uafhængig af, om våbenbesiddelsen på bopælen udgjorde en overtrædelse af et meddelt våbenforbud, vil det forhold, at det er konstateret, at der besiddes våben på bopælen, under alle omstændigheder indebære, at personen, der er meddelt våbenforbud, enten vil skulle tage bopæl et andet sted, eller at der ikke længere kan besiddes våben på bopælen, hvis den pågældende person fortsat skal kunne have bopæl der uden at overtræde våbenforbuddet.

Det foreslås i § 5, stk. 2, 2. pkt., at retten dog kan fastsætte, at 1. pkt. ikke gælder, hvis det med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det indebærer, at retten kan fastsætte, at våbenforbuddet ikke omfatter kravene til bopæl efter stk. 2, 1. pkt., hvis det vil være i strid med EMRK artikel 8 om retten til familieliv og sit hjem.

Som udgangspunkt må hensynet til at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den terrordømte eller radikaliserede har adgang til våben, dog veje tungere end hensynet til opretholdelse af bopæl et sted, hvor der besiddes våben.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Det følger af § 22, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 2531 af 20. december 2021 om våben og ammunition m.v., som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 466 af 12. maj 2025, at skytteforeninger kan overlade foreningens og dens medlemmers våben til medlemmer af den pågældende forening, der er godkendt hertil af politiet, jf. § 48, eller til medlemmer, der er godkendt gennem foreningen efter stk. 5 eller har opnået samtykke efter § 10 eller er godkendt efter § 14, jf. dog stk. 3.

Det følger af våbenbekendtgørelsens § 22, stk. 2, at skytteforeninger endvidere kan overlade foreningens og dens medlemmers våben med en kaliber på 9 mm (. 38/. 357) eller derunder til andre personer til brug ved prøveskydninger og andre arrangementer, som foreningen er ansvarlig for at afholde.

Det foreslås i § 6, at terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at deltage i aktiviteter og arrangementer i skytteforeninger, der involverer våben eller er egnet til at opbygge våbenkapacitet.

Deltager den terrordømte og radikaliserede i aktiviteter i skytteforeninger, der involverer at erhverve, besidde, bære, anvende eller arbejde med våben, vil der kunne være tale om en overtrædelse af et våbenforbud efter den foreslåede § 5.

Udover forhold omfattet af den foreslåede § 5 om våbenforbud kan et forbud mod deltagelse i skytteforeninger også omfatte arrangementer eller aktiviteter, der ikke involverer våben. Det kan være, hvis den person, som forbuddet vedrører, f.eks. opholder sig i en skytteforenings lokaler, uanset om der konkret er våben til stede, eller til skytteforeningens arrangementer, herunder informationsarrangementer vedrørende våben eller skydning, eller udfører opgaver for skytteforeningen af administrativ karakter.

Afhængigt af de konkrete omstændighederne vil dette kunne udgøre en fuldbyrdet overtrædelse af forbuddet mod deltagelse i skytteforeninger eller et forsøg herpå.

Forbuddet vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af retten efter en konkret vurdering – baseret på vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om et forbud mod deltagelse i skytteforeninger vil være egnet og nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. den foreslåede § 2.

Denne vurdering kan i forhold til forbud mod deltagelse i skytteforeninger nærmere bestemt vedrøre hensynet til at sikre, at de omfattede personer ikke har adgang til våben eller opbygger angrebskapacitet.

Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal gives kontrolforanstaltninger, forudsættes det, at den pågældende som udgangspunkt vil skulle gives både et våbenforbud efter den foreslåede § 5 og et forbud mod deltagelse i skytteforening efter den foreslåede § 6. Forbuddene kan dog efter omstændighederne helt undtagelsesvis også gives enkeltvis.

Overtrædelse af forbuddet kræver forsæt. En ansøgning om medlemskab af en skytteforening eller om deltagelse i en prøveskydning vil efter omstændighederne kunne være et forsøg på en overtrædelse af forbuddet. Forsøg på at overtræde et forbud vil være strafbart, jf. straffelovens § 21.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 36, stk. 2, hvorefter justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke oplysninger skytteforeninger skal registrere til brug for tilsynet med et forbud mod deltagelse i skytteforeninger efter § 6, hvordan oplysningerne skal behandles, og myndigheders adgang til oplysningerne.

Der indføres ikke med bestemmelsen en pligt for skytteforeningerne til at påse, at terrordømte og radikaliserede ikke deltager i foreningen. Det bemærkes imidlertid, at hvis der er personer (f.eks. i skytteforeningen), der forsætligt medvirker til, at en terrordømt eller radikaliseret overtræder en fastsat kontrolforanstaltning om forbud mod deltagelse i skytteforening, vil det kunne straffes som medvirken, jf. straffelovens § 23.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 1, at den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, § 136, stk. 2, eller § 136, stk. 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, ved dommen kan gives et opholdsforbud og et kontaktforbud.

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 3, 1. pkt., at ved kontaktforbud forstås et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i stk. 1.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at et kontaktforbud også omfatter digital kontakt, herunder telefonisk kontakt og kontakt gennem internettet eller et lignende system til spredning af information. Som eksempler på kontakt gennem internettet nævnes i bemærkningerne til bestemmelsen e-mail, internetchat, internettelefoni og sociale medier, herunder Facebook, Instagram og Twitter (nu X). Der henvises til Folketingstidende 2019-20 (1. samling), tillæg A, L 130 som fremsat, side 9.

Det foreslås i § 7, stk. 1, 1. pkt., at terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at besidde eller anvende computere eller andre kommunikationsapparater, der har internetadgang, uden forudgående

tilladelse fra politiet og mod at slette brugshistorik fra de nævnte enheder uden forudgående tilladelse fra politiet.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der kan fastsættes internet- og kommunikationskontrol for terrordømte og radikaliserede som kontrolforanstaltning efter den foreslåede ordning, så personen ikke må besidde eller anvende computere eller andre kommunikationsapparater, der har internetadgang, uden forudgående tilladelse fra politiet og mod at slette brugshistorik fra de nævnte enheder uden forudgående tilladelse fra politiet.

Kontrol med en persons adgang til internettet og brug af kommunikationsapparater må generelt opfattes som en meget indgribende foranstaltning. Det forudsættes, at denne type kontrolforanstaltninger kun anvendes, hvor der i Politiets Efterretningstjenestes vurderinger identificeres et klart operativt behov for at kunne monitorere en persons internetaktivitet og kommunikation.

Kontrolforanstaltningerne vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af retten efter en konkret vurdering – baseret på vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om de vil være egnede og nødvendige for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. den foreslåede § 2.

Denne vurdering kan i forhold til internet- og kommunikationskontrol nærmere bestemt vedrøre hensynet til at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer, herunder i forbindelse med at sikre overholdelsen af et tildelt kontaktforbud.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 8 om kontrol med besiddelse af mobiltelefoner eller lignende kommunikationsapparater og simkort og omfatter til forskel fra § 8 også anvendelsen af kommunikationsapparaterne.

Kontrolforanstaltningen forudsættes som udgangspunkt kun meddelt i tilfælde, hvor der også meddeles kontaktforbud efter den foreslåede § 4. Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal meddeles internet- og kommunikationskontrol efter den foreslåede § 7, vil den pågældende som udgangspunkt også skulle meddeles kontrol med besiddelse af mobiltelefoner eller lignende kommunikationsapparat og simkort efter den foreslåede § 8.

Kontrolforanstaltningerne kan dog efter omstændighederne helt undtagelsesvist også gives enkeltvis.

Ved »kommunikationsapparater« forstår navnlig telefoner, computere, tablets, smartwatches eller andre enheder, der har internetadgang, og som kan benyttes til at anvende internetkommunikationsplatforme. Omfattet af begrebet vil således som udgangspunkt ikke være genstande eller apparater som el-pærer, køleskabe eller vaskemaskiner, selv om disse er forbundet til internettet. Bestemmelsen tilsigter at være teknologineutral og omfatter derfor alle nuværende og fremtidige typer af kommunikationsapparater.

Ved »besidde« forstår, at den pågældende bærer apparatet på sin person, eller at det opbevares et sted, der er undergivet vedkommendes rådighed.

Ved »anvende« forstår enhver form for brug af kommunikationsapparater, såsom at tænde en telefon eller computer. Det vil også være omfattet af begrebet, hvis den pågældende anvender offentligt tilgængelige kommunikationsapparater eller kommunikationsapparater, der tilhører en anden person, eller bruger kommunikationsapparaterne via en anden person – f.eks. ved at diktere eller instruere den anden person i brugen af et kommunikationsapparat.

De nærmere regler om tilladelser, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser, kan fastsættes af justitsministeren, jf. den foreslåede § 28.

Politiet indhenter til brug for afgørelsen en udtalelse fra Politiets Efterretningstjeneste. Udtalelsen skal indeholde en begrundet indstilling for, hvorvidt politiet bør meddele den pågældende tilladelse, herunder med angivelse af relevante oplysninger af betydning for afgørelsen.

Politiets meddelelse af en tilladelse vil udgøre en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og tilladelsesordningen vil således skulle administreres i overensstemmelse med forvaltningslovens regler. Administration af tilladelsesordningen vil i nødvendigt omfang indebære, at politiet skal indhente oplysninger fra andre myndigheder, herunder fra Politiets Efterretningstjeneste. Efter reglerne i forvaltningsloven kan der være pligt til at foretage partshøring over sådanne indhentede oplysninger, jf. lovens § 19, ligesom der kan være pligt til, at oplysningerne fremgår af en afgørelses begrundelse, jf. lovens § 24. I overensstemmelse med de gældende regler i forvaltningsloven vil det dog efter en konkret vurdering være muligt at gøre undtagelse til reglerne om partshøring og begrundelse m.v., f.eks. som følge af afgørende hensyn til statens sikkerhed, jf.

forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4, og § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. i det hele §§ 15-15 b.

Ansøgningen om tilladelse til besiddelse eller anvendelse af kommunikationsapparater vil skulle angive de kommunikationsapparater, der ansøges om tilladelse til at besidde eller anvende, herunder med de nødvendige tekniske specifikationer, der gør politiet i stand til – f.eks. i forbindelse med tilsyn – at identificere det pågældende kommunikationsapparat. Det vil f.eks. kunne være ved at oplyse IMEI-nummer eller lignende unikt identificerbart nummer, så der er mulighed for under tilsyn at påse, at det er den tilladte enhed, som den pågældende person er i besiddelse af. Ansøgningen vil ligeledes skulle angive en begrundelse for besiddelsen eller anvendelsen, herunder om det er med henblik på privat eller erhvervsmæssig benyttelse.

Tilladelse vil skulle indhentes forud for anvendelsen og brugen af kommunikationsapparaterne. Tilladelse forudsættes indhentet til brugen af et konkret kommunikationsapparat, således at når der er givet tilladelse til brugen af et kommunikationsapparat, vil dette kommunikationsapparat kunne besiddes og anvendes uden behov for fornyede ansøgninger om tilladelse.

Den person, der meddeles internet- og kommunikationskontrol efter den foreslåede § 7, vil således ikke kunne anvende kommunikationsapparater efter kontrolforanstaltningens fastsættelse, før politiet har givet tilladelse hertil. Det bemærkes, at der vil være tale om en strafbar overtrædelse af kontrolforanstaltningen, hvis den terrordømte eller radikaliserede overtræder kontrolforanstaltningen uden at have søgt om tilladelse til at anvende det pågældende kommunikationsapparat. Dette gælder, uanset om det i øvrigt må antages, at tilladelse ville være givet, hvis der var søgt om den.

Det forudsættes, at kravet om forudgående tilladelse ikke gælder i forbindelse med nødopkald til f.eks. alarmcentralen.

Det bemærkes, at hvis der ansøges om tilladelse til besiddelse og anvendelsen af mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat, der har internetadgang, vil en eventuel tilladelse skulle omfatte både de foreslåede §§ 7 og 8.

Ved behandlingen af ansøgningen vil der skulle foretages en hensynsafvejning af på den ene side formålet med tilladelsen samt den pågældendes personlige forhold og på den anden side hensynet til at

forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, risikoen for, at den pågældende radikaliserer andre personer, og karakteren af den identificerede farlighed, der har begrundet internet- og kommunikationskontrollen. Der vil også skulle lægges vægt på, om tilladelsen er nødvendig for at sikre forholdsmæssigheden af det indgreb, som kontrolforanstaltningen udgør.

Der forudsættes, at der efter omstændighederne vil kunne gives tilladelse til besiddelse og anvendelse til vedkommendes egne private eller husstandens kommunikationsapparater og kommunikationsapparater, som vedkommende anvender erhvervsmæssigt.

Afvejningen og vurderingen af, om der er grundlag for at meddele tilladelse, beror således på et skøn, som bl.a. indeholder en række politifaglige elementer.

Der vil ved vurderingen f.eks. kunne lægges vægt på, om den terrordømte eller radikaliserede ved sin adfærd har vist, at vedkommende har forladt det radikaliserede miljø og i øvrigt ikke har søgt at radikalisere andre personer eller begået (ny) terrorrelateret kriminalitet. Der vil også kunne lægges vægt på, hvor lang tid der er passeret fra den kendelse, hvorved kontrolforanstaltningerne er fastsat, til ansøgningen om tilladelse. Der kan desuden lægges vægt på, om kontrolforanstaltningerne tidligere har været tilsidesat, eller om der vurderes at være en nærliggende risiko herfor.

Hvis der er holdepunkter for at antage, at den terrordømte eller radikaliserede vil misbruge en eventuel tilladelse, vil denne ikke kunne meddeles. Det vil f.eks. efter omstændighederne kunne være tilfældet, hvis den pågældende tidligere har overtrådt vilkårene for en tilladelse, eller hvis politiet konkret er i besiddelse af oplysninger om, at den pågældende vil misbruge en tilladelse. I sådanne situationer vil der dog kunne meddeles tilladelse, hvis der f.eks. foreligger særligt tungtvejende hensyn til den pågældendes privat- og familieliv.

Det forudsættes, at politiet umiddelbart efter fastsættelsen af internet- og kommunikationskontrol giver personen, der er meddelt kontrolforanstaltningen, mulighed for at søge om tilladelse til besiddelse og anvendelse af kommunikationsapparater, og at navnlig den første ansøgning om en sådan tilladelse behandles med en sådan hurtighed af politiet, at den pågældende ikke i en urimelig lang periode hindres i at benytte kommunikationsapparater privat eller erhvervsmæssigt.

Ved »slette brugshistorik« forstås at fjerne kommunikationsapparatets oversigt eller registreringer vedrørende brug eller aktiviteter, f.eks. apparatets oversigt over, hvilke hjemmesider der er blevet besøgt, eller hvilke telefonnumre der er foretaget opkald til. Det vil også være omfattet af udtrykket, hvis kommunikationsapparatet er indstillet således, at brugshistorik automatisk slettes, selv om den person, der er givet kontrolforanstaltningen, ikke aktivt sletter brugshistorikken. Det vil ligeledes være omfattet af udtrykket, hvis der benyttes en søgefunktion eller lignende, hvor der ikke genereres brugshistorik (f.eks. såkaldt »private browsing«). Det vil derimod ikke være omfattet af udtrykket, hvis f.eks. kommunikationsapparatets GPS-sporing er slået fra.

En ansøgning om tilladelse til at slette brugshistorik vil skulle angive typen af brugshistorik, som ønskes slettet, og det kommunikationsapparat, som brugshistorikken vedrører. Ansøgningen vil ligeledes skulle indeholde en begrundelse for, at brugshistorikken ønskes slettet, herunder den periode, som ansøgningen vedrører.

Tilladelse til at slette brugshistorik forudsættes at kunne meddeles af hensyn til kommunikationsapparatets ydeevne eller lignende. I den forbindelse forudsættes det, at politiet tilrettelægger sine tilsyn således, at der kan ske en gennemgang af brugshistorikken, inden der gives tilladelse til at slette den. En tilladelse til at slette brugshistorik vil eventuelt kunne gives således, at den omfatter brugshistorik inden for et datointerval, hvis det er teknisk muligt.

Er ansøgningen begrundet i hensynet til den terrordømte eller radikaliseredes privatliv, herunder hvis kommunikationsapparatet deles med andre personer, forudsættes det, at tilladelse som udgangspunkt ikke vil blive meddelt.

Er der tale om brugshistorik, der ligger forud for meddelelsen af kontrolforanstaltninger, forudsættes det dog, at der vil kunne blive meddelt tilladelse til at slette brugshistorikken. Dette kunne f.eks. være relevant i tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede inden meddelelsen af kontrolforanstaltninger havde tilgået terrorpropaganda, og brugshistorikken forud for meddelelsen af kontrolforanstaltninger – hvis denne ikke blev slettet – kunne gøre det vanskeligere at overholde f.eks. et forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda efter den foreslåede § 9.

Det samme vil efter omstændighederne kunne være tilfældet, hvis brugshistorikken indeholder kontakt eller kommunikation med personer, der er omfattet af den terrordømtes eller radikaliseredes kontaktforbud.

Overtrædelse af kontrolforanstaltningen kræver forsæt, jf. det foreslåede § 37, stk. 1. I den forbindelse kan det ved en konstatering af, at brugshistorik er blevet slettet, tillægges vægt, om den pågældende sletning kun teknisk er mulig med en aktiv handling fra brugeren af kommunikationsapparatet.

Det forudsættes, at justitsministeren i medfør af den foreslåede § 28 kan fastsætte nærmere regler om tilladelse til at besidde og anvende computere eller andre kommunikationsapparater, der har internetadgang, herunder krav om, at den person, der gives en kontrolforanstaltning i medfør af den foreslåede § 7, meddeler politiet oplysninger om de kommunikationsapparater, som den pågældende gives tilladelse til at besidde og anvende.

Det foreslås i § 7, *stk. 1, 2. pkt.*, at tilladelse gives efter høring af Politiets Efterretningstjeneste.

Politiet vil således til brug for afgørelsen skulle indhente en udtalelse fra Politiets Efterretningstjeneste. Udtalelsen skal indeholde en begrundet indstilling for, hvorvidt politiet bør meddele den pågældende tilladelse, herunder med angivelse af relevante oplysninger af betydning for afgørelsen.

Det foreslås i § 7, *stk. 1, 3. pkt.*, at forbud efter stk. 1 også indebærer, at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste kan undersøge kommunikationsapparaterne med henblik på at vurdere den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at når politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste i medfør af den foreslåede § 30 fører tilsyn med en person, som er givet en kontrolforanstaltning om internet- og kommunikationskontrol, og uden retskendelse f.eks. medtager it-udstyr med henblik på undersøgelse af deres indhold, kan denne undersøgelse – udover kontrol med overholdelse med de øvrige dele af internet- og kommunikationskontrollen, såsom anvendelse af enheder eller sletning af brugshistorik – også vedrøre en undersøgelse af kommunikationsapparaterne med henblik på at vurdere den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre.

Det formål, som politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste kan foretage undersøgelse af kommunikationsapparaterne med henblik på, er således med kontrolforanstaltningen om internet- og kommunikationskontrol bredere end blot at føre tilsyn med overholdelse af kontrolforanstaltningerne i snæver forstand.

Vurderingen af den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, kan også indgå i vurderingen af, om politiets tilsyn med kontrolforanstaltningerne skal tilpasses, eller om fastsatte kontrolforanstaltninger skal ophæves, jf. den foreslåede § 25.

Det foreslås i § 7, stk. 2, at kravet om forudgående tilladelse til anvendelse af enheder efter stk. 2 ikke gælder, hvis anvendelsen vedrører digital kommunikation med offentlige myndigheder, godkendte uddannelser eller personer, som er omfattet af retsplejelovens § 170.

Efter retsplejelovens § 170, stk. 1, må vidneforklaring ikke afkræves af præster i folkekirken eller andre trossamfund, læger, forsvarere, retsmæglere, patentrådgivere, som er optaget på den liste, der er anført i artikel 134, stk. 1, i den europæiske patentkonvention, og advokater om det, som er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed, mod dens ønske som har krav på hemmeligholdelse.

Den terrordømte eller radikaliserede vil i medfør af den foreslåede bestemmelse således f.eks. kunne kommunikere med sin advokat i sager om kontrolforanstaltninger eller en præst fra et kommunikationsapparat, som vedkommende ikke har fået forudgående tilladelse til at anvende.

Det forudsættes, at justitsministeren – med henblik på tilsynet med kontrolforanstaltninger i medfør af den foreslåede § 7 – i medfør af den foreslåede § 28 vil kunne fastsætte nærmere regler om, at den terrordømte eller radikaliserede, der gives en kontrolforanstaltning efter § 7, skal meddele politiet oplysninger om computere eller andre kommunikationsapparater, der har internetadgang, hvis der er tale om enheder, som den pågældende kun anvender til kommunikation med offentlige myndigheder, godkendte uddannelser eller personer, som er omfattet af retsplejelovens § 170. Det vil f.eks. kunne være en offentlig tilgængelig computer på et bibliotek, som bruges til kommunikation med offentlige myndigheder eller en forsvarer.

Det bemærkes, at undtagelsen i den foreslåede § 7, stk. 2, til kravet om forudgående tilladelse i stk. 1 kun vedrører anvendelsen af

kommunikationsapparater. Den terrordømte eller radikaliserede, der er givet et forbud efter § 7, vil således ikke uden forudgående tilladelse kunne besidde kommunikationsapparater, selv om kommunikationsapparater eventuelt kun besiddes med henblik på anvendelse til kommunikation med offentlige myndigheder, godkendte uddannelser eller personer, som er omfattet af retsplejelovens § 170, jf. dog det foreslåede § 7, stk. 3, nedenfor.

Det foreslås i § 7, *stk. 3*, at retten kan fastsætte andre undtagelser til kravet om forudgående tilladelse, hvis dette er nødvendigt for at sikre kontrolforanstaltningens forholdsmæssighed.

Den foreslåede bestemmelse vil f.eks. kunne anvendes af retten til at fastsætte andre undtagelser, hvor Danmarks internationale forpligtelser kræver det f.eks. af hensyn til den pågældendes privat- og familieliv.

Der vil desuden kunne fastsættes undtagelser, hvis den pågældende erhvervsmæssigt arbejder med kommunikationsapparater (f.eks. i forbindelse med reparation eller salg) på tidspunktet for fastsættelsen af kontrolforanstaltningerne. I et sådant tilfælde vil det vanskeligt være muligt at få tilladelse til anvendelse af samtlige kommunikationsapparater, som vedkommende erhvervsmæssigt kommer i berøring med, og retten vil f.eks. kunne fastsætte, at vedkommende, der er pålagt internet- og kommunikationskontrol, kan anvende kommunikationsapparater uden forudgående tilladelse på sin arbejdsplads.

Retten vil f.eks. også kunne fastsætte, at internet- og kontrolforanstaltningen først skal gælde fra et tidspunkt, der ligger efter rettens kendelse, med henblik på, at personen, som kontrolforanstaltningen vedrører, kan søge om forudgående tilladelse til besiddelse og anvendelse af kommunikationsapparater.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 1, at den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, § 136, stk. 2, eller § 136, stk. 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, ved dommen kan gives et opholdsforbud og et kontaktforbud.

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 3, 1. pkt., at ved kontaktforbud forstås et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i stk. 1.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at et kontaktforbud også omfatter digital kontakt, herunder telefonisk kontakt og kontakt gennem internettet eller et lignende system til spredning af information. Som eksempler på kontakt gennem internettet nævnes i bemærkningerne til bestemmelsen e-mail, internetchat, internettelefoni og sociale medier, herunder Facebook, Instagram og Twitter (nu X). Der henvises til Folketingstidende 2019-20 (1. samling), tillæg A, L 130 som fremsat, side 9.

Det foreslås i § 8, 1. pkt., at terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at besidde mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat og mere end ét simkort uden forudgående tilladelse fra politiet.

Kontrolforanstaltningerne vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af retten efter en konkret vurdering – baseret på vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om de vil være egnede og nødvendige for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. den foreslåede § 2.

Denne vurdering kan i forhold til forbud mod at besidde mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat og mere end ét simkort uden forudgående tilladelse fra politiet nærmere bestemt vedrøre hensynet til at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer, herunder i forbindelse med at sikre overholdelsen af et tildelt kontaktforbud.

Kontrolforanstaltningen forudsættes som udgangspunkt kun meddelt i tilfælde, hvor der også meddeles kontaktforbud efter den foreslåede § 4. Hvis domstolene efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal gives et forbud mod at besidde mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat og mere end ét simkort uden forudgående tilladelse fra politiet efter den foreslåede § 8, vil den pågældende som udgangspunkt også skulle meddeles internet- og

kommunikationskontrol efter den foreslåede § 7. Kontrolforanstaltningerne kan dog efter omstændighederne helt undtagelsesvist også gives enkeltvis.

Bestemmelsen skal således ses i sammenhæng med den foreslåede § 7 om internet- og kommunikationskontrol og omfatter til forskel fra § 7 også mobiltelefoner uden internetadgang. Har personen, der er meddelt internet- og kommunikationskontrol efter § 7, fået tilladelse til at besidde en mobiltelefon med internetadgang efter § 7, vil vedkommende ikke kunne besidde en anden mobiltelefon uden forudgående tilladelse efter § 8, idet vedkommende allerede besidder én mobiltelefon.

Ved »besidde« forstår, at den pågældende bærer apparatet eller simkortet på sin person, eller at det opbevares et sted, der er undergivet vedkommendes rådighed.

En kontrolforanstaltning efter den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at den pågældende anvender mobiltelefoner eller lignende kommunikationsapparat og simkort uden forudgående tilladelse, idet det dog bemærkes, at en sådan anvendelse kan være forbudt, hvis der er tale om besiddelse eller forsøg på besiddelse, eller hvis der er tale om et kommunikationsapparat med internetadgang efter den foreslåede § 7 om internet- og kommunikationskontrol, og vedkommende er givet kontrolforanstaltninger efter § 7. I den forbindelse bemærkes det, at hvis der er tale om en mobiltelefon, der har internetadgang, vil denne også samtidig være omfattet af § 7.

Politiet vil efter den foreslåede bestemmelse kunne give tilladelse til, at den terrordømte eller radikaliserede kan besidde mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat og mere end ét simkort.

De nærmere regler om tilladelser, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser, kan fastsættes af justitsministeren, jf. den foreslåede § 28.

Politiets meddelelse af en tilladelse vil udgøre en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og tilladelsesordningen vil således skulle administreres i overensstemmelse med forvaltningslovens regler. Administration af tilladelsesordningen vil i nødvendigt omfang indebære, at politiet skal indhente oplysninger fra andre myndigheder, herunder fra Politiets Efterretningstjeneste. Efter reglerne i forvaltningsloven kan der være pligt til at foretage partshøring over sådanne indhentede oplysninger,

jf. lovens § 19, ligesom der kan være pligt til, at oplysningerne fremgår af en afgørelses begrundelse, jf. lovens § 24. I overensstemmelse med de gældende regler i forvaltningsloven vil det dog efter en konkret vurdering være muligt at gøre undtagelse til reglerne om partshøring og begrundelse m.v., f.eks. som følge af afgørende hensyn til statens sikkerhed, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4, og § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. i det hele §§ 15-15 b.

Ansøgningen om tilladelse til besiddelse eller anvendelse af kommunikationsapparater vil skulle angive de kommunikationsapparater eller simkort, der ansøges om tilladelse til at besidde, herunder med de nødvendige tekniske specifikationer, der gør politiet i stand til – f.eks. i forbindelse med tilsyn – at identificere det pågældende kommunikationsapparat eller simkort. Det vil f.eks. kunne være ved at oplyse IMEI-nummer eller lignende unikt identificerbart nummer, så der er mulighed for under tilsyn at påse, at det er den tilladte enhed eller det tilladte simkort, som den pågældende er i besiddelse af. Ansøgningen vil ligeledes skulle angive en begrundelse for besiddelsen eller anvendelsen, herunder om det er med henblik på privat eller erhvervsmæssig benyttelse.

Det forudsættes, at der f.eks. vil kunne gives tilladelse til besiddelse af mere end én mobiltelefon, hvis den person, som kontrolforanstaltningen vedrører, har et dokumenteret erhvervsmæssigt behov for en arbejdstelefon, der ikke kan være samme telefon som vedkommendes privattelefon.

Det forudsættes desuden, at der f.eks. vil kunne gives tilladelse til besiddelse af mere end ét simkort i forbindelse med rejser (navnlig uden for EU, hvor omkostningerne forbundet med at bruge et dansk simkort kan være relativ høje).

Ved behandlingen af ansøgningen vil der skulle foretages en hensynsafvejning af på den ene side formålet med tilladelsen samt den pågældendes personlige forhold og på den anden side hensynet til at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, risikoen for, at den pågældende radikaliserer andre personer, og karakteren af den identificerede farlighed, der har begrundet kontrolforanstaltningen. Det vil også skulle lægges vægt på, om tilladelsen er nødvendig for at sikre forholdsmæssigheden af det indgreb, som kontrolforanstaltningen udgør.

Afvejningen og vurderingen af, om der er grundlag for at meddele tilladelse, beror således på et skøn, som bl.a. indeholder en række politifaglige elementer.

Der vil ved vurderingen f.eks. kunne lægges vægt på, om den terrordømte eller radikaliserede ved sin adfærd har vist, at vedkommende har forladt det radikaliserede miljø og i øvrigt ikke har søgt at radikalisere andre personer eller begået (ny) terrorrelateret kriminalitet. Der vil også kunne lægges vægt på, hvor lang tid der er passeret fra den kendelse, hvorved kontrolforanstaltningen er fastsat, til ansøgningen om tilladelse. Der kan desuden lægges vægt på, om kontrolforanstaltningerne tidligere har været tilsidesat, eller om der vurderes at være en nærliggende risiko herfor.

Hvis der er holdepunkter for at antage, at den terrordømte eller radikaliserede vil misbruge en eventuel tilladelse, vil denne ikke kunne meddeles. Det vil f.eks. efter omstændighederne kunne være tilfældet, hvis den pågældende tidligere har overtrådt vilkårene for en tilladelse, eller hvis politiet konkret er i besiddelse af oplysninger om, at den pågældende vil misbruge en tilladelse. I sådanne situationer vil der dog kunne meddeles tilladelse, hvis der f.eks. foreligger særligt tungtvejende hensyn til den pågældendes privat- og familieliv.

Det bemærkes, at der vil være tale om en strafbar overtrædelse af kontrolforanstaltningen, hvis den terrordømte eller radikaliserede overtræder kontrolforanstaltningen uden at have søgt om tilladelse til at besidde det pågældende kommunikationsapparat eller simkort. Dette gælder, uanset om det i øvrigt må antages, at tilladelse ville være givet, hvis der var søgt om den.

Det forudsættes, at justitsministeren i medfør af den foreslåede § 28 kan fastsætte nærmere regler om, at den terrordømte eller radikaliserede, der gives en kontrolforanstaltning i medfør af § 8, skal meddele politiet oplysninger om eventuelle kommunikationsapparater og simkort, som den pågældende kan besidde uden tilladelse.

Det forudsættes desuden, at justitsministeren i medfør af den foreslåede § 28 kan fastsætte nærmere regler om tilladelse til at besidde mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat og mere end ét simkort, herunder krav om, at den person, der gives en kontrolforanstaltning i medfør af den foreslåede § 8, meddeler politiet oplysninger om det kommunikationsapparat og det simkort, som den pågældende gives tilladelse til at besidde.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 8, 2. pkt., at tilladelse gives efter høring af Politiets Efterretningstjeneste.

Politiet vil således til brug for afgørelsen skulle indhente en udtalelse fra Politiets Efterretningstjeneste. Udtalelsen skal indeholde en begrundet indstilling for, hvorvidt politiet bør meddele den pågældende tilladelse, herunder med angivelse af relevante oplysninger af betydning for afgørelsen.

Til § 9

Efter straffelovens § 114 e straffes med fængsel indtil 8 år den, som i øvrigt fremmer virksomheden for en person, en gruppe eller en sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af §§ 114 (terrorisme), 114 a (andre terrorhandlinger), 114 b (terrorfinansiering), 114 c (hvervning til terrorisme) eller 114 d (terrortræning). Er den pågældende tilsluttet en væbnet styrke, kan straffen stige til fængsel indtil 12 år eller under særligt skærpende omstændigheder til fængsel indtil 16 år. Som særligt skærpende omstændigheder anses navnlig tilfælde, hvor den pågældende har deltaget i kamphandlinger.

Udbredelse af terrorpropaganda vil efter omstændighederne kunne udgøre en overtrædelse af straffelovens § 114 e, jf. bl.a. Højesterets dom af 1. juli 2015 i sag 211/2015 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2016, side 3235).

Hertil kommer, at det er strafbart efter straffelovens § 136, stk. 1, offentligt at tilskynde til en forbrydelse. Efter straffelovens § 136, stk. 2, straffes endvidere den, der offentligt udtrykkeligt billiger terrorhandlinger m.v.

Det foreslås i § 9, at terrordømte og radikaliserede kan gives forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda.

Forbuddet vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af retten efter en konkret vurdering – baseret på vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om kontrolforanstaltningen vil være egnet og nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. den foreslåede § 2.

Denne vurdering kan i forhold til forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda nærmere bestemt vedrøre hensynet til at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og at forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer.

Ved »terrorpropaganda« vil navnlig skulle forstås materiale som billeder, videoer, lydoptagelser eller tekst, der forherliger, glorificerer eller anpriser en person, gruppe eller sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114 – 114 j om terrorvirksomhed, herunder økonomisk støtte til terror, hvervning og oplæring til terrorvirksomhed. Sådant materiale vil kunne betragtes som propagandamateriale uanset materialets ophav, eller om det entydigt kan knyttes til en specifik person, gruppe eller sammenslutning. Det vil f.eks. kunne være henrettelsesvideoer, propagandavideoer og andre videoer eller lydoptagelser indeholdende opfordringer til at tilslutte sig en terrororganisation, ligesom det kan være opslag, der ved hjælp af tekst, billeder og symboler anpriser m.v. terror. Omfattet vil også f.eks. kunne være terror- og våbenmanualer og ekstremistiske manifeste.

Uanset materialets indhold vil fysisk eller digitalt materiale, der er produceret af medieenheder og mediepersoner, som formelt er tilknyttet terrororganisationer på FN's og EU's terrorlister, skulle anses for terrorpropaganda. Materiale omfattet af definitionen »terrorrelateret indhold« i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/784 af 29. april 2021 om håndtering af udbredelsen af terrorrelateret indhold online vil også skulle anses som terrorpropaganda.

Ved »besidde« forstås udover fysisk besiddelse af papirer eller bøger også tilfælde, hvor en person skaffer sig adgang til materialet f.eks. via internettet, hvor det pågældende materiale lagres (downloades m.v.) af vedkommende, f.eks. på en USB-nøgle, på computerens harddisk eller i øvrigt digitalt, f.eks. i en »sky«.

Deling af materialet vil skulle forstås i bred forstand. Det omfatter både elektronisk udbredelse via internettet – eksempelvis via sociale medier (X og Facebook m.v.), videodelingssider (Youtube m.v.), e-mails og hjemmesider – og fysisk udbredelse i form af bøger, plakater m.v. Det omfatter også tilfælde, hvor materialet udbredes via et lagringsmedie som f.eks. en USB-nøgle, der overleveres fysisk til en anden person. Det vil ikke

være afgørende, om materialet deles med en enkelt person eller med flere personer.

Forbuddet efter den foreslåede bestemmelse vil også omfatte tilfælde, hvor den pågældende gør sig bekendt med terrormateriale. Dette vil f.eks. omfatte tilfælde, hvor den pågældende person får adgang til materialet, selv om der ikke sker lagring af materialet. Det vil også kunne omfatte tilfælde, hvor den pågældende person bliver forevist terrormateriale af en anden person, f.eks. på en telefon.

Det bemærkes, at deling af terrorpropaganda efter omstændighederne kan anses som en selvstændig overtrædelse af straffelovens § 114 e. Er der ved overtrædelse af forbuddet tillige tale om en overtrædelse af straffelovens § 114 e, forudsættes det, at der straffes i sammenstød, jf. straffelovens § 88.

Der vil i så fald skulle fastsættes en frihedsstraf, der både omfatter straf for overtrædelse af kontrolforanstaltningen om forbud mod deling af terrorpropaganda og overtrædelsen af straffelovens § 114 e.

Overtrædelse af kontrolforanstaltningen kræver forsæt, jf. den foreslåede § 37, stk. 1.

Domfældelse for at have overtrådt et forbud efter den foreslåede § 9 ved at have gjort sig bekendt med terrorpropaganda m.v. via internettet (uden at der er sket lagring) vil forudsætte, at det i den enkelte sag kan godtgøres, at der på det tidspunkt, hvor den pågældende person f.eks. besøgte en given hjemmeside eller gruppe på et socialt medie, var terrorpropaganda det pågældende sted.

Forsøg på at overtræde et forbud efter den foreslåede § 9 vil være strafbart, jf. straffelovens § 21. Et forsøg på at overtræde kontrolforanstaltningen vil f.eks. efter omstændighederne kunne omfatte aktivitet på internettet eller forespørgsler relateret til terrormateriale, hvoraf det fremgår, at den pågældende har forsøgt at gøre sig bekendt med terrorpropaganda.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.7.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Det foreslås i § 10, at terrordømte og radikaliserede kan gives påbud om at deltage i psykiatrisk eller psykologisk behandling.

Påbuddet vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af retten efter en konkret vurdering af, om det vil være egnet og nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. den foreslåede § 2.

Denne vurdering kan i forhold til påbud om at deltage i psykiatrisk eller psykologisk behandling nærmere bestemt vedrøre hensynet til at sikre, at de omfattede personer får behandling for deres psykiske lidelse eller ikke-diagnosticerede mentale helbredsproblemer, i det omfang det er en medvirkende faktor i de omfattede personers radikalisering, risiko for tilbagefald eller evne til reintegration.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med det foreslåede § 15, stk. 4, om indhentning af udtalelser om psykiske lidelser og mentale helbredsproblemer og den foreslåede § 32 om dokumentation for deltagelsen i psykiatrisk eller psykologisk behandling.

Det vil ikke være en forudsætning for at meddele et påbud efter den foreslåede § 10, at der foreligger en udtalelse indhentet efter det foreslåede § 15, stk. 4. Har den terrordømte eller radikaliserede ikke medvirket til indhentningen af en udtalelse efter § 15, stk. 4, vil der kunne meddeles et påbud efter § 10, hvis retten f.eks. på baggrund af oplysningerne i farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste kan fastslå, at den terrordømte eller radikaliserede har psykiske lidelser eller ikke-diagnosticerede mentale helbredsproblemer, der kan være en medvirkende faktor i den pågældendes radikalisering, risiko for tilbagefald eller evne til reintegration.

De nødvendige behandlingstilbud forudsættes etableret regionalt.

Politiet vil f.eks. i forbindelse med gennemførelse af en meldepligt efter den foreslåede § 11 i samarbejde med regionerne kunne give den terrordømte eller radikaliserede de oplysninger, der gør den terrordømte eller radikaliserede i stand til at tilmelde sig de relevante behandlingstilbud umiddelbart efter fastsættelsen af kontrolforanstaltningerne.

Nægter den terrordømte eller radikaliserede at deltage i den psykiatriske eller psykologiske behandling, eller udebliver den pågældende fra behandlingen, vil det kunne straffes efter det foreslåede § 37, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.8.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Det følger af udlændingelovens og hjemrejselovens regler, at udlændinge i visse tilfælde kan pålægges meldepligt. For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.1.9.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Det foreslås i § 11, stk. 1, at terrordømte og radikaliserede kan gives påbud om at give møde hos politiet med henblik på at sikre overholdelse af kontrolforanstaltninger efter §§ 3-10.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at terrordømte eller radikaliserede kan gives meldepligt hos politiet.

Påbud om meldepligt vil efter anmodning fra anklagemyndigheden skulle fastsættes af retten efter en konkret vurdering – baseret på vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste – af, om det vil være egnet og nødvendigt for at forebygge den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. den foreslåede § 2.

Denne vurdering kan i forhold til påbuddet om meldepligt nærmere bestemt vedrøre hensynet at sikre kontrol med overholdelsen af andre meddelte kontrolforanstaltninger og derudover at sikre den terrordømte eller radikaliserede vejledning i forhold til efterlevelse af de fastsatte kontrolforanstaltninger. Meldepligten skal desuden medvirke til andre kontrolforanstaltningers overholdelse, således at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer, og forhindre, at de pågældende rekrutterer andre til de radikaliserede miljøer.

Det forudsættes, at personer, der gives kontrolforanstaltninger efter de foreslåede §§ 3-10, som helt klart udgangspunkt også skal gives påbud om meldepligt efter den foreslåede bestemmelse.

Fastsættelse af meldepligt for personer, der gives kontrolforanstaltninger efter de foreslåede §§ 3-10, vil kun kunne undlades, hvis det vil være uproportionalt i forhold til Danmarks internationale forpligtelser, eller hvis der foreligger andre særlige grunde, f.eks. alvorlig sygdom eller handicap. Det bemærkes dog, at politiet vil kunne fastsætte, at meldepligten kan opfyldes på anden måde end fysisk fremmøde, f.eks. digitalt, jf. den foreslåede § 11, stk. 2, nedenfor. At den person, der meddeles

kontrolforanstaltningerne, ikke har mulighed for at give møde fysisk hos politiet, vil således ikke nødvendigvis være til hinder for, at der kan gives påbud om meldepligt.

Det foreslås i § 11, stk. 2, at politiet træffer afgørelse om tid og sted for opfyldelse af et påbud efter stk. 1.

Politiet vil ved en afgørelse om meldepligtens omfang efter den foreslåede bestemmelse skulle bestemme tid og sted for meldepligten. Det forudsættes, at Politiets Efterretningstjeneste inddrages i politiets vurdering af fastsættelsen af meldepligtens omfang og bistår i forbindelse med gennemførelsen af meldepligten, herunder med henblik på bl.a. at sikre, at fortrolige oplysninger ikke deles med den terrordømte eller radikaliserede, og påse udviklingen i den terrordømte eller radikaliseredes personlige forhold med henblik på at vurdere behovet for vejledning samt overvejelser om ændring af omfanget af meldepligten.

I forbindelse med fastsættelse af meldepligtens omfang vil politiet under inddragelse af Politiets Efterretningstjeneste navnlig skulle sammenholde den indgribende karakter af meldepligtens omfang med den farlighedsvurdering, der danner grundlag for fastsættelsen af meldepligt, og den terrordømtes eller radikaliseredes ret til privat- og familieliv og bevægelsesfrihed.

Det forudsættes, at det kun i særligt begrundede tilfælde vil være nødvendigt at fastsætte en meldepligt, der indebærer månedlige fremmøder hos politiet.

Afgørelsen efter den foreslåede bestemmelse vil efter omstændighederne også kunne vedrøre, hvorvidt meldepligten kan overholdes på anden vis end fysisk fremmøde.

Er der tale om personer, der også er pålagt opholds- eller meldepligt efter hjemrejseloven, forudsættes det, at de relevante myndighederne koordinerer mellem sig, så en meldepligt efter den foreslåede lov ikke er til hinder for overholdelsen af pålagt opholds- eller meldepligt efter hjemrejseloven. Det samme gør sig gældende for personer, der er pålagt meldepligt efter den foreslåede lov, og som på et senere tidspunkt pålægges opholds- eller meldepligt efter hjemrejseloven.

En afgørelse om meldepligtens omfang efter det foreslåede § 11, stk. 2, vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, som vil skulle opfylde de

almindelige forvaltningsretlige krav til bl.a. sagsoplysning, partshøring og begrundelse. Afgørelsen bør meddeles skriftligt. I overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven vil det dog efter en konkret vurdering – f.eks. hvis der som led i sagsoplysningen indhentes en udtalelse fra Politiets Efterretningstjeneste – være muligt at gøre undtagelse til reglerne om partshøring og begrundelse m.v., f.eks. som følge af afgørende hensyn til statens sikkerhed, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4, § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. §§ 15-15 b.

Afgørelsen vil kunne påklages til rigspolitichefen, jf. retsplejelovens § 109, stk. 1. Rigspolitichefens afgørelse kan ikke påklages til Justitsministeriet, jf. retsplejelovens § 109, stk. 2.

Ved afgørelsen om meldepligtens nærmere omfang vil den terrordømte eller radikaliserede skulle gøres bekendt med, at vedkommende skal overholde den pålagte meldepligt, og at manglende overholdelse eller efterkommelse af meldepligten straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. det foreslåede § 37, stk. 2, og den terrordømte eller radikaliserede vil skulle oplyses om klageadgangen.

Det vil i praksis være den politikreds, hvor den terrordømte eller radikaliserede er bosiddende, der vil træffe afgørelse om meldepligt og være den politikreds, hvor meldepligten skal finde sted. Det forudsættes dog, at politikredsen efter aftale med en anden politikreds kan overlade afgørelsen om meldepligt og gennemførelsen af meldepligten til en anden politikreds. En sådan aftale kan f.eks. være relevant i tilfælde, hvor tilsynet med den pågældende foretages af en anden politikreds.

Rettens kendelse om påbud efter det foreslåede § 11, stk. 1, forudsættes for så vidt angår spørgsmålet om meldepligt alene at vedrøre, om meldepligt fastsættes eller ej og med hvilken varighed, og altså ikke de nærmere bestemmelser om meldepligtens omfang.

Meldepligtens omfang og udstrækning forudsættes løbende at kunne tilpasses af politiet, og en uproblematisk efterlevelse af kontrolforanstaltningerne forudsættes at medføre, at politiet ved en ny afgørelse lempet meldepligten, medmindre det vurderes, at en fortsat meldepligt er nødvendig for at sikre kontrol med overholdelsen af kontrolforanstaltningerne eller at fastholde en positiv udvikling. Bestemmelser om meldepligtens omfang vil kunne skærpes ved en ny afgørelse om meldepligt, hvis omstændighederne konkret tilsiger det.

Det forudsættes, at afgørelser om tilpasningerne af meldepligten også sker med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste.

Det forudsættes, at politiet meddeler personer, som er pålagt meldepligt, en eller flere tilsynsførende hos politiet, som møderne i forbindelse med meldepligten skal gennemføres med. Det vil også være den eller de tilsynsførende, som personen med kontrolforanstaltninger kan kontakte i forhold til spørgsmål om f.eks. tilladelser i forbindelse med kontrolforanstaltningerne.

Formålet med meldepligten vil først og fremmest være at sikre kontrol med overholdelsen af kontrolforanstaltningerne og derudover at sikre den terrordømte eller radikaliserede vejledning i forhold til efterlevelse af de fastsatte kontrolforanstaltninger. Derudover vil det via møderne være muligt at tage hensyn til udviklingen i den pågældendes personlige forhold og på baggrund heraf vurdere, om der kan slækkes på kontrollen og sikre, at kontrolforanstaltningerne ikke bliver en barriere for reintegration. Dette involverer bl.a. en mulighed for at anmode om dispensation fra meldepligten eller drøfte lempelser, herunder af tilsynet med kontrolforanstaltningerne eller ophør af kontrolforanstaltninger.

Er der tale om iagttagelse af meldepligt til en person under 18 år, forudsættes det, at politiet underretter de sociale myndigheder og forældrene eller en værge herom. Der vil kunne fastsættes nærmere regler herom i medfør af det foreslåede § 33, stk. 2.

Meldepligten vil også skulle ses i sammenhæng med den foreslåede § 25 om mulighed for administrativ ophævelse af meddelte kontrolforanstaltninger.

Der vil kunne være behov for at give dispensation fra en allerede meddelt meldepligt i konkrete tilfælde. Det vil f.eks. kunne være i en situation, hvor den terrordømte eller radikaliserede er syg og har behov for lægehjælp. I sådanne situationer forudsættes det, at den terrordømte eller radikaliserede så vidt muligt retter henvendelse til politiet forinden og anmoder om dispensation fra overholdelse af meldepligt med angivelse af en begrundelse herfor. Efterfølgende vil den terrordømte eller radikaliserede blive anmodet om at dokumentere eller sandsynliggøre over for politiet, at de oplysninger, den pågældende har givet om begrundelsen for den manglende overholdelse af meldepligten, kan lægges til grund, f.eks. ved fremlæggelse af

lægeerklæring. Det forudsættes, at der inden for afgørelsen om meldepligtens omfang i nogle tilfælde vil kunne gives efterfølgende dispensation til manglende opfyldelse af en meldepligt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet ved akut opstået sygdom, som den terrordømte eller radikaliserede kan dokumentere.

Både forsætlig og uagtsom overtrædelse af meldepligten vil kunne straffes, jf. det foreslåede § 37, stk. 2, og straffelovens § 19, 2. pkt.

Det foreslås i § 11, stk. 3, at politiet forkynder afgørelser efter stk. 2 for den terrordømte eller radikaliserede.

Afgørelsen om meldepligt får virkning fra forkyndelsestidspunktet.

Også efterfølgende afgørelser om meldepligtens omfang (tid og sted) vil skulle forkyndes for den terrordømte eller radikaliserede. Dette omfatter afgørelser om lempelse eller skærpelse af en tidligere afgørelse om meldepligtens omfang.

Det er en forudsætning for, at den terrordømte eller radikaliserede, der er givet meldepligt efter den foreslåede § 11, kan straffes for overtrædelse af meldepligten efter det foreslåede § 37, stk. 2, at afgørelsen om meldepligten er forkyndt for vedkommende.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.9.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 5, at opholds- og kontaktforbud efter straffelovens § 79 b, stk. 1, gives på tid fra 1 til 10 år regnet fra endelig dom, og ved udståelse af fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter forlænges forbuddet tilsvarende.

Det foreslås i § 12, stk. 1, 1. pkt., at kontrolforanstaltninger efter kapitel 2 gives på tid fra 1 til 10 år, jf. dog stk. 2-4.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kontrolforanstaltningerne som udgangspunkt fastsættes for en periode fra 1 til 10 år.

Den foreslåede bestemmelse vil navnlig have betydning i forhold til opholds- og kontaktforbud efter de foreslåede § 3, stk. 1, og § 4, idet den foreslåede § 12 i stk. 2-4, indeholder særlige regler om den tidsmæssige

rækkevidde af de øvrige kontrolforanstaltninger. I det omfang forbud efter de foreslåede §§ 5, 6 og 9 fastsættes til en tidsbegrænset varighed i stedet for livsvarige efter det foreslåede § 12, stk. 4, vil varigheden skulle fastsættes i medfør af det foreslåede § 12, stk. 1, 1. pkt.

Den tidsmæssige udstrækning af kontrolforanstaltningerne vil skulle afhænge af de konkrete omstændigheder i sagen. Kontrolforanstaltningernes længde skal således afspejle risikoen for, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, samt risikoen for, at den terrordømte eller radikaliserede radikaliserer andre personer. Endvidere skal længden afspejle karakteren af den identificerede farlighed, som har begrundet forbuddene.

Det forudsættes i den forbindelse, at et opholdsforbud og et kontaktforbud – der i almindelighed vil skulle gives sammen, jf. de foreslåede § 3, stk. 1, og 4 og bemærkningerne hertil – fastsættes for den samme tidsmæssige periode, idet dette udgangspunkt dog vil kunne fraviges på baggrund af de konkrete omstændigheder i sagen.

For personer, der gives kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 1, nr. 1, vil varigheden af kontakt- og opholdsforbud kunne tage udgangspunkt i fængselsstraffens længde, idet eventuel positiv eller negativ udvikling under afsoningen vil skulle tages i betragtning. Ved fængsel for de i § 1, nr. 1, nævnte lovovertrædelser i indtil 1 år forudsættes opholds- og kontaktforbud efter de foreslåede § 3, stk. 1, og 4 som udgangspunkt fastsat til mellem 1 og 4 år. Ved fængsel i mere end 1 år, men ikke over 4 år, eller ved foranstaltninger efter straffelovens §§ 68 og 69 forudsættes forbuddene som udgangspunkt fastsat til mellem 3 og 6 år. I sager, hvor den idømte fængselsstraf er på mere end 4 år, men ikke over 8 år, forudsættes forbuddene som udgangspunkt fastsat til mellem 5 og 8 år. Ved fængsel i 8 år eller derover eller ved forvaring efter straffelovens § 70 forudsættes forbuddene som udgangspunkt fastsat til mellem 7 og 10 år. Der er tale om udgangspunkter, og den tidsmæssige udstrækning af forbuddene vil i alle tilfælde skulle baseres på et skøn ud fra den identificerede farlighed og proportionaliteten af kontrolforanstaltningerne, jf. den foreslåede § 2.

For personer, der er givet kontaktforbud og/eller opholdsforbud som terrordømte med vilkår om kontrolforanstaltninger, jf. § 1, nr. 1, hvor der i den samlede strafudmåling i terrordommen tillige indgår straf for lovovertrædelser, som ikke er terrorrelateret kriminalitet, eller hvor der udløses reststraf fra tidligere domme, vil retten skulle fastsætte den tidsmæssige udstrækning af forbuddene ud fra et skøn over, hvilken del af

den samlede straf der kan henføres til terrorrelaterede lovovertrædelser, sammenholdt med den identificerede farlighed og proportionaliteten af kontrolforanstaltningerne, jf. den foreslåede § 2.

Det bemærkes i tilknytning hertil, at den omstændighed, at terrordømte kan meddeles kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov, ikke skal indgå som en formildende omstændighed i forbindelse med fastsættelse af straffen for terrorlovovertrædelser.

Er den pågældende ikke dømt for terrorrelaterede lovovertrædelser, men en særligt farlig radikaliseret, jf. § 1, nr. 2 og 3, der meddeles kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov, vil den tidsmæssige udstrækning af forbuddene ligeledes skulle baseres på et skøn ud fra den identificerede farlighed.

Våbenforbud efter den foreslåede § 5, forbud mod deltagelse i skytteforeninger efter den foreslåede § 6 og forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda efter den foreslåede § 9 forudsættes generelt at være mindre indgribende foranstaltninger. Forbuddenes længde skal således afspejle forholdet mellem den vurderede farlighed sammenholdt med, hvor indgribende et forbud vil være for den pågældende. De nævnte forbud vil efter omstændighederne kunne fastsættes som livsvarige, jf. det foreslåede § 12, stk. 4. I det omfang kontrolforanstaltningerne efter §§ 5, 6 og 9 skal fastsættes med en tidsbegrænset varighed, forudsættes det, at varigheden som udgangspunkt fastsættes til en periode mellem 5 og 10 år.

Påbud efter § 3, stk. 2, om elektronisk kontrol som supplement til et opholdsforbud forudsættes som udgangspunkt at kunne opretholdes i kortere tid end de mindre indgribende foreslåede kontrolforanstaltninger, og det forudsættes, at der som klart udgangspunkt ikke gives et påbud om at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), efter det foreslåede § 3, stk. 2, for en længere varighed end 2 år.

Påbud om deltagelse i behandling efter § 10 fastsættes for en nærmere afgrænset periode på ikke over 3 år, jf. det foreslåede § 12, stk. 2, mens kontrolforanstaltninger efter §§ 7 og 8 gives på tid fra 1 til 5 år, jf. det foreslåede § 12, stk. 3.

Det bemærkes, at et påbud om meldepligt efter den foreslåede § 11 forudsættes fastsat med en varighed, der svarer til den periode, hvori den pågældende person er givet kontrolforanstaltninger efter de foreslåede §§ 3-

10. Er en person udelukkende meddelt livsvarige kontrolforanstaltninger, må det imidlertid almindeligvis anses gå videre end nødvendigt, at den pågældende skal overholde en meldepligt i en samlet periode på mere end 10 år.

Det foreslås i § 12, stk. 1, 2. pkt., at retten fastsætter, fra hvilket tidspunkt varigheden af kontrolforanstaltningerne skal gælde.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at retten træffer bestemmelse om, fra hvilket tidspunkt kontrolforanstaltningernes varighed gælde. Det gælder alle kontrolforanstaltninger, det vil sige også de kontrolforanstaltninger, der i de foreslåede stk. 2-4 er fastsat særlige regler om varigheden af.

For personer, der får fastsat kontrolforanstaltninger som indsatte, vil kontrolforanstaltningerne som udgangspunkt skulle fastsættes af retten forud for løsladelsen med henblik på at kunne kontrollere den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, i forbindelse med eller efter løsladelsen.

Dermed vil rettens kendelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger kunne være før i tid end løsladelsestidspunktet. Ligger rettens kendelse senere i tid end løsladelsestidspunktet, forudsættes varigheden af kontrolforanstaltningerne som udgangspunkt at skulle gælde fra afgørelsen.

Kontrolforanstaltningernes varighed vil ikke som udgangspunkt skulle forlænges ved udståelse af fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Hvis en person, der er meddelt kontrolforanstaltninger, således f.eks. bliver varetægtsfængslet, skal afsone en straf eller indkvarteres på et udrejsecenter, vil det ikke have betydning for varigheden af de fastsatte kontrolforanstaltninger.

Det foreslås i § 12, stk. 1, 3. pkt., at tidligere fastsatte kontrolforanstaltninger ikke er til hinder for, at der senere på ny træffes afgørelse om kontrolforanstaltninger for den samme person.

Er en person tidligere blevet givet kontrolforanstaltninger efter denne lov, vil dette således ikke være til hinder for, at den pågældende ved en senere sag om fastsættelse af kontrolforanstaltninger efter denne lov kan blive givet samme kontrolforanstaltninger for en ny periode, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Den pågældende persons efterlevelse af tidligere eller allerede fastsatte kontrolforanstaltninger vil skulle tillægges betydning.

Varigheden af kontrolforanstaltningerne, som er fastsat i § 12, skal forstås som gældende for den enkelte afgørelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger. En person, der har fået fastsat en kontrolforanstaltning for 10 år, jf. § 12, stk. 1, kan således ved en efterfølgende ny sag om fastsættelse af kontrolforanstaltninger få fastsat samme kontrolforanstaltning for en ny periode. Den maksimale varighed, som der lægges op til for visse kontrolforanstaltninger, vedrører udelukkende den enkelte afgørelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger. Denne maksimale varighed er ikke til hinder for en ny afgørelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, som indebærer, at den samlede periode, hvor der er pålagt kontrolforanstaltninger, overstiger den maksimale varighed, som en kontrolforanstaltning kan fastsættes for i en afgørelse herom.

En ny afgørelse om kontrolforanstaltninger vil ligeledes få virkning fra det tidspunkt retten fastsætter, jf. det foreslåede § 12, stk. 1, 2. pkt. Der vil ikke være noget til hinder for, at der er et geografisk, personmæssigt og/eller tidsmæssigt overlap mellem flere kontrolforanstaltninger.

Det foreslås i § 12, stk. 2, at påbud om deltagelse i behandling efter § 10 fastsættes for en nærmere afgrænset periode på ikke over 3 år.

Det foreslås i § 12, stk. 3, at kontrolforanstaltninger efter §§ 7 og 8 gives på tid fra 1 til 5 år.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kontrolforanstaltningerne efter §§ 7 og 8 fastsættes for en kortere periode end for andre kontrolforanstaltninger (jf. dog § 12, stk. 2, om påbud om deltagelse i behandling). Dette afspejler, at der er tale om mere indgribende kontrolforanstaltninger.

Den tidsmæssige udstrækning af kontrolforanstaltningerne vil skulle afhænge af de konkrete omstændigheder i sagen, herunder den farlighedsvurdering, der danner grundlag for sagen. Forbuddenes længde skal således afspejle risikoen for, at terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, samt risikoen for, at terrordømte eller radikaliserede radikaliserer andre personer. Endvidere skal længden afspejle karakteren af den radikalisering og terrortrussel, som har

begrundet forbuddene, og proportionaliteten af kontrolforanstaltningerne, jf. den foreslåede § 2.

Som vejledende kriterie vurderes det dog som udgangspunkt hensigtsmæssigt, hvis længden af kontrollen med adgang til internettet og brug af kommunikationsapparater afspejler længden af et fastsat kontaktforbud i forholdet 1:2, således at hvis kontaktforbuddet er fastsat til 10 år, vil der som udgangspunkt – afhængigt af de konkrete omstændigheder – skulle fastsættes kontrol med adgang til internettet og brug af kommunikationsapparater på 5 år.

Fastsættelsen af kontrolforanstaltningernes varighed vil i øvrigt bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen – baseret på farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste – og det ovenfor anførte vil inden for den fastsatte varighed på 1 til 5 år kunne fraviges.

En person, der er blevet meddelt kontrol med adgang til internettet og brug af kommunikationsapparater, vil ved en senere sag om fastsættelse af kontrolforanstaltninger kunne gives en ny sådan kontrolforanstaltning, hvis betingelserne herfor er opfyldt, der ligeledes vil få virkning fra afgørelsen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger. Der er i den forbindelse ikke noget til hinder for, at der er et tidsmæssigt overlap mellem kontrolforanstaltninger. Det bemærkes, at retten i sin kendelse fastsætter, fra hvilket tidspunkt varigheden af kontrolforanstaltningerne skal gælde.

Det foreslås i § 12, stk. 4, at tilsiger omstændighederne det, kan forbud efter §§ 5, 6 og 9 være livsvarige.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at våbenforbud, forbud mod deltagelse i skytteforeninger og forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda kan fastsættes som livsvarige.

Den tidsmæssige udstrækning af forbuddene vil skulle afhænge af de konkrete omstændigheder i sagen. Forbuddenes længde skal således afspejle forholdet mellem den vurderede farlighed sammenholdt med, hvor indgribende et forbud vil være for den pågældende.

Det forudsættes, at forbuddene som helt klart udgangspunkt skal fastsættes som livsvarige for personer, der gives kontrolforanstaltninger efter den foreslåede § 1, nr. 1, som terrordømt med vilkår om kontrolforanstaltninger.

Det samme gælder personer, der har begået terrorforbrydelser forud for ikrafttrædelse af den foreslåede nyaffattelse af § 79 b i straffeloven (lovforslagets § 40, nr. 14), og som vurderes at være særligt farlige radikaliserede, og som gives kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 1, nr. 2. Personer, der vurderes at være særligt farlige radikaliserede efter det foreslåede § 1, nr. 2, og som er tidligere dømt for alvorlig personfarlig kriminalitet eller alvorlige overtrædelser af våbenloven, jf. straffelovens § 192 a, forudsættes også givet livsvarige forbud.

Livsvarige forbud forudsættes også at kunne fastsættes i andre tilfælde, hvor den identificerede farlighed helt undtagelsesvis begrundes det. For personer, der ikke er tidligere straffet, forudsættes det, at det kun vil være i helt ekstraordinære tilfælde begrundet i den terrortrussel, som personen vurderes at udgøre, at den pågældende kan blive givet livsvarige forbud.

Det bemærkes, at hvis der er tale om fastsættelse af kontrolforanstaltninger for en person, der er under 18 år, forudsættes det, at kontrolforanstaltningerne ikke kan fastsættes som livsvarige

Våbenforbud og forbud mod deltagelse i skytteforeninger vil være mere indgribende, hvis den pågældende f.eks. arbejder med våben erhvervsmæssigt, har gået på jagt i mange år eller har brugt en stor del af sin fritid som aktiv i skytteforeninger, end for en person, der ikke har haft våbentilladelse før. Det bemærkes dog, at sådanne omstændigheder ikke er til hinder for livsvarige forbud, hvis andre omstændigheder (f.eks. alvoren af den begåede kriminalitet eller den identificerede farlighed) taler herfor.

Kan forbuddene ikke være livsvarige, vil de i medfør af § 12, stk. 1, 1. pkt., skulle gives på tid fra 1 til 10 år.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.10.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Det foreslås i § 13, stk. 1, at medmindre andet er bestemt i dette kapitel (kapitel 4), skal rettens behandling af sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger ske efter strafferetsplejens former.

Den generelle henvisning vil bl.a. indebære, at reglerne om offentlighed og kæremål som udgangspunkt finder anvendelse. Med hensyn til offentlighed bemærkes, at f.eks. bestemmelsen i retsplejelovens § 29, stk. 1, nr. 2, om

dørlukning, når statens forhold til fremmede magter eller særlige hensyn til disse i øvrigt kræver det, og § 29, stk. 3, nr. 3, om dørlukning, når sagens behandling i et offentligt retsmøde må antages at bringe nogens sikkerhed i fare, navnlig vil kunne være aktuel i sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger.

Lovens særlige regler om behandlingsformen forudsættes på den anden side at indebære, at eksempelvis retsplejelovens regler om medvirken af lægdommere ikke anvendes.

Det foreslås i § 13, stk. 2, at reglerne i lovens kapitel 4 om sagens behandling i byretten med de fornødne tilpasninger tilsvarende gælder for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Behandlingen af sagerne vil navnlig skulle tilpasses som følge af, at der i afgørelsen af sager ved landsretten som udgangspunkt deltager mindst 3 dommere, jf. retsplejelovens § 7, stk. 1, og ved behandlingen af sager ved Højesteret som udgangspunkt deltager mindst 5 dommere, jf. retsplejelovens § 3, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.11.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 14

Det foreslås i § 14, stk. 1, 1. pkt., at afgørelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger efter kapitel 2 træffes ved rettens kendelse efter anklagemyndighedens anmodning, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 18, stk. 2, 2. pkt., har haft lejlighed til at udtale sig, jf. dog stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kompetencen til at træffe bestemmelse om fastsættelse af kontrolforanstaltninger som udgangspunkt ligger hos retten.

Det forudsættes, at retsmødet som udgangspunkt forløber således, at anklagemyndigheden dokumenterer farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste og begrundet anmodningen om kontrolforanstaltningerne og deres nødvendighed.

Sagernes karakter vil normalt tilsige, at der i almindelighed ikke er anledning til vidneførelse. Retten er dog ikke udelukket fra at træffe bestemmelse om vidneafhøring samt om tilvejebringelse af andre

bevismidler, hvis sagen i det konkrete tilfælde måtte give anledning hertil, jf. retsplejelovens § 874, stk. 2.

Derefter gives den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, og dennes advokat mulighed for at udtale sig.

Det foreslås i § 14, stk. 1, 2. pkt., at sagen skal fremmes til afgørelse, hvis den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, udebliver uden dokumenteret lovligt forfald og er blevet lovligt indkaldt, hvis det af indkaldelsen fremgår, at udeblivelse uden dokumenteret lovligt forfald kan medføre, at der fastsættes kontrolforanstaltninger for den pågældende.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det ikke er nødvendigt for rettens fastsættelse af kontrolforanstaltninger, at den person, som foranstaltningerne vedrører, er til stede til retsmødet.

For at sagen kan behandles, skal der være lovligt forkyndt for den person, som foranstaltningerne vedrører, jf. den foreslåede § 17.

Det bemærkes, at det skal fremgå af indkaldelsen, at udeblivelse uden dokumenteret lovligt forfald kan medføre, at der fastsættes kontrolforanstaltninger for den pågældende.

Det følger af det foreslåede § 14, stk. 2, 1. pkt., at kan fastsættelse af kontrolforanstaltninger ikke afvente rettens behandling, kan anklagemyndigheden efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste undtagelsesvis træffe beslutning om foreløbig iværksættelse af kontrolforanstaltninger.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at anklagemyndigheden i særlige hastende tilfælde kan træffe beslutning om foreløbig fastsættelse af kontrolforanstaltninger.

Det forudsættes, at denne hjemmel kun vil blive benyttet undtagelsesvis. Det vil f.eks. kunne være i sager om indsatte, der er blevet radikaliseret under afsoningen, og hvor dette først opdages tæt på løsladelsen, hvor den indsatte uden kontrolforanstaltningerne vil gå fra en situation med et højt niveau af kontrol til en situation uden kontrol.

Det forudsættes, at farlighedsvurderingen og vurderingen af de nødvendige kontrolforanstaltninger for dømte foretages tæt på løsladelsestidspunktet, så det sikres, at kontrolforanstaltningerne er egnede og nødvendige.

For indsatte, der er dømt for terror og har fået fastsat vilkår om pålæg af kontrolforanstaltninger, og indsatte, der er identificeret som særligt farlige radikaliserede, forudsættes det, at anklagemyndigheden i videst mulige omfang indbringer sagen for retten forud for den pågældendes forventede løsladelse.

Det forudsættes, at sagen fremmes mest muligt.

For terrordømte og indsatte særligt farlige radikaliserede vil løsladelsestidspunktet være kendt med en vis usikkerhed. For disse grupper forudsættes det derfor, at Politiets Efterretningstjeneste og anklagemyndigheden i samarbejde med Danmarks Fængsler tilrettelægger arbejdsgangene med henblik på opretholdelse af det klare udgangspunkt om, at kontrolforanstaltningerne skal fastsættes af retten forud for løsladelse.

En beslutning om foreløbig iværksættelse af kontrolforanstaltninger vil udgøre en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og afgørelsen vil derfor som udgangspunkt skulle opfylde de almindelige forvaltningsretlige krav hertil. Da anvendelsen af bestemmelsen imidlertid forudsættes begrænset til særlige tilfælde, jf. ovenfor, hvor det i vidt omfang må formodes at være begrundet i sikkerhedshensyn, vil de almindelige forvaltningsretlige krav i vidt omfang kunne fraviges. I overensstemmelse med de gældende regler i forvaltningsloven vil det efter en konkret vurdering være muligt at gøre undtagelse til reglerne om partshøring og begrundelse m.v., f.eks. som følge af afgørende hensyn til statens sikkerhed, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4, og § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. i det hele §§ 15-15 b. Hvorvidt det er tilfældet vil afhænge af de konkrete omstændigheder.

Efter det foreslåede § 14, stk. 2, 2. pkt., skal anklagemyndigheden snarest muligt indbringe sagen for retten.

Efter det foreslåede § 14, stk. 2, 3. pkt., afgør retten ved kendelse, jf. stk. 1, om kontrolforanstaltningerne kan godkendes, og om de kan opretholdes, samt i bekræftende fald for hvilket tidsrum.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at retten skal afgøre, om kontrolforanstaltninger fastsat af anklagemyndigheden kan godkendes og opretholdes. Ved rettens vurdering af, om de foreløbigt iværksatte kontrolforanstaltninger kan godkendes, vil retten skulle afgøre, om de almindelige betingelser for at fastsætte kontrolforanstaltninger er opfyldt, og om der var tale om en situation, hvor kontrolforanstaltningerne ikke kunne afvente rettens behandling.

Efter det foreslåede § 14, stk. 2, 4. pkt., skal retten, hvis kontrolforanstaltningerne efter rettens opfattelse ikke burde have været iværksat, give meddelelse herom til Rigsadvokaten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.11.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 15

Det foreslås i § 15, stk. 1, at anmodninger om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, jf. § 14, stk. 1, og anmodninger om godkendelse af foreløbigt iværksatte kontrolforanstaltninger, jf. § 14, stk. 2, skal vedlægges en farlighedsvurdering udarbejdet af Politiets Efterretningstjeneste, der skal danne grundlag for afgørelsen af sagen. Farlighedsvurderingen skal indeholde en vurdering af den trussel, som personen udgør, samt en begrundelse for kontrolforanstaltningerne.

Det forudsættes, at farlighedsvurderingen udarbejdes af Politiets Efterretningstjeneste. Ved udarbejdelsen vil det dog, særligt for så vidt angår indsatte, der er i Danmarks Fængslers varetægt, være relevant og nødvendigt at inddrage andre myndigheder i udarbejdelsen af farlighedsvurderingen. Farlighedsvurderingen vil f.eks. for personer, der er indsatte, kunne udarbejdes i regi af det tværgående løsladelsesudvalg, jf. pkt. 2.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger. For personer, der ikke er indsatte, udarbejdes farlighedsvurderingen af Politiets Efterretningstjeneste, der efter behov kan inddrage andre myndigheder, herunder politiet, udlændingemyndighederne og Danmarks Fængsler.

Farlighedsvurderingen vil skulle danne grundlag for afgørelsen af sagen. En kontrol af lovligheden af fastsættelsen af kontrolforanstaltninger forudsætter, at der skal ske en vis prøvelse af det faktuelle grundlag for farlighedsvurderingen. Der må kræves en rimelig sandsynliggørelse af, at der har været et sådant faktisk grundlag for farlighedsvurderingen, at fastsættelsen af kontrolforanstaltninger ikke kan anses for uhjemlet eller ubegrundet. Denne sandsynliggørelse må ske ved, at myndighederne for retten fremlægger de i så henseende fornødne oplysninger med passende adgang til kontradiktion. Det forudsættes, at farlighedsvurderingen vil kunne oplæses i retten, jf. retsplejelovens § 871. Det bemærkes i den forbindelse, at sagernes karakter normalt vil tilsige, at der i almindelighed ikke er anledning til vidneførelse. Retten er dog ikke udelukket fra at træffe bestemmelse om vidneafhøring samt om tilvejebringelse af andre bevismidler, hvis sagen i det konkrete tilfælde måtte give anledning hertil, jf. retsplejelovens § 874, stk. 2.

Det forudsættes således, at oplysningerne i farlighedsvurderingen understøtter, at der foreligger den fornødne sandsynliggørelse af det faktuelle grundlag for farlighedsvurderingen.

I farlighedsvurderingen vil de specifikke kontrolforanstaltninger skulle begrundes. Det vil således ikke være tilstrækkeligt med generel henvisning til, at den identificerede fare begrundet fastsættelse af kontrolforanstaltninger, men der skal være en specifik begrundelse knyttet op til alle kontrolforanstaltningerne. Denne begrundelse kan efter omstændighederne dog være enslydende. Derudover vil myndighedernes vurdering af nødvendigheden og egnetheden af de specifikke kontrolforanstaltninger, herunder hvorfor de ikke går videre end nødvendigt for at imødegå den trussel, den pågældende udgør, skulle indgå.

For personer, som får fastsat kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 1, nr. 1, som tidligere terrordømte med vilkår herom, vil farlighedsvurderingen i høj grad kunne basere sig på alvoren af den relevante terrordom og andre oplysninger, der understøtter, at den pågældende udgør en terrortrussel, sammenholdt med en eventuel udvikling i positiv eller negativ retning under afsoningen af terrordommen m.v. Det samme gør sig gældende for særligt farlige radikaliserede personer, der tidligere er dømt (§ 1, nr. 2), herunder navnlig, hvis de er tidligere dømt for terrorforbrydelser begået forud for ikrafttrædelsen af den foreslåede lov.

Det bemærkes, at hvis der skal fastsættes nye kontrolforanstaltninger for personer, der tidligere er givet kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 1, nr. 1 (terrordømte), vil dette skulle ske efter den foreslåede § 1, nr. 2. Tilsvarende vil personer, der er dømt for terrorforbrydelser begået forud for ikrafttrædelse af den foreslåede lov, kunne blive meddelt kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 1, nr. 2. I den forbindelse vil det skulle inddrages, hvor lang tid, der er forløbet siden afsoningen m.v. af den oprindelige terrordom, alvoren af terrordommen, samt eventuelle andre oplysninger, der begrundet en vurdering af personen som værende særligt farlig radikaliseret.

Det skal bemærkes, at radikalisering ikke forudsætter en henvisning til en strafbar handling, og at der efter den foreslåede § 1, nr. 2, ikke er betingelser for, hvilken type lovovertrædelser den pågældende særligt farlige radikaliserede er blevet dømt for, men at den pågældende skal være blevet idømt fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Det må i almindelighed indgå i vurderingen af en persons radikalisering, om der foreligger indberetninger for

radikaliseringsbekymringer vedrørende den pågældende person. Derudover vil f.eks. den pågældende persons netværk kunne inddrages i vurderingen eller oplysninger om, at personen har besiddet terrorpropaganda.

For personer, der får fastsat kontrolforanstaltninger som særligt farlige radikaliserede, der ikke tidligere er dømt (§ 1, nr. 3), bemærkes det, at terrortrusler generelt forudsættes håndteret gennem straffesager eller eksisterende indsatser, og at det således kun er i de helt ekstraordinære tilfælde, hvor terrortruslen fra den radikaliserede ikke kan imødegås gennem en straffesag eller eksisterende indsatser, at anklagemyndigheden kan anmode retten om at fastsætte kontrolforanstaltninger efter denne lov.

Det vil derfor skulle begrundes i vurderingen, hvorfor der er tale om en sådan helt ekstraordinær særlig situation. At en ikke-tidligere dømt udgør en trussel, der ikke kan imødegås på anden måde, vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis der er tale om en person, der er i kontakt med andre særligt farlige radikaliserede og f.eks. besidder terrorpropaganda, eller at det i øvrigt kan lægges til grund, at der er en risiko for, at den pågældende vil søge på voldelig vis at føre religiøs eller politisk ekstremisme, herunder militant islamistiske, højreekstremistiske, venstreekstremistiske, antimyndighedsekstremiske eller lignende synspunkter ud i livet, og at denne risiko ikke kan imødegås ved straffeprocessuelle skridt.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 1. pkt., at anklagemyndigheden efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan anmode om, at retten i medfør af § 19, stk. 2, træffer afgørelse om, at oplysninger, der er indgået i vurderingen efter § 15, stk. 1, og som skal indgå i sagen, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den person, vurderingen angår, eller dennes advokat.

Anmodningen til retten vil skulle udformes således, at oplysningerne ikke videregives.

Farlighedsvurderinger efter stk. 1 vedrører navnlig oplysninger om radikalisering og terrortrusler. Disse oplysninger og deres baggrund kan være oplysninger af fortrolig karakter, hvorfor det af sikkerhedsmæssige grunde kan være nødvendigt at undtage dette fra partens kendskab.

Det bemærkes, at det vil være retten, der efter § 19, stk. 2, afgør, om de fremlagte fortrolige oplysninger helt eller delvist skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat under domstolsbehandlingen.

Sammenholdt med de øvrige bestemmelser om behandling af sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger vil ordningen indebære, at der holdes et forberedende retsmøde om den nærmere processuelle ramme for sagen, herunder om hvorvidt oplysninger af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den person, vurderingen angår, eller dennes advokat. Er anklagemyndigheden – efter drøftelse med Politiets Efterretningstjeneste – ikke betrygget af den processuelle ramme for sagen, vil anklagemyndigheden på ethvert tidspunkt kunne vælge at opgive sagen, jf. det foreslåede § 17, stk. 3. Sagens dokumenter vil herefter skulle tilbageleveres til anklagemyndigheden.

Det fortrolige materiale, der ligger til grund for farlighedsvurderingen og som skal indgå i sagen, men som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan fremlægges for den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, fremlægges for retten i lukkede retsmøder, så retten får det bedst mulige bedømmelsesgrundlag i sagen. Ordningen vil endvidere indebære, at der beskikkes en særlig advokat for den terrordømte eller radikaliserede, der har adgang til det samme fortrolige materiale som retten, og som har til opgave at varetage den terrordømtes eller den radikaliseredes interesser i relation til det fortrolige materiale under domstolsbehandlingen.

De oplysninger, der har dannet grundlag for Politiets Efterretningstjenestes farlighedsvurdering, vil som det klare udgangspunkt blive fremlagt for retten. Der kan dog i denne vurdering være indgået oplysninger af en sådan særlig karakter, at de af hensyn til statens sikkerhed, herunder Politiets Efterretningstjenestes virksomhed, ikke kan videregives til andre og heller ikke som led i den særlige domstolsbehandling efter reglerne i det foreslåede kapitel 4. Hvis sådanne oplysninger ikke fremlægges for retten og den særlige advokat, vil oplysningerne ikke indgå i grundlaget for rettens afgørelse i sagen.

Bestemmelsen i § 15, stk. 2, har bl.a. til formål at sikre den for efterretningstjenesten nødvendige hemmeligholdelse af oplysninger om bl.a. statens sikkerhed og forholdet til fremmede magter.

Adgangen til at kunne hemmeligholde sådanne oplysninger er af afgørende betydning for Politiets Efterretningstjenestes samarbejde med andre landes efterretningstjenester og andre samarbejdspartnere og dermed en grundlæggende forudsætning for en effektiv indsats for at forebygge terrorhandlinger og bekæmpe terrorisme.

Det bemærkes desuden, at den terrordømtes eller den radikaliseredes interesser vil blive varetaget gennem ordningen om en særlig advokat for den pågældende, der har adgang til det samme fortrolige materiale som retten, og som har til opgave at varetage den pågældendes interesser i relation til det fortrolige materiale under domstolsbehandlingen.

Det forudsættes således, at ordningen sikrer en prøvelse af det faktuelle grundlag for farlighedsvurderingen og dermed også sikrer, at fastsættelsen af kontrolforanstaltninger er hjemlet og begrundet, og at ordningen sikrer en passende adgang til kontradiktion.

Det foreslås i § 15, stk. 2, 2. pkt., at oplysninger omfattet af 1. pkt. i øvrigt er undtaget fra aktindsigt.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at offentligheden ikke kan blive meddelt aktindsigt i oplysninger omfattet af § 15, stk. 2, 1. pkt. Dette vil være tilfældet, hvor der anmodes om aktindsigt efter offentlighedslovens eller retsplejeloven regler.

Spørgsmålet om, hvorvidt den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, eller dennes advokat kan få videregivet oplysninger, afgøres af retten efter det foreslåede § 19, stk. 2, jf. også § 15, stk. 2, 1. pkt.

I den forbindelse bemærkes det, at hvis retten træffer afgørelse om, at oplysningerne skal til videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, kan anklagemyndigheden efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten og derfor ikke skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat, jf. det foreslåede § 19, stk. 3.

Hvis oplysningerne ikke indgår i sagen, vil der ikke kunne meddeles aktindsigt i dem, herunder ikke efter retsplejelovens § 729 a.

Det foreslås i § 15, stk. 3, at retten forud for forkyndelsen efter § 17 skal afholde et forberedende retsmøde med deltagelse af anklagemyndigheden og den særlige advokat udpeget efter § 18, stk. 2, 2. pkt., om den nærmere processuelle ramme for sagens behandling, herunder om hvorvidt oplysninger af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den person, vurderingen angår, eller dennes advokat, jf. stk. 2 og § 19, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der i sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger vil skulle afholdes et forberedende retsmøde om den nærmere processuelle ramme for sagens behandling.

Det bemærkes, at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat ikke vil blive underrettet om retsmødet, jf. også § 20, stk. 1, og § 18, stk. 2, 2. pkt.

Retten vil således skulle tage stilling til de relevante processuelle forhold, der vil afhænge af de nærmere omstændigheder i den enkelte sag, eksempelvis spørgsmålet om dørlukning og videregivelse af oplysninger omfattet af § 15, stk. 2, 1. pkt., forud for sagens behandling og forkyndelsen på et forberedende retsmøde for lukkede døre (uden tilstedeværelse af den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører eller dennes advokat, men med en særligt beskikket advokat), jf. også § 20, stk. 1, og § 18, stk. 2, 2. pkt. På mødet vil retten således fastlægge den nærmere processuelle ramme for sagens behandling. Det vil ske på baggrund af en indstilling fra anklagemyndigheden og efter den særlig beskikkede advokats eventuelle bemærkninger. Det vil indebære, at retten – før sagen forkyndes – skal tage stilling til spørgsmål om dørlukning m.v. og spørgsmålet om videregivelse af fortrolige oplysninger til den person, som anmodningen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger vedrører, og dennes advokat. Retten vil i den forbindelse skulle påse, at processen ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Disse forpligtelser vil medføre, at der ikke i alle tilfælde vil kunne ske dørlukning. Den processuelle ramme vil danne udgangspunktet for sagens behandling og vil kunne tilpasses efterfølgende. Hvis retten finder anledning til at afvige fra den processuelle ramme, der er besluttet på det forberedende retsmøde, vil retten, inden sagen fortsætter, skulle give anklagemyndigheden mulighed for at tage stilling til, om sagen skal fortsætte eller opgives, jf. det foreslåede § 17, stk. 3.

Ordningen vil betyde, at anklagemyndigheden og Politiets Efterretningstjeneste, inden sagen forkyndes, i høj grad vil kende risikoen for spredning af fortrolige oplysninger. Myndighederne vil på den baggrund kunne vurdere, hvilke oplysninger der skal indgå i sagen, og om man ønsker at føre hele eller dele af sagen. Vurderer myndighederne, at der i lyset af den processuelle ramme, som retten har fastlagt for sagens førelse, ikke bør ske forkyndelse i sagen, vil anklagemyndigheden kunne trække sagen fra retten, og sagens dokumenter vil skulle tilbageleveres til anklagemyndigheden. Anklagemyndigheden vil derudover efter drøftelse med Politiets Efterretningstjeneste på ethvert tidspunkt under sagen kunne vælge at opgive sagen, jf. det foreslåede § 17, stk. 3, f.eks. hvis det vurderes, at en fortsat behandling af sagen vil skade statens sikkerhed eller forholdet til fremmede magter.

Det foreslås i § 15, stk. 4, 1. pkt., at til brug for vurderingen i stk. 1 kan Politiets Efterretningstjeneste med samtykke fra den person, som vurderingen angår, indhente en udtalelse fra en sundhedsperson, herunder en læge, en psykolog eller en psykiater, om den pågældende persons psykiske lidelser og mentale helbredsproblemer.

Sundhedspersonerne vil i dette tilfælde have pligt til at udlevere helbredsoplysninger og andre fortrolige oplysninger om personen, i det omfang det er nødvendigt for den efterspurgte udtalelse, jf. den foreslåede § 35.

Den sundhedsperson, som udtalelsen indhentes fra, behøver ikke forinden udarbejdelsen af udtalelsen at have været i kontakt med den person, som udtalelsen vedrører. Hvis der er kendskab til, at den terrordømte eller radikaliserede tidligere har været i behandling ved en bestemt sundhedsperson, vil der kunne indhentes en udtalelse fra denne sundhedsperson.

Udtalelsen skal vedrøre den pågældende persons psykiske lidelser og mentale helbredsproblemer, men behøver ikke at vedrøre vurderingen af, om disse lidelser eller helbredsproblemer er en medvirkende årsag til den pågældendes radikalisering, risiko for tilbagefald eller evne til reintegration. Sidstnævnte vurdering vil – såfremt en sådan er indhentet – indgå i farlighedsvurderingen fra Politiets Efterretningstjeneste, der skal danne grundlag for rettens afgørelse, jf. det foreslåede § 15, stk. 1, hvis der anmodes om fastsættelse af en kontrolforanstaltning efter den foreslåede § 10 om påbud om deltagelse i psykiatrisk eller psykologisk behandling.

Vurderingen skal navnlig anvendes med henblik på stillingtagen til, om der skal fastsættes en kontrolforanstaltning efter den foreslåede § 10 om påbud om deltagelse i psykiatrisk eller psykologisk behandling.

Den person, som vurderingen angår, vil ikke være forpligtet til at medvirke til udarbejdelsen af udtalelsen efter 1. pkt.

Det følger i den forbindelse af det foreslåede § 15, stk. 4, 2. pkt., at samtykker personen, som vurderingen angår, ikke til indhentning af en udtalelse, kan retten træffe bestemmelse om, at en udtalelse skal indhentes, når dette findes at være af betydning for sagens afgørelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.10.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 16

Det foreslås i § 16, stk. 1, 1. pkt., at sager om kontrolforanstaltninger indbringes for Københavns Byret.

Det foreslås i § 16, stk. 1, 2. pkt., at i afgørelsen af sagen ved byretten deltager 1 dommer.

Som følge af sagernes særlige karakter foreslås det i § 16, stk. 1, 3. pkt., at rettens præsident efter indstilling fra sagens dommer dog kan bestemme, at der skal deltage 3 dommere i afgørelsen af sagen.

Bestemmelsen indebærer, at der ved hovedforhandlingen i byretten kan deltage 3 dommere (»sagens afgørelse«), mens en enkelt dommer uden for hovedforhandlingen som udgangspunkt kan handle på rettens vegne, jf. retsplejelovens § 12, stk. 2.

Det foreslås i § 16, stk. 2, at byrettens afgørelse kan påkæres til landsretten. Landsrettens afgørelse kan kæres til Højesteret under betingelserne i retsplejelovens § 973.

Kærefristen er 14 dage, jf. retsplejelovens § 969, stk. 1. Kære har ikke opsættende virkning, medmindre det modsatte bestemmes af byretten eller landsretten, jf. bestemmelsens stk. 2. Landsrettens afgørelse i kæresagen kan kun kæres til Højesteret med Procesbevillingsnævnets tilladelse, jf. retsplejelovens § 973.

Til § 17

Efter det foreslåede § 17, stk. 1, fastsætter retten tid og sted for et retsmøde. Efter afholdelsen af det forberedende retsmøde, jf. § 15, stk. 3, forkynder retten en indkaldelse til retsmøde for den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, og dennes advokat med mindst 4 dages varsel. Retten kan dog fastsætte et kortere varsel.

Det følger af det foreslåede § 15, stk. 3, at retten forud for forkyndelsen efter § 17 skal afholde et forberedende retsmøde med deltagelse af anklagemyndigheden og den særlige advokat udpeget efter § 18, stk. 2, 2. pkt., om den nærmere processuelle ramme for sagens behandling, herunder om hvorvidt oplysninger af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives

til den person, vurderingen angår, eller dennes advokat, jf. § 15, stk. 2, og § 19, stk. 2.

Efter det foreslåede § 17, stk. 2, skal der ved forkyndelsen udleveres en kopi af anmodningen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger og farlighedsvurderingen, jf. dog § 15, stk. 2.

Det følger af det foreslåede § 15, stk. 2, at anklagemyndigheden kan anmode retten om at træffe afgørelse om, at oplysninger, der er indgået i farlighedsvurderingen, og som skal indgå i sagen, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den person, vurderingen angår, eller dennes advokat.

Efter det foreslåede § 17, stk. 3, kan anklagemyndigheden efter drøftelse med Politiets Efterretningstjeneste på ethvert tidspunkt under sagen vælge at opgive sagen. Sagens dokumenter skal i givet fald tilbageleveres til anklagemyndigheden og fjernes fra retten.

Retten vil ikke kunne give aktindsigt i dokumenterne i en sag, det er opgivet efter det foreslåede § 17, stk. 3, idet dokumenterne skal tilbageleveres til anklagemyndigheden og således fjernes fra retten.

Til § 18

Efter den foreslåede bestemmelse i § 18, stk. 1, er parterne i sagen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger den terrordømte eller radikaliserede og anklagemyndigheden.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det vil være den terrordømte eller radikaliserede og anklagemyndigheden, der udøver de sædvanlige partsbeføjelser i sagen, jf. dog nedenfor om den særlige advokat, der beskikkes for den terrordømte eller radikaliserede i relation til de oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den pågældende eller dennes advokat.

Efter det foreslåede § 18, stk. 2, 1. pkt., beskikker retten en advokat for den terrordømte eller radikaliserede, som underrettes om alle retsmøder i sagen, medmindre der er tale om et retsmøde efter § 15, stk. 3, eller § 20, hvor kun den særlige advokat deltager.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der skal beskikkes en advokat for den terrordømte eller radikaliserede. Den foreslåede bestemmelse skal

sikre, at den pågældende har den nødvendige repræsentation ved sagens behandling ved domstolene.

Det følger af det foreslåede § 18, stk. 2, 2. pkt., at retten beskikker en særlig advokat til at varetage den terrordømtes eller radikaliseredes interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser i forbindelse med det forberedende retsmøde efter § 15, stk. 3, og med hensyn til oplysninger omfattet af § 15, stk. 2.

Hvis der i sagen indgår oplysninger, som anklagemyndigheden anmoder retten om at træffe afgørelse om af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, er det den særlige advokat, der varetager den terrordømtes eller den radikaliseredes interesser og på vegne af den pågældende udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysningerne.

Den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat har ikke adgang til de pågældende oplysninger og har ikke mulighed for at udøve de sædvanlige partsbeføjelser, herunder navnlig at kunne vurdere og udtale sig om de pågældende oplysninger, selv om disse fremlægges for retten og indgår i grundlaget for rettens afgørelse. Dette varetages i stedet af den særlige advokat, der har indsigt i og mulighed for at udtale sig om det materiale, som fremlægges for retten med henblik på at indgå i sagen, herunder de fortrolige oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat.

Den særlige advokat vil udøve partsbeføjelser på vegne af den terrordømte eller radikaliserede med hensyn til disse fortrolige oplysninger, men er i øvrigt ikke part eller partsrepræsentant i sagen. I det omfang den terrordømte eller radikaliserede sammen med sin advokat kan udøve partsbeføjelser, herunder med hensyn til oplysninger, som er videregivet til den terrordømte eller radikaliserede og fremlagt i retten, optræder den særlige advokat således ikke på vegne af den terrordømte eller radikaliserede. Den særlige advokat har f.eks. indsigt i og kan udtale sig om oplysninger, som er undtaget efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 2. Den særlige advokat kan kære rettens afgørelse om, at sådanne oplysninger ikke skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, jf. den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2. Den særlige advokat har derimod ikke en almindelig adgang til f.eks. at kære rettens procesledende afgørelser under sagens behandling eller at indbringe byrettens endelige afgørelse i sagen for landsretten. Dette tilkommer den

terrordømte eller radikaliserede, som er part i sagen, jf. det foreslåede § 18, stk. 1.

Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes som særlige advokater i sager om fastsættelse eller opretholdelse af kontrolforanstaltninger, jf. den foreslåede § 21. Det forudsættes, at retten i almindelighed beskikker den advokat, der »står for tur« til at blive beskikket.

Det foreslås i § 18, stk. 3, 1. pkt., at den særlige advokat, der er beskikket efter stk. 2, 2. pkt., skal underrettes om alle retsmøder i sagen.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre den særlige advokats løbende indsigt i sagen.

Det foreslås i § 18, stk. 3, 2. pkt., at den særlige advokat er berettiget til at deltage i retsmøder afholdt efter § 15, stk. 3, og § 20.

Det bemærkes, at den særlige advokat ikke må drøfte sagen med den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat og ikke må deltage i retsmøder, hvor den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat er til stede, jf. § 19, stk. 1, 2. pkt.

Det foreslås i § 18, stk. 3, 3. pkt., at den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den særlige advokat skal gøres bekendt med det materiale, som indgår i sagen for retten, det vil sige det materiale, som fremlægges af anklagemyndigheden med henblik på, at det kan indgå i rettens afgørelse (og eventuelt supplerende materiale, som fremlægges af den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat). I den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, er det endvidere udtrykkeligt bestemt, at de fortrolige oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, skal videregives til den særlige advokat.

Den særlige advokat skal endvidere som udgangspunkt have udleveret kopi af materialet, jf. dog § 18, stk. 3, 4. pkt.

Det foreslås i § 18, stk. 3, 4. pkt., at anklagemyndigheden kan efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat, og kan i så fald fastsætte nærmere bestemmelse om, hvordan den særlige advokat kan få adgang til at gøre sig bekendt med materialet.

Dette vil alene kunne være relevant med hensyn til de oplysninger, der efter den foreslåede bestemmelse i § 15, stk. 2, skal indgå i sagen, men af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den terrordømte eller radikaliserede. I så fald skal den særlige advokat på anden måde have fornøden adgang til materialet, f.eks. ved at gennemse det pågældende materiale i retten eller hos politiet.

Det foreslås i § 18, stk. 3, 5. pkt., at spørgsmålet herom (§ 18, stk. 3, 4. pkt.) skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af anklagemyndigheden.

Spørgsmålet kan f.eks. vedrøre udlevering af kopi eller en eventuel tvist om, hvordan den særlige advokaten i stedet skal have adgang til materialet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.11.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 19

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 1, 1. pkt., at oplysninger omfattet af § 15, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 18, stk. 2, 2. pkt.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at de oplysninger, som i medfør af § 15, stk. 2, ikke kan videregives til den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat, videregives til den særlige advokat, der varetager den pågældendes interesser med hensyn til disse oplysninger.

Det foreslås i § 19, stk. 1, 2. pkt., at den særlige advokat ikke må drøfte sagen med den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat og ikke må deltage i retsmøder, hvor den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat er til stede.

I modsat fald kunne der være en risiko for, at den særlige advokat ved f.eks. at stille supplerende spørgsmål til den terrordømte eller radikaliserede uforvarende kom til at afsløre kendskab til oplysninger, som af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den terrordømte eller radikaliserede.

Det bemærkes, at efter det foreslåede § 18, stk. 3, 2. pkt., er den særlige advokat berettiget til at deltage i retsmøder afholdt efter § 15, stk. 3, og § 20.

Det er den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, der i videst muligt omfang varetager sædvanlige partsbeføjelser i sagen, herunder udtaler sig i retsmøder om sagen. Det er alene i retsmøder, hvor den pågældende ikke er til stede, fordi der fremlægges de nævnte fortrolige oplysninger, at den særlige advokat varetager den pågældendes interesser og kan udtale sig om sagen.

Efter det foreslåede § 19, stk. 1, 3. pkt., kan den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat til enhver tid give skriftlige meddelelser via retten til den særlige advokat om sagen.

Den særlige advokat er afskåret fra at drøfte sagen med den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, jf. § 19, stk. 1, 2. pkt., men der er ikke noget til hinder for, at den særlige advokat f.eks. skriftligt bekræfter modtagelsen af materiale fra den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat via retten.

Efter det foreslåede § 19, stk. 2, 1. pkt. træffer retten afgørelse om, hvorvidt oplysninger efter § 15, stk. 2, skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat.

Bestemmelsen kan således anvendes i tilfælde, hvor retten efter en konkret vurdering finder, at der ikke foreligger sådanne sikkerhedsmæssige forhold, at oplysningerne bør være fortrolige og ikke videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, f.eks. hvis retten ikke finder, at der er særlige hensyn til Politiets Efterretningstjenestes arbejdsmetoder m.v., som medfører, at de pågældende oplysninger bør være fortrolige.

Vurderingen efter § 19, stk. 2, af, om oplysninger omfattet af § 15, stk. 2, skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, forudsættes at skulle foretages i forbindelse med det forberedende retsmøde, jf. § 15, stk. 3.

Hvis retten finder anledning til at afvige fra den processuelle ramme, der er besluttet på det forberedende retsmøde, vil retten, inden sagen fortsætter, skulle give anklagemyndigheden mulighed for at tage stilling til, om sagen skal fortsætte eller opgives, jf. det foreslåede § 17, stk. 3.

Efter det foreslåede § 19, stk. 2, 2. pkt., træffes afgørelsen ved kendelse og efter, at den særlige advokat og anklagemyndigheden har haft lejlighed til at udtale sig.

Retten vil skulle træffe afgørelse ved kendelse, som efter de almindelige regler herom skal begrundes, jf. retsplejelovens § 218, stk. 1.

Det følger af det foreslåede § 19, stk. 2, 3. pkt., at kendelsen kan kæres af den særlige advokat og anklagemyndigheden.

Det foreslås i § 19, stk. 2, 4. pkt., at kære af en afgørelse om, at oplysninger skal videregives (efter § 19, stk. 2, 1. pkt.), samt indgivelse af ansøgning til Procesbevillingsnævnet om kæretiladelse til Højesteret vedrørende, at oplysninger skal videregives, har opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at oplysningerne ikke kan videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, før der foreligger en endelig retsafgørelse om spørgsmålet.

Det bemærkes desuden, at inden oplysninger videregives, skal anklagemyndigheden have mulighed for at tage stilling til, om oplysningerne skal indgå i sagen, jf. det foreslåede § 19, stk. 3, og om sagen skal fortsætte eller opgives, jf. det foreslåede § 17, stk. 3.

Det forudsættes, at selve sagen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger ikke færdigbehandles ved retten, før der er taget endelig stilling til, i hvilket omfang fortrolige oplysninger kan videregives til den pågældende og dennes advokat. Det bemærkes i den forbindelse, at det i § 14, stk. 2, foreslås, at anklagemyndigheden undtagelsesvis kan træffe beslutning om foreløbig iværksættelse af kontrolforanstaltninger, hvis fastsættelse af kontrolforanstaltninger ikke kan afvente rettens behandling.

Efter det foreslåede § 19, stk. 3, kan anklagemyndigheden efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste i tilfælde, hvor retten har truffet afgørelse om, at fortrolige oplysninger videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, efter § 19, stk. 2, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten og derfor ikke skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat.

I tilfælde, hvor anklagemyndigheden efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste uanset rettens beslutning finder, at oplysningerne ikke bør videregives, og derfor ikke skal indgå i sagen for retten, medfører dette, at retten i så fald må træffe afgørelse på det foreliggende grundlag. Beslutningen kan både omfatte alle oplysninger omfattet af rettens afgørelse om, at oplysninger videregives, og begrænses til at gælde visse oplysninger, således at de øvrige oplysninger videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat.

Det bemærkes, at oplysningerne ikke kan videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, før der foreligger en endelig

retsafgørelse om spørgsmålet, og anklagemyndigheden har haft mulighed for at tage stilling til, om oplysningerne skal indgå i sagen, jf. det foreslåede § 19, stk. 3, og om sagen skal fortsætte eller opgives, jf. det foreslåede § 17, stk. 3.

Det følger af det foreslåede § 19, stk. 4, at ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse, og anklagemyndigheden har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

I modsat fald ville den pågældende dommer have kendskab til disse fortrolige oplysninger, selv om de ikke længere indgår i sagen for retten. Tilsvarende kan en dommer ikke deltage som dommer i sagen, hvis han eller hun i øvrigt har haft adgang til oplysninger, som er omfattet af en beslutning efter stk. 3 om, at oplysningerne ikke længere indgår i sagen for retten. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis de pågældende oplysninger har været fremlagt for retten inden en beslutning efter stk. 3 – også i denne situation har den pågældende dommer således fået kendskab til fortrolige oplysninger, som ikke længere indgår i sagen.

Til § 20

Det fremgår af retsplejelovens § 29, at retten i visse tilfælde kan bestemme, at et retsmøde skal holdes for lukkede døre (dørlukning).

Det foreslås i § 20, stk. 1, 1. pkt., at den del af et retsmøde, hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 15, stk. 2, og som ikke er omfattet af en afgørelse efter § 19, stk. 2, om, at oplysningerne skal videregives til den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, holdes for lukkede døre.

Dette gælder alle dele af et retsmøde, hvor sådanne oplysninger kommer frem eller omtales, hvad enten det f.eks. sker som led i en bevisførelse eller som led i den særlige advokats eller anklagemyndighedens procedure for retten. Dette gælder også i forbindelse med det forberedende retsmøde efter § 15, stk. 3, og i forbindelse med retsmøder, hvor retten behandler spørgsmålet om videregivelse af fortrolige oplysninger til den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat efter § 19, stk. 2. Hvis retten har bestemt, at oplysninger omfattet af § 15, stk. 2, videregives til den pågældende i forbindelse med sagens behandling i retten, finder bestemmelsen om behandling for lukkede døre dog ikke anvendelse.

Det følger af det foreslåede § 20, stk. 1, 2. pkt., at i den lukkede del af et retsmøde deltager den særlige advokat, men ikke den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat.

Det bemærkes, at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat ikke vil blive underrettet om retsmødet efter § 20, stk. 1, jf. § 18, stk. 2, 2. pkt.

Spørgsmålet om, hvorvidt retsmøder i sagen i øvrigt holdes for åbne eller lukkede døre, skal afgøres efter retsplejelovens almindelige regler herom, jf. navnlig retsplejelovens § 29.

Det følger af det foreslåede § 20, stk. 2, at retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

Ved behandlingen af en sag efter de foreslåede regler vil visse dele af retsmøderne foregå for lukkede døre uden tilstedeværelse af den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat, hvor den pågældendes interesser i stedet varetages af den særlige advokat, mens retsmøderne i øvrigt foregår med deltagelse af den pågældende og dennes advokat, jf. § 18, stk. 2, 1. pkt. Retten bestemmer derfor i den enkelte sag, hvordan retsmøder, der helt eller delvist holdes for lukkede døre, gennemføres mest hensigtsmæssigt.

Det forudsættes, at retten kan træffe beslutning om de fornødne ændringer ved afholdelsen af retsmøderne som følge af, at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat ikke deltager i alle dele af sagens retsmøder.

Retten vil f.eks. kunne bestemme, at hovedforhandlingen foregår på den måde, at den pågældende og dennes advokat deltager i den første del af retsmødet, hvor der fremlægges alle oplysninger, som ikke er omfattet af en beslutning efter § 15, stk. 2, hvorefter den terrordømte eller radikaliserede og anklagemyndigheden) gør rede for deres opfattelse af sagen (proceduren). Herefter forlader den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat retsmødet, og der kan i et lukket retsmøde fremlægges de fortrolige oplysninger, der af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den pågældende, jf. § 15, stk. 2. Herefter procederer den særlige advokat og anklagemyndigheden og gør rede for deres opfattelse af sagen i lyset af de fortrolige oplysninger, som nu er fremlagt for retten. På dette samlede grundlag træffer retten sin afgørelse i sagen, jf. også § 14, stk. 1.

Det bemærkes, at den særlige advokat vil være afskåret fra at drøfte sagen med den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat og ikke må deltage i retsmøder, hvor den terrordømte eller radikaliserede eller dennes advokat er til stede, jf. det foreslåede § 19, stk. 1.

Det forudsættes, at den processuelle ramme for sagen tilrettelægges på en sådan måde, at den terrordømte eller radikaliserede og dennes advokat ikke får kendskab til, hvem der er beskikket som særlig advokat i sagen.

Den nærmere processuelle ramme i sager, hvor der indgår oplysninger omfattet af § 15, stk. 2, 1. pkt., afklares i forbindelse med et forberedende retsmøde, jf. det foreslåede § 15, stk. 3.

Til § 21

Det foreslås i § 21, stk. 1, at justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 18, stk. 2, 2. pkt.

Det foreslås i § 21, stk. 2, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

Til § 22

Det foreslås i § 22, stk. 1, at i sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger betaler det offentlige udgifterne ved sagens behandling, jf. dog stk. 2 og 3.

Bestemmelsen finder også anvendelse i sager om efterfølgende prøvelse af kontrolforanstaltninger, jf. den foreslåede § 24, det vil sige sager om opretholdelse af kontrolforanstaltninger.

Bestemmelsen tager ikke kun sigte på byrettens sagsbehandling, men omfatter også landsrettens behandling ved kære af byrettens afgørelser. Det indebærer, at det også ved afgørelsen af omkostningsspørgsmålet i landsretten er udgangspunktet, at det offentlige betaler. Det gælder, selv om sagen er indbragt for landsretten af den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, og landsrettens afgørelse går den pågældende imod.

Det foreslås i § 22, stk. 2, at retten kan bestemme en anden fordeling af sagens omkostninger, når der efter sagens omstændigheder er særlig anledning til det.

I forbindelse med den efterfølgende prøvelse af fastsatte kontrolforanstaltninger forudsættes det, at der i undtagelsestilfælde efter en konkret vurdering af forholdene for den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, og sagens omstændigheder i øvrigt kan findes særlig anledning til at fravige hovedreglen i § 22, stk. 1. Det bemærkes i den forbindelse, at bestemmelsen ikke alene indeholder hjemmel til at pålægge den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, at betale sagens omkostninger fuldt ud, men også rummer mulighed for at pålægge den pågældende at betale en del af sagens omkostninger.

Med bestemmelsen sigtes f.eks. til tilfælde, hvor den person, som kontrolforanstaltningerne vedrører, har givet anledning til forhaling af sagen, og hvor dette har medført udgifter, som det er rimeligt at pålægge den pågældende.

Det foreslås i § 23, *stk. 3*, at i sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, der fastsættes i medfør af § 1, nr. 1, skal sagens omkostninger fordeles efter de regler, der gælder i strafferetsplejen, jf. retsplejelovens kapitel 91.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at i sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, der fastsættes i medfør af et vilkår herom pålagt ved dom, skal sagens omkostninger fordeles efter de regler, der gælder i strafferetsplejen, jf. retsplejelovens kapitel 91.

Til § 23

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 10, at den dømte 3 år efter løsladelsen eller udskrivningen kan forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af et forbud efter § 79 b, stk. 1, for retten.

Efter det foreslåede § 23, *stk. 1, 1. pkt.*, kan den terrordømte eller radikaliserede 3 år efter, at en kontrolforanstaltning trådte i kraft, forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforanstaltningen for retten, jf. dog stk. 2 og 3.

Rettens afgørelse ved den efterfølgende prøvelse af en kontrolforanstaltning efter bestemmelsen kan gå ud på, at kontrolforanstaltningerne opretholdes, indskrænkes (f.eks. en geografisk eller tidsmæssig indskrænkning af opholdsforbud eller kontaktforbud), eller at kontrolforanstaltningerne ophæves. Kontrolforanstaltningerne kan derimod ikke udvides. Udvidelse af kontrolforanstaltningerne vil skulle ske ved en ny sag om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, jf. det foreslåede § 12, stk. 1.

Tidspunktet for kontrolforanstaltningernes ikrafttræden skal forstås som det tidspunkt, der er fastsat i rettens kendelse, jf. § 12, stk. 1, 2. pkt.

Sagen om efterfølgende prøvelse af en kontrolforanstaltning behandles efter reglerne i kapitel 4, jf. den foreslåede § 24.

Hvis afgørelsen går ud på, at kontrolforanstaltningen helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet 2 år efter afgørelsen forlanges indbragt for retten på ny, jf. det foreslåede § 23, *stk. 1, 2. pkt.*, jf. dog stk. 3.

Ved vurderingen af, om kontrolforanstaltningerne bør ophæves, vil der navnlig skulle lægges vægt på, om den terrordømte eller radikaliserede har forladt det radikaliserede miljø og i øvrigt ikke har radikaliseret andre personer eller begået ny terrorrelateret kriminalitet eller udvist en adfærd, der indikerer, at der vil være en konkret risiko for, at den pågældende fremover vil søge at radikalisere andre.

I vurderingen vil den terrordømtes eller radikaliseredes efterlevelse af de fastsatte kontrolforanstaltninger skulle indgå med betydelig vægt.

Vedrører sagen opretholdelse af livsvarige forbud efter §§ 5 og 6 og 9, forudsættes det, at ændrede omstændigheder kun i helt ekstraordinære tilfælde kan begrunde, at forbud ophæves.

Ophævelse af livsvarige forbud efter §§ 5 og 6 forudsætter endvidere en konkret og velbegrundet interesse i at erhverve, bære, anvende eller arbejde med våben, herunder knive og blankvåben, og eksplosivstoffer, der vejer tungere end interessen i at håndtere en identificeret trussel som følge af den pågældendes tidligere domme eller vurderede farlighed. I vurderingen skal også indgå, at et våbenforbud eller et forbud mod deltagelse i skytteforeninger i de fleste tilfælde vil være en mindre indgribende foranstaltning.

Det foreslås i § 23, *stk. 2, 1. pkt.*, at er den terrordømte eller radikaliserede givet kontrolforanstaltninger efter §§ 7 og 8, kan den pågældende 1 år efter, at de nævnte kontrolforanstaltninger trådte i kraft, forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af kontrolforanstaltningerne for retten, jf. dog stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at kontrolforanstaltningerne efter §§ 7 og 8 kan efterprøves efter udløbet af en kortere periode end andre kontrolforanstaltninger. Dette afspejler, at der er tale om mere indgribende kontrolforanstaltninger.

UDKAST

Det foreslås i § 23, stk. 2, 2. pkt., at går afgørelsen ud på, at kontrolforanstaltningerne helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet tidligst forlanges indbragt for retten igen efter 6 måneder, jf. dog stk. 3.

Det foreslås med § 23, stk. 3, at når særlige omstændigheder taler for det, kan Rigsadvokaten tillade, at indbringelse for retten sker tidligere.

Som eksempel kan nævnes tilfælde, hvor det oprindelige grundlag for et opholdsforbud helt åbenlyst ikke længere er til stede.

Det bemærkes i øvrigt, at kontrolforanstaltninger vil kunne ophæves administrativt efter den foreslåede § 25.

Til § 24

Det foreslås i § 24, at reglerne i kapitel 4 finder tilsvarende anvendelse ved en efterfølgende prøvelse af kontrolforanstaltninger.

Ved en efterfølgende prøvelse af kontrolforanstaltningerne vil anklagemyndigheden og retten skulle tage stilling til, om den farlighedsvurdering, der lå til grund for fastsættelsen af kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 15, stk. 1, er retvisende, eller om der er efterfølgende forhold, der giver anledning til at indhente en ny farlighedsvurdering.

På samme måde som ved fastsættelse af kontrolforanstaltninger vil der i en sag om efterfølgende prøvelse af kontrolforanstaltninger skulle afholdes et forberedende retsmøde efter det foreslåede § 15, stk. 3.

Anklagemyndigheden vil dog ikke kunne vælge at opgive en sag om efterfølgende prøvelse af kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 17, stk. 3. Ønsker anklagemyndigheden – f.eks. på baggrund af den processuelle ramme for sagens behandling, som er besluttet på det forberedende retsmøde – ikke at føre sagen om efterfølgende prøvelse af kontrolforanstaltningerne, må de omhandlede kontrolforanstaltninger i stedet foranlediges ophævet efter den foreslåede § 25.

Til § 25

Det foreslås i § 25, at politiet efter indstilling fra Politiets Efterretningstjeneste kan bestemme, at kontrolforanstaltninger, der er meddelt en terrordømt eller radikaliseret, og som ikke længere vurderes nødvendige, skal ophæves.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at i tilfælde, hvor meddelte kontrolforanstaltningerne ikke længere vurderes nødvendige, kan de ophæves administrativt uden behov for inddragelse af retten.

Dette vil f.eks. kunne være tilfældet i forbindelse med en længere og uproblematisk efterlevelse af kontrolforanstaltningerne, hvis den pågældende er blevet afradikaliseret eller har fraflyttet Danmark.

Det foreslås i § 25, stk. 2, at personer, som de ophævede kontrolforanstaltninger vedrører, gives skriftlig meddelelse om kontrolforanstaltningernes ophævelse.

Til § 26

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 4, at politiet kan meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud efter stk. 1, jf. stk. 2, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

Det foreslås i § 26, at politiet efter høring af Politiets Efterretningstjeneste kan meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud efter § 3, stk. 1, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

Politiet indhenter til brug for afgørelsen en udtalelse fra Politiets Efterretningstjeneste. Udtalelsen skal indeholde en begrundet indstilling om, hvorvidt politiet bør meddele den pågældende tilladelse til færden og ophold, herunder med angivelse af relevante oplysninger af betydning for afgørelsen

Tilladelsesordningen forudsættes administreret restriktivt. Der kan imidlertid være særlige tilfælde, hvor en person, der er givet et opholdsforbud, har et særligt anerkendelsesværdigt formål med at færdes eller opholde sig i et område, som forbuddet vedrører. Det forudsættes, at der som udgangspunkt kun meddeles tilladelse, når Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, kræver dette, eller når det vil være nødvendigt for, at den terrordømte eller radikaliserede kan opfylde visse lovbestemte pligter.

Tilladelsesordningen vil for det første indebære, at den terrordømte eller radikaliserede på forhånd og på eget initiativ skal søge om tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud efter § 3, og at

den pågældende ikke lovligt kan færdes eller opholde sig i det pågældende område, før der eventuelt måtte være meddelt en sådan tilladelse.

Som eksempler på tilfælde, hvor der foreligger »særlige grunde«, som vil kunne begrunde en tilladelse til færdens eller ophold i et område, som er omfattet af et opholdsforbud, kan nævnes tungtvejende hensyn til den pågældendes helbred. Det kan eksempelvis være deltagelse i operationer, lægeundersøgelser eller andre sygdoms- eller helbredsbegrundede behandlinger, som sker på baggrund af lægehenvielse, og som alene kan foregå på et hospital eller hos en læge i det område, der er omfattet af opholdsforbuddet. Det forudsættes som det klare udgangspunkt, at der i disse tilfælde gives tilladelse. Der vil omvendt ikke kunne gives tilladelse, hvis den lægelige behandling uden videre vil kunne foregå hos en læge m.v., der ikke er placeret i det område, som forbuddet vedrører.

Det er ikke hensigten, at et opholdsforbud skal være til hinder for færdens og ophold i nødsituationer, herunder den pågældendes eller dennes nærmeste familiemedlemmers akutte henvendelse til et hospital. I disse tilfælde kræves der således ikke tilladelse fra politiet til færdens og ophold i området.

Hensynet til den terrordømtes eller den radikaliseredes privat- og familieliv vil i visse tilfælde også kunne udgøre en særlig grund til færdens eller ophold i et område, som er omfattet af et opholdsforbud. Der vil f.eks. kunne være tale om enkeltstående eller sjældent forekommende begivenheder af særlig betydning vedrørende de nærmeste familiemedlemmer som f.eks. begravelse, alvorlig sygdom eller tilstedeværelse i forbindelse med en ægtefælles, samlevers eller kærestes fødsel af et fælles barn. Ved nærmeste familiemedlemmer forstås normalt personens ægtefælle, faste samlevende, forældre, børn og søskende. Omvendt vil deltagelse i mere almindeligt eller hyppigt forekommende familiebegivenheder som f.eks. fødselsdage, højtidere eller uformelle sammenkomster m.v. som det klare udgangspunkt ikke udgøre en særlig grund i bestemmelsens forstand.

Et opholdsforbud i de tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede forud for forbuddet måtte være bosat i det område, som et opholdsforbud omfatter, vil i praksis indebære et påbud til den pågældende om at flytte uden for det område, som opholdsforbuddet omfatter.

Hvor den pågældende bor alene eller sammen med personer, som ikke er den pågældendes nærmeste familiemedlemmer, vil hensynet til at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den pågældende fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø eller radikaliserer andre personer, som det klare udgangspunkt vægte højere end den pågældendes mulighed for at

opretholde sin bopæl i et område, som er omfattet af et opholdsforbud. Der vil derfor som det klare udgangspunkt ikke kunne meddeles tilladelse til ophold i egen bolig i disse tilfælde.

Hvor den terrordømte eller radikaliserede har bopæl sammen med sine nærmeste familiemedlemmer, skal der foretages en afvejning af hensynet til familielivet over for hensynet til at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, risikoen for at den pågældende radikaliserer andre personer samt karakteren af den identificerede farlighed, som har begrundet opholdsforbuddet.

Der vil i den forbindelse også skulle lægges betydelig vægt på, om opretholdelse af bopælen kan ske, uden at den pågældende vil komme til at opholde sig i det specifikke område (f.eks. en bydel) inden for opholdsforbuddets anvendelsesområde, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, eller hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig. Hvis opretholdelse af bopælen indebærer, at den pågældende vil komme til at opholde sig i netop dette område, vil det med betydelig vægt tale for, at bopælen ikke kan opretholdes. Det vil dog bl.a. også være relevant at lægge vægt på, hvor lang tid husstanden har været etableret, hvorvidt en ægtefælle eller samlever havde kendskab til pågældendes radikalisering samt eventuel terrorrelateret kriminalitet, der var begået forud for etableringen af forholdet, hvorvidt der er hjemmeboende børn og i givet fald deres alder samt børnenes bedste interesser og velbefindende.

Udover den pågældende et familieliv med en samlever eller ægtefælle med fælles mindre, hjemmeboende børn, vil dette være forhold, som med betydelig vægt taler for, at der meddeles tilladelse. I sådanne situationer vil der således skulle meddeles tilladelse, medmindre særdeles tungtvejende hensyn taler herimod. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den pågældende er dømt for meget alvorlig terrorrelateret kriminalitet (f.eks. terrorhandlinger eller terrorrelaterede handlinger omfattet af henholdsvis straffelovens §§ 114 og 114 a) og samtidig har opretholdt kontakten til andre radikaliserede personer, herunder særligt den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, eller hvis den terrordømte eller radikaliserede har søgt at radikalisere andre personer.

Hvis de ovennævnte familiemæssige forhold er til stede på tidspunktet for kendelsen om fastsættelse af kontrolforanstaltninger, kan retten tage hensyn hertil ved fastsættelsen af den geografiske udstrækning af opholdsforbuddet, således at den terrordømte eller radikaliserede kan opholde sig i og omkring bopælen.

Ved fastsættelsen af et opholdsforbud til personer under 18 år kan retten tilsvarende ved fastsættelsen af den geografiske udstrækning af opholdsforbuddet tage hensyn til, at den terrordømte eller radikaliserede – så længe denne ikke er fyldt 18 år – kan færdes og opholde sig, hvor forældremyndighedsindehaverne har bopæl.

Det bemærkes, at der som det helt klare udgangspunkt ikke vil kunne meddeles tilladelse til fortsat at bo i forbudsområdet i tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede bor sammen med den person eller medlemmer af det netværk, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering. Tilsvarende vil der i almindelighed ikke kunne gives tilladelse, hvis et medlem af husstanden ligeledes er radikaliseret.

Hvis der af hensyn til den terrordømtes eller den radikaliseredes privat- og familieliv meddeles tilladelse til, at bopælen kan opretholdes, bør tilladelsen også omfatte vilkår om at færdes frem og tilbage herfra samt tilladelse til at varetage nødvendige forpligtelser, som har tilknytning til udøvelsen af familielivet, f.eks. afhentning af børn i institution eller skole og ledsagelse af børn til læge, dog således at ophold i området uden for disse situationer ikke i øvrigt er tilladt. Tilladelsen kan også omfatte egne gøremål, herunder besøg ved egen læge. Det vil formentlig i praksis også ofte være relevant på forhånd at give tilladelse til, at den pågældende kan opfylde lovbestemte pligter om f.eks. at møde op på et jobcenter eller en arbejdsløshedskasse m.v. i medfør af beskæftigelseslovgivningen. Tilladelse til at opfylde andre lovbestemte pligter, som forventes at blive relevante, og om at møde hos en bestemt myndighed inden for et område, som er omfattet af opholdsforbuddet, vil også kunne gives på forhånd.

Det bemærkes, at der som udgangspunkt kun vil kunne gives tilladelse til lejlighedsvis møder, som den pågældende myndighed eller arbejdsløshedskasse m.v. har indkaldt til på et bestemt sted og tidspunkt. Der vil således som det klare udgangspunkt ikke kunne gives tilladelse til, at den pågældende deltager i daglige møder eller lignende, eller at den pågældende tager imod et tilbud om arbejde inden for forbudsområdet, jf.

også nedenfor om myndighedernes forpligtelse til at respektere et opholdsforbud.

Når politiet skal vurdere, om det i forbindelse med en tilladelse til at have bopæl inden for det område, som opholdsforbuddet omfatter, er mest hensigtsmæssigt at meddele en generel tilladelse til f.eks. at deltage i lejlighedsvis møder, som den pågældende indkaldes til på jobcenteret m.v., eller om det er mere hensigtsmæssigt at meddele tilladelse på baggrund af løbende ansøgninger til konkrete møder, vil der bl.a. kunne lægges vægt på hensynet til at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø samt risikoen for, at den pågældende radikaliserer andre personer. Det vil endvidere være relevant at tage i betragtning, om tilladelsen indebærer, at den pågældende skal færdes i det område, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig. Det kan i den forbindelse være hensigtsmæssigt for politiet at vide, hvornår den pågældende forventes at færdes i området, og på den baggrund kan det være mest hensigtsmæssigt at meddele tilladelse efter konkrete ansøgninger.

Der vil ikke kunne gives tilladelse i tilfælde, hvor den pågældende – eventuelt sammen med sine nærmeste familiemedlemmer – ønsker at etablere bopæl i et område omfattet af et opholdsforbud, efter at forbuddet er meddelt.

I visse helt særlige situationer vil også tungtvejende hensyn til forsamlings- eller foreningsfriheden kunne begrunde en tilladelse til færden eller ophold i det område, som opholdsforbuddet omfatter. Der vil dog som det helt klare udgangspunkt ikke kunne meddeles tilladelse til aktiviteter i regi af foreninger med fast tilhørs- eller mødested i det område, som opholdsforbuddet omfatter, eller til at deltage i demonstrationer m.v. i området.

Der vil i visse situationer endvidere kunne foreligge særlige grunde i bestemmelsens forstand, hvis der er tale om at meddele tilladelse til den pågældendes transit igennem et område, der er omfattet af et opholdsforbud, f.eks. via en central færdselsåre eller til afgang fra en lufthavn, hvor opholdsforbuddet vil medføre en meget væsentlig omvej for transporten eller besværliggøre ud- og indrejse til Danmark i væsentligt omfang. Det forudsættes dog i givet fald, at en tilladelse ikke væsentligt vil vanskeliggøre håndhævelsen af et opholdsforbud, og at der ikke vurderes at være risiko for misbrug. Der vil f.eks. kunne være tale om tilladelse til transport via en

central motorvejsstrækning som den fynske motorvej E20, der bl.a. passerer igennem Odense Kommune, eller transport til og fra Københavns Lufthavn i Kastrup i forbindelse med en konkret afrejse eller ankomst. Der vil også kunne være tale om tilladelse til at benytte en bestemt togstrækning. Desuden vil der, for en person med opholdsforbud i Københavns Kommune, kunne være tale om tilladelse til transport gennem Københavns Kommune, hvis den pågældende er bosat i Frederiksberg Kommune, idet den pågældende i modsat fald ikke ville kunne forlade sin bopælskommune.

Der vil som det klare udgangspunkt ikke foreligge særlige grunde, hvis den terrordømte eller radikaliserede ønsker at varetage arbejdsmæssige opgaver eller forpligtelser i et område omfattet af et opholdsforbud. Dette indebærer f.eks., at der som det klare udgangspunkt ikke kan meddeles tilladelse til, at den pågældende giver møde på en arbejdsplads beliggende i et område omfattet af et opholdsforbud, eller at den pågældende varetager enkeltstående arbejdsopgaver i området. Dette gælder også i de situationer, hvor et jobcenter eller en arbejdsløshedskasse m.v. vil give et tilbud efter lov om aktiv beskæftigelsesindsats eller henvise til arbejde i det pågældende område, jf. nedenfor.

På tilsvarende vis vil der som det klare udgangspunkt ikke kunne meddeles tilladelse til, at den pågældende kan deltage i undervisning på en uddannelse, faglige kurser eller lignende, som gennemføres i eller skal foregå i et område omfattet af et opholdsforbud.

Som udgangspunkt skal offentlige myndigheder, arbejdsløshedskasser m.v. respektere et opholdsforbud, hvis lovgivningen på et område ikke er forenelig med opholdsforbuddet. Dette skyldes, at der som det klare udgangspunkt ikke kan meddeles tilladelse til at varetage arbejdsmæssige opgaver i et område, hvor man har et opholdsforbud, jf. nærmere ovenfor. Eksempelvis vil en person, der er meddelt et opholdsforbud, ikke kunne gives et tilbud eller henvises til et arbejde efter beskæftigelseslovgivningen, hvis arbejdspladsen er beliggende inden for forbudsområdet.

Visse lovbestemte pligter indebærer, at en person skal møde frem hos en myndighed, arbejdsløshedskasse m.v. eller på et nærmere angivet sted. Afhængig af bl.a. konsekvenserne for den terrordømte eller radikaliserede af at undlade at møde op, vil der kunne meddeles tilladelse til sådanne møder. I tilfælde, hvor manglende fremmøde er forbundet med en straf eller i øvrigt forbundet med væsentlige retlige konsekvenser, herunder i form af tab af væsentlige rettigheder, forudsættes det, at der meddeles tilladelse, medmindre der konkret er mulighed for, at mødet kan foregå uden for

forbudsområdet. Som eksempel kan nævnes retsplejelovens § 168, stk. 1, hvorefter der er pligt til at afgive forklaring for retten som vidne, eller tab af f.eks. arbejdsløshedsdagpenge, hvis man ikke møder op.

Herudover vil det efter omstændighederne kunne udgøre særlige grunde, hvis den pågældende er indkaldt af en myndighed og ved personligt fremmøde kan varetage sine interesser over for myndighederne f.eks. i sager på det familieretlige område, i retsmøder, i sager om ansøgninger, godkendelser, tilladelser m.v. Dette gælder, selv om der ikke er en lovbestemt mødepligt.

De ovenfor anførte eksempler er ikke udtryk for en udtømmende opregning af de tilfælde, hvor der efter omstændighederne kan foreligge særlige grunde, som vil kunne begrunde en tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud.

Samlet set vil det således bero på en konkret og individuel afvejning, hvornår færden og ophold af særlige grunde må anses for »beføjet« i bestemmelsens forstand. Der vil i den forbindelse skulle foretages en hensynsafvejning af på den ene side formålet med tilladelsen samt den pågældendes personlige forhold og på den anden side hensynet til at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, og risikoen for, at den pågældende radikaliserer andre personer, samt karakteren af den identificerede farlighed, som har begrundet opholdsforbuddet.

Afvejningen og vurderingen af, om der er grundlag for at meddele tilladelse, beror således på et skøn, som bl.a. indeholder en række politifaglige elementer.

Der vil ved vurderingen f.eks. kunne lægges vægt på, om den terrordømte eller radikaliserede ved sin adfærd har vist, at vedkommende har forladt det radikaliserede miljø og i øvrigt ikke har søgt at radikaliserer andre personer eller begået (ny) terrorrelateret kriminalitet. Der vil også kunne lægges vægt på, hvor lang tid der er passeret fra den kendelse, hvorved forbuddet er blevet fastsat, til ansøgningen om tilladelse. Der kan desuden lægges vægt på, om forbuddet tidligere har været tilsidesat, eller om der vurderes at være en nærliggende risiko herfor.

Der vil desuden kunne lægges vægt på, hvor den begivenhed, som der søges tilladelse til at deltage i, skal finde sted, herunder afstanden til områder, hvor den eller de personer, som har radikaliseret den pågældende, opholder sig.

Hvis der er holdepunkter for at antage, at den terrordømte eller radikaliserede vil misbruge en eventuel tilladelse, vil denne ikke kunne meddeles. Det vil f.eks. efter omstændighederne kunne være tilfældet, hvis den pågældende tidligere har overtrådt vilkårene for en tilladelse, eller hvis politiet konkret er i besiddelse af oplysninger om, at den pågældende vil misbruge en tilladelse. I sådanne situationer vil der dog kunne meddeles tilladelse, hvis der f.eks. foreligger særligt tungtvejende hensyn til den pågældendes privat- og familieliv.

Der vil også kunne lægges vægt på, om det er nødvendigt at opholde sig i det pågældende område, eller om det pågældende ærinde uden væsentlig ulempe kan foregå i en anden kommune eller et andet område, som ikke er omfattet af forbuddet.

Den tidsmæssige og geografiske udstrækning af tilladelsen til ophold vil bero på en nærmere vurdering af formålet med tilladelsen og forholdene i øvrigt. Ved vurderingen af, hvordan tilladelsen skal begrænses geografisk og/eller tidsmæssigt, vil der således bl.a. kunne lægges vægt på de samme forhold, som måtte tale for eller imod, at der gives tilladelse. Det må antages, at de nærmere vilkår for tilladelsen ofte vil følge umiddelbart af formålet med tilladelsen.

Hvor der gives tilladelse til at deltage i en enkeltstående begivenhed, f.eks. en planlagt operation på et hospital i et område omfattet af et opholdsforbud, vil tilladelsen skulle omfatte transport til og fra den pågældende operation samt det heraf nødvendige ophold på hospitalet. Der er imidlertid intet til hinder for, at tilladelsen, f.eks. hvor datoerne for en længerevarende hospitalsbehandling måtte blive fastlagt løbende, kan tænkes givet som en stående tilladelse til at færdes til og fra og opholde sig på hospitalet med det bestemte formål for øje.

Det bemærkes, at der vil være tale om en strafbar overtrædelse af opholdsforbuddet, hvis den terrordømte eller radikaliserede overtræder forbuddet uden at have søgt om tilladelse til det pågældende ophold. Dette gælder, uanset om det i øvrigt må antages, at tilladelse ville være givet, hvis der var søgt om den.

Det bemærkes som anført ovenfor, at det ikke hensigten, at et opholdsforbud skal være til hinder for færden og ophold i nødsituationer, herunder den pågældendes eller dennes nærmeste familiemedlemmers akutte henvendelse til et hospital. I disse tilfælde kræves der således ikke tilladelse fra politiet til færden og ophold i området.

Politiets meddelelse af en tilladelse vil udgøre en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og tilladelsesordningen vil således skulle administreres i overensstemmelse med forvaltningslovens regler. Administration af tilladelsesordningen vil i nødvendigt omfang indebære, at politiet skal indhente oplysninger fra andre myndigheder, herunder fra Politiets Efterretningstjeneste. Efter reglerne i forvaltningsloven kan der være pligt til at foretage partshøring over sådanne indhentede oplysninger, jf. lovens § 19, ligesom der kan være pligt til, at oplysningerne fremgår af en afgørelses begrundelse, jf. lovens § 24. I overensstemmelse med de gældende regler i forvaltningsloven vil det dog efter en konkret vurdering være muligt at gøre undtagelse til reglerne om partshøring og begrundelse m.v., f.eks. som følge af afgørende hensyn til statens sikkerhed, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4, og § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. i det hele §§ 15-15 b.

De nærmere regler om tilladelser, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser, kan fastsættes af justitsministeren, jf. den foreslåede § 28.

Til § 27

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 4, at politiet kan meddele tilladelse til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud efter stk. 1, jf. stk. 3, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

Det foreslås i § 27, at politiet efter høring af Politiets Efterretningstjeneste kan meddele tilladelse til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud efter § 4, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

Politiet indhenter til brug for afgørelsen en udtalelse fra Politiets Efterretningstjeneste. Udtalelsen skal indeholde en begrundet indstilling om, hvorvidt politiet bør meddele den pågældende tilladelse, herunder med angivelse af relevante oplysninger af betydning for afgørelsen.

Tilladelsesordningen efter den foreslåede § 27, indebærer, at den terrordømte eller radikaliserede på forhånd og på eget initiativ skal søge om tilladelse til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud efter § 4, og at den pågældende ikke lovligt kan søge en sådan kontakt, før der eventuelt måtte være meddelt tilladelse hertil.

Kontaktforbuddet omfatter enhver kontakt med personer, der på et hvert givent tidspunkt er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens

§§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller §136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, eller som er givet kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov. Kontaktforbuddet vil således i praksis bl.a. indebære et påbud til den terrordømte eller radikaliserede om fysisk at forlade det sted, hvor personer omfattet af forbuddet opholder sig.

Et kontaktforbud vil ikke omfatte den terrordømtes eller den radikaliseredes nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. Det bemærkes endvidere, at det i visse tilfælde følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, at der tillige efter afsigelse af kendelsen, hvorved der fastsættes kontaktforbud skal være mulighed for konkret at gøre undtagelse fra et fastsat forbud. Med den foreslåede ordning tages der højde for, at der efterfølgende konkret kan foreligge sådanne tungtvejende hensyn, at der skal meddeles tilladelse til, at den pågældende efter omstændighederne kan tage kontakt til personer, som forbuddet vedrører. Således kan politiet meddele konkrete tilladelser til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet. Det bemærkes i den forbindelse, at tilladelsesordningen forudsættes administreret således, at der meddeles tilladelse, når Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK, kræver det.

Hensynet til den terrordømtes eller den radikaliseredes privat- og familieliv vil f.eks. i visse tilfælde, herunder særligt hvor den terrordømtes eller den radikaliseredes nærmeste er omfattet af kontaktforbuddet, kunne begrunde en tilladelse til kontakt. Der vil i den forbindelse skulle foretages en afvejning af hensynet til den terrordømtes eller den radikaliseredes privat- og familieliv over for hensynet til at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, risikoen for, at den pågældende radikaliserer andre personer, og karakteren af den identificerede farlighed, der har begrundet kontaktforbuddet. Der henvises i den forbindelse til § 26 og bemærkningerne hertil, hvor der beskrives de kriterier, der vil kunne begrunde, at bopælen opretholdes i et område omfattet af et opholdsforbud, og eksempler på tilfælde, hvor der efter omstændighederne kan foreligge særlige grunde.

Det forudsættes dog, at hensynet til den terrordømtes eller den radikaliseredes helbred, forsamlings- eller foreningsfriheden, transit, arbejdsmæssige opgaver, undervisning, varetagelse af den terrordømtes eller den radikaliseredes interesser over for myndighederne – som efter

omstændighederne i særlige tilfælde vil kunne begrunde en tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud, jf. § 26 og bemærkningerne hertil – som det klare udgangspunkt ikke vil kunne begrunde en tilladelse til kontakt med personer omfattet af kontaktforbuddet.

Samlet set vil det således bero på en konkret og individuel afvejning, hvornår kontakt af særlige grunde må anses for »beføjet« i bestemmelsens forstand. Der vil i den forbindelse skulle foretages en hensynsafvejning af på den ene side formålet med tilladelsen samt den pågældendes personlige forhold og på den anden side hensynet til at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke, at den terrordømte eller radikaliserede fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø, risikoen for, at den pågældende radikaliserer andre personer, og karakteren af den identificerede farlighed, der har begrundet kontaktforbuddet.

Afvejningen og vurderingen af, om der er grundlag for at meddele tilladelse, beror således på et skøn, som bl.a. indeholder en række politifaglige elementer.

Der vil ved vurderingen f.eks. kunne lægges vægt på, om den terrordømte eller radikaliserede ved sin adfærd har vist, at vedkommende har forladt det radikaliserede miljø og i øvrigt ikke har søgt at radikalisere andre personer eller begået (ny) terrorrelateret kriminalitet. Der vil også kunne lægges vægt på, hvor lang tid der er passeret fra den kendelse, hvorved kontaktforbuddet er fastsat, til ansøgningen om tilladelse. Der kan desuden lægges vægt på, om kontaktforbuddet tidligere har været tilsidesat, eller om der vurderes at være en nærliggende risiko herfor.

Hvis der er holdepunkter for at antage, at den terrordømte eller radikaliserede vil misbruge en eventuel tilladelse, vil denne ikke kunne meddeles. Det vil f.eks. efter omstændighederne kunne være tilfældet, hvis den pågældende tidligere har overtrådt vilkårene for en tilladelse, eller hvis politiet konkret er i besiddelse af oplysninger om, at den pågældende vil misbruge en tilladelse. I sådanne situationer vil der dog kunne meddeles tilladelse, hvis der f.eks. foreligger særligt tungtvejende hensyn til den pågældendes privat- og familieliv.

Den tidsmæssige og geografiske udstrækning af tilladelsen til kontakt vil bero på en nærmere vurdering af formålet med tilladelsen og forholdene i øvrigt. Ved vurderingen af, hvordan tilladelsen skal begrænses geografisk, personmæssigt og/eller tidsmæssigt, vil der således bl.a. kunne lægges vægt på de samme forhold, som måtte tale for eller imod, at der gives tilladelse.

Det må antages, at de nærmere vilkår for tilladelsen ofte vil følge umiddelbart af formålet med tilladelsen.

Det bemærkes, at der vil være tale om en strafbar overtrædelse af kontaktforbuddet, hvis den terrordømte eller radikaliserede overtræder forbuddet uden at have søgt om tilladelse til den pågældende kontakt. Dette gælder, uanset om det i øvrigt må antages, at tilladelse ville være givet, hvis der var søgt om den.

Politiets meddelelse af en tilladelse vil udgøre en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og tilladelsesordningen vil således skulle administreres i overensstemmelse med forvaltningslovens regler. Administration af tilladelsesordningen vil i nødvendigt omfang indebære, at politiet skal indhente oplysninger fra andre myndigheder, herunder fra Politiets Efterretningstjeneste. Efter reglerne i forvaltningsloven kan der være pligt til at foretage partshøring over sådanne indhentede oplysninger, jf. lovens § 19, ligesom der kan være pligt til, at oplysningerne fremgår af en afgørelses begrundelse, jf. lovens § 24. I overensstemmelse med de gældende regler i forvaltningsloven vil det dog efter en konkret vurdering være muligt at gøre undtagelse til reglerne om partshøring og begrundelse m.v., f.eks. som følge af afgørende hensyn til statens sikkerhed, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 4, og § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. i det hele §§ 15-15 b.

De nærmere regler om tilladelser, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser, kan fastsættes af justitsministeren, jf. den foreslåede § 28.

Til § 28

Det foreslås med § 28, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om tilladelser efter dette kapitel (kapitel 6) og efter §§ 7 og 8, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser.

Der vil således i en bekendtgørelse kunne fastsættes regler om tilladelser efter §§ 26 og 27, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser. Der vil kunne fastsættes nærmere regler om ansøgningsprocedure og udstedelse af tilladelse til henholdsvis færd og ophold i et område omfattet af et opholdsforbud samt til kontakt med personer omfattet af et kontaktforbud. Endvidere vil der kunne fastsættes

nærmere regler om stedlig kompetence til at træffe afgørelse, fastsættelse af vilkår og om tilbagekaldelse af tilladelser.

Der vil desuden kunne fastsættes nærmere regler om ansøgningsprocedure og udstedelse af tilladelse for personer, der er givet kontrolforanstaltninger efter de foreslåede §§ 7 og 8. De regler, der kan fastsættes, vil bl.a. kunne vedrøre tilladelser til besiddelse af mere end én mobiltelefon eller lignende kommunikationsapparat og mere end ét simkort, brug af enheder med internetadgang og sletning af brugshistorik.

Der vil endvidere i bekendtgørelsen kunne fastsættes regler om politiets mulighed for at ændre eller tilbagekalde en meddelt tilladelse, hvis forudsætningerne for en tilladelse ændrer sig, herunder den terrordømtes eller radikaliseredes personlige forhold, hvis en tilladelse eller vilkårene herfor ikke overholdes, samt hvis oplysninger om den terrordømtes eller radikaliseredes forhold giver bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil misbruge den meddelte tilladelse.

Til § 29

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 6, at politiet fører tilsyn med dømtes overholdelse af forbud efter stk. 1 (opholds- og kontaktforbud). Politiet kan som led i gennemførelsen af et tilsyn med et meddelt kontaktforbud efter § 79 b, stk. 1, jf. stk. 3, uden retskendelse skaffe sig adgang til den dømtes bolig og andre lokaliteter, som den dømte råder over, og foretage undersøgelse heraf. Tilsvarende kan politiet uden retskendelse foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, som den dømte råder over, og om nødvendigt medtage disse med henblik på undersøgelse af deres indhold.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.1.12.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 29, at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste fører tilsyn med den terrordømtes eller radikaliseredes overholdelse af kontrolforanstaltninger efter kapitel 2.

At tilsynet gennemføres med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste indebærer, at tilsynet tilrettelægges og løbende tilpasses under inddragelse af Politiets Efterretningstjeneste, herunder hvor ofte tilsynet gennemføres, og at Politiets Efterretningstjeneste som udgangspunkt er til stede, når politiet som led i gennemførelsen af tilsynet gennemser og foretager

undersøgelse af den terrordømtes eller den radikaliseredes bolig og andre lokaliteter samt breve og andre papirer og genstande, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, og foretage undersøgelse heraf. Endvidere kan der være situationer, f.eks. af sikkerhedshensyn, hvor Politiets Efterretningstjeneste selvstændigt forestår konkrete tilsyn uden inddragelse af det åbne politi.

Politiets Efterretningstjenestes generelle viden om radikaliserede miljøer og disse miljøers modus, herunder brug af logoer og andre kendetegn samt relevante kommunikationsmåder og -platforme, og kendskab til radikaliseringsprocessen vil sikre, at tilsynet gennemføres mest effektivt, ligesom det giver mulighed for løbende at påse udviklingen i den terrordømte eller radikaliseredes personlige forhold med henblik på at vurdere behovet for tilpasning af tilsynet.

Formålet med tilsynet er at sikre, at den terrordømte eller radikaliserede overholder fastsatte kontrolforanstaltninger. Tilsynets nærmere udførelse vil derfor afhænge af, hvilke kontrolforanstaltninger den terrordømte eller radikaliserede er blevet meddelt. For terrordømte og radikaliserede, der er meddelt internet- og kommunikationskontrol efter den foreslåede § 7, kan der også ske undersøgelse af kommunikationsapparater med henblik på at vurdere den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. det foreslåede § 7, stk. 1, stk. 3.

Tilsynet skal omfatte den samme tidsmæssige periode som kontrolforanstaltningerne. Hvis en person, der er pålagt kontrolforanstaltninger, f.eks. skal afsone en fængselsstraf, vil der som udgangspunkt ikke være grundlag for at føre tilsyn med kontrolforanstaltningernes overholdelse i forbindelse med afsoningen. Der vil dog i visse tilfælde fortsat kunne være anledning til at gennemføre tilsyn med den terrordømte eller radikaliserede i forbindelse med afsoningen. Det vil f.eks. kunne være relevant i forbindelse med, at den terrordømte eller radikaliserede meddeles tilladelse til udgang af flere dages varighed uden tilsyn fra Danmarks Fængsler. Det forudsættes, at Danmarks Fængsler underretter politiet i alle tilfælde, hvor en dømt, der er givet kontrolforanstaltninger, meddeles udgang, med henblik på, at politiet kan vurdere, om der er anledning til at gennemføre tilsyn med den dømte under udgangen. Det forudsættes, at politiets udførelse af det foreslåede tilsyn i Danmarks Fængslers tilsynsperiode koordineres med Danmarks Fængsler. Det forudsættes endvidere, at videregivelse af personoplysninger sker i overensstemmelse med de almindelige regler i lov nr. 410 af 27. april 2017 om retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger

(retshåndhævelsesloven) med senere ændringer, jf. nærmere pkt. 4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det bemærkes, at det vil afhænge af en konkret vurdering, om – og i givet fald i hvilken udstrækning – politiets adgang til at føre tilsyn bør udnyttes. En række forskelligartede hensyn af efterforskningsmæssig karakter vil således kunne tale imod, at politiet foretager et tilsyn. Eksempelvis vil den terrordømte eller radikaliserede kunne færdes i miljøer, hvor det ud fra en konkret vurdering findes mest hensigtsmæssigt i en periode at undlade at føre tilsyn med den pågældendes overholdelse af f.eks. et kontaktforbud. Det forudsættes derfor, at politiets tilsyn med meddelte forbud afklares og tilrettelægges i samråd med Politiets Efterretningstjeneste.

I tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede er meddelt et opholdsforbud efter § 3, stk. 1, forudsættes det, at politiets tilsyn som udgangspunkt vil kunne gennemføres som led i politiets almindelige opgavevaretagelse, herunder politiets almindelige patruljeringsopgaver. Politiet vil ikke som led i gennemførelsen af tilsyn med et opholdsforbud kunne foretage de i § 30 nævnte indgreb uden retskendelse. Er den pågældende ligeledes givet et påbud om at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), jf. det foreslåede § 3, stk. 2, vil oplysningerne herom dog kunne anvendes i forbindelse med politiets tilsyn med opholdsforbuddet.

Det bemærkes, at de kontrolforanstaltninger, som den terrordømte eller radikaliserede gives efter den foreslåede lov, også herudover vil have betydning for politiets muligheder for f.eks. at føre tilsyn med et meddelt kontaktforbud og/eller opholdsforbud.

I tilsynet med den pågældendes overholdelse af et kontaktforbud vil navnlig kontrol med internetaktivitet og brug af kommunikationsapparater efter de foreslåede §§ 7 og 8 være relevante og blive anvendt i forbindelse med et tilsyn med et meddelt kontaktforbud.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.12.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 30

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 6, at politiet fører tilsyn med dømtes overholdelse af forbud efter stk. 1 (opholds- og kontaktforbud). Politiet kan som led i gennemførelsen af et tilsyn med et meddelt kontaktforbud efter § 79 b, stk. 1, jf. stk. 3, uden retskendelse skaffe sig adgang til den dømtes

bolig og andre lokaliteter, som den dømte råder over, og foretage undersøgelse heraf. Tilsvarende kan politiet uden retskendelse foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, som den dømte råder over, og om nødvendigt medtage disse med henblik på undersøgelse af deres indhold.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.1.12.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 30, stk. 1, at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste som led i gennemførelsen af et tilsyn med en meddelt kontrolforanstaltning efter §§ 4, 5 og 7-9 uden retskendelse kan skaffe sig adgang til den terrordømtes eller den radikaliseredes bolig og andre lokaliteter, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, og foretage undersøgelse heraf. Tilsvarende kan politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste uden retskendelse foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, herunder motorkøretøjer, telefoner, computere og andet it-udstyr m.v., som den terrordømte eller radikaliserede råder over, og om nødvendigt medtage disse med henblik på undersøgelse af deres indhold.

I tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede er givet kontrolforanstaltninger efter §§ 4, 5 og 7-9 (kontaktforbud, våbenforbud, internet- og kommunikationskontrol, kontrol med besiddelse af mere end én mobiltelefon m.v. og forbud mod at besidde, gøre sig bekendt med eller dele terrorpropaganda) forudsættes tilsynet således at kunne gennemføres ved, at politiet uanmeldt og på vilkårlige tidspunkter opsøger den terrordømte eller radikaliserede i dennes bolig eller andre steder, hvor politiet måtte få kendskab til, at den terrordømte eller radikaliserede opholder sig, med henblik på at undersøge om den pågældende overtræder meddelte kontrolforanstaltninger.

Det forudsættes i den forbindelse, at politiet undersøger indholdet af den terrordømtes eller den radikaliseredes computere, telefoner og andet it-udstyr med henblik på at undersøge den terrordømtes eller den radikaliseredes korrespondance, telefonhistorik og internetadfærd m.v. Med henblik herpå vil politiet have adgang til uden retskendelse at medtage den pågældendes computere, telefoner og andet it-udstyr, hvis dette er nødvendigt for at undersøge indholdet heraf.

For terrordømte og radikaliserede, der er meddelt internet- og kommunikationskontrol efter den foreslåede § 7, kan der også ske

undersøgelse af kommunikationsapparater med henblik på at vurdere den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. det foreslåede § 7, stk. 1, 3. pkt.

Hvis den terrordømte eller radikaliserede ikke frivilligt vil lukke politiet ind med henblik på, at politiet kan undersøge den terrordømte eller radikaliserede bolig og andre lokaliteter, som den pågældende råder over, vil politiet kunne skaffe sig adgang med tvang, hvis det er nødvendigt for at gennemføre tilsynet. Politiet vil ligeledes kunne åbne aflåste skabe og skuffer, hvis det er nødvendigt for at gennemføre tilsynet med kontrolforanstaltningernes overholdelse. Herudover vil politiet f.eks. kunne undersøge den terrordømtes eller radikaliseredes køretøj, hvis det vurderes nødvendigt for at gennemføre tilsynet. Politiet kan derimod ikke ved tvang skaffe sig adgang til steder, som den terrordømte eller radikaliserede ikke råder over, uanset at politiet måtte få kendskab til, at den pågældende opholder sig på lokaliteten.

Formålet med politiets tilsyn er at sikre muligheden for en effektiv kontrol med, at den terrordømte eller radikaliserede overholder de meddelte kontrolforanstaltninger, og dermed at forhindre, at den pågældende fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø eller radikaliserer andre personer. For terrordømte og radikaliserede, der er meddelt internet- og kommunikationskontrol efter den foreslåede § 7, kan formålet med undersøgelse af kommunikationsapparater dog også være at vurdere den trussel, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at udgøre, jf. det foreslåede § 7, stk. 1, stk. 3. Tilsynet er herved af forebyggende og kontrollerende karakter, og de indgreb, som foretages som led i tilsynets gennemførelse, har derfor ikke karakter af straffeprocessuelle indgreb.

Det foreslås i § 30, stk. 2, 1. pkt., at tilsyn med en meddelt kontrolforanstaltning sker efter lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter.

For så vidt angår tilsyn, der har karakter af husundersøgelse eller undersøgelse af breve og papirer, vil det indebære, at retssikkerhedslovens kapitel 2 om forvaltningens gennemførelse af tvangsindgreb uden for strafferetsplejen og retssikkerhedslovens kapitel 3 om forholdet til strafferetsplejen ved gennemførelse af tvangsindgreb skal iagttages i forbindelse med gennemførelsen af tilsynet. For så vidt angår tilsyn, der har karakter af undersøgelse af andre lokaliteter, undersøgelse eller beslaglæggelse af genstande, brud på meddelelshemmeligheden eller

eftersyn eller anden undersøgelse af personer, vil det indebære, at retssikkerhedslovens kapitel 3 skal iagttages.

Det følger i den forbindelse navnlig af retssikkerhedslovens § 9, stk. 1, i lovens kapitel 3, at hvis den terrordømte eller radikaliserede i forbindelse med tilsynet med rimelig grund mistænkes for at have begået en strafbar lovovertrædelse, kan tvangsindgreb over for den pågældende med henblik på at tilvejebringe oplysninger om det eller de forhold, som mistanken omfatter, alene gennemføres efter reglerne i retsplejeloven om strafferetsplejen. En rimelig begrundet mistanke vil f.eks. kunne foreligge, hvis politiet forud for eller i forbindelse med gennemførelsen af tilsynet bliver bekendt med oplysninger på den terrordømtes eller den radikaliseredes computer, telefon eller andet it-udstyr, der baseret på indhold og kontekst indikerer, at den pågældende ikke overholder fastsatte kontrolforanstaltninger.

Politiet vil i en sådan situation skulle iværksætte eller gennemføre tvangsindgrebet efter retsplejelovens regler i stedet. Det vil betyde, at politiet som udgangspunkt vil skulle indhente en retskendelse for at kunne foretage eksempelvis en ransagning af den terrordømtes eller den radikaliseredes computer, telefon eller andet it-udstyr, medmindre at øjemedet dermed forspildes, jf. retsplejelovens § 796, stk. 3. I disse tilfælde forelægger politiet, hvis den, hvis husrum, lokaliteter eller genstande ransagningen retter sig mod, fremsætter anmodning herom, snarest muligt og senest inden 24 timer sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes. Politiet kan endvidere træffe beslutning om at foretage ransagningen, hvis den mistænkte, hvis husrum, lokaliteter eller genstande ransagningen retter sig mod, meddeler skriftligt samtykke hertil, jf. § 796, stk. 5.

Endvidere vil politiet i en sådan situation som udgangspunkt skulle indhente en retskendelse for at kunne beslaglægge genstande, som den terrordømte eller radikaliserede råder over, medmindre øjemedet hermed ville forspildes, jf. retsplejelovens § 806, stk. 2 og 4. I sådanne tilfælde skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om beslaglæggelsen kan godkendes, jf. retsplejelovens § 806, stk. 4. Dette gælder dog ikke, såfremt den pågældende meddeler skriftligt samtykke til beslaglæggelsen, jf. bestemmelsens stk. 11.

Det bemærkes, at hvis anklagemyndigheden har iværksat foreløbige kontrolforanstaltninger efter det foreslåede § 14, stk. 2, vil tilsynet også ske efter reglerne i den foreslåede § 30.

For så vidt angår tilsyn, der består i husundersøgelse eller undersøgelse af breve eller papirer, jf. retssikkerhedslovens § 1, stk. 1, er det efter retssikkerhedslovens § 5, stk. 1, jf. § 1, udgangspunktet, at der – forud for gennemførelsen af en beslutning om iværksættelse af et tvangsindgreb efter retssikkerhedsloven – skal ske underretning af parten om beslutningen efter lovens § 5, stk. 1-3.

Dette udgangspunkt kan dog fraviges helt eller delvis, hvis eksempelvis øjemedet med tvangsindgrebs gennemførelse ville forspildes, hvis forudgående underretning skulle gives, jf. retssikkerhedslovens § 5, stk. 4, nr. 1. Hvis betingelserne for at undlade underretning efter stk. 4 er opfyldt for en ikke uvæsentlig del af et tvangsindgreb, kan myndigheden gennemføre det samlede tvangsindgreb uden forudgående underretning. Undlades forudgående underretning, jf. retssikkerhedslovens § 5, stk. 4, skal beslutningen om iværksættelse af tvangsindgrebet, herunder en begrundelse for fravigelsen af underretningen, jf. forvaltningslovens § 24, og oplysning om bl.a. tid og sted for indgrebet, meddeles parten skriftligt samtidig med gennemførelsen af indgrebet, jf. retssikkerhedslovens § 5, stk. 6. Beslutningen kan dog meddeles mundtligt, hvis hensynet til parten selv eller afgørende hensyn til andre private eller offentlige interesser taler for, at et tvangsindgreb gennemføres, inden politiet har haft lejlighed til at udarbejde en skriftlig begrundelse, jf. retssikkerhedslovens § 5, stk. 7.

Det foreslåede tilsyn vil som udgangspunkt skulle foretages af politiet uden forudgående underretning af den terrordømte eller radikaliserede, idet øjemedet med tilsynet ellers ville forspildes. Politiets gennemførelse af tilsynet vil derfor skulle iagttage retssikkerhedslovens regler om tvangsindgreb uden forudgående underretning, jf. dog § 30, stk. 2, 2. pkt.

Finder myndigheden under gennemførelsen af et tvangsindgreb, at den, som indgrebet er rettet imod, har tilsidesat regler i lovgivningen m.v., skal myndigheden udfærdige en rapport om udførelsen af indgrebet, jf. retssikkerhedslovens § 8, stk. 1. Herudover skal myndigheden udfærdige og udlevere en rapport om udførelsen af indgrebet, hvis parten fremsætter begæring herom, jf. bestemmelsens stk. 2.

Efter det foreslåede i § 30, stk. 2, 1. pkt., kan underretning dog undlades, hvis hensynet til hemmeligholdelse af oplysninger om politiets virksomhed er til hinder herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil også medføre, at kravet om forudgående eller efterfølgende underretning i retssikkerhedsloven ikke gælder, hvis

hensynet til hemmeligholdelse af oplysninger om politiets virksomhed er til hinder herfor.

Den foreslåede bestemmelse fraviger således reglerne i retssikkerhedsloven om underretning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.12.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 31

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 7, at tilsyn efter stk. 6 skal udføres så skånsomt, som omstændighederne tillader, og at gennemførelsen af tilsynet skal stå i rimeligt forhold til tilsynets formål.

Det foreslås i § 31, at tilsyn skal udføres så skånsomt, som omstændighederne tillader, og gennemførelsen af tilsynet skal stå i rimeligt forhold til tilsynets formål.

Bestemmelsen er en lovfæstelse af det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, hvorefter der ikke må vælges mere indgribende foranstaltninger, hvis mindre indgribende foranstaltninger er tilstrækkelige, og tilsynet skal som middel stå i rimeligt forhold til målet. Princippet vil f.eks. gælde ved politiets beslutninger om iværksættelse af tvangsindgreb i forbindelse med tilsynet. Inden politiet således f.eks. træffer beslutning om ved tvang at skaffe sig adgang til den terrordømtes eller radikaliseredes bolig med henblik på at foretage en undersøgelse heraf, skal politiet overveje, om indgrebet kan erstattes af andre og mindre indgribende kontrolmåder.

Dette indebærer eksempelvis, at politiet ved gennemførelsen af tilsynet alene må foretage undersøgelse af den terrordømtes eller radikaliseredes bolig og andre lokaliteter, som den pågældende råder over, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Tilsvarende må politiet alene foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, herunder computere, telefoner og andet it-udstyr, som den pågældende råder over, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Herudover vil indgrebet konkret skulle stå i et rimeligt forhold til formålet med indgrebet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.12.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 32

Det foreslås i § 32, at den terrordømte eller radikaliserede, der er givet et påbud efter § 10, efter en anmodning herom fra politiet inden for en rimelig frist skal fremlægge dokumentation for den pågældendes deltagelse i psykiatrisk eller psykologisk behandling.

Hvorvidt det vil være relevant for politiet at anmode om dokumentationen, vil være en politi- og sikkerhedsfaglig vurdering. Relevansen af, om der vil skulle anmodes om dokumentation, vil f.eks. kunne afklares – under inddragelse af Politiets Efterretningstjeneste – i forbindelse med gennemførelsen af tilsynet med den terrordømte eller radikaliserede.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en pligt for den terrordømte eller radikaliserede til at meddele oplysninger til politiet, jf. retssikkerhedslovens § 1, stk. 3. Det bemærkes, at det i den forbindelse følger af retssikkerhedslovens § 10, stk. 1, at hvis der konkret er mistanke om, at den terrordømte eller radikaliserede har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder den foreslåede pligt til at meddele oplysninger ikke i forhold til vedkommende, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Politiet skal i den forbindelse vejlede den mistænkte om, at vedkommende ikke har pligt til at meddele oplysninger, som kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Hvis den mistænkte meddeler samtykke til at afgive oplysninger, finder reglerne i retssikkerhedslovens § 9, stk. 4, 2. og 3. pkt., tilsvarende anvendelse. Kravet om dokumentation må almindeligvis antages at være opfyldt ved en erklæring fra en relevant sundhedsperson om den terrordømtes eller radikaliseredes deltagelse i den pågældende behandling.

Det foreslås, at dokumentation skal fremlægges inden for rimelig frist. En frist på minimum to uger forudsættes som udgangspunkt at være en rimelig frist, men der vil skulle foretages en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. I denne vurdering vil bl.a. behandlingstilbuddets mulighed for at udarbejde erklæringen inden for tidsfristen skulle tages i betragtning. Falder anmodningen om dokumentation f.eks. sammen med en ferieperiode, forudsættes det, at den terrordømte eller radikaliserede gives en længere frist til at kunne indhente dokumentationen.

Er den pågældende ikke i stand til at fremlægge dokumentationen inden for rimelig tid, vil det kunne straffes efter det foreslåede § 37, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.8.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 33

Det følger af det foreslåedes § 33, stk. 1, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om gennemførelse af tilsyn og klage over politiets dispositioner i forbindelse med tilsyn.

Der vil i medfør af bestemmelsen kunne fastsættes regler om, at politiets dispositioner i forbindelse med tilsynet kan påklages til politidirektøren i den pågældende politikreds, og at politidirektørens afgørelser i klagesager kan påklages til rigspolitichefen, jf. retsplejelovens § 109, stk. 1. Rigspolitichefens afgørelser vil ikke kunne påklages til justitsministeren, jf. retsplejelovens § 109, stk. 2.

Det bemærkes, at hvis klagen vedrører politiets adfærd i tjenesten eller et strafbart forhold begået af politiet, vil klagen efter de almindelige regler i retsplejelovens kapitel 93 b skulle indgives til Den Uafhængige Politiklagemyndighed, der undersøger og træffer afgørelse i sådanne sager.

Der vil i medfør af den foreslåede bestemmelse endvidere kunne fastsættes særlige regler vedrørende gennemførelse af tilsynet over for personer under 18 år.

Det foreslås i § 33, stk. 2, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for opfyldelsen af et påbud efter § 11.

Der vil i medfør af den foreslåede bestemmelse bl.a. kunne fastsættes særlige regler vedrørende gennemførelse af meldepligten for personer under 18 år.

Til § 34

Det følger af straffelovens § 79 b, stk. 8, at politiet kan videregive oplysninger til den dømte om, at en person er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i stk. 1. Videregivelse må kun ske i det omfang, det er nødvendigt for at håndhæve et kontaktforbud efter stk. 1, jf. stk. 3.

Det følger af straffelovens § 79 d, stk. 1, at de oplysninger, som politiet kan videregive i medfør af bl.a. § 79 b, stk. 8, bl.a. omfatter fotografier af de pågældende personer, herunder 1) personfotografier optaget i medfør af stk.

2, 2) personfotografier optaget i medfør af retsplejelovens kapitel 72, 3) personfotografier optaget eller registreret i medfør af udlændingelovens § 40 b og 4) personfotografier optaget af Danmarks Fængsler i medfør af retsplejelovens § 776 a eller straffuldbyrdelseslovens § 61.

Det følger af straffelovens § 79 d, stk. 2, at politiet med henblik på videregivelse i medfør af bl.a. § 79 b, stk. 8, bl.a. kan optage personfotografier af personer, der ved endelig dom 1) er dømt for en eller flere af de overtrædelser, som er nævnt i § 79 b, stk. 1, eller 2) er idømt et opholdsforbud efter § 79 c, stk. 1, jf. stk. 2.

Det følger af straffelovens § 79 d, stk. 3, at optagelse af personfotografier efter stk. 2 skal foretages i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens § 792 e, stk. 1 og 2.

Efter det foreslåede § 34, stk. 1, 1. pkt., kan politiet videregive oplysninger til personer, der er givet kontaktforbud efter § 4, om, at en person er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i § 4, stk. 1, eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov.

Der tilvejebringes herved hjemmel til, at politiet kan videregive identitetsoplysninger på personer, der er dømt for overtrædelse af en eller flere af de i det foreslåede § 4, stk. 1, nævnte bestemmelser eller som er givet kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov. Politiet vil som udgangspunkt kunne videregive oplysninger om de pågældendes navn og billede mv, jf. også stk. 2. Oplysninger om, hvilken af de konkrete terrorbestemmelser i straffeloven den pågældende er domfældt for, eller hvilke konkrete kontrolforanstaltninger som den pågældende er givet, vil derimod ikke kunne videregives. Disse oplysninger vil ikke i sig selv have betydning for håndhævelsen af kontaktforbuddet, der vil være overtrådt, uanset hvilken af de omfattede bestemmelser, som den pågældende er domfældt for, eller hvilke kontrolforanstaltninger den pågældende er givet.

Efter det foreslåede § 34, stk. 1, 2. pkt., må videregivelse kun ske i det omfang, det er nødvendigt for at håndhæve et meddelt kontaktforbud efter § 4.

Politiet vil således i det enkelte tilfælde skulle vurdere, om det af hensyn til håndhævelsen af et kontaktforbud konkret er nødvendigt at videregive de pågældende oplysninger.

Som eksempler på tilfælde, hvor politiet vil kunne videregive sådanne oplysninger, kan nævnes hensynet til at bringe den terrordømte eller

radikaliserede i ond tro om, at den pågældende har søgt at kontakte en person omfattet af kontaktforbuddet. Hvis politiet således som led i gennemførelsen af et tilsyn med et meddelt kontaktforbud bliver bekendt med, at den terrordømte eller radikaliserede har kontakt med en person omfattet af forbuddet, vil politiet kunne give den terrordømte eller radikaliserede oplysninger herom med henblik på fremover at kunne håndhæve forbuddet effektivt. Det bemærkes, at den pågældende herefter som udgangspunkt må antages at have overtrådt kontaktforbuddet, hvis kontakten ikke bringes til ophør.

Politiets behandling af oplysningerne vil indebære en behandling af personoplysninger, der vil skulle ske i overensstemmelse med databeskyttelseslovgivningen. Den terrordømtes eller den radikaliseredes behandling af oplysningerne vil som udgangspunkt falde uden for databeskyttelseslovgivningens anvendelsesområde, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 2, stk. 2, litra c, jf. pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 34, stk. 2, at de oplysninger, som politiet kan videregive i medfør af stk. 1, bl.a. omfatter fotografier af de pågældende personer, herunder 1) personfotografier optaget i medfør af stk. 3, 2) personfotografier optaget i medfør af retsplejelovens kapitel 72, 3) personfotografier optaget eller registreret i medfør af udlændingelovens § 40 b og 4) personfotografier optaget af Danmarks Fængsler i medfør af retsplejelovens § 776 a eller straffuldbyrdslovens § 61.

Der er tale om samme oplysninger, som politiet kan videregive efter straffelovens § 79 d for idømte kontaktforbud.

Det foreslås i § 34, stk. 3, at politiet med henblik på videregivelse i medfør af stk. 1 kan optage personfotografier af personer, der ved endelig dom er dømt for overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i § 4, stk. 1, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov. Optagelse af sådanne personfotografier skal ske i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens § 792 e, stk. 1 og 2.

Der er tale om samme hjemmel til optagelse af personfotografier, som for idømte kontaktforbud findes i straffelovens § 79 d.

Det foreslås i § 34, stk. 4, at den terrordømte eller radikaliserede har tavshedspligt med hensyn til de i stk. 1 nævnte oplysninger. Straffelovens §§ 152 og 152 c-152 f finder tilsvarende anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den pågældende ved enhver uberettiget videregivelse eller udnyttelse af oplysningerne kan straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder, jf. straffelovens § 152, stk. 1. Sker videregivelsen eller udnyttelsen med forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, eller foreligger der i øvrigt særligt skærpende omstændigheder, kan straffen dog stige indtil 2 år, jf. straffelovens § 152, stk. 2.

Det foreslås i § 34, stk. 5, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets videregivelse af oplysninger som nævnt i stk. 1, den terrordømtes og radikaliseredes tavshedspligt samt opbevaring og behandling af oplysninger som nævnt i stk. 1.

Det forudsættes, at der inden for rammerne af de eksisterende databeskyttelsesretlige regler – vil kunne fastsættes regler om politiets videregivelse af oplysninger efter det foreslåede stk. 1.

Herudover vil der i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne fastsættes regler om terrordømtes og radikaliseredes tavshedspligt, opbevaring og behandling af de modtagne oplysninger stk. 1. Der vil i den forbindelse kunne fastsættes straf af bøde eller fængsel for overtrædelse af sådanne regler, der er fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse, jf. det foreslåede 37, stk. 3.

Til § 35

Det følger af sundhedslovens § 43, stk. 1, at sundhedspersoner med patientens samtykke til andre formål end behandling kan videregive oplysninger om patientens helbredsforhold og andre fortrolige oplysninger til sundhedspersoner, myndigheder, organisationer, private personer m.fl.

Det følger af sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 1, at patientens helbredsforhold og andre fortrolige oplysninger kan videregives uden patientens samtykke, når det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives, og oplysningen må antages at have væsentlig betydning for den modtagende myndigheds sagsbehandling.

Det foreslås i § 35, at i forbindelse med udtalelserne, der er nævnt i § 15, stk. 4, skal sundhedspersoner videregive oplysninger om helbredsforhold og andre fortrolige oplysninger til Politiets Efterretningstjeneste.

Den foreslåede § 35 har til formål at tilvejebringe en hjemmel til, at oplysningerne kan videregives efter § 43, stk. 2, nr. 1, i sundhedsloven.

Den foreslåede § 35 indebærer, at sundhedspersoner har pligt til at videregive helbredsoplysninger og andre fortrolige oplysninger, når det er nødvendigt i forbindelse med udtalelserne nævnt i § 15, stk. 4, uanset om personen har givet samtykke til indhentningen af en udtalelse, jf. § 15, stk. 4, 1. pkt., eller om retten har truffet bestemmelse herom, jf. § 15, stk. 4, 2. pkt.

Til § 36

Det foreslås i § 36, *stk. 1*, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om myndighedernes adgang til og behandling af oplysninger vedrørende kontrolforanstaltninger meddelt i medfør af denne lov.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at kunne tage højde for bl.a. de it-mæssige tilpasninger med afledte databeskyttelsesretlige overvejelser, som ordningen med fastsættelse af kontrolforanstaltninger kan medføre for de involverede myndigheder, navnlig i forbindelse med udvekslingen af oplysninger mellem myndighederne. På nuværende tidspunkt kendes den præcise tekniske udformning af myndighedernes adgang til og behandling af oplysninger vedrørende kontrolforanstaltningerne ikke, og der kan på den baggrund opstå behov for efterfølgende at præcisere de databeskyttelsesretlige rammer herfor i form af en bekendtgørelse.

De regler, som vil kunne fastsættes, skal være nødvendige for myndighedernes adgang til og behandling af oplysninger om kontrolforanstaltningerne, og behandlingen af personoplysninger i medfør heraf vil skulle være strengt nødvendig og med henblik på at forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed. Der henvises i øvrigt til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 36, *stk. 2*, at justitsministeren kan fastsætte regler om, hvilke oplysninger skytteforeninger skal registrere til brug for tilsynet med et forbud mod deltagelse i skytteforeninger efter § 6, hvordan oplysningerne skal behandles, og myndigheders adgang til oplysningerne.

Den foreslåede bemyndigelse vil bl.a. kunne anvendes til i våbenbekendtgørelsen at fastslå, at skytteforeninger skal stille krav om fremvisning af billedlegitimation ved overladelse af et våben, ligesom såkaldte stamoplysninger om fulde navn, originalt billedlegitimationstype- og nummer (kørekort eller pasnummer) skal registreres. Det forudsættes

ligeledes, at kan fastsættes en pligt for skytteforeningerne til at føre en elektronisk oversigt over de personer, som får overladt skydevåben.

Den foreslåede bemyndigelse vil derudover bl.a. kunne anvendes til at fastsætte regler om, hvordan disse oplysninger skal registreres og deles med politiet og Politiets Efterretningstjeneste.

Det foreslås i § 36, *stk. 3*, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter § 3, *stk. 2*, herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, og om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger.

Der er tale om en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter justitsministeren fastsætter nærmere regler for ordningen med elektronisk kontrol. Det bemærkes i den forbindelse, at der er tale om en ikke-udtømmende opregning af eksempler på regler, der vil kunne fastsættes i bekendtgørelsesform.

Der vil i medfør af den foreslåede bestemmelse f.eks. kunne fastsættes regler om kompetencefordeling mellem myndigheder på Justitsministeriets område i forbindelse med den elektroniske kontrol.

Der kan f.eks. fastsættes regler om, at den terrordømte eller radikaliserede forpligtes til at medvirke i forbindelse med påsætning m.v. af GPS-fodlænken, at den pågældende løbende skal oplade batteriet i GPS-fodlænken, at den pågældende skal være kontaktbar, herunder tilgængelig på telefon for opkald af kontrollerende eller teknisk art fra myndighederne, samt at den pågældende skal efterkomme myndighedernes anvisninger vedrørende overvågningen.

Der kan også fastsættes regler om, at udlandsrejser, flyrejser og lignende handlinger, som kan udløse alarmer eller i øvrigt kan påvirke overvågningen, kun kan foretages med bistand fra relevante myndigheder.

Der kan endvidere fastsættes regler om myndigheders adgang til og behandling af de registrerede oplysninger. Der kan f.eks. fastsættes regler om, hvornår myndighederne kan gøre sig bekendt med de registrerede oplysninger om den terrordømte eller radikaliseredes færden, herunder oplysninger om den terrordømtes eller radikaliseredes færden uden for forbudszonen, hvis overvågningssystemet f.eks. viser tegn på, at GPS-fodlænkens signal er blevet blokeret, eller at fodlænken er søgt beskadiget.

Der kan derudover fastsættes regler om, hvornår de registrerede oplysninger skal slettes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.4.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 37

Det følger af straffelovens § 124 a, at overtrædelse af et kontaktforbud eller et opholdsforbud efter straffelovens § 79 b, stk. 1, straffes med fængsel indtil 2 år. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at det er forudsat, at overtrædelse af forbuddene i førstegangstilfælde som udgangspunkt medfører en ubetinget fængselsstraf på 60 dage. Der henvises til Folketingstidende 2019-20 (1. samling), tillæg A, L 130 som fremsat, side 11.

Det fremgår af straffelovens § 19, at uagtsomhed kun straffes ved de i straffeloven omhandlede lovovertrædelser, når det er særligt hjemlet. På andre lovovertrædelser er de pågældende straffebud anvendelige, også når lovovertrædelsen er begået af uagtsomhed, medmindre det modsatte har særlig hjemmel.

Det foreslås i § 37, *stk. 1*, at forsætlig overtrædelse eller manglende efterkommelse af kontrolforanstaltninger efter kapitel 2 straffes med fængsel indtil 2 år, jf. dog *stk. 2*.

Forsætlig overtrædelse eller manglende efterkommelse af kontrolforanstaltninger til kontrolforanstaltningerne omfatter også overtrædelse af tilladelser givet af politiet vedrørende de fastsatte kontrolforanstaltninger.

Det er med den foreslåede bestemmelse tilsigtet at spejle strafniveauet for overtrædelser af et kontaktforbud eller et opholdsforbud efter straffelovens § 79 b, stk. 1, som straffes efter straffelovens § 124 a med fængsel indtil to år. Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at det er forudsat, at overtrædelse af forbuddene i førstegangstilfælde som udgangspunkt medfører en ubetinget fængselsstraf på 60 dage. Dette udgangspunkt forudsættes også for forsætlige overtrædelser eller manglende efterkommelse af kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov.

Strafudmålingen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Det angivne strafniveau

vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Forsøg på at overtræde en fastsat kontrolforanstaltning vil være strafbart, jf. straffelovens § 21.

Det foreslås i § 37, *stk. 2*, at manglende efterkommelse af et påbud efter § 11 eller en anmodning efter § 32 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Både forsætlig og uagtsom manglende efterkommelse af et påbud efter § 11 eller en anmodning efter § 32 vil kunne straffes i medfør af den foreslåede bestemmelse, jf. straffelovens § 19.

Straffen for overtrædelse eller manglende efterkommelse af en meldepligt efter den foreslåede § 11 eller en anmodning efter § 32 forudsættes i enkeltstående førstegangstilfælde som udgangspunkt udmålt til 10 dages ubetinget fængsel. I gentagelsestilfælde forudsættes straffen som udgangspunkt udmålt til 30 dages ubetinget fængsel.

Strafudmålingen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Det angivne straffniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Det foreslås i § 37, *stk. 3*, at i forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 2 år for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Efter den foreslåede bestemmelse vil der bl.a. kunne fastsættes straf for overtrædelse af regler om terrordømtes og radikaliseredes opbevaring og behandling af de modtagne oplysninger, som vil kunne fastsættes i medfør af det foreslåede § 34, *stk. 5*. Efter den foreslåede bestemmelse vil der desuden kunne fastsættes straf for skytteforeningers overtrædelse af regler fastsat i medfør af det foreslåede § 36, *stk. 2*.

Der vil endvidere kunne fastsættes straf for overtrædelse af regler fastsat i medfør af § 36, *stk. 3*, herunder at manglende opladning af GPS-fodlænken i gentagelsestilfælde vil være strafbart, ligesom det i visse tilfælde vil kunne være strafbart ikke at være tilgængelig på telefon for opkald fra politi af kontrollerende art.

Der vil som udgangspunkt skulle straffes med bøde, når forskrifter, der udstedes i medfør af loven, om f.eks. manglende opladning af GPS-fodlænken overtrædes gentagne gange. Bødestrafen i nævnte tilfælde forudsættes som udgangspunkt at være 5.000 kr. Bøden kan forhøjes afhængig af forholdets grovhed. Er der tale om eksempelvis et meget betydeligt antal overtrædelser kan der være grundlag for at nedlægge påstand om frihedsstraf.

Det forudsættes, at der kan straffes i sammenstød mellem § 37 og overtrædelser af forskrifter fastsat i medfør af § 36, stk. 3, i situationer, hvor personen både overtræder et opholdsforbud og forskrifter, der udstedes i medfør af loven.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.13.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 38

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. juli 2026.

For så vidt angår den tidsmæssige virkning bemærkes det, at de foreslåede kontrolforanstaltninger vil kunne fastsættes for personer omfattet af de foreslåede § 1, nr. 2 og 3, uanset om de omstændigheder, der ligger til grund for vurderingen af den pågældendes farlighed eller af den radikaliserings, som den pågældende vurderes at have undergået, ligger før lovens ikrafttræden. Det afgørende vil i denne sammenhæng være karakteren af den farlighed, som fremgår af vurderingerne fra Politiets Efterretningstjeneste, på tidspunktet for rettens behandling af sagen om kontrolforanstaltninger.

For så vidt angår terrordømte omfattet af det foreslåede § 1, nr. 1, vil det kun være personer, der begår terrorforbrydelser efter lovens ikrafttrædelse, der vil kunne blive pålagt vilkår om pålæg af kontrolforanstaltninger efter den foreslåede nyaffattelse af § 79 b i straffeloven (lovforslagets § 40, nr. 14). Personer, der har begået lovovertrædelser (herunder terrorforbrydelser) forud for lovens ikrafttræden, vil efter omstændighederne kunne gives

kontrolforanstaltninger, hvis den pågældende opfylder betingelser for at være omfattet af det foreslåede § 1, nr. 2.

Det bemærkes, at der i lovforslagets § 39 foreslås en overgangsordning, hvorefter straffelovens § 79 b, § 79 d og § 124 a, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, og § 762, stk. 2, nr. 2, i retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, fortsat finder anvendelse for strafbare handlinger, der er begået forud for denne lovs ikrafttræden, og for opholdsforbud og kontaktforbud givet efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025.

Det foreslås i § 38, *stk. 2*, at regler udstedt i medfør af straffelovens § 39, stk. 5, og § 41, stk. 8, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 39, stk. 7, og § 41, stk. 10, i straffeloven, jf. denne lovs § 40, nr. 4 og 10.

Bemyndigelsesbestemmelserne i straffelovens § 39, stk. 5, og § 41, stk. 8, rykker til § 39, stk. 7, og § 41, stk. 10, som følge af lovforslagets § 40, nr. 4 og 10. Det foreslåede § 38, *stk. 2*, er på den baggrund medtaget af ordenshensyn.

Det foreslås i § 38, *stk. 3*, at regler udstedt i medfør af § 79 b, stk. 11, i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 39, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at de forskrifter, der er fastsat i medfør af hjemlen i § 79 b, stk. 11 (senest bekendtgørelse nr. 873 af 26. juni 2024 om tilsyns- og tilladelsesordning for dømte efter straffelovens §§ 79 a og 79 b), fortsat finder anvendelse på opholds- og kontaktforbud idømt efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, selv om § 79 b, stk. 11, ophæves, jf. lovforslagets § 40, nr. 14.

Det følger af det foreslåede § 38, *stk. 4, 1. pkt.*, at denne lovs § 3, stk. 2, straffelovens § 39, stk. 5, og § 41, stk. 8, som affattet ved lovs § 40, nr. 2 og 9, og § 48, stk. 6, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v., som affattet ved denne lovs § 41, nr. 2, først finder anvendelse fra et tidspunkt, der fastsættes af justitsministeren.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at tidspunktet for anvendelse af muligheden for påbud om at bære elektronisk udstyr, der registrerer

personens færden, og vilkår herom i forbindelse med prøveløsladelse og udgang kan fastsættes af justitsministeren ved bekendtgørelse.

Anvendelsestidspunktet vil således kunne afvente evalueringen af ordningen om omvendt fodlænke i stalkingssager.

Det foreslås i § 38, stk. 4, 2. pkt., at ministeren kan fastsætte, at bestemmelserne finder anvendelse fra forskellige tidspunkter.

Til § 39

Det foreslås i § 39, at § 79 b, § 79 d, og § 124 a, stk. 1, i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, og § 762, stk. 2, nr. 2, i retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, fortsat finder anvendelse for strafbare forhold, der er begået forud for denne lovs ikrafttræden, og for opholdsforbud og kontaktforbud givet efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der fortsat kan idømmes opholdsforbud og/eller kontaktforbud efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, for strafbare handlinger, der begået forud for denne lovs ikrafttræden.

Det forudsættes, at anklagemyndigheden for strafbare forhold, der kan give kontakt- og opholdsforbud efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, fortsat nedlægger påstand om kontakt- og opholdsforbud efter den førnævnte bestemmelse. Det vil i forbindelse med afgørelsen af, hvorvidt der kan fastsættes kontakt- og opholdsforbud, ikke skulle tillægges betydning, at den pågældende på et senere tidspunkt eventuelt vil kunne få fastsat kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov.

Politiet vil desuden fortsat kunne føre tilsyn med de idømte forbud efter straffeloven § 79 b, stk. 6, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, og videreoverdrage oplysninger efter stk. 8 i den nævnte bestemmelse.

Overtrædelse af opholdsforbud og kontaktforbud idømt efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, vil fortsat kunne straffes efter straffelovens § 124 a, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025.

En sigtet vil endvidere i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, fortsat kunne varetægtsfængsles, når der foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at den pågældende har begået en overtrædelse af straffelovens § 124 a, stk. 1, jf. § 79 b, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025.

Det foreslås i § 39, *stk. 2*, at justitsministeren for de i stk. 1 nævnte tilfælde kan fastsætte nærmere regler som nævnt i § 79 b, stk. 11, i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at justitsministeren med hjemmel i § 79 b, stk. 11, i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, kan fastsætte regler for opholds- og kontaktforbud idømt efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025.

Det bemærkes i den forbindelse, at der i en årrække efter lovens ikrafttræden fortsat vil kunne være terrordømte med opholds- eller kontaktforbud efter den hidtil gældende bestemmelse i straffelovens § 79 b.

Til § 40

Til nr. 1

Prøveløsladelse af personer, der er dømt for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom, forudsætter, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, at den pågældende har deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet, jf. straffelovens § 38, stk. 6, 2. pkt. Dette gælder uanset, om der er fastsat en tidsbestemt straf, eller den pågældende er idømt fængsel på livstid.

Det foreslås, at der i straffelovens § 38, *stk. 6, 2. pkt.*, efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,« indsættes »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme,«.

Den foreslåede ordning indebærer, at personer, der er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme, og som ikke er udvist ved dom, eller hvor udvisningen ikke kan gennemføres ved udsendelse, fremover også skal have deltaget i et

program fastsat af Danmarks Fængsler som forudsætning for prøveløsladelse, hvis ikke særlige hensyn taler imod.

Det vil ikke være en forudsætning for prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom og kan udsendes af landet i forbindelse med løsladelsen, at de har deltaget i et forebyggende program, hvis det må forventes, at udsendelsen kan effektueres i praksis.

Ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, vil deltagelse i et forebyggende program dog fortsat være en forudsætning for prøveløsladelsen.

Det vil som hidtil være op til Danmarks Fængsler at fastsætte et relevant program for den indsatte under hensyntagen til den pådømte kriminalitet og den dømtes forhold i øvrigt. Selv om kriminaliteten ikke udspringer af religiøs ekstremisme, kan det fortsat være relevant med et forløb, der skal nedsætte risikoen for radikaliserings. Det fastsatte program skal derfor også være med til at forebygge terrorrelateret kriminalitet, selv om den indsatte alene er bekymringsindberettet og endnu ikke nødvendigvis er en del af et radikaliseret eller ekstremistisk miljø.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Straffelovens § 39 indebærer, at der ved afgørelser om at meddele prøveløsladelse kan fastsættes forskellige vilkår herfor.

Det fremgår af straffelovens § 39, stk. 3, at ved løsladelse på prøve af en person, som er dømt for overtrædelse af § 191 eller § 192 a eller for en forbrydelse, der har været forbundet med forsætlig vold eller trusler, som er idømt fængsel i 1 år eller derover, som ikke er udvist ved dom, og som af politiet skønnes at have tilknytning til en gruppe af personer, hvor de pågældende personer tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, fastsættes, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, vilkår om, at den pågældende i prøvetiden ikke opholder sig sammen med eller på anden måde har kontakt med andre med tilknytning til den pågældende gruppe, medmindre der er tale om nærtstående, eller der er tale om ophold eller kontakt som led i varetagelsen af et anerkendelsesværdigt formål.

Det foreslås, at der i straffelovens § 39 efter stk. 3 indsættes et nyt *stk. 4*.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, at der ved løsladelse på prøve af

en person, som er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, og som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, eller som ikke er udvist ved dom, kan der, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, i prøvetiden fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltningerne efter § 3, stk. 1, og § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Personkredsen vil således efter § 1, nr. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede omfatte personer, der er blevet dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, og som i forbindelse med dommen i medfør af straffelovens § 79 b er pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Ordningen vil derudover efter § 1, nr. 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede omfatte personer, der er blevet idømt en fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og som vurderes at være særligt farlige radikaliserede.

Udtrykket »særligt farlige« henviser til en vurdering foretaget af Politiets Efterretningstjeneste i forbindelse med prøveløsladelsen. Det forudsættes, at vurderingen vil svare til farlighedsvurderingen foretaget efter § 15 i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Den foreslåede ordning vil ikke finde anvendelse ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom og kan udsendes af landet i forbindelse med løsladelsen. Udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, vil således kunne prøveløslades uden fastsættelse af de nævnte vilkår, hvis udsendelsen må forventes at kunne effektueres i praksis.

Ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, vil den foreslåede ordning dog skulle finde anvendelse.

Det foreslåede indebærer for det første, at terrordømte og radikaliserede i forbindelse med prøveløsladelse skal kunne gives et vilkår svarende til et opholdsforbud efter § 3, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvorved forstås et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er en

særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Det foreslåede indebærer for det andet, at terrordømte og radikaliserede i forbindelse med prøveløsladelse kan gives et vilkår svarende til et kontaktforbud efter § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvorved forstås et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det forudsættes, at Styrelsen for Danmarks Fængsler beslutter, om der skal fastsættes et opholds- eller kontaktforbud som vilkår for prøveløsladelsen. Afgørelsen vil blive truffet navnlig på baggrund af oplysninger fra politiet og Politiets Efterretningstjeneste. Det forudsættes i den forbindelse, at oplysningerne fra politiet og Politiets Efterretningstjeneste skal lægges uprøvet til grund af Styrelsen for Danmarks Fængsler ved afgørelsen om fastsættelse af vilkår for prøveløsladelsen.

Efter det foreslåede § 39, stk. 4, 2. pkt., finder kapitel 6-8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede tilsvarende anvendelse for vilkår om opholds- og kontaktforbud fastsat som vilkår for prøveløsladelse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære bl.a., at politiet efter § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil kunne meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud, samt til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet. Anmodninger om tilladelser vil således blive behandlet af politiet. Der henvises til den foreslåede § 26 og bemærkningerne hertil.

Bestemmelsen vil derudover indebære bl.a., at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste vil føre tilsyn med den prøveløsladte terrordømte eller radikaliseredes overholdelse af de skærpede vilkår om opholdsforbud og kontaktforbud. Politiet vil kunne træffe de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med tilsynet med de prøveløsladte terrordømte og radikaliserede, herunder i form af undersøgelser af lokaliteter eller

genstande, som den pågældende råder over. Der henvises til de foreslåede §§ 29 og 30 og bemærkningerne hertil.

Endelig vil den foreslåede bestemmelse indebære bl.a., at politiet efter § 34 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil kunne videregive oplysninger til personer, der er givet kontaktforbud efter § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, om, at en person er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i § 4, stk. 1, eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov. I den forbindelse vil politiet eksempelvis kunne videregive oplysninger med henblik på at bringe den pågældende i ond tro, hvis politiet i forbindelse med et tilsyn bliver bekendt med, at pågældende har kontakt med en person omfattet af kontaktforbuddet. Der henvises til den foreslåede § 34 og bemærkningerne hertil.

Det forudsættes med forslaget, at de skærpede vilkår vil skulle anvendes, når betingelserne herfor er til stede. Sådanne vilkår udgør imidlertid et indgreb i den pågældendes ret til privatliv eller bevægelsesfrihed, og Danmarks Fængsler vil derfor kunne undlade at fastsætte et sådant vilkår, hvis særlige omstændigheder taler imod.

Vilkåret om opholdsforbud vil skulle gives efter en konkret vurdering af, om et opholdsforbud vil være egnet og nødvendigt for at forebygge (nye) terrorhandlinger ved at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer.

Udtrykket »færdes eller opholde sig« omfatter enhver fysisk tilstedeværelse inden for det pågældende område, herunder at passere igennem området. Et opholdsforbud vil således indebære, at den blotte tilstedeværelse i det pågældende område uden politiets forudgående tilladelse efter den foreslåede § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil udgøre en overtrædelse, selv om der er tale om helt kortvarige ophold.

Det er dog ikke tilsigtet med bestemmelsen, at et opholdsforbud skal være til hinder for færden og ophold, der udelukkende skyldes nødsituationer, herunder den pågældende eller dennes nærmeste familiemedlemmers akutte henvendelse til et hospital. Den pågældende vil straks skulle forlade området, når nødsituationen er afsluttet. Fortsat færden eller ophold efter dette tidspunkt vil være en overtrædelse af opholdsforbuddet.

Et opholdsforbud vil indebære et forbud mod at bosætte sig i det område, der er omfattet af forbuddet. Opholdsforbuddet vil således i praksis indebære et påbud til den pågældende om at bosætte sig uden for det område, som opholdsforbuddet omfatter. Dette gælder dog ikke, hvis der undtagelsesvis er grundlag for at meddele tilladelse efter den foreslåede § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det vil være en betingelse for at give opholdsforbud i et område, at »der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning«.

Betingelsen om, at »der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø«, vil i almindelighed indebære, at et opholdsforbud som udgangspunkt vil skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret. Dette vil sædvanligvis være sammenfaldende med den kommune, hvor den terrordømtes eller den radikaliseredes bopæl eller opholdssted er beliggende, men vil efter omstændighederne også kunne være den kommune, hvor et klubhus, en fritidsklub eller en religiøs bygning er beliggende. Tilsvarende vil et opholdsforbud som udgangspunkt skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig. Steder eller områder, hvor det pågældende netværk i praksis samles og f.eks. søger at rekruttere andre personer til det radikaliserede miljø, vil også kunne anses som netværkets opholdssted.

Vurderingen af, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, og hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig, vil navnlig bero på politifaglige oplysninger, herunder særligt oplysninger fra Politiets Efterretningstjeneste. I den forbindelse vil der bl.a. kunne lægges vægt på politiets og Politiets Efterretningstjenestes observationer, ransagninger, afhøringer m.v.

Der vil herudover kunne gives et opholdsforbud i områder, hvor der konkret vurderes at være »en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning«. Terrordømte eller radikaliserede vil således i visse miljøer og over for socialt marginaliserede og sårbare personer, herunder unge, kunne opnå en

særlig status og autoritet. Personer med en sådan særlig status og autoritet kan ofte have/udøve stor indflydelse på radikaliseringen af andre.

Risikoen skal være begrundet i den terrordømtes eller den radikaliseredes personlige forhold og adfærd. Der vil efter omstændighederne også kunne indgå generelle erfaringer vedrørende det netværk, som den terrordømte eller radikaliserede er en del af, herunder eventuelle erfaringer om medlemmer af netværket, der er flyttet til et andet område. Betingelsen vil eksempelvis kunne være opfyldt, hvis en eller flere celler af det samme netværk, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, er aktive i andre områder. Endvidere vil et opholdsforbud kunne omfatte et eller flere områder, hvor der er en særlig høj koncentration af socialt udsatte unge, som på baggrund af kriminalitetsstatistikker eller andre forhold vurderes at kunne være særligt tiltrukket af ekstremistiske gruppefællesskaber. Som eksempler kan nævnes et eller flere boligområder, der er på politiets liste over særligt udsatte boligområder (SUB-områder) eller på regeringens årlige parallelsamfundsliste, og som på baggrund af Politiets Efterretningstjenestes kendskab til miljøet det pågældende sted vurderes at være særligt modtagelig over for de radikaliserede synspunkter, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at være eksponent for.

Ved vurderingen af den nærmere afgrænsning af opholdsforbuddet, herunder om forbuddet skal omfatte mere end et område – f.eks. både den kommune, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, og den kommune, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig – vil der navnlig skulle lægges vægt på, hvor forbuddet kan forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke recidiv i form af den terrordømtes eller radikaliseredes fastholdelse eller tilbagefald i et radikaliseret miljø. Ligeledes vil der skulle lægges afgørende vægt på, hvordan forbuddet begrænser risikoen for, at den terrordømte eller radikaliserede radikaliserer andre personer, der potentielt vil kunne begå nye terrorhandlinger. Dette gælder særligt, hvis opholdsforbuddet omfatter et område, hvor der konkret vurderes at være en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i negativ retning. Herudover vil der generelt skulle lægges vægt på karakteren, omfanget og grovheden af eventuel begået terrorrelateret kriminalitet.

Et opholdsforbud vil som udgangspunkt skulle gives til en eller flere hele kommuner. Hvis der er tale om en geografisk stor kommune med en eller flere større byer eller en kommune, der hovedsageligt består af tæt bebyggede områder, og hvor det er tydeligt, at den i bestemmelsen omhandlede særlige risiko alene gør sig gældende i relation til en bestemt by eller bydel, kan opholdsforbuddet begrænses til den pågældende by eller bydel. Dette forudsætter dog, at en bredere udstrækning af opholdsforbuddet konkret vurderes ikke at stå i rimeligt forhold til den begåede kriminalitet eller den i øvrigt identificerede farlighed og i særdeleshed behovet for at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke recidiv i form af, at den terrordømte eller radikaliserede ikke fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø eller radikaliserer andre personer.

Den præcise afgrænsning af opholdsforbuddet vil i øvrigt afhænge af en konkret proportionalitetsvurdering, hvor de ovennævnte retningslinjer om fastsættelse af forbuddet indgår. Det bemærkes i den forbindelse, at jo bredere et geografisk område, som et opholdsforbud skal omfatte, desto mere skærpes kravene til de modstående hensyn, der ligger til grund for meddelelse af opholdsforbuddet.

Der henvises til det foreslåede § 3, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Det vil være op til Danmarks Fængsler efter inddragelse af politiet og Politiets Efterretningstjeneste i de konkrete tilfælde at vurdere, hvordan området angives tilstrækkeligt præcist i afgørelsen. Det geografiske område, som et opholdsforbud skal dække, skal beskrives så præcist som muligt i Danmarks Fængslers afgørelse. Når opholdsforbuddet omfatter en eller flere kommuner, vil det være naturligt, at forbuddet afgrænses ved at angive den eller de pågældende kommuner i Danmarks Fængslers afgørelse. I andre tilfælde vil det eksempelvis kunne fastsættes i afgørelsen, hvilke gadenavne der omkranser det pågældende område, men andre beskrivelser af området vil også kunne anvendes, så længe det sikres, at det pågældende område let og utvetydigt kan identificeres. Det vil ikke være tilstrækkeligt at angive området på et kort, men beskrivelsen af området kan eventuelt suppleres af et kort. Det bemærkes, at politiets tilladelser efter den foreslåede § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede så vidt muligt skal afgrænses på samme måde.

Hvis Danmarks Fængsler efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal gives opholdsforbud, vil den pågældende som udgangspunkt skulle gives både et vilkår svarende til

opholdsforbud efter det foreslåede § 3, stk. 1, og et kontaktforbud efter den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Forbuddene kan dog efter omstændighederne også gives enkeltvis. Dette gælder f.eks., hvis betingelserne for kontaktforbud er opfyldt, mens betingelserne for opholdsforbud ikke er opfyldt, fordi der ikke vurderes at være et nærmere afgrænset område, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Det foreslås, at et vilkår om kontaktforbud skal svare til kontaktforbud efter den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede og således omfatte kontakt med alle personer, der på ethvert givent tidspunkt har modtaget en endelig dom for overtrædelse af en af de i den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede nævnte bestemmelser, eller endeligt er blevet meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger, herunder som vilkår for prøveløsladelse. Kontaktforbuddet er herved dynamisk og vil også omfatte kontakt med personer, der dømmes for overtrædelse af de nævnte bestemmelser på et senere tidspunkt end det tidspunkt, hvorved forbuddet er givet. Det samme gør sig gældende i forhold til personer, der er blevet pålagt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov på et senere tidspunkt end tidspunktet, hvor kontaktforbuddet blev meddelt. Kontaktforbuddet gælder derimod ikke, hvis den pågældende person alene er sigtet, tiltalt, har anket eller har mulighed for at anke terrordommen eller har kæret eller har mulighed for at kære kendelsen om fastsættelse af kontrolforanstaltningerne efter den foreslåede lov. For personer, der er givet kontrolforanstaltninger, er det kun aktuelle fastsatte kontrolforanstaltninger, der kan begrunde, at en person omfattes af et kontaktforbud. Har personen tidligere været givet kontrolforanstaltninger, som ikke længere er gældende, vil den pågældende således ikke være omfattet af kontaktforbuddet.

Det bemærkes, at et kontaktforbud ikke omfatter den terrordømtes eller den radikaliseredes nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) om retten til bl.a. familieliv. Ved nærmeste familiemedlemmer forstås normalt personens ægtefælle, faste samlevende, forældre, børn og søskende.

Det bemærkes derudover, at hvis den afgørelse, hvorved den pågældende blev dømt for overtrædelse af en af de i det foreslåede § 4, stk. 1, i lov om

kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede nævnte bestemmelser, er blevet slettet fra efterforskningsdelen af kriminalregistret, jf. bekendtgørelse nr. 1860 af 23. september 2021 om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister (Kriminalregisteret) med senere ændringer og cirkulære nr. 9913 af 30. oktober 2024 om registrering m.v. af oplysninger i Det Centrale Kriminalregister (Kriminalregisteret), vil personen ikke længere være omfattet af kontaktforbuddet.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse såvel i forhold til dømte personer, der gennem vold eller andre ulovlige midler har udvist samme radikale holdninger, som den dømte selv (f.eks. militant islamistiske holdninger), som i forhold til dømte personer, der gennem vold eller andre ulovlige handlinger har udvist andre – men tilsvarende – radikale holdninger (f.eks. højreekstremistiske, venstreekstremistiske eller antimyndighedsektremistiske holdninger). Derudover vil den finde anvendelse i forhold til andre særligt farlige radikaliserede, der er pålagt kontrolforanstaltningerne efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Udtrykket »kontakte« omfatter enhver personlig, skriftlig, telefonisk og digital kontakt med personer, der er omfattet af det pågældende forbud. Et kontaktforbud vil således indebære, at en hvilken som helst kontakt, både skriftlig og mundtlig, med de omfattede personer uden politiets forudgående tilladelse efter den foreslåede § 27 i lov om kontrolforanstaltninger vil udgøre en overtrædelse.

Der er herved lagt vægt på, at personer, som er dømt for overtrædelse af de omhandlede terrorbestemmelser, og særligt farlige radikaliserede er særligt udsatte for enten at blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller at radikalisere andre. Der kan på denne baggrund være en særlig risiko for, at den dømte vil søge at rekruttere andre terrordømte til et radikaliseret miljø eller at andre terrordømte vil søge at rekruttere den dømte til deres radikaliserede miljøer. I yderste konsekvens vil der endvidere være en risiko for, at sådanne terrordømte vil søge at anspore hinanden eller andre i et radikaliseret miljø til terrorisme.

Et kontaktforbud vil for det første indebære et forbud mod personlig kontakt med personer, der er omfattet af forbuddet, herunder fysisk fremmøde på den pågældendes bopæl, opholdssted eller andre steder, hvor den pågældende opholder sig midlertidigt. Det bemærkes, at i de tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede samtidig med kontaktforbuddet er

meddelt et opholdsforbud, vil opholdsforbuddet i visse tilfælde afskære muligheden for personlig kontakt med f.eks. personer, der har bidraget til den terrordømtes eller den radikaliseredes radikaliseringsproces, i det område, hvor de pågældende opholder sig.

Forbuddet indebærer også et forbud mod personlig kontakt, hvis den terrordømte eller radikaliserede tilfældigt møder en person, der er omfattet af forbuddet, f.eks. på gaden, i biografen eller hos fælles bekendte. Kontaktforbuddet vil i sådanne situationer i praksis indebære, at den terrordømte eller radikaliserede skal forlade stedet. I større forsamlinger, som f.eks. en demonstration, en festival eller lignende, hvor den terrordømte eller radikaliserede ikke vil være nødsaget til at interagere med personen omfattet af kontaktforbuddet, vil den terrordømte eller radikaliserede skulle holde størst mulig fysisk afstand fra den pågældende og samtidig ignorere vedkommende.

Kontaktforbuddet indebærer endvidere et forbud mod skriftlig kontakt i form af breve eller lignende analoge kommunikationsformer. Forbuddet omfatter ligeledes telefonisk kontakt, som foregår ved anvendelse af telefonnettet, herunder fremsendelse af en tekst- eller billedbesked (f.eks. sms'er og mms'er) samt telefax.

Herudover omfatter forbuddet enhver anden form for kontakt, som foregår gennem internettet eller et lignende system til spredning af information. Som eksempler kan nævnes e-mail, internetchat, internettelefoni og sociale medier, herunder Facebook, Instagram og X. Det samme gælder for kontakt, som finder sted på det mørke internet (dark web), som er en betegnelse for et netværk, som kræver særlig software at få adgang til. Netværket gør det herefter muligt for brugerne at skjule både deres handlinger og identiteter og er dermed særdeles velegnet for kriminelle, der ønsker at skjule ulovlige aktiviteter. Endvidere vil brug af Skype, Facetime, WhatsApp, Viber og lignende programmer til opkald, chat og videoopkald via internettet være omfattet af forbuddet. Det bemærkes, at forbuddet ligeledes forudsættes at omfatte fremtidige kommunikationsteknologier, der på linje med internettet vil kunne bruges til spredning af information.

Kontaktforbuddet gælder også, hvis en person, der er omfattet af forbuddet, har taget initiativ til den første kontakt med den terrordømte eller radikaliserede (f.eks. sendt den første sms eller den første mail). Den terrordømte eller radikaliserede må i sådanne tilfælde ikke svare på

henvendelsen. Det er desuden omfattet af forbuddet, hvis kontakten sker gennem andre, f.eks. den terrordømtes eller den radikaliseredes ægtefælle.

Et kontaktforbud indebærer desuden, at den terrordømte eller radikaliserede ikke må »søge at« kontakte personer omfattet af forbuddet. Forbuddet vil derfor være overtrådt, når den terrordømte eller radikaliserede f.eks. har afsendt en mail, skrevet en besked på en Facebook-profil eller lagt en besked på en telefonsvarer med henblik på at opnå kontakt til en person omfattet af forbuddet. Der vil i givet fald foreligge en overtrædelse af kontaktforbuddet og derved af vilkåret for prøveløsladelse, selv om mailen eller beskeden ikke kommer frem til den tilsigtede modtager.

Det er endvidere en betingelse for, at et vilkår om kontaktforbud svarende til den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger er overtrådt, at den terrordømte eller radikaliserede søger at »kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov«. Dette indebærer, at kontakten skal være rettet mod en eller flere konkrete personer, der er omfattet af forbuddet. En generel henvendelse eller et opslag, eksempelvis på en Facebook-profil eller Instagram-konto, herunder både på den terrordømtes eller den radikaliseredes egen profil eller på en andens, vil derimod i almindelighed ikke være omfattet af forbuddet. Det bemærkes, at en sådan henvendelse, der indledningsvis er generel, undervejs vil kunne skifte karakter og således blive omfattet af forbuddet. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en generel henvendelse på den terrordømtes eller radikaliseredes egen Facebook-profil eller i et lukket chatrum eller Facebook-gruppe udvikler sig til en samtale med en eller flere personer omfattet af forbuddet.

Der henvises til den foreslåede § 4 og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede ordning indebærer, at de skærpede vilkår om opholds- og kontaktforbud vil gælde i hele prøvetiden, og der vil således ikke være mulighed for at begrænse de skærpede vilkår til kun at gælde i en del af prøvetiden. Danmarks Fængsler vil kunne undlade at fastsætte et sådan vilkår, hvis særlige omstændigheder taler imod. Det forudsættes i den forbindelse, at de skærpede vilkår om opholds- og kontaktforbud ophæves, hvis betingelserne for vilkårene i løbet af prøvetiden ikke længere er til stede.

Hvis en prøveløsladt overtræder de skærpede vilkår, vil Danmarks Fængsler kunne 1) tildele den pågældende en advarsel, 2) ændre vilkårene og forlænge prøvetiden eller 3) under særlige omstændigheder bestemme, at den pågældende skal indsættes til udståelse af reststraffen, jf. straffelovens § 40, stk. 2.

Det forudsættes, at det altovervejende udgangspunkt i sager om overtrædelse af vilkår om opholds- og kontaktforbud vil være, at den pågældende genindsættes til fortsat straffafsoning. Det bemærkes, at der i straffuldbyrdeleslovens § 115 a lægges op til, at sager om genindsættelse for overtrædelse af et kontakt- eller opholdsforbud fastsat efter den foreslåede bestemmelse i § 39, stk. 4, skal behandles efter reglerne i kapitel 4 i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger, jf. den foreslåede bestemmelse i straffuldbyrdeleslovens § 115 a (lovforslagets § 41, nr. 6) og bemærkningerne hertil.

Det forudsættes, at politiet i forbindelse med håndhævelsen af vilkåret om opholds- og kontaktforbud eller politiets øvrige virksomhed giver meddelelse til Danmarks Fængsler, hvis politiet konstaterer, at den pågældende overtræder det fastsatte vilkår. Der kan f.eks. være tale om tilfælde, hvor politiet kan konstatere, at der er tale om en vilkårsovertrædelse, idet politiet i forbindelse med almindelig patrulje er stødt på den prøveløsladte i et område omfattet af den pågældendes opholdsforbud. Er den pågældende ligeledes givet et vilkår om at bære elektronisk udstyr, jf. det foreslåede § 39, stk. 5, i straffeloven, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), vil oplysningerne herom kunne bidrage til at konstatere en vilkårsovertrædelse. Det forudsættes desuden, at politiets oplysninger om den pågældendes færden og kontakt skal lægges uprøvet til grund af Danmarks Fængsler ved afgørelsen af, om vilkåret er overtrådt.

Der vil dog efter omstændighederne kunne reageres ved at tildele en advarsel, herunder hvis en enkeltstående vilkårsovertrædelse er begået umiddelbart inden prøvetidens udløb.

For at sikre overholdelsen af vilkårene forudsættes en vilkårsovertrædelse som det altovervejende udgangspunkt at medføre en mærkbar og konsekvent reaktion i form af genindsættelse, og det forudsættes således, at en advarsel kun undtagelsesvist vil være en tilstrækkelig reaktion.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der i straffelovens § 39 indsættes et nyt *stk. 5*, hvorefter en person kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), som supplement til et vilkår om opholdsforbud givet i medfør af *stk. 4*, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.

GPS-overvågningen vil fungere således, at politiet orienteres af Danmarks Fængsler, hvis den terrordømte eller radikaliserede færdes eller opholder sig inden for en nærmere fastsat forbudszone, der fastlægges i forbindelse med vilkåret om opholdsforbud. Konkret vil alarmen gå hos Danmarks Fængsler, hvis GPS-overvågningssystemet viser, at den terrordømte eller radikaliserede person befinder sig inden for den fastsatte forbudszone.

Det forudsættes, at GPS-overvågningen som klart udgangspunkt ikke vil foregå i realtid, men at oplysningerne om eventuelle alarmer vil kunne indgå som et element i politiets generelle tilsyn med overholdelsen af et fastsat opholdsforbud. Det forudsættes, at Danmarks Fængsler som operatør – såfremt visse nærmere betingelser er opfyldt – orienterer politiet om eventuelle alarmer ved oversendelse af logoplysninger, hvor alarmerne fremgår, indenfor nærmere bestemte intervaller. Det forudsættes ikke, at videregivelsen fra Danmarks Fængsler sker i realtid. Det forudsættes således som klart udgangspunkt ikke, at politiet ved en alarm vil skulle sende en patrulje ud til den position, hvor signalet senest er registreret, med henblik på at sikre overholdelse af opholdsforbuddet. Det forudsættes ligeledes som klart udgangspunkt ikke, at politiet i realtid reagerer på, at overvågningssystemet f.eks. viser tegn på, at GPS-fodlænkens signal er blevet blokeret, eller at fodlænken er søgt beskadiget.

Vilkåret indebærer en pligt til at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden. Som en del af vilkåret vil den terrordømte eller radikaliserede således tillige blive pålagt ikke at aftage eller ødelægge GPS-fodlænken, ligesom personen ikke må blokere for GPS-fodlænkens signal.

Det vil være en betingelse for at give vilkår om elektronisk kontrol, at personen er givet eller samtidig gives et vilkår om opholdsforbud.

Derudover vil det være en betingelse, at et vilkår om elektronisk kontrol er påkrævet for at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet. Ved vurderingen heraf vil der bl.a. kunne lægges vægt på baggrunden for udstedelsen af opholdsforbuddet. Endvidere kan der lægges vægt på øvrige omstændigheder, der indikerer, at personen ikke vil overholde et opholdsforbud, herunder tidligere overtrædelser af opholdsforbud. Det er i den forbindelse ikke en forudsætning, at der ved dom er konstateret en

overtrædelse af et opholdsforbud, og betingelsen vil således også kunne være opfyldt, hvis der foreligger en begrundet mistanke om, at en person har overtrådt et opholdsforbud.

Det skal indgå i vurderingen af meddelelse af vilkår om elektronisk kontrol, om den pågældende vurderes egnet til at bære en GPS-fodlænke. Det skyldes, at det forudsætter en vis form for administration at bære en fodlænke, herunder i forhold til opladning af fodlænken. Der vil således bl.a. kunne lægges vægt på, om personen vurderes at kunne overholde de pligter, der måtte blive administrativt fastsat efter det foreslåede § 39, stk. 8 (lovforslagets § 40, nr. 5), herunder regler om vedligeholdelse.

For at sikre overholdelsen af vilkårene forudsættes en vilkårsovertrædelse som det altovervejende udgangspunkt at medføre en mærkbar og konsekvent reaktion i form af genindsættelse, og det forudsættes således, at en advarsel kun undtagesvist vil være en tilstrækkelig reaktion.

Hvis signalet eller kommunikationen mellem overvågningsudstyret og den centrale overvågningsenhed forstyrres, uden at dette beror på den terrordømte eller radikaliseredes egne handlinger foretaget med henblik på at forstyrre den elektroniske overvågning m.v., forudsættes det ikke at være grundlag for genindsættelse.

Til nr. 3

Det følger af straffelovens § 39, stk. 4, 2. pkt., at personer, der er dømt for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, og hvor den pågældende ikke er udvist ved dom, skal fastsættes vilkår om, at den indsatte skal deltage i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligesartet kriminalitet.

Der kan alene fastsættes vilkår herom, hvis den indsatte som forudsætning for prøveløsladelsen har deltaget i et sådant program.

Det foreslås, at der i straffelovens § 39, stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 6, 2. pkt., efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,« indsættes »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme,«.

Den foreslåede ordning indebærer, at der fremover vil skulle fastsættes vilkår om, at personer, der er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme, og som ikke er

udvist ved dom, eller hvor udvisningen ikke kan gennemføres ved udsendelse, deltager i et program fastsat af Danmarks Fængsler.

Vilkår om deltagelse i et forebyggende program vil ikke skulle fastsættes ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom og kan udsendes af landet i forbindelse med løsladelsen. Udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, vil således kunne prøveløslades uden fastsættelse af vilkår om deltagelse i et forebyggende program, hvis udsendelsen må forventes at kunne effektueres i praksis.

Ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, vil der dog fortsat skulle fastsættes vilkår om deltagelse i et forebyggende program.

Det vil som hidtil være op til Danmarks Fængsler at fastsætte et relevant program eller anden indsats for den indsatte under hensyntagen til den pådømte kriminalitet og den dømtes forhold i øvrigt. Selv om kriminaliteten ikke udspringer af religiøs ekstremisme, kan det være relevant med et forløb, der skal nedsætte risikoen for radikalisering. Det fastsatte program skal derfor også være med til at forebygge terrorrelateret kriminalitet, selv om den indsatte alene er bekymringsindberettet og endnu ikke nødvendigvis er en del af et radikaliseret eller ekstremistisk miljø. Det kan desuden omfatte programmer med adfærdsregulerende formål eller aktiviteter, der skal give den indsatte redskaber til at indgå i sociale og samfundsmæssige relationer, hvis disse vurderes at kunne bidrage til at nedsætte den pågældendes risiko for ny kriminalitet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det følger af straffelovens § 39, stk. 5, at justitsministeren kan fastsættes regler om programmer fastsat af kriminalforsorgen med henblik på forebyggelse af ny ligeartet kriminalitet som nævnt i § 39, stk. 4.

Det foreslås, at i straffelovens § 39, stk. 5, der bliver til stk. 7, ændres »stk. 4« til »stk. 6«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 40, nr. 2, hvor der i straffelovens § 39 indsættes nye stykker efter stk. 3. Ændringen indebærer således ikke nogen ændring af bestemmelsens indhold.

Til nr. 5

Det foreslås, at der i straffelovens § 39 indsættes et nyt *stk.* 8, hvorefter justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter *stk.* 5, herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger og tilsyn.

Der er tale om en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter justitsministeren fastsætter nærmere regler for ordningen med elektronisk kontrol. Det bemærkes i den forbindelse, at der er tale om en ikke-udtømmende opregning af eksempler på regler, der vil kunne fastsættes i bekendtgørelsesform.

Der kan f.eks. fastsættes regler om, at den terrordømte eller radikaliserede forpligtes til at medvirke i forbindelse med påsætning m.v. af GPS-fodlænken, at den pågældende løbende skal oplade batteriet i GPS-fodlænken, at den pågældende skal være kontaktbar, herunder tilgængelig på telefon for opkald fra politi og Danmarks Fængsler af kontrollerende eller teknisk art, samt at den pågældende skal efterkomme myndighedernes anvisninger vedrørende overvågningen.

Der kan også fastsættes regler om, at udlandsrejser, flyrejser og lignende handlinger, som kan udløse alarmer eller i øvrigt kan påvirke overvågningen, kun kan foretages med bistand fra politiet.

Der kan endvidere fastsættes regler om myndigheders adgang til og behandling af de registrerede oplysninger. Der kan f.eks. fastsættes regler om, hvornår politiet og Danmarks Fængsler som operatør kan gøre sig bekendt med de registrerede oplysninger om den terrordømtes eller radikaliseredes færden, herunder oplysninger om den terrordømtes eller radikaliseredes færden uden for forbudszonen, hvis overvågningssystemet f.eks. viser tegn på, at GPS-fodlænkens signal er blevet blokeret, eller at fodlænken er søgt beskadiget. Der kan derudover fastsættes regler om, hvornår de registrerede oplysninger skal slettes.

Der vil derudover kunne fastsættes regler om, hvordan tilsynet med overholdelsen af vilkåret skal foregå.

Til nr. 6-7

Efter straffelovens § 40 a kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, beslutte, at dømte efter en konkret vurdering kan prøveløslades, når halvdelen af straffetiden, dog mindst 2 måneder, er udstået, hvis hensynet til retshåndhævelsen ikke skønnes at tale imod det, og betingelserne i § 40 a, stk. 1, nr. 1 eller 2, er opfyldt.

Efter bestemmelsens stk. 3 og 4 kan der fastsættes yderligere vilkår for prøveløsladelsen efter reglerne i § 57 og vilkår om, at den dømte skal udføre ulønnet samfundstjeneste. Desuden finder § 39, stk. 3 og 4, tilsvarende anvendelse ved fastsættelse af vilkår efter § 40 a.

Det foreslås for det første i § 40 a, stk. 3, at »§ 39, stk. 3 og 4« ændres til »§ 39, stk. 3-6«. Det foreslås for det andet i § 40 a, stk. 4, at »§ 39, stk. 3 og 4« ændres til »§ 39, stk. 3-6«.

De foreslåede ændringer indebærer, at der ved prøveløsladelse efter § 40 a fremover også kan fastsættes vilkår efter den foreslåede bestemmelse i § 39, stk. 4 og 5, jf. lovforslagets § 40, nr. 2.

De foreslåede ændringer medfører derfor, at terrordømte og radikaliserede i forbindelse med prøveløsladelse efter § 40 a vil kunne gives vilkår om opholdsforbud, der svarer til opholdsforbud efter § 3, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvorved forstås et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

De foreslåede ændringer indebærer desuden, at terrordømte og radikaliserede i forbindelse med prøveløsladelse efter § 40 a vil kunne gives vilkår om kontaktforbud, der svarer til kontaktforbud efter § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvorved forstås et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger, herunder som vilkår for prøveløsladelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Prøveløsladelse af personer, der er dømt for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom, forudsætter, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, at den pågældende har deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Dette gælder, uanset om der er fastsat en tidsbestemt straf, eller den pågældende er idømt fængsel på livstid, jf. straffelovens § 39, stk. 4, 2. pkt., og § 41, stk. 4, 2. pkt.

Det foreslås, at der i straffelovens § 41, stk. 4, 2. pkt., efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,« indsættes »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikaliserings eller ekstremisme,«.

Den foreslåede ordning indebærer, at personer, der er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikaliserings eller ekstremisme, og som ikke er udvist ved dom, eller hvor udvisningen ikke kan gennemføres ved udsendelse, fremover også vil skulle have deltaget i et program fastsat af Danmarks Fængsler som forudsætning for prøveløsladelse.

Personkredsen forudsættes at omfatte bekymringsindberettede indsatte, som er placeret i de højeste bekymringskategorier i Danmarks Fængsler.

Det vil ikke være en forudsætning for prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom og kan udsendes af landet i forbindelse med løsladelsen, at de har deltaget i et forebyggende program, hvis det må forventes, at udsendelsen kan effektueres i praksis.

Ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, vil deltagelse i et forebyggende program dog fortsat være en forudsætning for prøveløsladelsen.

Det vil som hidtil være op til Danmarks Fængsler at fastsætte et relevant program eller anden indsats for den indsatte under hensyntagen til den pådømte kriminalitet og den dømtes forhold i øvrigt. Selv om kriminaliteten ikke udspringer af religiøs ekstremisme, kan det være relevant med et forløb, der skal nedsætte risikoen for radikaliserings. Det fastsatte program skal derfor også være med til at forebygge terrorrelateret kriminalitet, selv om

den indsatte alene er bekymringsindberettet og endnu ikke nødvendigvis er en del af et radikaliseret eller ekstremistisk miljø. Det kan desuden omfatte programmer med adfærdsregulerende formål eller aktiviteter, der skal give den indsatte redskaber til at indgå i sociale og samfundsmæssige relationer, hvis disse vurderes at kunne bidrage til at nedsætte den pågældendes risiko for ny kriminalitet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Straffelovens § 41 indeholder betingelserne for prøveløsladelse af livstidsdømte, herunder vilkårene herfor.

Det fremgår af § 41, stk. 6, at for en dømt, som ikke er udvist ved dom, og som af politiet skønnes at have tilknytning til en gruppe af personer, hvor de pågældende personer tilsammen står bag omfattende og alvorlig kriminalitet, fastsættes, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, vilkår om, at den pågældende i prøvetiden ikke opholder sig sammen med eller på anden måde har kontakt med andre med tilknytning til den pågældende gruppe, medmindre der er tale om nærtstående eller der er tale om ophold eller kontakt som led i varetagelsen af et anerkendelsesværdigt formål.

Det foreslås, at der i straffelovens § 41 indsættes et nyt *stk. 7*. Det fremgår af det foreslåede *stk. 7, 1. pkt.* at ved løsladelse på prøve af en person, som er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, og som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, eller som ikke er udvist ved dom, kan der, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, i prøvetiden fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltningerne efter § 3, stk. 1, og § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Personkredsen vil således efter § 1, nr. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede omfatte personer, der er blevet dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, og som i forbindelse med dommen i medfør af straffelovens § 79 b er pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Ordningen vil derudover efter § 1, nr. 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede omfatte personer, der er blevet idømt en fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og som vurderes at være særligt farlige radikaliserede.

Udtrykket »særligt farlige« henviser til en vurdering foretaget af Politiets Efterretningstjeneste i forbindelse med prøveløsladelsen. Det forudsættes, at vurderingen vil være tilsvarende farlighedsvurderingen foretaget efter § 15 i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Den foreslåede ordning vil ikke finde anvendelse ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom og kan udsendes af landet i forbindelse med løsladelsen. Udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, vil således kunne prøveløslades uden fastsættelse af de nævnte vilkår, hvis udsendelsen må forventes at kunne effektueres i praksis.

Ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, vil den foreslåede ordning dog skulle finde anvendelse.

Det foreslåede indebærer for det første, at terrordømte og radikaliserede i forbindelse med prøveløsladelse skal kunne gives et vilkår svarende til et opholdsforbud efter § 3, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvorved forstås et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Det foreslåede indebærer for det andet, at terrordømte og radikaliserede i forbindelse med prøveløsladelse kan gives et vilkår svarende til et kontaktforbud efter § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvorved forstås et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte eller radikaliserede.

Det foreslås, at Styrelsen for Danmarks Fængsler beslutter, om der skal fastsættes et opholds- eller kontaktforbud som vilkår for prøveløsladelsen. Afgørelsen vil blive truffet navnlig på baggrund af oplysninger fra politiet og Politiets Efterretningstjeneste. Det forudsættes i den forbindelse, at oplysningerne fra politiet og Politiets Efterretningstjeneste skal lægges uprøvet til grund af Styrelsen for Danmarks Fængsler ved afgørelsen om fastsættelse af vilkår for prøveløsladelsen.

Efter det foreslåede § 41, stk. 7, 2. pkt., finder kapitel 6-8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede tilsvarende anvendelse for vilkår om opholds- og kontaktforbud fastsat som vilkår for prøveløsladelse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære bl.a., at politiet efter § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil kunne meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud, samt til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet. Anmodninger om tilladelser vil således blive behandlet af politiet. Der henvises til den foreslåede § 26 og bemærkningerne hertil.

Bestemmelsen vil derudover indebære bl.a., at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste vil føre tilsyn med den prøveløsladte terrordømte eller radikaliseredes overholdelse af de skærpede vilkår om opholdsforbud og kontaktforbud. Politiet vil kunne træffe de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med tilsynet med de prøveløsladte terrordømte og radikaliserede, herunder i form af undersøgelser af lokaliteter eller genstande, som den pågældende råder over. Der henvises til de foreslåede §§ 29 og 30 og bemærkningerne hertil.

Endelig vil den foreslåede bestemmelse indebære bl.a., at politiet efter § 34 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil kunne videregive oplysninger til personer, der er givet kontaktforbud efter § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, om at en person er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i § 4, stk. 1, eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov. I den forbindelse vil politiet eksempelvis kunne videregive oplysninger med henblik på at bringe den pågældende i ond tro, hvis politiet i forbindelse med et tilsyn bliver bekendt med, at pågældende har kontakt med en person omfattet af kontaktforbuddet. Der henvises til den foreslåede § 34 og bemærkningerne hertil.

Det forudsættes med forslaget, at de skærpede vilkår vil skulle anvendes, når betingelserne herfor er til stede. Sådanne vilkår udgør imidlertid et indgreb i den pågældendes ret til privatliv eller bevægelsesfrihed, og Danmarks Fængsler vil derfor kunne undlade at fastsætte et sådant vilkår, hvis særlige omstændigheder taler imod.

Vilkåret om opholdsforbud vil skulle gives efter en konkret vurdering af, om et opholdsforbud vil være egnet og nødvendigt for at forebygge (nye) terrorhandlinger ved at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer.

Udtrykket »færdes eller opholde sig« omfatter enhver fysisk tilstedeværelse inden for det pågældende område, herunder at passere igennem området. Et opholdsforbud vil således indebære, at den blotte tilstedeværelse i det pågældende område uden politiets forudgående tilladelse efter den foreslåede § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, vil udgøre en overtrædelse, selv om der er tale om helt kortvarige ophold.

Det er dog ikke tilsigtet med bestemmelsen, at et opholdsforbud skal være til hinder for færdens og ophold, der udelukkende skyldes nødsituationer, herunder den pågældende eller dennes nærmeste familiemedlemmers akutte henvendelse til et hospital. Den pågældende vil straks skulle forlade området, når nødsituationen er afsluttet. Fortsat færdens eller ophold efter dette tidspunkt vil være en overtrædelse af opholdsforbuddet.

Et opholdsforbud vil indebære et forbud mod at bosætte sig i det område, der er omfattet af forbuddet. Opholdsforbuddet vil således i praksis indebære et påbud til den pågældende om at bosætte sig uden for det område, som opholdsforbuddet omfatter. Dette gælder dog ikke, hvis der undtagelsesvist er grundlag for at meddele tilladelse efter den foreslåede § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det er en betingelse for at give opholdsforbud i et område, at »der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning«.

Betingelsen om, at »der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø«, vil i almindelighed indebære, at et opholdsforbud som udgangspunkt

vil skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret. Dette vil sædvanligvis være sammenfaldende med den kommune, hvor den terrordømtes eller den radikaliseredes bopæl eller opholdssted er beliggende, men vil efter omstændighederne også kunne være den kommune, hvor et klubhus, en fritidsklub eller en religiøs bygning er beliggende. Tilsvarende vil et opholdsforbud som udgangspunkt skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig. Steder eller områder, hvor det pågældende netværk i praksis samles og f.eks. søger at rekruttere andre personer til det radikaliserede miljø, vil også kunne anses som netværkets opholdssted.

Vurderingen af, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, og hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig, vil navnlig bero på politifaglige oplysninger, herunder særligt oplysninger fra Politiets Efterretningstjeneste. I den forbindelse vil der bl.a. kunne lægges vægt på politiets og Politiets Efterretningstjenestes observationer, ransagninger, afhøringer m.v.

Der kan herudover gives et opholdsforbud i områder, hvor der konkret vurderes at være »en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning«. Terrordømte eller radikaliserede vil således i visse miljøer og over for socialt marginaliserede og sårbare personer, herunder unge, kunne opnå en særlig status og autoritet. Personer med en sådan særlig status og autoritet kan ofte have/udøve en stor indflydelse på radikaliseringen af andre.

Risikoen skal være begrundet i den terrordømtes eller den radikaliseredes personlige forhold og adfærd. Der vil efter omstændighederne også kunne indgå generelle erfaringer vedrørende det netværk, som den terrordømte eller radikaliserede er en del af, herunder eventuelle erfaringer om medlemmer af netværket, der er flyttet til et andet område. Betingelsen vil eksempelvis kunne være opfyldt, hvis en eller flere celler af det samme netværk, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, er aktive i andre områder. Endvidere vil et opholdsforbud kunne omfatte et eller flere områder, hvor der er en særlig høj koncentration af socialt udsatte unge, som på baggrund af kriminalitetsstatistikker eller andre forhold vurderes at kunne være særligt tiltrukket af ekstremistiske gruppefællesskaber. Som eksempler kan nævnes

et eller flere boligområder, der er på politiets liste over særligt udsatte boligområder (SUB-områder) eller på regeringens årlige parallelsamfundsliste, og som på baggrund af Politiets Efterretningstjenestes kendskab til miljøet det pågældende sted vurderes at være særligt modtagelig over for de radikaliserede synspunkter, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at være eksponent for.

Ved vurderingen af den nærmere afgrænsning af opholdsforbuddet, herunder om forbuddet skal omfatte mere end et område – f.eks. både den kommune, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, og den kommune, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig – vil der navnlig skulle lægges vægt på, hvor forbuddet kan forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke recidiv i form af den terrordømtes eller radikaliseredes fastholdelse eller tilbagefald i et radikaliseret miljø. Ligeledes vil der skulle lægges afgørende vægt på, hvordan forbuddet begrænser risikoen for, at den terrordømte eller radikaliserede radikaliserer andre personer, der potentielt vil kunne begå nye terrorhandlinger. Dette gælder særligt, hvis opholdsforbuddet omfatter et område, hvor der konkret vurderes at være en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i negativ retning. Herudover vil der generelt skulle lægges vægt på karakteren, omfanget og grovheden af eventuel begået terrorrelateret kriminalitet.

Et opholdsforbud vil som udgangspunkt skulle gives til en eller flere hele kommuner. Hvis der er tale om en geografisk stor kommune med en eller flere større byer eller en kommune, der hovedsageligt består af tæt bebyggede områder, og hvor det er tydeligt, at den i bestemmelsen omhandlede særlige risiko alene gør sig gældende i relation til en bestemt by eller bydel, kan opholdsforbuddet begrænses til den pågældende by eller bydel. Dette forudsætter dog, at en bredere udstrækning af opholdsforbuddet konkret vurderes ikke at stå i rimeligt forhold til den begåede kriminalitet eller den i øvrigt identificerede farlighed og i særdeleshed behovet for at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke recidiv i form af, at den terrordømte eller radikaliserede ikke fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø eller radikaliserer andre personer.

Den præcise afgrænsning af opholdsforbuddet vil i øvrigt afhænge af en konkret proportionalitetsvurdering, hvor de ovennævnte retningslinjer om fastsættelse af forbuddet indgår. Det bemærkes i den forbindelse, at jo

breder et geografisk område, som et opholdsforbud skal omfatte, desto mere skærpes kravene til de modstående hensyn, der ligger til grund for meddelelse af opholdsforbuddet.

Der henvises til det foreslåede § 3, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Det vil være op til Danmarks Fængsler efter inddragelse af politiet og Politiets Efterretningstjeneste i de konkrete tilfælde at vurdere, hvordan området angives tilstrækkeligt præcist i afgørelsen. Det geografiske område, som et opholdsforbud skal dække, skal beskrives så præcist som muligt i Danmarks Fængslers afgørelse. Når opholdsforbuddet omfatter en eller flere kommuner, vil det være naturligt, at forbuddet afgrænses ved at angive den eller de pågældende kommuner i Danmarks Fængslers afgørelse. I andre tilfælde vil det eksempelvis kunne fastsættes i afgørelsen, hvilke gadenavne der omkranser det pågældende område, men andre beskrivelser af området vil også kunne anvendes, så længe det sikres, at det pågældende område let og utvetydigt kan identificeres. Det vil ikke være tilstrækkeligt at angive området på et kort, men beskrivelsen af området kan eventuelt suppleres af et kort. Det bemærkes, at politiets tilladelser efter den foreslåede § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede så vidt muligt skal afgrænses på samme måde.

Hvis Danmarks Fængsler efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal gives opholdsforbud, vil den pågældende som udgangspunkt skulle gives både et vilkår svarende til opholdsforbud efter det foreslåede § 3, stk. 1, og et kontaktforbud efter den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Forbuddene kan dog efter omstændighederne også gives enkeltvis. Dette gælder f.eks., hvis betingelserne for kontaktforbud er opfyldt, mens betingelserne for opholdsforbud ikke er opfyldt, fordi der ikke vurderes at være et nærmere afgrænset område, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Det foreslås, at et vilkår om kontaktforbud skal svare til kontaktforbud efter den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede omfatte kontakt med alle personer, der på ethvert givent tidspunkt har modtaget en endelig dom for overtrædelse af en af de i den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede nævnte bestemmelser, eller endeligt er blevet meddelt

kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger, herunder som vilkår for prøveløsladelse. Kontaktforbuddet er herved dynamisk og vil også omfatte kontakt med personer, der dømmes for overtrædelse af de nævnte bestemmelser på et senere tidspunkt end det tidspunkt, hvor forbuddet er givet. Det samme gør sig gældende i forhold til personer, der er blevet pålagt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov på et senere tidspunkt end tidspunktet, hvor kontaktforbuddet blev meddelt. Kontaktforbuddet gælder derimod ikke, hvis den pågældende person alene er sigtet, tiltalt, har anket eller har mulighed for at anke terrordommen eller har kæret eller har mulighed for at kære kendelsen om fastsættelse af kontrolforanstaltningerne efter den foreslåede lov. For personer, der er givet kontrolforanstaltninger, er det kun aktuelle fastsatte kontrolforanstaltninger, der kan begrunde, at en person omfattes af et kontaktforbud. Har personen tidligere været givet kontrolforanstaltninger, som ikke længere er gældende, vil den pågældende således ikke være omfattet af kontaktforbuddet.

Det bemærkes, at et kontaktforbud ikke omfatter den terrordømtes eller den radikaliseredes nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) om retten til bl.a. familieliv. Ved nærmeste familiemedlemmer forstås normalt personens ægtefælle, faste samlevende, forældre, børn og søskende.

Det bemærkes derudover, at hvis den afgørelse, hvorved den pågældende blev dømt for overtrædelse af en af de i det foreslåede § 4, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede nævnte bestemmelser, er blevet slettet fra efterforskningsdelen af kriminalregistret, vil personen ikke længere være omfattet af kontaktforbuddet, jf. bekendtgørelse nr. 1860 af 23. september 2021 om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister (Kriminalregisteret) med senere ændringer og cirkulære nr. 9913 af 30. oktober 2024 om registrering m.v. af oplysninger i Det Centrale Kriminalregister (Kriminalregisteret).

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse såvel i forhold til dømte personer, der gennem vold eller andre ulovlige midler har udvist samme radikale holdninger, som den dømte selv (f.eks. militant islamistiske holdninger), som i forhold til dømte personer, der gennem vold eller andre ulovlige handlinger har udvist andre – men tilsvarende – radikale holdninger (f.eks. højreekstremistiske, venstreekstremistiske eller antimyndighedsekstremistiske holdninger). Derudover vil det finde anvendelse i forhold til andre særligt farlige radikaliserede, der er pålagt

kontrolforanstaltningerne efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Udtrykket »kontakte« omfatter enhver personlig, skriftlig, telefonisk og digital kontakt med personer, der er omfattet af det pågældende forbud. Et kontaktforbud vil således indebære, at en hvilken som helst kontakt, både skriftlig og mundtlig, med de omfattede personer uden politiets forudgående tilladelse efter den foreslåede § 27 i lov om kontrolforanstaltninger vil udgøre en overtrædelse.

Der er herved lagt vægt på, at personer, som er dømt for overtrædelse af de omhandlede terrorbestemmelser, og særligt farlige radikaliserede er særligt udsatte for enten at blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller at radikalisere andre. Der kan på denne baggrund være en særlig risiko for, at den dømte vil søge at rekruttere andre terrordømte til et radikaliseret miljø eller at andre terrordømte vil søge at rekruttere den dømte til deres radikaliserede miljøer. I yderste konsekvens vil der endvidere være en risiko for, at sådanne terrordømte vil søge at anspore hinanden eller andre i et radikaliseret miljø til terrorisme.

Et kontaktforbud vil for det første indebære et forbud mod personlig kontakt med personer, der er omfattet af forbuddet, herunder fysisk fremmøde på den pågældendes bopæl, opholdssted eller andre steder, hvor den pågældende opholder sig midlertidigt. Det bemærkes, at i de tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede samtidig med kontaktforbuddet er meddelt et opholdsforbud, vil opholdsforbuddet i visse tilfælde afskære muligheden for personlig kontakt med f.eks. personer, der har bidraget til den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, i det område, hvor de pågældende opholder sig.

Forbuddet indebærer også et forbud mod personlig kontakt, hvis den terrordømte eller radikaliserede tilfældigt møder en person, der er omfattet af forbuddet, f.eks. på gaden, i biografen eller hos fælles bekendte. Kontaktforbuddet vil i sådanne situationer i praksis indebære, at den terrordømte eller radikaliserede skal forlade stedet. I større forsamlinger, som f.eks. en demonstration, en festival eller lignende, hvor den terrordømte eller radikaliserede ikke vil være nødsaget til at interagere med personen omfattet af kontaktforbuddet, vil den terrordømte eller radikaliserede skulle holde størst mulig fysisk afstand fra den pågældende og samtidig ignorere vedkommende.

Kontaktforbuddet indebærer endvidere et forbud mod skriftlig kontakt i form af breve eller lignende analoge kommunikationsformer. Forbuddet omfatter ligeledes telefonisk kontakt, som foregår ved anvendelse af telefonnettet, herunder fremsendelse af en tekst- eller billedbesked (f.eks. sms'er og mms'er) samt telefax.

Herudover omfatter forbuddet en hvilken som helst kontakt, som foregår gennem internettet eller et lignende system til spredning af information. Som eksempler kan nævnes e-mail, internetchat, internettelefoni og sociale medier, herunder Facebook, Instagram og X. Det samme gælder for kontakt, som finder sted på det mørke internet (dark web), som er en betegnelse for et netværk, som kræver særlig software at få adgang til. Netværket gør det herefter muligt for brugerne at skjule både deres handlinger og identiteter og er dermed særdeles velegnet for kriminelle, der ønsker at skjule ulovlige aktiviteter. Endvidere vil brug af Skype, Facetime, WhatsApp, Viber og lignende programmer til opkald, chat og videoopkald via internettet være omfattet af forbuddet. Det bemærkes, at forbuddet ligeledes forudsættes at omfatte fremtidige kommunikationsteknologier, der på linje med internettet, vil kunne bruges til spredning af information.

Kontaktforbuddet gælder også, hvis en person, der er omfattet af forbuddet, har taget initiativ til den første kontakt med den terrordømte eller radikaliserede (f.eks. sendt den første sms eller den første mail). Den terrordømte eller radikaliserede må i sådanne tilfælde ikke svare på henvendelsen. Det er desuden omfattet af forbuddet, hvis kontakten sker gennem andre, f.eks. den terrordømtes eller den radikaliseredes ægtefælle.

Et kontaktforbud indebærer desuden, at den terrordømte eller radikaliserede ikke må »søge at« kontakte personer omfattet af forbuddet. Forbuddet vil derfor være overtrådt, når den terrordømte eller radikaliserede f.eks. har afsendt en mail, skrevet en besked på en Facebook-profil eller lagt en besked på en telefonsvarer med henblik på at opnå kontakt til en person omfattet af forbuddet. Der vil i givet fald foreligge en overtrædelse af kontaktforbuddet og derved af vilkåret for prøveløsladelse, selv om mailen eller beskeden ikke kommer frem til den tilsigtede modtager.

Det er endvidere en betingelse for, at et vilkår om kontaktforbud svarende til den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger, er overtrådt, at den terrordømte eller radikaliserede søger at »kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede

forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov«. Dette indebærer, at kontakten skal være rettet mod en eller flere konkrete personer, der er omfattet af forbuddet. En generel henvendelse eller et opslag, eksempelvis på en Facebook-profil eller Instagram-konto, herunder både på den terrordømtes eller den radikaliseredes egen profil eller på en andens, vil derimod i almindelighed ikke være omfattet af forbuddet. Det bemærkes, at en sådan henvendelse, der indledningsvis er generel, undervejs vil kunne skifte karakter og således blive omfattet af forbuddet. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en generel henvendelse på den terrordømtes eller radikaliseredes egen Facebook-profil eller i et lukket chatrum eller Facebook-gruppe udvikler sig til en samtale med en eller flere personer omfattet af forbuddet.

Der henvises til den foreslåede § 4 og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede ordning indebærer, at de skærpede vilkår om opholds- og kontaktforbud vil gælde i hele prøvetiden, og der vil således ikke være mulighed for at begrænse de skærpede vilkår til kun at gælde i en del af prøvetiden. Danmarks Fængsler vil kunne undlade at fastsætte et sådan vilkår, hvis særlige omstændigheder taler imod. Det forudsættes i den forbindelse, at de skærpede vilkår om opholds- og kontaktforbud ophæves, hvis betingelserne for vilkårene i løbet af prøvetiden ikke længere er til stede.

Hvis en prøveløsladt overtræder de skærpede vilkår, vil Danmarks Fængsler kunne 1) tildele den pågældende en advarsel, 2) ændre vilkårene og forlænge prøvetiden eller 3) under særlige omstændigheder bestemme, at den pågældende skal indsættes til udståelse af reststraffen, jf. straffelovens § 40, stk. 2, og § 42, stk. 2.

Det forudsættes, at det altovervejende udgangspunkt i sager om overtrædelse af de skærpede vilkår om opholds- og kontaktforbud vil være, at den pågældende genindsættes til fortsat strafafsoning. Det bemærkes, at der lægges op til, at sager om genindsættelse for overtrædelse af et kontakt- eller opholdsforbud fastsat efter den foreslåede bestemmelse i § 41, stk.7, skal behandles efter reglerne i kapitel 4 i den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger, jf. den foreslåede bestemmelse i straffuldbyrdslovens § 115 a (lovforslagets § 41, nr. 6) og bemærkningerne hertil.

Det forudsættes med den foreslåede ordning, at politiet i forbindelse med håndhævelsen af vilkåret om opholds- og kontaktforbud giver meddelelse til Danmarks Fængsler, hvis politiet konstaterer, at den pågældende overtræder det fastsatte vilkår. Der kan f.eks. være tale om tilfælde, hvor politiet kan konstatere, at der er tale om en vilkårsovertrædelse, idet politiet i forbindelse med almindelig patrulje er stødt på den prøveløsladte i et område omfattet af den pågældendes opholdsforbud. Er den pågældende ligeledes givet et vilkår om at bære elektronisk udstyr, jf. det foreslåede § 41, stk. 8, i straffeloven, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), vil oplysningerne herom kunne bidrage til at konstatere en vilkårsovertrædelse. Politiets oplysninger om den pågældendes færden og kontakt skal af Danmarks Fængsler lægges uprøvet til grund ved afgørelsen af, om vilkåret er overtrådt.

Der vil dog efter omstændighederne kunne reageres ved at tildele en advarsel, herunder hvis en enkeltstående vilkårsovertrædelse er begået umiddelbart inden prøvetidens udløb.

For at sikre overholdelsen af vilkårene forudsættes en vilkårsovertrædelse som det altovervejende udgangspunkt at medføre en mærkbar og konsekvent reaktion i form af genindsættelse, og det forudsættes således, at en advarsel kun undtagelsesvist vil være en tilstrækkelig reaktion.

Afgørelse om genindsættelse træffes af Danmarks Fængsler. Afgørelserne vil bl.a. være baseret på indberetninger, som Danmarks Fængsler modtager fra politiet i forbindelse med politiets tilsyn med vilkåret samt oplysninger, som fængselskredsene bliver opmærksomme på, f.eks. i forbindelse med tilsynet med den pågældende. Politiets oplysninger om den pågældendes færden og kontakt skal af Danmarks Fængsler lægges uprøvet til grund ved afgørelsen af spørgsmålet om genindsættelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der i straffelovens § 41 indsættes et nyt *stk. 8*, hvorefter en person kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), som supplement til et vilkår om opholdsforbud givet i medfør af *stk. 7*, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.

GPS-overvågningen vil fungere således, at politiet orienteres af Danmarks Fængsler, hvis den terrordømte eller radikaliserede færdes eller opholder sig inden for en nærmere fastsat forbudszone, der fastlægges i forbindelse med vilkåret om opholdsforbud. Konkret vil alarmen gå hos Danmarks Fængsler,

hvis GPS-overvågningssystemet viser, at den terrordømte eller radikaliserede person befinder sig inden for den fastsatte forbudszone

Det forudsættes, at GPS-overvågningen som klart udgangspunkt ikke vil foregå i realtid, men at oplysningerne om eventuelle alarmer vil kunne indgå som et element i politiets generelle tilsyn med overholdelsen af et fastsat opholdsforbud. Det forudsættes, at Danmarks Fængsler som operatør – såfremt visse nærmere betingelser er opfyldt – orienterer politiet om eventuelle alarmer ved oversendelse af logoplysninger, hvor alarmerne fremgår, indenfor nærmere bestemte intervaller. Det forudsættes ikke, at videregivelsen fra Danmarks Fængsler sker i realtid. Det forudsættes desuden som klart udgangspunkt ikke, at politiet ved en alarm vil skulle sende en patrulje ud til den position, hvor signalet senest er registreret, med henblik på at sikre overholdelse af opholdsforbuddet. Det forudsættes ligeledes som klart udgangspunkt ikke, at politiet i realtid reagerer på, at overvågningssystemet f.eks. viser tegn på, at GPS-fodlænkens signal er blevet blokeret, eller at fodlænken er søgt beskadiget.

Vilkåret indebærer en pligt til at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden. Som en del af vilkåret vil den terrordømte eller radikaliserede således tillige blive pålagt ikke at aftage eller ødelægge GPS-fodlænken, ligesom personen ikke må blokere for GPS-fodlænkens signal.

Det vil være en betingelse for at give vilkår om elektronisk kontrol, at personen er givet eller samtidig gives et vilkår om opholdsforbud.

Derudover vil det være en betingelse, at et vilkår om elektronisk kontrol er påkrævet for at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet. Ved vurderingen heraf vil der bl.a. kunne lægges vægt på baggrunden for udstedelsen af opholdsforbuddet. Endvidere kan der lægges vægt på øvrige omstændigheder, der indikerer, at personen ikke vil overholde et opholdsforbud, herunder tidligere overtrædelser af opholdsforbud. Det er i den forbindelse ikke en forudsætning, at der ved dom er konstateret en overtrædelse af et opholdsforbud, og betingelsen vil således også kunne være opfyldt, hvis der foreligger en begrundet mistanke om, at en person har overtrådt et opholdsforbud.

Det skal indgå i vurderingen af meddelelse af vilkår om elektronisk kontrol, om den pågældende vurderes egnet til at bære en GPS-fodlænke. Det skyldes, at det forudsætter en vis form for administration at bære en fodlænke, herunder i forhold til opladning af fodlænken. Der vil således bl.a. kunne lægges vægt på, om personen vurderes at kunne overholde de pligter,

der måtte blive administrativt fastsat efter det foreslåede § 41, stk. 11, i straffeloven (lovforslagets § 40, nr. 12), herunder regler om vedligeholdelse.

For at sikre overholdelsen af vilkårene forudsættes en vilkårsovertrædelse som det altovervejende udgangspunkt at medføre en mærkbar og konsekvent reaktion i form af genindsættelse, og det forudsættes således, at en advarsel kun undtagelsesvist vil være en tilstrækkelig reaktion.

Hvis signalet eller kommunikationen mellem overvågningsudstyret og den centrale overvågningsenhed forstyrres, uden at dette beror på den terrordømte eller radikaliseredes egne handlinger foretaget med henblik på at forstyrre den elektroniske overvågning m.v., forudsættes det ikke at være grundlag for genindsættelse.

Til nr. 10

Det følger af straffelovens § 41, stk. 7, 2. pkt., at der for personer, der er dømt for overtrædelse af en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, og hvor den pågældende ikke er udvist ved dom, skal fastsættes vilkår om, at den indsatte skal deltage i et program fastsat af Danmarks Fængsler med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet.

Der kan alene fastsættes vilkår herom, hvis den indsatte som forudsætning for prøveløsladelsen har deltaget i et sådant program.

Det foreslås, at der i straffelovens § 41, stk. 7, 2. pkt., der bliver stk. 9, 2. pkt., indsættes efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,« »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme,«.

Den foreslåede ordning indebærer, at der for personer, der er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme, og som ikke er udvist ved dom, eller hvor udvisningen ikke kan gennemføres ved udsendelse, fremover også vil skulle fastsættes vilkår om deltagelse i et program fastsat af Danmarks Fængsler.

Vilkår om deltagelse i et forebyggende program vil ikke skulle fastsættes ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom og vil kunne udsendes af landet i forbindelse med løsladelsen. Udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, vil således kunne prøveløslades uden fastsættelse af vilkår om deltagelse i et forebyggende program, hvis udsendelsen må forventes at kunne effektueres i praksis.

Ved prøveløsladelse af udenlandske indsatte, som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, vil der dog fortsat skulle fastsættes vilkår om deltagelse i et forebyggende program.

Det vil som hidtil være op til Danmarks Fængsler at fastsætte et relevant program eller anden indsats for den indsatte under hensyntagen til den pådømte kriminalitet og den dømtes forhold i øvrigt. Selv om kriminaliteten ikke udspringer af religiøs ekstremisme, kan det være relevant med et forløb, der skal nedsætte risikoen for radikalisering. Det fastsatte program skal derfor også være med til at forebygge terrorrelateret kriminalitet, selv om den indsatte alene er bekymringsindberettet og endnu ikke nødvendigvis er en del af et radikaliseret eller ekstremistisk miljø. Dette kan desuden omfatte programmer med adfærdsregulerende formål eller aktiviteter, der skal give den indsatte redskaber til at indgå i sociale og samfundsmæssige relationer, hvis disse vurderes at kunne bidrage til at nedsætte den pågældendes risiko for ny kriminalitet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Det fremgår af straffelovens § 41, stk. 8, at justitsministeren kan fastsætte regler om programmer som nævnt i stk. 4 og 7.

Det foreslås, at i straffelovens § 41, stk. 8, der bliver stk. 10, ændres »7« ændres til »9«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 40, nr. 9, hvor der i straffelovens § 41 indsættes to nye stykker efter stk. 6. Ændringen indebærer således ikke nogen ændring af bestemmelsens indhold.

Til nr. 12

Det foreslås, at der i straffelovens § 41 indsættes et nyt *stk. 11*, hvorefter justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter stk. 8, herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger og tilsyn.

Der er tale om en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter justitsministeren fastsætter nærmere regler for ordningen med elektronisk kontrol. Det bemærkes i den forbindelse, at der er tale om en ikke-udtømmende opregning af eksempler på regler, der vil kunne fastsættes i bekendtgørelsesform.

Der kan f.eks. fastsættes regler om, at den terrordømte eller radikaliserede forpligtes til at medvirke i forbindelse med påsætning m.v. af GPS-fodlænken, at den pågældende løbende skal oplade batteriet i GPS-fodlænken, at den pågældende skal være kontaktbar, herunder tilgængelig på telefon for opkald fra politi og Danmarks Fængsler af kontrollerende eller teknisk art, samt at den pågældende skal efterkomme myndighedernes anvisninger vedrørende overvågningen.

Der kan også fastsættes regler om, at udlandsrejser, flyrejser og lignende handlinger, som kan udløse alarmen eller i øvrigt kan påvirke overvågningen, kun kan foretages med bistand fra politiet.

Der kan endvidere fastsættes regler om myndigheders adgang til og behandling af de registrerede oplysninger. Der kan f.eks. fastsættes regler om, hvornår politiet og Danmarks Fængsler som operatør kan gøre sig bekendt med de registrerede oplysninger om den terrordømtes eller radikaliseredes færden, herunder oplysninger om den terrordømtes eller radikaliseredes færden uden for forbudszonen, hvis overvågningssystemet f.eks. viser tegn på, at GPS-fodlænkens signal er blevet blokeret, eller at fodlænken er søgt beskadiget. Der kan derudover fastsættes regler om, hvornår de registrerede oplysninger skal slettes.

Der vil derudover kunne fastsættes regler om, hvordan tilsynet med overholdelsen af vilkåret skal foregå.

Til nr. 13

Det fremgår af straffelovens § 42, stk. 2, at såfremt den prøveløsladte i øvrigt overtræder vilkårene for prøveløsladelsen, finder § 40, stk. 2-5, jf. § 41, stk. 6-8 tilsvarende anvendelse.

Det foreslås, at »stk. 6-8« ændres til: »6-10«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 40, nr. 9, hvor der i straffelovens § 41 indsættes to nye stykker efter stk. 6, og

indebærer, at disse nye vilkår finder tilsvarende anvendelse. Der henvises til lovforslagets § 40, nr. 9, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 14

Det fremgår af straffelovens § 79 b, stk. 1, jf. stk. 2, at retten i forbindelse med dom for overtrædelse af de forbrydelser, der er nævnt i straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, § 136, stk. 2, eller § 136, stk. 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, ved dom kan give den dømte et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder. Derudover kan retten efter straffelovens § 79 b, stk. 1, jf. stk. 3, idømme et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i stk. 1.

Der henvises om gældende ret nærmere til pkt. 2.1.1.1 og 2.1.4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås at nyaffatte straffelovens § 79 b, så det kommer til at fremgå af bestemmelsen, at den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, ved dom kan pålægges vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der for terrordømte i forbindelse med dommen kan fastsættes vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov.

Vilkåret idømmes sammen med en helt eller delvis ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter. Sidstnævnte omfatter anbringelsesdomme og behandlingsdomme efter straffelovens §§ 68 og 69, hvor der er mulighed for frihedsberøvelse, og forvaring efter straffelovens § 70.

Der vil derimod ikke kunne idømmes vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger i sager, hvor straffen alene er bøde eller betinget fængselsstraf. Ligeledes vil der ikke kunne gives vilkår i sager, hvor den pågældende er idømt anden strafferetlig retsfølge, som ikke er af

frihedsberøvende karakter, f.eks. dom til ambulant behandling eller til tilsyn efter straffelovens §§ 68 og 69.

Vilkåret vil skulle idømmes af domstolene efter en konkret vurdering af, om kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov vil være egnede og nødvendige for at forebygge nye terrorhandlinger.

Det forudsættes, at vilkåret vil kunne gives, uanset hvilken af de i det foreslåede § 79 b, stk. 1, nævnte bestemmelser den pågældende dømmes for at have overtrådt. Det er endvidere som udgangspunkt uden betydning, hvor lang den ubetingede frihedsstraf er, eller om der er tale om forsøg eller medvirken.

Det bør også indgå i vurderingen af, hvorvidt vilkåret skal fastsættes, at kontrolforanstaltningerne, som eventuelt skal fastsættes på baggrund af vilkåret, vil blive pålagt af retten og ledsaget af nødvendige processuelle garantier. I den forbindelse vil der ved den efterfølgende domstolsbehandling også indgå en vurdering af, hvilke kontrolforanstaltninger der vurderes nødvendige af operative og kontrolmæssige hensyn, sammenholdt med den aktuelle farlighedsvurdering af den terrordømte, jf. de foreslåede bestemmelser i § 2 og § 15, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det skal derfor ikke anses for afgørende ved vurderingen af, om et vilkår skal pålægges i forbindelse med en terrordom, om det er muligt på domstidspunktet at pege på, hvilke specifikke kontrolforanstaltninger det vil være egnet og nødvendigt eventuelt at fastsætte for den terrordømte på løsladelsestidspunktet. Det kan derfor også indgå i vurderingen af, om der skal fastsættes vilkår og den indgribende karakter af dette, at fastsættelse af vilkåret ikke automatisk medfører, at der vil blive givet den pågældende kontrolforanstaltninger forud for løsladelse, idet der tages højde for den eventuelle udvikling i positiv eller negativ retning i forbindelse med en eventuel afsoning af dommen.

Kontrolforanstaltninger efter et pålagt vilkår herom efter den foreslåede nyaffattede § 79 b i straffeloven vil skulle fastsættes i medfør af den foreslåede lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede og som udgangspunkt skulle fastsættes forud for løsladelsen med henblik på at træde i kraft ved løsladelsen. Det vil dog ikke være en betingelse for at fastsætte kontrolforanstaltningerne i medfør af et pålagt vilkår herom, at

sagen indbringes for domstolene og færdigbehandles forud for løsladelse, idet kontrolforanstaltningerne i medfør af vilkåret også vil kunne fastsættes efter løsladelsen.

Det bemærkes i den forbindelse, at hvis den terrordømte ikke ved dommen idømmes vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger i medfør af § 79 b, vil den pågældende efter omstændighederne kunne meddeles kontrolforanstaltninger, hvis den pågældende opfylder betingelser for at være omfattet af det foreslåede § 1, nr. 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Til nr. 15

Det følger af straffelovens § 79 d, stk. 1, at de oplysninger, som politiet kan videregive i medfør af § 79 a, stk. 8, § 79 b, stk. 8, § 79 c, stk. 5, og § 236, stk. 13, bl.a. omfatter fotografier af de pågældende personer, herunder 1) personfotografier optaget i medfør af stk. 2, 2) personfotografier optaget i medfør af retsplejelovens kapitel 72, 3) personfotografier optaget eller registreret i medfør af udlændingelovens § 40 b og 4) personfotografier optaget af Danmarks Fængsler i medfør af retsplejelovens § 776 a eller straffuldbyrdelseslovens § 61.

Det foreslås, at i straffelovens § 79 d, stk. 1, udgår »§ 79 b, stk. 8«.

Der er tale om konsekvensændring som følge af nyaffattelsen af § 79 b (lovforslagets § 40, nr. 14), der medfører, at terrordømte fremover ikke skal idømmes kontaktforbud, men i stedet pålægges et vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det bemærkes, at straffelovens § 79 d, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, fortsat skal finde anvendelse for strafbare handlinger, der er begået forud for denne lovs ikrafttræden, og for opholdsforbud og kontaktforbud givet efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, jf. det foreslåede § 39, stk. 1.

Til nr. 16

Det følger af straffelovens § 79 d, stk. 2, at politiet med henblik på videregivelse i medfør af § 79 b, stk. 8, § 79 c, stk. 5, og § 236, stk. 13, kan optage personfotografier af personer, der ved endelig dom 1) er dømt for en eller flere af de overtrædelser, som er nævnt i § 79 b, stk. 1, 2) er idømt et

opholdsforbud efter § 79 c, stk. 1, jf. stk. 2, eller 3) er idømt et opholdsforbud efter § 236, stk. 1, nr. 1.

Det foreslås, at i straffelovens § 79 d, stk. 2, udgår »§ 79 b, stk. 8«.

Der er tale om konsekvensændring som følge af nyaffattelsen af § 79 b (lovforslagets § 40, nr. 14), der medfører, at terrordømte fremover ikke skal idømmes kontaktforbud, men i stedet pålægges et vilkår om kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det bemærkes, at straffelovens § 79 d, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, fortsat vil finde anvendelse for strafbare handlinger, der er begået forud for denne lovs ikrafttræden, og for opholdsforbud og kontaktforbud givet efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, jf. det foreslåede § 39, stk. 1.

Til nr. 17

Det følger af straffelovens § 79 d, stk. 2, at politiet med henblik på videregivelse i medfør af § 79 b, stk. 8, § 79 c, stk. 5, og § 236, stk. 13, kan optage personfotografier af personer, der ved endelig dom 1) er dømt for en eller flere af de overtrædelser, som er nævnt i § 79 b, stk. 1, 2) er idømt et opholdsforbud efter § 79 c, stk. 1, jf. stk. 2, eller 3) er idømt et opholdsforbud efter § 236, stk. 1, nr. 1.

Det foreslås, at straffelovens § 79 d, stk. 2, nr. 1, ophæves.

Der er tale om konsekvensændring som følge af nyaffattelsen af § 79 b (lovforslagets § 40, nr. 14), der medfører, at terrordømte fremover ikke skal idømmes kontaktforbud, men i stedet pålægges et vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det bemærkes, at straffelovens § 79 d, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, fortsat skal finde anvendelse for strafbare handlinger, der er begået forud for denne lovs ikrafttræden, og for opholdsforbud og kontaktforbud givet efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, jf. det foreslåede § 39, stk. 1.

Til nr. 18

Det følger af straffelovens § 124 a, stk. 1, at overtrædelse af et forbud efter § 79 a, stk. 1, § 79 b, stk. 1, eller § 79 e, stk. 1, straffes med fængsel indtil 2 år.

Det foreslås, at i straffelovens § 124 a, stk. 1, udgår »§ 79 b, stk. 1«.

Der er tale om konsekvensændring som følge af nyaffattelsen af § 79 b (lovforslagets § 40, nr. 14), der medfører, at terrordømte fremover ikke skal idømmes opholds- og kontaktforbud, men i stedet pålægges et vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det bemærkes, at straffelovens § 124 a, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, fortsat skal finde anvendelse for opholdsforbud og kontaktforbud givet efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, jf. det foreslåede § 39, stk. 1.

Til § 41

Til nr. 1

Det følger af straffuldbyrdeleslovens § 38, stk. 1, at en indsat har ret og pligt til at være beskæftiget ved deltagelse i arbejde, uddannelse eller anden godkendt aktivitet. En indsat, der er udvist af landet ved dom, kan dog ikke være beskæftiget ved uddannelse, undervisning eller programvirksomhed, medmindre særlige forhold taler herfor, jf. stk. 2.

Det foreslås, at der i § 38, stk. 2 efter »særlige forhold« indsættes »vedrørende den udvisningsdømte«.

Den foreslåede ændring har til formål at give mulighed for i bemærkningerne til bestemmelsen at angive nærmere retningslinjer for deltagelse i uddannelse, undervisning eller programvirksomhed i sager om prøveløsladelse af indsatte dømt for overtrædelse af de i straffelovens 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser og indsatte, som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme, og som er udvist ved dom.

Det forudsættes med bestemmelsen, at »særlige forhold vedrørende den udvisningsdømte« også vil omfatte hensyn til at nedsætte udvisningsdømtes risiko for recidiv samt at øge sandsynligheden for, at det ikke vurderes utilrådeligt at prøveløslade de pågældende tidligt med henblik på at gennemføre udsendelsen.

Ved afgørelsen af, om terrordømte eller bekymringsindberettede indsatte, der er udvist ved dom, skal kunne deltage i eksempelvis programvirksomhed, vil der således skulle lægges vægt på, om det forebyggende program vil nedsætte den udvisningsdømtes risiko for recidiv eller øge sandsynligheden for, at det ikke vil blive vurderet utilrådeligt at prøveløslade den pågældende tidligt.

Det kan eksempelvis være de tilfælde, hvor det ikke er muligt at udsende udviste terrordømte og radikaliserede inden endt afsoning, og disse personer derfor bliver indkvarteret på et udrejsecenter, navnlig Udrejsecenter Kærshovedgård, hvor der allerede befinder sig en gruppe løsladte terrordømte og andre muligt radikaliserede. I denne henseende kan forebyggende programmer dermed bidrage til at nedsætte og afdække den terrortrussel, der måtte udgå fra de pågældende personer.

Det vil særligt være relevant ved deltagelse i et forløb, der skal nedsætte risikoen for radikalisering, men det vil også kunne være relevant at tilbyde øvrige programmer eller andre indsatser som led i den kriminalitetsforebyggende indsats. Det indebærer bl.a., at der også vil kunne iværksættes f.eks. vredeshåndteringsprogrammer og andre programmer med adfærdsregulerende formål, som skal give den indsatte redskaber til at indgå i sociale og samfundsmæssige relationer, hvis disse vurderes at kunne bidrage til forebyggelse af radikalisering og ekstremisme eller øge sandsynligheden for, at det ikke vil blive vurderet utilrådeligt at prøveløslade den pågældende tidligt.

Det foreslåede ændrer ikke på, at indsatte, der er udvist ved dom, vil kunne prøveløslades uden fastsættelse af vilkår om deltagelse i eksempelvis forebyggende programmer, hvis udsendelsen må forventes at kunne effektueres i praksis.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Straffuldbyrddelseslovens § 48 indebærer, at der ved afgørelser om at meddele tilladelse til udgang kan fastsættes forskellige vilkår herfor.

Det foreslås, at der indsættes to nye stykker i straffuldbyrddelseslovens § 48. Det fremgår af det foreslåede *stk. 5, 1. pkt.*, at ved meddelelse af udgangstilladelse til en indsat, som er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, og som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende

kan effektueres i praksis, eller som ikke er udvist ved dom, kan der, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltningerne efter § 3, stk. 1, og § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Kapitel 6-8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder tilsvarende anvendelse for sådanne vilkår.

Personkredsen vil således efter § 1, nr. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede omfatte personer, der er blevet dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, og som i forbindelse med dommen i medfør af straffelovens § 79 b er pålagt vilkår om kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Ordningen vil derudover efter § 1, nr. 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede omfatte personer, der er blevet idømt en fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og som vurderes at være særligt farlige radikaliserede.

Det foreslåede indebærer for det første, at terrordømte og radikaliserede i forbindelse med udgang skal kunne gives et vilkår svarende til et opholdsforbud efter § 3, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvorved forstås et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Det foreslåede indebærer for det andet, at terrordømte og radikaliserede i forbindelse med udgang kan gives et vilkår svarende til et kontaktforbud efter § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvorved forstås et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det forudsættes, at Styrelsen for Danmarks Fængsler beslutter, om der skal fastsættes et opholds- eller kontaktforbud som vilkår for udgangstilladelsen. Afgørelsen vil blive truffet navnlig på baggrund af oplysninger fra politiet og Politiets Efterretningstjeneste. Det forudsættes i den forbindelse, at oplysningerne fra politiet og Politiets Efterretningstjeneste skal lægges uprøvet til grund af Styrelsen for Danmarks Fængsler ved afgørelsen om fastsættelse af vilkår for udgangstilladelsen.

Efter det foreslåede § 48, stk. 5, 2. pkt., finder kapitel 6-8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede tilsvarende anvendelse for vilkår om opholds- og kontaktforbud fastsat i en udgangstilladelse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære bl.a., at politiet efter § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil kunne meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud, samt til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet. Anmodninger om tilladelser vil således blive behandlet af politiet. Der henvises til den foreslåede § 26 og bemærkningerne hertil.

Bestemmelsen vil derudover indebære bl.a., at politiet med bistand fra Politiets Efterretningstjeneste vil føre tilsyn med den terrordømte eller radikaliseredes overholdelse af vilkår om opholdsforbud og kontaktforbud under udgang. Politiet vil kunne træffe de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med tilsynet med de terrordømte og radikaliserede under udgang, herunder i form af undersøgelser af lokaliteter eller genstande, som de pågældende råder over. Der henvises til de foreslåede bestemmelser i §§ 29 og 30 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede og bemærkningerne hertil.

Endelig vil den foreslåede bestemmelse indebære bl.a., at politiet efter § 34 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil kunne videregive oplysninger til personer, der er givet kontaktforbud efter § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, om, at en person er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i § 4, stk. 1, eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov. I den forbindelse vil politiet eksempelvis kunne videregive oplysninger med henblik på at bringe den pågældende i ond tro, hvis politiet i forbindelse med et tilsyn bliver bekendt med, at pågældende har kontakt med en person omfattet af kontaktforbuddet. Der henvises til den foreslåede § 34 og bemærkningerne hertil.

Det forudsættes med forslaget, at vilkår om opholdsforbud og kontaktforbud vil skulle anvendes, når betingelserne herfor er til stede. Sådanne vilkår udgør imidlertid et indgreb i den pågældendes ret til privatliv eller bevægelsesfrihed, og Danmarks Fængsler vil derfor kunne undlade at fastsætte et sådant vilkår, hvis særlige omstændigheder taler imod.

Vilkåret om opholdsforbud vil skulle gives efter en konkret vurdering af, om et opholdsforbud vil være egnet og nødvendigt for at forebygge (nye) terrorhandlinger ved at sikre, at de omfattede personer ikke fastholdes eller falder tilbage i radikaliserede miljøer.

Udtrykket »færdes eller opholde sig« omfatter enhver fysisk tilstedeværelse inden for det pågældende område, herunder at passere igennem området. Et opholdsforbud vil således indebære, at den blotte tilstedeværelse i det pågældende område uden politiets forudgående tilladelse efter den foreslåede § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil udgøre en overtrædelse, selv om der er tale om helt kortvarige ophold.

Det er dog ikke tilsigtet med bestemmelsen, at et opholdsforbud skal være til hinder for færden og ophold, der udelukkende skyldes nødsituationer, herunder den pågældende eller dennes nærmeste familiemedlemmers akutte henvendelse til et hospital. Den pågældende vil straks skulle forlade området, når nødsituationen er afsluttet. Fortsat færden eller ophold efter dette tidspunkt vil være en overtrædelse af opholdsforbuddet.

Det vil være en betingelse for at give opholdsforbud i et område, at »der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning«.

Betingelsen om, at »der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø«, vil i almindelighed indebære, at et opholdsforbud som udgangspunkt vil skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret. Dette vil sædvanligvis være sammenfaldende med den kommune, hvor den terrordømtes eller den radikaliseredes bopæl eller opholdssted er beliggende, men vil efter omstændighederne også kunne være den kommune, hvor et klubhus, en fritidsklub eller en religiøs bygning er beliggende. Tilsvarende vil et

opholdsforbud som udgangspunkt skulle omfatte den eller de kommuner, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikaliserings, opholder sig. Steder eller områder, hvor det pågældende netværk i praksis samles og f.eks. søger at rekruttere andre personer til det radikaliserede miljø, vil også kunne anses som netværkets opholdssted.

Vurderingen af, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, og hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikaliserings, opholder sig, vil navnlig bero på politifaglige oplysninger, herunder særligt oplysninger fra Politiets Efterretningstjeneste. I den forbindelse vil der bl.a. kunne lægges vægt på politiets og Politiets Efterretningstjenestes observationer, ransagninger, afhøringer m.v.

Der vil herudover kunne gives et opholdsforbud i områder, hvor der konkret vurderes at være »en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning«. Terrordømte eller radikaliserede vil således i visse miljøer og over for socialt marginaliserede og sårbare personer, herunder unge, kunne opnå en særlig status og autoritet. Personer med en sådan særlig status og autoritet kan ofte have/udøve stor indflydelse på radikaliserings af andre.

Risikoen skal være begrundet i den terrordømtes eller den radikaliseredes personlige forhold og adfærd. Der vil efter omstændighederne også kunne indgå generelle erfaringer vedrørende det netværk, som den terrordømte eller radikaliserede er en del af, herunder eventuelle erfaringer om medlemmer af netværket, der er flyttet til et andet område. Betingelsen vil eksempelvis kunne være opfyldt, hvis en eller flere celler af det samme netværk, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikaliserings, er aktive i andre områder. Endvidere vil et opholdsforbud kunne omfatte et eller flere områder, hvor der er en særlig høj koncentration af socialt udsatte unge, som på baggrund af kriminalitetsstatistikker eller andre forhold vurderes at kunne være særligt tiltrukket af ekstremistiske gruppefællesskaber. Som eksempler kan nævnes et eller flere boligområder, der er på politiets liste over særligt udsatte boligområder (SUB-områder) eller på regeringens årlige parallelsamfundsliste, og som på baggrund af Politiets Efterretningstjenestes kendskab til miljøet det pågældende sted vurderes at være særligt modtagelig over for de radikaliserede synspunkter, som den terrordømte eller radikaliserede vurderes at være eksponent for.

Ved vurderingen af den nærmere afgrænsning af opholdsforbuddet, herunder om forbuddet skal omfatte mere end et område – f.eks. både den kommune, hvor den terrordømte eller radikaliserede er blevet radikaliseret, og den kommune, hvor den person eller det netværk af personer, der har haft en betydning for den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, opholder sig – vil der navnlig skulle lægges vægt på, hvor forbuddet kan forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke recidiv i form af den terrordømtes eller radikaliseredes fastholdelse eller tilbagefald i et radikaliseret miljø. Ligeledes vil der skulle lægges afgørende vægt på, hvordan forbuddet begrænser risikoen for, at den terrordømte eller radikaliserede radikaliserer andre personer, der potentielt vil kunne begå nye terrorhandlinger. Dette gælder særligt, hvis opholdsforbuddet omfatter et område, hvor der konkret vurderes at være en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i negativ retning. Herudover vil der generelt skulle lægges vægt på karakteren, omfanget og grovheden af eventuel begået terrorrelateret kriminalitet.

Et opholdsforbud vil som udgangspunkt skulle gives til en eller flere hele kommuner. Hvis der er tale om en geografisk stor kommune med en eller flere større byer eller en kommune, der hovedsageligt består af tæt bebyggede områder, og hvor det er tydeligt, at den i bestemmelsen omhandlede særlige risiko alene gør sig gældende i relation til en bestemt by eller bydel, kan opholdsforbuddet begrænses til den pågældende by eller bydel. Dette forudsætter dog, at en bredere udstrækning af opholdsforbuddet konkret vurderes ikke at stå i rimeligt forhold til den begåede kriminalitet eller den i øvrigt identificerede farlighed og i særdeleshed behovet for at forebygge nye terrorhandlinger ved at modvirke recidiv i form af, at den terrordømte eller radikaliserede ikke fastholdes eller falder tilbage i et radikaliseret miljø eller radikaliserer andre personer.

Den præcise afgrænsning af opholdsforbuddet vil i øvrigt afhænge af en konkret proportionalitetsvurdering, hvor de ovennævnte retningslinjer om fastsættelse af forbuddet indgår. Det bemærkes i den forbindelse, at jo bredere et geografisk område, som et opholdsforbud skal omfatte, desto mere skærpes kravene til de modstående hensyn, der ligger til grund for meddelelse af opholdsforbuddet.

Der henvises til det foreslåede § 3, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Det vil være op til Danmarks Fængsler efter inddragelse af politiet og Politiets Efterretningstjeneste i de konkrete tilfælde at vurdere, hvordan området angives tilstrækkeligt præcist i afgørelsen. Det geografiske område, som et opholdsforbud skal dække, skal beskrives så præcist som muligt i Danmarks Fængslers afgørelse. Når opholdsforbuddet omfatter en eller flere kommuner, vil det være naturligt, at forbuddet afgrænses ved at angive den eller de pågældende kommuner i Danmarks Fængslers afgørelse. I andre tilfælde vil det eksempelvis kunne fastsættes i afgørelsen, hvilke gadenavne der omkranser det pågældende område, men andre beskrivelser af området vil også kunne anvendes, så længe det sikres, at det pågældende område let og utvetydigt kan identificeres. Det vil ikke være tilstrækkeligt at angive området på et kort, men beskrivelsen af området kan eventuelt suppleres af et kort. Det bemærkes, at politiets tilladelser efter den foreslåede § 26 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede så vidt muligt skal afgrænses på samme måde.

Hvis Danmarks Fængsler efter en konkret vurdering finder, at den terrordømte eller radikaliserede skal gives vilkår om opholdsforbud, vil den pågældende som udgangspunkt skulle gives både et vilkår svarende til opholdsforbud efter den foreslåede § 3, stk. 1, og et kontaktforbud efter den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Forbuddene kan dog efter omstændighederne også gives enkeltvis. Dette gælder f.eks., hvis betingelserne for kontaktforbud er opfyldt, mens betingelserne for opholdsforbud ikke er opfyldt, fordi der ikke vurderes at være et nærmere afgrænset område, hvor der er en særlig risiko for, at den terrordømte eller radikaliserede vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.

Det foreslås, at et vilkår om kontaktforbud skal svare til kontaktforbud efter den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede og således omfatte kontakt med alle personer, der på ethvert givent tidspunkt har modtaget en endelig dom for overtrædelse af en af de i den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede nævnte bestemmelser, eller endeligt er blevet meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger, herunder som vilkår for udgangstilladelse. Kontaktforbuddet er herved dynamisk og vil også omfatte kontakt med personer, der dømmes for overtrædelse af de nævnte bestemmelser på et senere tidspunkt end det tidspunkt, hvorved forbuddet er givet. Det samme gør sig gældende i forhold til personer, der

er blevet pålagt kontrolforanstaltninger efter den foreslåede lov på et senere tidspunkt end tidspunktet, hvor kontaktforbuddet blev meddelt.

Det bemærkes, at et kontaktforbud ikke omfatter den terrordømtes eller den radikaliseredes nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) om retten til bl.a. familieliv. Ved nærmeste familiemedlemmer forstås normalt personens ægtefælle, faste samlevende, forældre, børn og søskende.

Det bemærkes derudover, at hvis den afgørelse, hvorved den pågældende blev dømt for overtrædelse af en af de i det foreslåede § 4, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede nævnte bestemmelser, er blevet slettet fra efterforskningsdelen af kriminalregistret, jf. bekendtgørelse nr. 1860 af 23. september 2021 om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister (Kriminalregisteret) med senere ændringer og cirkulære nr. 9913 af 30. oktober 2024 om registrering m.v. af oplysninger i Det Centrale Kriminalregister (Kriminalregisteret), vil personen ikke længere være omfattet af kontaktforbuddet.

Den foreslåede bestemmelse vil finde anvendelse såvel i forhold til dømte personer, der gennem vold eller andre ulovlige midler har udvist samme radikale holdninger, som den dømte selv (f.eks. militant islamistiske holdninger), som i forhold til dømte personer, der gennem vold eller andre ulovlige handlinger har udvist andre – men tilsvarende – radikale holdninger (f.eks. højreekstremistiske, venstreekstremistiske eller antimyndighedsekstremistiske holdninger).

Udtrykket »kontakte« omfatter enhver personlig, skriftlig, telefonisk og digital kontakt med personer, der er omfattet af det pågældende forbud. Et kontaktforbud vil således indebære, at en hvilken som helst kontakt, både skriftlig og mundtlig, med de omfattede personer uden politiets forudgående tilladelse efter den foreslåede § 27 i lov om kontrolforanstaltninger vil udgøre en overtrædelse.

Der er herved lagt vægt på, at personer, som er dømt for overtrædelse af de omhandlede terrorbestemmelser, og særligt farlige radikaliserede er særligt udsatte for enten at blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller at radikalisere andre. Der kan på denne baggrund være en særlig risiko for, at den dømte vil søge at rekruttere andre terrordømte til et radikaliseret miljø eller at andre terrordømte vil søge at rekruttere den dømte til deres

radikaliserede miljøer. I yderste konsekvens vil der endvidere være en risiko for, at sådanne terrordømte vil søge at anspore hinanden eller andre i et radikaliseret miljø til terrorisme.

Et kontaktforbud vil for det første indebære et forbud mod personlig kontakt med personer, der er omfattet af forbuddet, herunder fysisk fremmøde på den pågældendes bopæl, opholdssted eller andre steder, hvor den pågældende opholder sig midlertidigt. Det bemærkes, at i de tilfælde, hvor den terrordømte eller radikaliserede samtidig med kontaktforbuddet er meddelt vilkår om opholdsforbud, vil opholdsforbuddet i visse tilfælde afskære muligheden for personlig kontakt med f.eks. personer, der har bidraget til den terrordømtes eller den radikaliseredes radikalisering, i det område, hvor de pågældende opholder sig.

Forbuddet indebærer også et forbud mod personlig kontakt, hvis den terrordømte eller radikaliserede tilfældigt møder en person, der er omfattet af forbuddet, f.eks. på gaden, i biografen eller hos fælles bekendte. Kontaktforbuddet vil i sådanne situationer i praksis indebære, at den terrordømte eller radikaliserede skal forlade stedet. I større forsamlinger, som f.eks. en demonstration, en festival eller lignende, hvor den terrordømte eller radikaliserede ikke vil være nødsaget til at interagere med personen omfattet af kontaktforbuddet, vil den terrordømte eller radikaliserede skulle holde størst mulig fysisk afstand fra den pågældende og samtidig ignorere vedkommende.

Kontaktforbuddet indebærer endvidere et forbud mod skriftlig kontakt i form af breve eller lignende analoge kommunikationsformer. Forbuddet omfatter ligeledes telefonisk kontakt, som foregår ved anvendelse af telefonnettet, herunder fremsendelse af en tekst- eller billedbesked (f.eks. sms'er og mms'er) samt telefax.

Herudover omfatter forbuddet en hvilken som helst kontakt, som foregår gennem internettet eller et lignende system til spredning af information. Som eksempler kan nævnes e-mail, internetchat, internettelefoni og sociale medier, herunder Facebook, Instagram og X. Det samme gælder for kontakt, som finder sted på det mørke internet (dark web), som er en betegnelse for et netværk, som kræver særlig software at få adgang til. Netværket gør det herefter muligt for brugerne at skjule både deres handlinger og identiteter og er dermed særdeles velegnet for kriminelle, der ønsker at skjule ulovlige aktiviteter. Endvidere vil brug af Skype, Facetime, WhatsApp, Viber og lignende programmer til opkald, chat og videoopkald via internettet være

omfattet af forbuddet. Det bemærkes, at forbuddet ligeledes forudsættes at omfatte fremtidige kommunikationsteknologier, der på linje med internettet vil kunne bruges til spredning af information.

Kontaktforbuddet gælder også, hvis en person, der er omfattet af forbuddet, har taget initiativ til den første kontakt med den terrordømte eller radikaliserede (f.eks. sendt den første sms eller den første mail). Den terrordømte eller radikaliserede må i sådanne tilfælde ikke svare på henvendelsen. Det er desuden omfattet af forbuddet, hvis kontakten sker gennem andre, f.eks. den terrordømtes eller den radikaliseredes ægtefælle.

Et kontaktforbud indebærer desuden, at den terrordømte eller radikaliserede ikke må »søge at« kontakte personer omfattet af forbuddet. Forbuddet vil derfor være overtrådt, når den terrordømte eller radikaliserede f.eks. har afsendt en mail, skrevet en besked på en Facebook-profil eller lagt en besked på en telefonsvarer med henblik på at opnå kontakt til en person omfattet af forbuddet. Der vil i givet fald foreligge en overtrædelse af kontaktforbuddet og derved af vilkåret for udgangstilladelse, selv om mailen eller beskeden ikke kommer frem til den tilsigtede modtager.

Det er endvidere en betingelse for, at et vilkår om kontaktforbud svarende til den foreslåede § 4 i lov om kontrolforanstaltninger er overtrådt, at den terrordømte eller radikaliserede søger at »kontakte personer, der er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller som er meddelt kontrolforanstaltninger efter denne lov«. Dette indebærer, at kontakten skal være rettet mod en eller flere konkrete personer, der er omfattet af forbuddet. En generel henvendelse eller et opslag, eksempelvis på en Facebook-profil eller Instagram-konto, herunder både på den terrordømtes eller den radikaliseredes egen profil eller på en andens, vil derimod i almindelighed ikke være omfattet af forbuddet. Det bemærkes, at en sådan henvendelse, der indledningsvis er generel, undervejs vil kunne skifte karakter og således blive omfattet af forbuddet. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en generel henvendelse på den terrordømtes eller radikaliseredes egen Facebook-profil eller i et lukket chatrum eller Facebook-gruppe udvikler sig til en samtale med en eller flere personer omfattet af forbuddet.

Der henvises til den foreslåede § 4 og bemærkningerne hertil.

Hvis en prøveløsladt overtræder de skærpede vilkår, vil Danmarks Fængsler kunne gøre brug af de foranstaltninger, der fremgår af straffuldbyrdeleslovens § 49. Det fremgår heraf, at en tilladelse til udgang kan tilbagekaldes, eller vilkårene for tilladelsen ændres, såfremt den indsatte udebliver fra udgang eller i øvrigt ikke overholder de vilkår, der er fastsat for udgangstilladelsen i medfør af § 48, eller nye oplysninger om den indsattes forhold giver bestemte grunde til at antage, at den indsatte vil misbruge den meddelte

Det forudsættes, at politiet giver meddelelse til Danmarks Fængsler, hvis politiet konstaterer, at den pågældende overtræder det fastsatte vilkår. Der kan f.eks. være tale om tilfælde, hvor politiet kan konstatere, at der er tale om en vilkårsovertrædelse, idet politiet i forbindelse med almindelig patrulje er stødt på den prøveløsladte i et område omfattet af den pågældendes opholdsforbud. Er den pågældende ligeledes givet et vilkår om at bære elektronisk udstyr, jf. den foreslåede § 48, stk. 6, i straffuldbyrdelesloven, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), vil oplysningerne herom kunne bidrage til at konstatere en vilkårsovertrædelse. Det forudsættes desuden, at politiets oplysninger om den pågældendes færden og kontakt skal lægges uprøvet til grund af Danmarks Fængsler ved afgørelsen af, om vilkåret er overtrådt.

Der vil dog efter omstændighederne kunne reageres ved at tildele en advarsel, herunder hvis en enkeltstående vilkårsovertrædelse er begået umiddelbart inden prøvetidens udløb.

For at sikre overholdelsen af vilkårene forudsættes en vilkårsovertrædelse som det altovervejende udgangspunkt at medføre en mærkbar og konsekvent reaktion i form af genindsættelse, og det forudsættes således, at en advarsel kun undtagelsesvist vil være en tilstrækkelig reaktion.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det fremgår af straffuldbyrdeleslovens § 48, stk. 1, at tilladelse til udgang betinges af, at den indsatte under udgangen ikke begår strafbart forhold eller i øvrigt misbruger udgangstilladelsen. Af stk. 2 fremgår, at tilladelsen endvidere kan betinges af andre vilkår, som findes formålstjenlige for at undgå misbrug, herunder at den indsatte under udgangen undergiver sig intensiv overvågning og kontrol på bopælen, jf. stk. 3, hvorefter der kan træffes bestemmelse om, at regler udstedt i medfør af §§ 78 b-78 f finder tilsvarende helt eller delvist anvendelse.

Det foreslås, at der i § 48 indsættes et nyt *stk. 6*, hvorefter tilladelse til udgang for indsatte omfattet af persongruppen i § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede kan betinges af vilkår om at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol).

Vilkåret indebærer en pligt til at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden. Som en del af vilkåret vil den terrordømte eller radikaliserede således tillige blive pålagt ikke at aftage eller ødelægge GPS-fodlænken, ligesom personen ikke må blokere for GPS-fodlænkens signal.

Det vil være en betingelse for at give vilkår om elektronisk kontrol, at personen er givet eller samtidig gives et vilkår om opholdsforbud.

Derudover vil det være en betingelse, at et vilkår om elektronisk kontrol er påkrævet for at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet. Ved vurderingen heraf vil der bl.a. kunne lægges vægt på baggrunden for fastsættelsen af vilkåret om opholdsforbud.

Det skal indgå i vurderingen af meddelelse af vilkår om elektronisk kontrol, om den pågældende vurderes egnet til at bære en GPS-fodlænke. Det skyldes, at det forudsætter en vis form for administration at bære en fodlænke, herunder i forhold til opladning af fodlænken. Der vil således bl.a. kunne lægges vægt på, om personen vurderes at kunne overholde de pligter, der måtte blive administrativt fastsat efter det foreslåede § 50, stk. 2, herunder regler om vedligeholdelse.

For at sikre overholdelsen af vilkårene forudsættes en vilkårsovertrædelse som det altovervejende udgangspunkt at medføre en mærkbar og konsekvent reaktion i form af tilbagekaldelse af udgangstilladelsen.

Hvis signalet eller kommunikationen mellem overvågningsudstyret og den centrale overvågningsenhed forstyrres, uden at dette beror på den terrordømte eller radikaliseredes egne handlinger foretaget med henblik på at forstyrre den elektroniske overvågning m.v., forudsættes det ikke at være grundlag for tilbagekaldelse af udgangstilladelsen.

Til nr. 3

Det følger af straffuldbyrdslovens § 50, at justitsministeren fastsætter regler om tilladelse til udgang. Det kan i forbindelse med sådanne regler bestemmes, at tilladelse til udgang først kan gives efter ophold i et bestemt tidsrum i institutionen og efter udståelse af en bestemt del af straffen, samt

at tilladelse til udgang ikke kan gives i et tidsrum af op 6 måneder fra indsættelsen, hvis den indsatte er udeblevet uden lovlig grund efter tilsigelse til afsoning. Det kan endvidere bestemmes, at den indsatte, hvis tilladelse til udgang afslås på grund af fare for misbrug, jf. § 46, stk. 1, nr. 2, eller hvis tilladelse til udgang tilbagekaldes på grund af misbrug eller fare herfor, jf. § 49, nr. 1 og 2, er afskåret fra i et bestemt tidsrum at forlange en afgørelse af spørgsmålet om tilladelse til udgang.

Det foreslås, at der i straffuldbyrdelseslovens § 50 indsættes et nyt *stk.* 2, hvorefter justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter § 48, stk. 6, herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger og tilsyn.

Der er tale om en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter justitsministeren fastsætter nærmere regler for ordningen med elektronisk kontrol i forbindelse med udgang. Det bemærkes i den forbindelse, at der er tale om en ikke-udtømmende opregning af eksempler på regler, der vil kunne fastsættes i bekendtgørelsesform.

Der kan f.eks. fastsættes regler om, at den terrordømte eller radikaliserede forpligtes til at medvirke i forbindelse med påsætning m.v. af GPS-fodlænken, at den pågældende løbende skal oplade batteriet i GPS-fodlænken, at den pågældende skal være kontaktbar, herunder tilgængelig på telefon for opkald fra politi og Danmarks Fængsler af kontrollerende eller teknisk art, samt at den pågældende skal efterkomme myndighedernes anvisninger vedrørende overvågningen.

Der kan endvidere fastsættes regler om myndigheders adgang til og behandling af de registrerede oplysninger. Der kan f.eks. fastsættes regler om, hvornår Danmarks Fængsler som operatør kan gøre sig bekendt med de registrerede oplysninger om den terrordømtes eller radikaliseredes færden, herunder oplysninger om den terrordømtes eller radikaliseredes færden uden for forbudszonen, hvis overvågningssystemet f.eks. viser tegn på, at GPS-fodlænkens signal er blevet blokeret, eller at fodlænken er søgt beskadiget. Der kan derudover fastsættes regler om, hvornår de registrerede oplysninger skal slettes.

Der vil derudover kunne fastsættes regler om, hvordan tilsynet med overholdelsen af vilkåret skal foregå.

Til nr. 4

Det fremgår af straffuldbyrdelseslovens § 81, 1. pkt., at tilsyn og andre vilkår (særvilkår), der er fastsat efter straffelovens § 39, stk. 2-4, § 40 a, stk. 2-4, eller § 41, stk. 5-7, gennemføres af kriminalforsorgen, medmindre andet er bestemt i afgørelsen.

Det foreslås, at »§ 39, stk. 2-4« ændres til: »§ 39, stk. 2-5« og at »§ 41, stk. 5-7« ændres til: »§ 41, stk. 5-8«.

De foreslåede ændringer skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 40, nr. 2 og 9, hvor der i straffelovens § 39, stk. 3, indsættes to nye stykker efter stk. 3, og hvor der i straffelovens § 41 indsættes to nye stykker efter stk. 6. Ændringerne indebærer således ikke nogen ændring af bestemmelsernes indhold.

Til nr. 5

Det fremgår af straffuldbyrdelseslovens § 112, at visse endelige administrative afgørelser inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den dømte, af denne kan kræves indbragt til prøvelse for retten. Efter § 113, stk. 1, sker indbringelse af sagen for byretten i den retskreds, hvor den institution, som den pågældende var indsat i på tidspunktet for den oprindelige afgørelse, er beliggende. Er den indsatte senere overført til en anden institution, kan sagen i stedet indbringes for byretten i den retskreds, hvor den institution, som den dømte er anbragt i, er beliggende. Er den dømte ikke frihedsberøvet, indbringes sagen for byretten i den retskreds, hvor den dømte bor eller opholder sig. Har den dømte ikke kendt bopæl eller opholdssted, indbringes sagen for Københavns Byret.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *stk. 4* i § 113, hvorefter sager omfattet af den foreslåede § 115 a indbringes for Københavns Byret, hvis Danmarks Fængsler fremsætter anmodning herom.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at domstolsprøvelsen af afgørelser om nægtelse af prøveløsladelse og genindsættelse ved overtrædelse af et opholds- eller kontaktforbud indbringes for Københavns Byret, hvis Danmarks Fængsler fremsætter anmodning herom.

Det vil være det klare udgangspunkt, at Danmarks Fængsler anmoder om, at sager omfattet af § 115 a indbringes for Københavns Byret. Der kan dog være tilfælde, hvor omstændighederne i en konkret sag, herunder f.eks. karakteren af de oplysninger, der indgår i sagen, og geografiske forhold,

taler for at sagen behandles i en retskreds tættere på den institution, hvorpå den pågældende er indsat.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således en afvigelse fra udgangspunktet i § 113. Der henvises i øvrigt til § 115 a og bemærkningerne hertil angående rettens behandling af de omfattede sager.

Til nr. 6

Efter straffuldbyrdeleslovens § 112, nr. 6, kan en afgørelse efter § 80 om nægtelse af prøveløsladelse i henhold til straffelovens § 38, stk. 1, eller om nægtelse af prøveløsladelse efter straffelovens § 41, når 14 år af straffen af fængsel på livstid er udstået, kræves indbragt til prøvelse for retten inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den dømte.

Efter straffuldbyrdeleslovens § 112, nr. 7, kan afgørelser om genindsættelse efter § 86, stk. 3, af en prøveløsladt til udståelse af reststraf i henhold til straffelovens § 40, stk. 2 eller 3, eller til udståelse af straf af fængsel på livstid i henhold til straffelovens § 42, stk. 2, ligeledes kræves indbragt til prøvelse for retten inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den dømte.

Prøvelsen foretages efter den civile retsplejes former samt efter bestemmelserne i straffuldbyrdeleslovens §§ 113-123.

Det foreslås, at der efter straffuldbyrdeleslovens § 115 indsættes en ny § 115 a.

Det fremgår af det foreslåede § 115 a, 1. pkt., at hvis den indsatte er omfattet af persongruppen i § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, skal rettens behandling af sager om nægtelse af prøveløsladelse efter § 112, nr. 6, eller om genindsættelse efter § 112, nr. 7, ske i overensstemmelse med reglerne i kapitel 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede med de fornødne tilpasninger, hvis Danmarks Fængsler fremsætter anmodning herom.

Det foreslås endvidere i § 115 a, 2. pkt., at § 15, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede dog ikke skal finde anvendelse ved behandlingen af sager efter §§ 112, nr. 6 og 7. Det foreslås endelig i § 115 a, 3. pkt., at § 15, stk. 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder anvendelse i forhold til oplysninger, som er indgået i en afgørelse som nævnt i 1. pkt.

Ændringen har til formål at sikre, at behandlingen af afgørelser om nægtelse af prøveløsladelse og genindsættelse ved overtrædelse af et opholds- eller kontaktforbud i det væsentligste sker efter den samme særlige ordning for domstolsbehandling som de øvrige sager om fastsættelse af kontrolforanstaltninger fastsat efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Herved sikres desuden, at der vil gælde de samme retssikkerhedsmæssige og proceduremæssige garantier for behandlingen af denne type sager. Det bemærkes i den forbindelse, at ændringen navnlig har til formål at sikre, at processen om hemmeligholdelse af oplysninger og brug af særlige advokater også finder anvendelse i sager om prøvelse af afgørelser om nægtelse af prøveløsladelse og om genindsættelse.

Det vil være det klare udgangspunkt, at Danmarks Fængsler anmoder om, at sager omfattet af § 115 a behandles efter reglerne i kapitel 4 i lov om kontrolforanstaltninger. Der kan dog være tilfælde, hvor omstændighederne i en konkret sag, herunder f.eks. karakteren af de oplysninger, der indgår i sagen, og geografiske forhold, taler for, at sagen behandles i en retskreds tættere på den institution, hvorpå den pågældende er indsat.

Det foreslås, at § 15, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede ikke skal finde anvendelse ved behandlingen af sager som nævnt i § 112, nr. 6 og 7, og at § 15, stk. 2, alene skal finde anvendelse i forhold til oplysninger, som er indgået i en afgørelse som nævnt i 1. pkt.

De øvrige regler fastsat i kapitel 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil finde anvendelse ved behandlingen af sager om nægtelse af prøveløsladelse og genindsættelse som følge af overtrædelse af et vilkår om opholds- og kontaktforbud fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 39, stk. 4.

Indbringelse af sagen for retten foretages af Styrelsen for Danmarks Fængsler, jf. straffuldbyrdelseslovens § 114, stk. 1. Det bemærkes, at sagens indbringelse for retten som hidtil ikke vil have opsættende virkning for Danmarks Fængslers afgørelse om nægtelse af prøveløsladelse og genindsættelse, medmindre Styrelsen for Danmarks Fængsler eller retten træffer bestemmelse herom, jf. straffuldbyrdelseslovens § 117.

Det følger af retsplejelovens § 762, stk. 2, at en sigtet (udover de i § 762, stk. 1, og § 762, stk. 2, nr. 1, nævnte tilfælde) endvidere kan varetægtsfængsles (såkaldt retshåndhævelsesarrest), når der foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at han har begået en overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, § 119 b, § 123, § 124 a, stk. 1, jf. § 79 a, stk. 1, eller § 79 b, stk. 1, § 134 a, § 192 a, stk. 2, § 218, § 222, § 225, jf. § 216, stk. 2, § 218 eller § 222, § 235, stk. 1, §§ 242-246, § 250, § 252, en overtrædelse af straffelovens § 232 over for et barn under 15 år eller overtrædelse af et forbud meddelt af politiet i medfør af lovgivningen om politiets virksomhed til en person, der har udvist en særlig utryghedsskabende adfærd eller ved sin adfærd bidraget til at skabe særlig utryghed, såfremt lovovertrædelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed kan ventes at ville medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage og hensynet til retshåndhævelsen skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod.

Varetægtsfængsling kan dog ikke anvendes, hvis lovovertrædelsen kan ventes at ville medføre straf af bøde eller fængsel i højst 30 dage, eller hvis frihedsberøvelsen vil stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af sigtedes forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis den sigtede findes skyldig, jf. bestemmelsens stk. 3.

Det foreslås, at i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, udgår »eller § 79 b, stk. 1,« og efter »barn under 15 år« indsættes », en overtrædelse af § 37, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede«.

Den første af de foreslåede ændringer af bestemmelsen er en konsekvensændring som følge af nyaffattelsen af straffelovens § 79 b (lovforslagets § 40, nr. 14), der medfører, at terrordømte fremover ikke skal idømmes opholds- og kontaktforbud, men i stedet pålægges et vilkår om kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det bemærkes, at det med § 39 foreslås, at § 762, stk. 2, nr. 2, i retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, fortsat finder anvendelse for strafbare handlinger, der er begået forud for denne lovs ikrafttræden, og for opholdsforbud og kontaktforbud givet efter straffelovens § 79 b, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025. Dette vil medføre, at en sigtet fortsat vil kunne varetægtsfængsles, når der foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at den pågældende har begået

en overtrædelse af straffelovens § 124 a, stk. 1, jf. § 79 b, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025.

Den anden af de foreslåede ændringer af bestemmelsen indebærer, at der indsættes en henvisning til overtrædelse af § 37, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Det vil indebære, at der på samme måde som for de øvrige oplistede forbrydelser kan ske retshåndhævelsesarrest, når der er særligt bestyrket mistanke om overtrædelse af det foreslåede § 37, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede (overtrædelse eller manglende efterkommelse af fastsatte kontrolforanstaltninger efter kapitel 2).

Det bemærkes i den forbindelse, at det forudsættes, at straffen for forsætlig overtrædelse eller manglende efterkommelse af fastsatte kontrolforanstaltninger i enkeltstående førstegangstilfælde som udgangspunkt udmåles til 60 dages ubetinget fængsel.

Der henvises i øvrigt til den foreslåede § 37, stk. 1, og bemærkningerne hertil.

Til § 43

Det følger af § 2 f, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer m.v., at justitsministeren kan fastsætte regler om bortfald af tilladelser, godkendelser, samtykker eller dispensationer efter denne lov eller efter bestemmelser, der er udfærdiget i medfør af loven, til personer, der er dømt for grovere lovovertrædelser eller er meddelt tilhold, opholdsforbud eller bortvisning efter lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning.

Det foreslås i § 2 f, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer efter »lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning« at indsætte »eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at justitsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om bortfald af tilladelser, godkendelser, samtykker eller dispensationer efter denne lov eller efter bestemmelser, der er udfærdiget i medfør af loven, til personer, der er meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.

Til § 44

Til nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., at en udlænding, der opholder sig her i landet og har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1.

Det fremgår endvidere af § 42 a, stk. 2, at en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, og som efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Det foreslås i udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, at ændre »der« til »som«.

Der er tale om en rent sproglig ændring, der har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer for, hvad der forstås ved nødvendige sundhedsmæssige ydelser, som skal dækkes af Udlændingestyrelsen.

Det forudsættes med bestemmelsen, at frivillig psykologisk behandling målrettet domsudviste udlændinge omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, som har en radikaliseringsbekymring, med henblik på at forebygge (yderligere) radikalisering, vil skulle anses for en nødvendig, ikke-akut sundhedsmæssig ydelse, som vil være omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt efter bestemmelserne.

Ved radikaliseringsbekymring forstås, at en udlænding er indberettet på grund af bekymring for radikalisering, eller at myndighederne vurderer, at pågældende er i risiko for ekstremisme. Udlændingen vil således skulle være indberettet eller vurderet i risiko for ekstremisme, før der kan iværksættes psykologisk behandling med henblik på at forebygge ekstremisme. Enhver udlænding omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, vil således ikke kunne få udgifterne til frivillig psykologbehandling dækket.

Der er med forslaget ikke i øvrigt tilsigtet ændringer i, hvad der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt, herunder hvordan ordningen administreres. Psykologisk behandling med henblik på forebyggelse af ekstremisme vil således alene kunne iværksættes af indkvarteringsoperatøren på et indkvarteringssted efter udlændingelovens § 42 a, stk. 5, for domsudviste udlændinge omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, som har en radikaliseringsbekymring, efter forudgående godkendelse af Udlændingestyrelsen.

Hvorvidt en person har en radikaliseringsbekymring, og for hvem en sådan psykologisk behandling vil være relevant, vil skulle vurderes og anbefales af relevante myndigheder, der har kendskab til bekymringen, herunder inforhussamarbejdet. Myndighederne vil skulle udarbejde en klar anbefaling og indstilling om det konkrete behov for psykologisk behandling

Indstillingen om psykologisk behandling vil skulle indsendes til Udlændingestyrelsen af det sundhedsfaglige eller socialfaglige personale hos indkvarteringsoperatørerne på vegne af udlændingen, og det vil være Udlændingestyrelsens afgørelse, om behandlingen skal iværksættes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Udlændingelovens § 42 a vedrører udlændinge, som opholder sig her i landet og har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7.

Efter servicelovens § 12 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen sørge for, at borgere har mulighed for at få gratis, målrettet rådgivning i henhold til § 10, hvis de henvender sig, fordi de er i risiko for at blive radikaliserede, eller de ønsker hjælp til at forlade et ekstremistisk miljø.

Kommunalbestyrelsen kan som led i den målrettede rådgivning etablere kontaktperson- eller mentorordninger, jf. servicelovens § 12 b, stk. 2.

I servicelovens § 12 b, stk. 4, præciseres det, at den målrettede rådgivning skal ske i samarbejde med borgeren.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *kapitel 9 d* i udlændingeloven med overskriften »Iværksættelse af sociale foranstaltninger over for udviste udlændinge med henblik på forebyggelse af radikaliseringsbekymring«.

Det foreslås, at der som ny bestemmelse i kapitlet indsættes § 62 ø, hvorefter en udvist udlænding, der er dømt efter straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller er radikaliseret, på baggrund af en radikaliseringsbekymring kan tilbydes et mentorforløb efter endt afsoning efter § 12 b, stk. 1, 2 og 4, i serviceloven.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 62 ø vil medføre, at servicelovens § 12 b, stk. 1, 2 og 4, om gratis og frivillig målrettet rådgivning i henhold til lovens § 10 finder anvendelse for udviste udlændinge, der er terrordømte eller radikaliserede og har en radikaliseringsbekymring. Tilbuddet om rådgivning kan omfatte opsøgende arbejde, og kommunalbestyrelsen kan som led i tilrettelæggelsen af den målrettede rådgivning efter servicelovens § 12 b, stk. 1, også etablere kontaktperson- og mentorordninger, jf. stk. 2.

Ved radikaliseringsbekymring forstås, at en udlænding er indberettet på grund af bekymring for radikalisering, eller at myndighederne vurderer, at pågældende er i risiko for ekstremisme. Udlændingen vil således skulle være indberettet eller vurderet i risiko for ekstremisme, før servicelovens § 12 b, stk. 1, 2 og 4, kan finde anvendelse.

Mentorstøtte med henblik på forebyggelse af ekstremisme vil alene kunne iværksættes af indkvarteringsoperatøren på et indkvarteringssted efter udlændingelovens § 42 a, stk. 5, for udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, efter ønske fra udlændingen selv og efter godkendelse af Udlændingestyrelsen. Indkvarteringsoperatøren vil kunne vejlede om muligheden for mentorstøtte. Hvorvidt en person har en radikaliseringsbekymring, og for hvem en sådan mentorstøtte vil være relevant, vil skulle vurderes og anbefales af de relevante myndigheder med kendskab til bekymringen, herunder infohus-samarbejdet. På mødet vil bekymringen blive vurderet ud fra et helhedsorienteret perspektiv, og myndighederne vil skulle udarbejde en klar anbefaling og indstilling om det konkrete behov for mentorstøtte. Myndighederne vil i den forbindelse skulle være opmærksomme på sagernes særlige karakter, herunder at der i nogle tilfælde vil være tale om udlændinge uden lovligt ophold, der er forpligtede

til at udrejse. Mentorforløbet vil derfor skulle tilrettelægges på en sådan måde, at der tages højde for, at udlændingen fortsat motiveres til at udrejse af Danmark.

Myndighedernes anbefaling og indstilling vil danne grundlag for beslutningen om, hvorvidt mentorstøtte skal iværksættes, og afgøres af den udgiftsansvarlige myndig. Indstillingen om mentorstøtte vil skulle indsendes til den udgiftsansvarlige myndighed af det sundhedsfaglige eller socialfaglige personale hos indkvarteringsoperatørerne på vegne af udlændingen. Det vil i størstedelen af sagerne betyde, at indstillingen vil skulle indsendes til Udlændingestyrelsen, og det vil således være Udlændingestyrelsens afgørelse, om mentorforløbet skal iværksættes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 45

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

[Den foreslåede hovedlov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede vil ikke gælde for Færøerne og Grønland.[...]]

De foreslåede ændringer af straffeloven, jf. lovforslagets § 40, vil ikke gælde for Færøerne og Grønland, idet Færøerne pr. 1. marts 2010 har overtaget lovgivningskompetencen på det strafferetlige område, mens der for Grønland gælder en særlig kriminallov.

De foreslåede ændringer af straffuldbyrdelsesloven, jf. lovforslagets § 41, vil ikke gælde for Færøerne og Grønland, idet der for Færøerne gælder en særlig straffuldbyrdelseslov, mens de gældende regler om fuldbyrdelse af straf i Grønland er reguleret af kriminallov for Grønland.

De foreslåede ændringer af retsplejeloven, jf. lovforslagets § 42, vil heller ikke finde anvendelse for hverken Færøerne eller Grønland, da Færøerne og Grønland har egne retsplejelove.

Den foreslåede ændring af våbenloven, jf. lovforslagets § 43, vil heller ikke finde anvendelse for hverken Færøerne eller Grønland, da Færøerne og Grønland har egne våbenlove.

UDKAST

Det fremgår af udlændingelovens § 66, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås på den baggrund i *stk.* 2, at lovens § 44 ved kongelig anordning helt eller delvis skal kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 40</p> <p>I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025, som ændret senest ved [...], foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 38. --- <i>Stk. 2-5. ---</i> <i>Stk. 6.</i> Løsladelse på prøve af en person, som er dømt efter § 81 a, og som ikke er udvist ved dom, forudsætter desuden, at den pågældende har deltaget i et program fastsat af kriminalforsorgen med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Tilsvarende gælder, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, løsladelse på prøve af en person, som er dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom. <i>Stk. 7. ---</i></p>	<p>1. I § 38, <i>stk. 6, 2. pkt.</i>, indsættes efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,«: »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikaliserings eller ekstremisme,«</p>
<p>§ 39. --- <i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>2. I § 39 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:</p> <p style="padding-left: 40px;">»<i>Stk. 4.</i> Ved løsladelse på prøve af en person, som er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, og som er udvist ved dom, men hvor</p>

	<p>der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, eller som ikke er udvist ved dom, kan der, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, i prøvetiden fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltningerne efter § 3, stk. 1, og § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Kapitel 6-8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder tilsvarende anvendelse for sådanne vilkår.</p> <p><i>Stk. 5.</i> En person kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), som supplement til et vilkår om opholdsforbud givet i medfør af stk. 4, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.«</p> <p>Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 6 og 7.</p>
<p><i>Stk. 4.</i> Ved løsladelse på prøve af en person, som er dømt efter § 81 a, og som ikke er udvist ved dom, fastsættes vilkår om, at den dømte skal deltage i et program fastsat af kriminalforsorgen med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Tilsvarende gælder, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, løsladelse på prøve af en person, som er dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel</p>	<p>3. I § 39, stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 6, 2. pkt., indsættes efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,«: »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme,«.</p>

UDKAST

omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom.	
<i>Stk. 5.</i> Justitsministeren kan fastsætte regler om programmer som nævnt i stk. 4.	4. I § 39, <i>stk. 5</i> , der bliver <i>stk. 7</i> , ændres »stk. 4« til: »stk. 6«.
	5. I § 39 indsættes som <i>stk. 8</i> : » <i>Stk. 8.</i> Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter <i>stk. 5</i> , herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger og tilsyn.«
40 a. --- <i>Stk. 2.</i> --- <i>Stk. 3.</i> Som vilkår for prøveløsladelse efter <i>stk. 1, nr. 1</i> , kan fastsættes et eller flere yderligere vilkår efter reglerne i § 57 og vilkår om, at den dømte skal udføre ulønnet samfundstjeneste. § 39, <i>stk. 3 og 4</i> , finder tilsvarende anvendelse.	6. I § 40 a, <i>stk. 3</i> , ændres »§ 39, <i>stk. 3 og 4</i> « til: »§ 39, <i>stk. 3-6</i> «.
<i>Stk. 4.</i> Som vilkår for prøveløsladelse efter <i>stk. 1, nr. 2</i> , fastsættes, at den dømte skal udføre ulønnet samfundstjeneste. Der kan fastsættes yderligere vilkår efter reglerne i § 57. § 39, <i>stk. 3 og 4</i> , finder tilsvarende anvendelse. <i>Stk. 5-7.</i> ---	7. I § 40 a, <i>stk. 4</i> , ændres »§ 39, <i>stk. 3 og 4</i> « til: »§ 39, <i>stk. 3-6</i> «.
§ 41. --- <i>Stk. 2-3.</i> ---	8. I § 41, <i>stk. 4, 2. pkt.</i> , indsættes efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13.

<p><i>Stk. 4.</i> Løsladelse på prøve af en person, som er dømt efter § 81 a, og som ikke er udvist ved dom, forudsætter desuden, at den pågældende har deltaget i et program fastsat af kriminalforsorgen med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Tilsvarende gælder, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, løsladelse på prøve af en person, som er dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom.</p> <p><i>Stk. 5-6. ---</i></p>	<p>kapitel omhandlede forbrydelser,«: »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikaliserings eller ekstremisme,«.</p>
	<p>9. I § 41 indsættes efter stk. 6 som nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 7.</i> Ved løsladelse på prøve af en person, som er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, og som er udvist ved dom, men hvor der ikke er udsigt til, at udsendelsen af den pågældende kan effektueres i praksis, eller som ikke er udvist ved dom, kan der, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, i prøvetiden fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltningerne efter § 3, stk. 1, og § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Bestemmelserne i kapitel 6 til 8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder tilsvarende anvendelse for sådanne vilkår.</p>

UDKAST

	<p><i>Stk. 8.</i> En person kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer personens færden (elektronisk kontrol), som supplement til et vilkår om opholdsforbud givet i medfør af stk. 7, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.«</p> <p>Stk. 7 og 8 bliver herefter stk. 9 og 10.</p>
<p><i>Stk. 7.</i> Ved løsladelse på prøve af en person, som er dømt efter § 81 a, og som ikke er udvist ved dom, fastsættes vilkår om, at den dømte skal deltage i et program fastsat af kriminalforsorgen med henblik på at forebygge ny ligeartet kriminalitet. Tilsvarende gælder, hvor særlige omstændigheder ikke taler herimod, ved løsladelse på prøve af en person, som er dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, og som ikke er udvist ved dom.</p>	<p>10. I § 41, stk. 7, 2. pkt., der bliver stk. 9, 2. pkt., indsættes efter »dømt for overtrædelse af en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser,«: »eller som er indberettet til Politiets Efterretningstjeneste på grund af bekymring for radikalisering eller ekstremisme,«.</p>
<p><i>Stk. 8.</i> Justitsministeren kan fastsætte regler om programmer som nævnt i stk. 4 og 7.</p>	<p>11. I § 41, stk. 8, der bliver stk. 9, ændres »stk. 7« til: »stk. 9«.</p>
	<p>12. I § 41 indsættes som <i>stk. 11</i>:</p> <p>»<i>Stk. 11.</i> Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter stk. 8, herunder om myndighedernes anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, om myndighedernes</p>

	adgang til og behandling af de registrerede oplysninger og tilsyn.«
<p>§ 42. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Overtræder den prøveløsladte i øvrigt vilkårene, finder § 40, stk. 2-5, jf. § 41, stk. 6-8, tilsvarende anvendelse.</p>	<p>13. I § 42, <i>stk. 2</i>, ændres »§ 41, stk. 6-8« til: »§ 41, stk. 6-10«.</p>
<p>§ 79 b. Den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, § 136, stk. 2, eller § 136, stk. 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, kan ved dommen gives opholdsforbud efter stk. 2 og kontaktforbud efter stk. 3.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Ved opholdsforbud efter stk. 1 forstås et forbud mod at færdes og opholde sig i et eller flere nærmere afgrænsede områder, hvor der er en særlig risiko for, at den dømte enten vil blive fastholdt eller falde tilbage i et radikaliseret miljø eller vil kunne påvirke radikaliseringsudsatte personer i en negativ retning.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Ved kontaktforbud forstås et forbud mod at søge at kontakte personer, der er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i stk. 1. Kontaktforbud omfatter dog ikke nærmeste familiemedlemmer, i det omfang det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser. Kontaktforbud omfatter endvidere</p>	<p>14. § 79 b affattes således:</p> <p>»§ 79 b. Den, som idømmes ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse af straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af §§ 114-114 j, kan ved dom pålægges vilkår om fastsættelse af kontrolforanstaltninger i medfør af lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede.«</p>

ikke andre indsatte, som den, der har et kontaktforbud, er placeret på afdeling med under afsoning af en frihedsstraf, imens de opholder sig i en af kriminalforsorgens institutioner.

Stk. 4. Politiet kan meddele tilladelse til færden eller ophold i et område omfattet af et opholdsforbud efter stk. 1, jf. stk. 2, og til kontakt med en person omfattet af et kontaktforbud efter stk. 1, jf. stk. 3, hvis det af særlige grunde må anses for beføjet.

Stk. 5. Forbud efter stk. 1 gives på tid fra 1 til 10 år regnet fra endelig dom. Ved udståelse af fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter forlænges forbuddet tilsvarende.

Stk. 6. Politiet fører tilsyn med dømtes overholdelse af forbud efter stk. 1. Politiet kan som led i gennemførelsen af et tilsyn med et meddelt kontaktforbud efter stk. 1, jf. stk. 3, uden retskendelse skaffe sig adgang til den dømtes bolig og andre lokaliteter, som den dømte råder over, og foretage undersøgelse heraf. Tilsvarende kan politiet uden retskendelse foretage undersøgelse af breve og andre papirer og genstande, som den dømte råder over, og om nødvendigt medtage disse med henblik på undersøgelse af deres indhold.

Stk. 7. Tilsyn efter stk. 6 skal udføres så skånsomt, som omstændighederne tillader, og

gennemførelsen af tilsynet skal stå i rimeligt forhold til tilsynets formål.

Stk. 8. Politiet kan videregive oplysninger til den dømte om, at en person er dømt for en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i stk. 1. Videregivelse må kun ske i det omfang, det er nødvendigt for at håndhæve et meddelt kontaktforbud efter stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 9. Den dømte har tavshedspligt med hensyn til de i stk. 8 nævnte oplysninger. §§ 152 og 152 c-152 f finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Den dømte kan 3 år efter løsladelsen eller udskrivningen forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om opretholdelse af et forbud efter stk. 1 for retten. Når særlige omstændigheder taler for det, kan justitsministeren tillade, at indbringelse for retten sker tidligere. § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Afgørelsen træffes ved kendelse. Går afgørelsen ud på, at et forbud helt eller delvis opretholdes, kan spørgsmålet på ny indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb.

Stk. 11. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om

1) tilladelser efter stk. 4, herunder om indgivelse af ansøgning, vilkår for tilladelser og tilbagekaldelse af tilladelser,

2) gennemførelse af tilsyn som nævnt i stk. 6,

<p>3) klage over politiets dispositioner i forbindelse med tilsyn som nævnt i stk. 6 ,</p> <p>4) politiets videregivelse af oplysninger som nævnt i stk. 8,</p> <p>5) den dømtes tavshedspligt samt opbevaring og behandling af oplysninger som nævnt i stk. 8 og</p> <p>6) straf af bøde for overtrædelse af regler fastsat i medfør af nr. 5.</p>	
<p>§ 79 d. De oplysninger, som politiet kan videregive i medfør af § 79 a, stk. 8, § 79 b, stk. 8, § 79 c, stk. 5, og § 236, stk. 13, omfatter bl.a. fotografier af de pågældende personer, herunder</p> <p>1-4) --</p>	<p>15. I § 79 d, stk. 1, udgår »§ 79 b, stk. 8,«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Politiet kan med henblik på videregivelse i medfør af § 79 b, stk. 8, § 79 c, stk. 5, og § 236, stk. 13, optage personfotografier af personer, der ved endelig dom</p>	<p>16. I § 79 d, stk. 2, udgår »§ 79 b, stk. 8,«.</p>
<p>1) er dømt for en eller flere af de overtrædelser, som er nævnt i § 79 b, stk. 1,</p> <p>2-3) ---</p> <p><i>Stk. 3.</i> ---</p>	<p>17. § 79 d, stk. 2, nr. 1, ophæves. Nr. 2 og 3 bliver herefter nr. 1 og 2.</p>
<p>§ 124 a. Overtrædelse af et forbud efter § 79 a, stk. 1, og § 79 b, stk. 1, eller § 79 e, stk. 1, straffes med fængsel indtil 2 år.</p> <p><i>Stk. 2.</i> ---</p>	<p>18. I § 124 a, stk. 1, udgår »og § 79 b, stk. 1,«.</p>
	<p>§ 41</p> <p>I lov om fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 201 af 28. februar 2023, som senest ændret ved lov nr. 727 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:</p>

UDKAST

<p>§ 38. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> En indsat, der er udvist af landet ved dom, kan ikke være beskæftiget ved uddannelse, undervisning eller programvirksomhed, medmindre særlige forhold taler herfor.</p> <p><i>Stk. 3. ---</i></p>	<p>1. I § 38, <i>stk. 2</i>, indsættes efter »særlige forhold«: »vedrørende den udvisningsdømte«.</p>
<p>§ 48. ---</p>	<p>2. I § 48 indsættes som <i>stk. 5</i> og <i>6</i>:</p> <p>»<i>Stk. 5.</i> Ved meddelelse af udgangstilladelse til en indsat, som er omfattet af § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, kan der, hvis ikke særlige omstændigheder taler herimod, fastsættes vilkår svarende til kontrolforanstaltningerne efter § 3, <i>stk. 1</i>, og § 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede. Kapitel 6-8 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder tilsvarende anvendelse for sådanne vilkår.</p> <p><i>Stk. 6.</i> En indsat kan påbydes at bære elektronisk udstyr, der registrerer en persons færden (elektronisk kontrol), som supplement til et vilkår om opholdsforbud givet i medfør af <i>stk. 5</i>, når det er påkrævet af hensyn til at sikre overholdelsen af opholdsforbuddet.«</p>
<p>§ 50. ---</p>	<p>3. I § 50 indsættes som <i>stk. 2</i>:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om elektronisk kontrol efter § 48, <i>stk. 6</i>, herunder om myndighedernes</p>

UDKAST

	anvisninger i forbindelse med elektronisk kontrol, den pågældendes pligt til at bære og vedligeholde elektronisk udstyr og til at efterkomme myndighedernes anvisninger, om myndighedernes adgang til og behandling af de registrerede oplysninger og tilsyn.«
<p>§ 81. Tilsyn og andre vilkår (særvilkår), der er fastsat efter straffelovens § 39, stk. 2-4, § 40 a, stk. 2-4, eller § 41, stk. 5-7, gennemføres af kriminalforsorgen, medmindre andet er bestemt i afgørelsen. Vilkår om samfundstjeneste, der er fastsat efter straffelovens § 40 a, stk. 3 eller 4, gennemføres af kriminalforsorgen. For gennemførelse af vilkår om samfundstjeneste finder reglerne i § 101, stk. 4, § 102 og § 103, stk. 1, i øvrigt tilsvarende anvendelse.</p>	<p>2. I § 81, 1. pkt., ændres »straffelovens § 39, stk. 2-4« til: »straffelovens § 39, stk. 2-5«, og »§ 41, stk. 5-7« ændres til: »§ 41, stk. 5-8«.</p>
§ 113	<p>3. I § 113 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 4. Sager omfattet af § 115 a indbringes for Københavns Byret, hvis Danmarks Fængsler fremsætter anmodning herom.«</p>
§ 115. ---	<p>3. Efter § 115 indsættes:</p> <p>»§ 115 a. Er den indsatte omfattet af persongruppen i § 1, nr. 1 eller 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, skal rettens behandling af sager om nægtelse af prøveløsladelse efter § 112, nr. 6, eller om genindsættelse efter § 112, nr. 7, ske i</p>

	overensstemmelse med reglerne fastsat i kapitel 4 i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede, hvis Danmarks Fængsler fremsætter anmodning herom. § 15, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder dog ikke anvendelse ved behandlingen af sager efter §§ 112, nr. 6 og 7. § 15, stk. 2, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede finder anvendelse i forhold til oplysninger, som er indgået i en afgørelse som nævnt i 1. pkt.«
	<p style="text-align: center;">§ 42</p> <p>I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1298 af 7. november 2025, foretages følgende ændring:</p>
<p>§ 762. --- Stk. 2 --- 1) --- 2) en overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, § 119 b, § 123, § 124 a, stk. 1, jf. § 79 a, stk. 1, eller § 79 b, stk. 1, § 134 a, § 192 a, stk. 2, § 218, § 222, § 225, jf. § 216, stk. 2, § 218 eller § 222, § 235, stk. 1, §§ 242-246, § 250, § 252, en overtrædelse af straffelovens § 232 over for et barn under 15 år eller overtrædelse af et forbud meddelt af politiet i medfør af lovgivningen om politiets virksomhed til en person, der har udvist en særlig utryghedsskabende adfærd eller</p>	<p>1. I § 762, <i>stk. 2, nr. 2</i>, udgår »eller § 79 b, stk. 1,« og efter »barn under 15 år« indsættes: », en overtrædelse af § 37, stk. 1, i lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede«.</p>

UDKAST

ved sin adfærd bidraget til at skabe særlig utryghed, såfremt lovovertrædelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed kan ventes at ville medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage og hensynet til retshåndhævelsen skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod. <i>Stk. 3. ---</i>	
	§ 43. I lov om våben og eksplosivstoffer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1736 af 26. august 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 664 af 11. juni 2024, § 4 i lov nr. 665 af 11. juni 2024 og § 24 i lov nr. 698 af 20. juni 2025, foretages følgende ændring:
§ 2 f. --- <i>Stk. 2.</i> Justitsministeren kan fastsætte regler om bortfald af tilladelser, godkendelser, samtykker eller dispensationer efter denne lov eller efter bestemmelser, der er udfærdiget i medfør af loven, til personer, der er dømt for grovere lovovertrædelser eller er meddelt tilhold, opholdsforbud eller bortvisning efter lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning.	1. I § 2 f, <i>stk. 2</i> , indsættes efter »lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning«: »eller er meddelt kontrolforanstaltninger efter lov om kontrolforanstaltninger for terrordømte og radikaliserede«.
	§ 44. I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1183 af 29. september 2025, som ændret senest ved § 16 i lov nr. 1750 af 19. december 2025, foretages følgende ændringer:
§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og har	1. I § 42 a, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> , og <i>stk. 2</i> , ændres »der« til: »som«.

<p>indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1-3, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen indtil det tidspunkt, hvor ansvaret for udlændingen overgår til kommunalbestyrelsen, jf. integrationslovens § 4, stk. 2, jf. dog stk. 3 og 4.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4 .</p>	
	<p>2. Efter kapitel 9 c indsættes:</p> <p style="text-align: center;">»Kapitel 9 d</p> <p style="text-align: center;"><i>Iværksættelse af sociale foranstaltninger over for udlændinge uden lovligt ophold</i></p>

	<p><i>med henblik på forebyggelse af radikaliserings</i></p> <p>§ 62 ø. En udlænding, der er dømt efter straffelovens § 101 a, §§ 114-114 j, § 136, stk. 1, for så vidt angår tilskyndelse til en af de i straffelovens §§ 114-114 j omhandlede forbrydelser, eller § 136, stk. 2 eller 3, for så vidt angår billigelse af handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 j, eller er radikaliseret kan på baggrund af en radikaliseringsbekymring tilbydes et mentorforløb efter § 12 b, stk. 1, 2 og 4, i serviceloven.«</p>
--	--